

virtual-project.eu

KATE ALICE MARSHALL

SECRETUL DIN PĂDURE

Original: *What Lies in the Woods* (2022)

Traducere din limba engleză de:
ALINA MARCU CIULACU

virtual-project.eu

STORIA BOOKS

2023

1

Fetele mici au ceva sălbatic în ele.

Nu puteam stăpâni această pornire. Transforma ploaia în magie și pădurea într-un templu. Alergam pe poteci înguste, cu pletele fluturând în urma noastră, ciufulite de vântul dezlănțuit, și ne prefăceam că molizii cu trunchiuri subțiri și tufele de cucută formau în continuare pădurea străveche, pe care industria o rosese până ce mai rămăseseră doar niște cioturi. Ne transformam în războinice, în regine, în zeițe. Ferigile și păpădiile deveneau cataplasme și poțiuni, iar noi rosteam incantații adresate copacilor. Ne-am ales nume noi: Artemis, Atena, Hecate. Ca să comunicăm, foloseam un limbaj codat, iar scrisorile noastre erau pline de cifruri complicate și deprindeam singure înțelesul pietrelor.

Sub bolta din ramuri învelite în mușchi, ne-am împreunat mâinile și ne-am legat cu făgăduială unele de altele pentru veșnicie – acea veșnicie care înflăcărează doar inimile celor prea tineri ca să știe mersul lucrurilor.

Veșnicia s-a sfârșit odată cu vara. S-a sfârșit cu un țipăt, cu căldura șocantă a sângelui și cu două fete împleticindu-se pe șosea.

După cum rezultă din relatarea lui Leo Cortland, la început a crezut că acel sunet provenea de la vreo pasăre ori de la vreun animal. Cățelușa lui cocker spaniel a ciulit urechile și a lătrat o dată, cu privirea insistent ațintită înspre pădure.

Adevărul era că știuse imediat că sunetul venea de la un copil. Povestea pe care a spus-o era un mod de a-și explica sieși de ce a rămas atât timp în loc, fără să acționeze. De ce, când cățelușa a dat să sară în direcția de unde venise zgomotul, el a tras-o înapoi, înfășurându-și lesa în jurul pumnului. De ce dăduse să se întoarcă și s-o ia în direcția opusă în momentul în care fetele au apărut poticnindu-se din pădure, amândouă cu ochii căscați de spaimă, scâncind, și cu hainele îmbibate de sânge negru.

— Ce ați pățit? le-a întrebat el, încă sub imperiul șocului, încă stăpânit de impulsul de a o șterge de acolo.

Una dintre fete tremura și a clătinat din cap, petrecându-și brațele în jurul corpului, dar cealaltă a vorbit. Vocea îi suna stinsă și pierdută.

— Un bărbat, i-a spus ea. Avea un cuțit.

— Sunteți rănite? le-a întrebat, dorindu-și să fi avut arma la el, iar cățeluța să fi fost o amenințare și pentru altceva decât încălțările lui.

— Nu, a răspuns fata.

Când a relatat cele întâmplate, Leo avea să stăruie asupra acestei părți. Asupra felului în care privirea fixă a fetei trecea prin el, ca și cum acolo, în mintea ei, nu era nimic altceva decât o nălucă.

— Dar prietena noastră e moartă.

Aceasta era singura parte a poveștii care era numai și numai a lui Leo; după aceea ea le-a aparținut tuturor și fiecare a găsit o altă parte pe care s-o spună iar și iar, șlefuind-o fin. Unii vorbeau de curajul nostru, al celor două fete care ieșiseră împleticindu-se la drum, ca să caute ajutor, și reușiseră, în ciuda șocului, să ofere descrierea care avea să ducă la arestarea atacatorului. Alții se axau pe acest monstru, fascinați de cruzimea și de violența lui, de cotloanele întunecate ale sufletului său.

Părinții noștri au vorbit mereu despre momentul în care au aflat – cum au auzit că trei fete plecaseră în pădure și numai două ieșiseră de acolo, iar ei au știut imediat că era vorba de ale lor, pentru că orașul era mic și pentru că știau cum ne chema sălbăticia, cum ne furișam pe potecile folosite de căprioare și căutam urme de unicorni pe lângă pârâu.

Știau că trei dintre noi plecaserăm în pădure. Nu știau care erau cele două care se întorseseră.

Alții vorbeau despre tânărul care a găsit-o pe cea de-a treia. Cody Benham mergea prin pădure cu echipa de căutare – circa treizeci de bărbați și femei, majoritatea înarmați, toți furioși. El a zărit mica siluetă care zăcea întinsă pe movila putrezită formată de un copac prăbușit, de parcă încerca să se cațăre pe ea cu ultima fărâmă de putere. Ploaia șiroia peste ea și pârâiașe de apă amestecată cu sânge trasau dâre până în vârfurile degetelor ei pale.

La început, nu a strigat după ceilalți. A căzut în genunchi și plămânii i s-au golit de aer. Și-a lipit fața de obrazul ei rece ca gheața.

Degetele ei erau încleștate pe scoarța copacului.

Unii oameni vorbesc și acum, la nesfârșit, despre miracolul petrecut când au scos-o din pădure, în brațe, pe fetița care încă respira. Îi laudă puterea și curajul. Își amintesc imaginea de la televizor, fata într-un scaun cu rotile, cu o cicatrice care îi urca șerpuitor pe obraz, asemenea unui nod

pe trunchiul unui copac, și cum a încuviințat din cap când procurorul a întrebat-o dacă bărbatul care îi făcuse rău se află în sală.

Au spus povestea iar și iar, până când au crezut că le aparține.

Noi am încercat să uităm. Noi nu am spus povestea.

Nu pe cea adevărată.

Niciodată.

2

Am încercat să par atentă în timp ce cuplul din fața mea răsfoia mapa de prezentare, cu murmure apreciative. În mod normal aș spune că e un semn bun – lăsând deoparte tensiunea grăitoare din umerii viitoarei mirese și felul în care își arunca privirea spre fața mea când credea că nu mă uit.

Telefonul meu, așezat cu fața în jos pe masă, a vibrat. Am apăsat butonul pentru a-l opri fără să-l ridic, rezistând impulsului de a verifica cine mă sună.

— Portofoliul tău e cu adevărat impresionant, a spus mireasa, jucându-se cu marginea șervețelului ei de hârtie. De-a dreptul impresionant.

— Mă bucur că spui asta, i-am răspuns, calculând în minte cât am cheltuit pe benzină acceptând această întâlnire.

Ar fi trebuit să-mi dau seama, pornind de la faptul că mirele fusese cel care mă contactase și încheind cu felul în care specificase, când am întrebat dacă ea îmi văzuse site-ul: *I-am arătat lui Maddie câteva dintre fotografiile dumneavoastră.*

— Numai că… a început mireasa, apoi s-a oprit.

Viitorul ei soț, un tânăr cu un aer serios, cu gropiță în bărbie și prea mult gel pe păr, și-a așezat mâna pe încheietura ei.

— Iubito, e exact ce căutai. Te plângi întotdeauna de fotografiile șterse. Voiai pe cineva care nu se teme de culoare.

Telefonul mi-a vibrat din nou.

— Scuze! am zis și am luat telefonul ca să văd cine mă sună.

Liv. Am respins din nou apelul și am băgat telefonul în geantă. Indiferent despre ce criză era vorbă acum – și întotdeauna era o criză –, va trebui să mai aștepte câteva minute.

— Numai că… a spus mireasa din nou și și-a mușcat buza. Îmi pare rău, nu vreau să sune așa de oribil. Fotografiile tale sunt foarte, foarte…

— Impresionante, am spus în locul ei și am zâmbit.

Când am zâmbit, doar unul dintre colțurile gurii mi s-a ridicat. Ea a tresărit.

— Zău așa, Maddie! a spus viitorul soț – nu reușeam să-mi amintesc cum îl cheamă.

Probabil că Jason. De obicei îi chema Jason, din cine știe ce motiv. Pe cei care mă scoteau din joben ca pe o surpriză, ca și cum voiau ca partenerele lor să mă angajeze de rușine. Lucru care în mare parte încetase să se mai întâmple de când îmi triplasem tarifele, ceea ce mi-a transformat ca prin minune cicatricile, dintr-un defect demn de milă, într-o componentă a farmecului meu provocator.

— E în regulă, l-am asigurat. E nunta ta, Maddie. Totul trebuie să fie perfect.

— Așa e, a spus ea, ușurată că *am înțeles*.

— Și dacă o persoană nu e perfectă, nu trebuie să fii obligată s-o accepți la nunta ta, am adăugat.

Zâmbetul i-a pălit.

— Ai niște tarife foarte mari! s-a rățoit ea la mine, îmbujorându-se. Poate că n-ar strica dacă te-ai gândi să le mai micșorezi. S-ar putea să îți aducă mai mulți clienți.

Am oftat.

— Tarifele mele sunt mari pentru că fac o treabă foarte, foarte bună, am zis, imitându-i exprimarea. Am grijă ca fotografia mea să fie în prim-plan pe site-ul meu pentru că nu vreau să-și irosească nimeni timpul, și nici pe al meu. Și noi exact asta am făcut acum.

M-am ridicat și mi-am luat mapa de prezentare. Cafeaua mea stătea neatinsă pe masă, dar o comandasem doar ca să-mi omor timpul cât îi așteptasem să apară, cu o întârziere de 20 de minute.

— Sper să ai o nuntă așa cum ți-ai visat-o, Maddie! Jason, mi-a părut bine de cunoștință.

— De fapt, mă cheamă Jackson, a mormăit el, fără să-și ridice ochii peste bărbia mea.

În timp ce mă îndepărtam, l-am auzit cum o ceartă furios, cu voce joasă. Exact când s-a închis ușa, ea a izbucnit în lacrimi. M-am oprit pe trotuar, am închis ochii și am expirat, străduindu-mă să-mi relaxez toți mușchii din corp, care se încordaseră treptat.

Singurul lucru mai rău decât miresele ca Maddie era să descopăr, când mă întâlnesc cu clientul, că acesta e un „fan”. Nu al fotografiilor mele, bineînțeles. Ci al poveștii tragice în care mi se transformase viața de la 11 ani.

Mi-am scos telefonul din geantă. Liv nu lăsase niciun mesaj, dar nu era

nimic surprinzător. Ura să fie înregistrată. Petrecuserăm destul timp cu camerele de filmat vârâte în ochi, iar clipurile se găseau și acum pe internet, cu titluri precum TREI FETE DEJOACĂ PLANURILE UNUI UCIGAȘ ÎN SERIE ÎN PĂDUREA OLYMPIC, și SUPRAVIEȚUITOARELE „UCIGAȘULUI DE PE RÂUL QUINAULT” RUP TĂCEREA.

Pe atunci, Liv avea ceea ce mama ei numea „grăsime de bebeluș” și o față rotundă, pe care tunsoarea bob cu breton drept o făcea și mai rotundă. În anii care au urmat, s-a înălțat și s-a subțiat, iar apoi a tot continuat să se împuțineze, topindu-se văzând cu ochii, până când puteai să-i numeri vertebrele prin tricou. S-a asigurat că nu a mai rămas suficient din ea însăși pentru a fi recunoscută.

Eu nu am avut o asemenea opțiune. Cicatricea de pe obraz, leziunea nervului care îmi ținea colțul gurii încleștat într-o grimasă permanentă – acestea nu erau lucruri pe care să le pot ascunde. Faptul că mi-am schimbat numele a redus numărul oamenilor care m-au putut găsi, dar niciodată nu am scăpat de cicatrici și am refuzat să încerc să le ascund. Mi-am păstrat tunsoarea scurtă și îngrijită și întotdeauna m-am fotografiat direct din față. Mi-am descris stilul ca fiind ferm. Ultimul psihoterapeut venise cu ideea că-mi folosesc onestitatea ca pe o armură.

Ca la un semn, telefonul a început să vibreze din nou. De data asta am răspuns, pregătindu-mă să vorbesc cu Liv și s-o scot din ce criză o mai fi intrat.

— Bună, Liv! Care-i treaba? am întrebat-o pe un ton vesel, întrucât asta făceam de obicei – ne prefăceam că e vorba despre orice altceva.

A rămas tăcută câteva clipe. Am așteptat să vorbească. La început aveau să fie mici propoziții poticnite, apoi urma un potop de vorbe. Iar la sfârșit aveam să-i spun că totul o să fie în regulă, s-o întreb dacă își ia medicamentele și s-o asigur că nu m-a deranjat deloc că m-a sunat. Și chiar așa era. Eram mult mai îngrijorată de gândul că va exista o zi când va înceta să mă sune.

— Încerc să dau de Naomi Cunningham, a zis o voce de bărbat, iar eu am clipit surprinsă.

— Eu sunt. Îmi cer iertare, credeam că e altcineva. Evident, am adăugat și, golindu-mi plămânii de aer, mi-am dat la o parte din ochi șuvițele de păr răsfirate de vânt. Cu cine vorbesc?

— Mă numesc Gerald Watts, de la Biroul de Servicii pentru Victime. V-

am sunat în legătură cu Alan Michael Stahl.

Mintea mi s-a golit. De ce mă contactează acum? Trecuseră mai bine de 20 de ani, dar…

— A fost pus în libertate? am întrebat.

Mi-am amintit de sintagma *eliberare condiționată* din textul sentinței. *Cu posibilitatea eliberării condiționate după 20 de ani*. Însă 20 de ani păreau o veșnicie pentru un copil. Panica a înflorit în mine ca mucegaiul negru.

— Ia stați puțin! Trebuia să ne contactați, nu-i așa? Trebuia să ni se permită să depunem mărturie sau…

— Domnișoară, Stahl nu a fost pus în libertate, s-a grăbit Gerald Watts să spună, cât se poate de calm. Am o veste mai bună. A murit.

— Ăăă…, am spus, apoi m-am oprit.

Mort. A murit și asta era tot. Se terminase.

— Cum?

— Cancer. Atât vă pot spune, nu am permisiunea să comunic informații medicale private.

— Celelalte știu? Liv… adică Olivia Barnes, și…

— Olivia Barnes și Cassidy Green au fost și ele înștiințate. De dumneavoastră ne-a fost puțin mai greu să dăm. V-ați schimbat numele.

A spus-o de parcă ar fi fost un simplu motiv, fără vreo urmă de judecată în voce, dar tot m-am bâlbâit.

— Tot vă puteți da seama cine sunt, că doar nu-mi ascund identitatea, dar asta mai reduce din telefoanele date la întâmplare, chestii de genul ăsta, am zis.

Ani întregi primisem acasă tot felul de lucruri trimise de diverși necunoscuți. Alții se înfiinţau pur și simplu în persoană, sunau la sonerie și cereau s-o cunoască pe fata minune, holbându-se la fața mea.

— Nu vă reproșez nimic, a spus Gerald Watts. Moartea lui o să fie relatată prin diverse locuri. Poate doriți să vă luați câteva zile libere, dacă puteți. Să plecați într-un loc unde să nu vă sâcâie nimeni. Probabil că n-o să dureze mult până să dispară interesul pentru povestea asta.

— E în regulă. Nu durează niciodată mult până ce apare vreo nouă tragedie și le distrage tuturor atenția.

A mormăit aprobator.

— Domnișoară Cunnigham, dacă aveți nevoie să stați de vorbă cu un

psiholog, resursele noastre vă stau la dispoziție.

— De ce să am nevoie să stau de vorbă cu un psiholog? am întrebat, scăpându-mi un râs pițigăiat, chinuit. Ar trebui să fiu feri——cită, nu?

Bărbatul care mă atacase era mort. Exista mai puțin rău în lume.

— Astfel de lucruri pot trezi o mulțime de sentimente complicate și de amintiri dificile, a spus Gerald Watts cu blândețe.

Are o voce de bunic, mi-am zis.

— O să fiu OK, i-am spus, cu toate că vocea mea suna slab, aproape mecanic. Vă mulțumesc că m-ați anunțat!

— Aveți grijă de dumneavoastră! a spus el, o instrucțiune categorică, apoi ne-am luat rămas-bun.

Am încremenit pe trotuar, cu degetele picioarelor depășind bordura, în timp ce greutatea corpului mă făcea să mă balansez în față. Era ceva în legătură cu senzația asta. În urma atacului, labirintul membranos din urechea mea stângă fusese vătămat. Aveam crize de vertij. Ani mai târziu, după ce se atenuaseră, rămâneam așa, cât pe ce să cad, și mă simțeam prinsă din nou în vâltoarea senzației. Dar eram capabilă s-o controlez. Eu hotărâm dacă aveam să cad.

Am închis ochii și am coborât de pe bordură.

———————

Eram deja la al doilea pahar de vin când a ajuns Mitch acasă. Și-a lăsat geanta de umăr să cadă pe podea, cu genul ăla de oftat dramatic care preceda întotdeauna un lung discurs bombastic despre cât de sufocant și de oribil e să faci muncă de birou.

— N-o să-ți vină să crezi ce zi de rahat am avut! m-a informat în timp ce-și scotea pantofii, apoi s-a dus la frigider. Bridget stă pe capul meu pentru orice nimic, iar Darrel e în concediu medical *din nou,* ceea ce înseamnă că trebuie să fac eu toată treaba. Să-mi bag, nu e decât bere blondă aici! Mai bine beau zeamă de paie, tot aia e.

— E o bere neagră în spate, i-am spus, sorbindu-mi vinul, cu privirea fixată pe un punct de pe perete.

— Slavă Domnului!

Cât descopeream modele imaginare în textura peretelui, Mitch și-a deschis berea și s-a prăbușit pe canapea, lângă mine. Îmi plăcea de Mitch. Exista un motiv pentru care-mi plăcea de el. Aveam să mi-l amintesc cât de repede.

Mi-am trecut degetul pe buza paharului de vin, studiindu-l pe Mitch. Părul îi intra în ochi, mai lung cu exact un centimetru decât ar fi fost acceptabil, și obrazul îi era în permanență acoperit de o barbă țepoasă. Ne cunoscuserăm la deschiderea galeriei fostei mele iubite, la 48 de ore după ce mă părăsise pentru că eram „o gaură neagră din punct de vedere emoțional”, și apoi îmi ceruse să iau totuși parte la eveniment, ca s-o susțin. Mitch șterpelise o tavă întreagă cu brânzeturi fine și ne-am ascuns într-un colț, unde am băut șampanie și am comentat pe larg, cu elocvență prefăcută, despre mese și corpurile de iluminat, ca și cum ar fi fost niște exponate. Fusese un lucru un pic cam crud și categoric prostesc, dar ne amuzaserăm. *Tipul ăsta e un nemernic,* îmi zisesem.

Așa că, normal, plecasem acasă cu el.

— Cum mai merg afacerile cu nunți? m-a întrebat.

— Bine, i-am răspuns, apoi m-am oprit. Nu, nu merg bine. Mireasa nu a vrut o fotografă cu fața pocită.

— Afurisita naibii! a zis el, detașat. Îți pierzi timpul cu oameni de felul ăsta.

Era cam ceea ce îi spusesem și eu miresei. Dar însemna altceva când venea din partea lui.

— Azi a fost o pierdere de vreme, am recunoscut.

Toată treaba părea ceva cât se poate de îndepărtat.

— Ești mai bună de-atât, a zis Mitch, punându-și mâna pe genunchiul meu, cu capul rezemat de spătarul canapelei. Adică ce Dumnezeu! Chiar ai talent! Și îți pierzi timpul cu Aiureala de Nuntă nr. 47.

— Îmi place ce fac, i-am răspuns cu calm.

— E sub nivelul tău.

— Cum zici tu.

Nu aveam chef de discuția asta, nu din nou.

— Toate femeile alea sunt efectiv disperate ca ziua lor cea mare să fie perfectă. Nici nu-mi pot imagina că m-aș căsători. Încerc doar să vizualizez. Tu și cu mine în fața altarului, smochingul și rochia albă înfoiată, totul mi se pare o parodie totală. Nu văd rostul. Tu?

— Nici eu nu văd ce rost ar avea să mă căsătoresc cu tine, i am replicat, dar el trecuse deja la altceva.

Ne întorceam la lamentările legate de muncă – ceva despre un copiator blocat.

— *Iisuse,* mă omoară jobul ăsta! a exclamat el, oftând când în sfârșit a terminat.

Paharul meu era gol. Am întins mâna să iau sticla de pe măsuța de cafea și am descoperit că și aceasta se golise.

— Ai ras-o singură pe toată? m-a întrebat Mitch, dar amuzamentul lui avea un substrat răutăcios de dezaprobare.

— Azi m-a sunat o veche prietenă, am spus.

— Vești proaste?

Și-a schimbat poziția, înclinându-se înspre mine. Două treimi consolare, o treime curiozitate avidă. Asta e problema cu scriitorii. Nu se pot abține să-ți vâre vârful unghiei pe sub cruste, ca să-ți poată simți forma rănilor.

Cicatricile mele se cățăraseră deja pe pielea a jumătate de duzină de personaje. Uneori el le sublima în metafore – îi dădea unei fete o inimă cu probleme, o oglindă crăpată în care să se privească –, dar, citind acele povestiri, îi simțeam întotdeauna vârfurile degetelor trecând peste constelația de țesut noduros de pe stomacul, pieptul, brațele și fața mea. La început primise permisiunea, dar după o vreme era ca și cum povestea i-ar fi aparținut în aceeași măsură în care îmi aparținea mie.

Părțile pe care i le spusesem, în orice caz.

— M-a sunat Liv, am zis.

— Trece iar prin una dintre crizele ei? a întrebat atotștiutor Mitch.

M-am zbârlit. Detestam să vorbească despre ea ca și cum ar fi cunoscut-o. Nu se întâlniseră niciodată.

— N-am vorbit, de fapt, cu ea, am zis.

Mai aveam nevoie de vin. Sticla nu fusese plină când mă apucasem să beau și nu reușise să mă amețească așa cum trebuie.

Mitch a dat să mă ia de mână. M-am ridicat și m-am dus în bucătărie, unde am scos încă o sticlă de vin roșu și am cotrobăit după tirbușon. Alan Stahl murise. Nu avea să fie niciodată eliberat. Nu avea să vină niciodată după mine.

Promisese că așa va face. După ce a fost condamnat, îi spusese colegului de celulă că o să iasă din închisoare și o să-mi taie gâtul. O parte din mine așteptase mereu ca el să-și facă apariția la ușa mea, gata să ducă la capăt ceea ce lăsase neterminat cu 20 de ani în urmă.

Am așezat lama cuțitului sub marginea foliei și am răsucit. Cuțitul a alunecat, iar vârful lui mi-a înțepat degetul mare. Am înjurat în șoaptă și,

de data, asta am băgat tirbușonul direct prin folie, scoțând dopul prin ea. Vinul a gâlgâit în pahar, stropindu-i pereții până sus. Când sticla s-a lovit de pahar, cât pe ce să-l verse, Mitch mi l-a luat, mi-a prins mâna și a întors-o cu palma în sus.

— Naomi, sângerezi! a zis.

M-am uitat fix la rană. Tăietura din deget era mai adâncă decât crezusem și totul – sticla, paharul, tirbușonul, blatul – era pătat cu sânge. Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui și mi-am băgat degetul în gură. Gustul de cupru al sângelui mi s-a răspândit pe limbă și imediat m-am trezit din nou în pădure, unde mirosul de humă era încărcat cu izul metalic al sângelui meu, iar păsările din copaci fluturau din aripi și cântau fără să le pese de fetița care murea pe pământ.

Când mi-am amintit, m-am văzut de sus, târându-mă pe solul pădurii, apoi urcându-mă pe acel buștean. Nu mi-am amintit durerea. Mintea nu e construită să se agațe de o asemenea senzație de agonie.

— Haide, Naomi, uită-te la mine! Uită-te la fața mea! a zis Mitch, atingându-mă delicat sub bărbie, ca și cum s-ar fi temut că aveam să mă învinețesc.

Mi-a fost greu să-l privesc în ochi.

— Așa, mult mai bine. Ce se petrece? Dacă nu ai vorbit cu Liv…

— Știu de ce m-a sunat, am spus.

Am înghițit în sec. Mi-a aparținut până când am rostit-o cu voce tare. Apoi a devenit și a lui Mitch, și a tuturor oamenilor cărora le-a spus, și a oamenilor cărora le-au spus aceștia. Dar, bineînțeles, povestea aparținea deja multor altora – lui Cassidy și lui Liv, lui Cody Benham și oricărui jurnalist care a aflat primul despre ea. Și fără îndoială că în presa de mâine avea să apară un articol în josul paginii, cu titlul „UCIGAȘUL DE PE RÂUL QUINAULT” MOARE ÎN ÎNCHISOARE.

— Naomi, iar o iei pe arătură, a zis Mitch.

De asta îmi plăcea de el. Acum mi-am amintit.

— Alan Stahl a murit, am zis. De cancer. A murit în închisoare. S-a dus.

Dacă aș reuși doar s-o spun în felul corect, ar căpăta sens. Totul s-ar așeza la locul potrivit și aș ști cum ar trebui să mă simt.

— Doamne sfinte! E o veste grozavă! a zis Mitch și m-a apucat de umeri, cu un zâmbet larg. Naomi, asta e *bine*. Vreau să zic, ar fi fost preferabil să fie torturat zilnic pentru încă 20 de ani, dar moartea e a doua

cea mai bună posibilitate. Ar trebui să sărbătorești.

— Știu. Numai că e complicat, am zis, strecurându-mă pe lângă el.

Am luat un prosop de bucătărie și mi l-am apăsat pe deget. Sângerarea nu era prea serioasă. Avea să se oprească repede.

— Probabil că asta aduce la suprafață trauma, a zis el și a dat din cap ca un om care pricepe cum stau lucrurile.

Și ăsta era motivul pentru care nu-l plăceam.

— Ai putea să nu mai vorbești ca și cum ai ști mai bine decât mine prin ce trec? i-am trântit și m-am îndreptat agasată către dulapul din hol, cotrobăind prin el cu o singură mână după un pansament.

— Nu ai procesat niciodată cu adevărat prin ce ai trecut. Eviți asta adâncindu-te în muncă. Trebuie să înfrunți direct trauma. Asta e o ocazie perfectă. Transform-o în catalizatorul de care ai nevoie ca să ataci pe bune problema. Ai putea face o serie de autoportrete sau…

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Mitch, ai de gând s-o lași baltă? am răbufnit.

Am găsit cutia de plasturi și am ținut-o sub braț până când am reușit să scot unul. Mitch a vrut să mă ajute, dar m-am răsucit, blocându-l cu corpul meu.

— Nu vreau să-mi transform trauma în artă. Nu vreau ca *tu* să-mi transformi trauma în artă.

— Preferi să produci pe bandă imagini identice ale unor oameni zâmbitori identici și să nu creezi niciodată ceva cu adevărat important? m-a întrebat el.

Am trântit ușa dulapului.

— Da. Dacă astea sunt cele două opțiuni pe care le am, o să aleg oamenii zâmbitori. Care nu sunt identici, cum nu sunt nici fotografiile. Sunt *fericiți*, așa că îți imaginezi că îmi sunt inferiori. Dar știi ceva? Înseamnă mult mai mult pentru mult mai mulți oameni decât un articol într-o revistă obscură, care nu te plătește și nici măcar nu-ți trimite vreodată exemplarele la care ai dreptul în calitate de colaborator.

Replica mi-a ieșit de pe buze mai dur decât intenționasem, dar nu am bătut în retragere. Nu puteam. Alergam orbește prin pădure, iar prădătorul era în spatele meu. Nu puteam merge decât înainte.

— Nu mi-am dat seama că ai o părere atât de proastă despre munca mea, a spus Mitch cu asprime.

— Deși știam foarte bine ce părere proastă ai tu despre a mea, am mormăit drept răspuns.

Apoi mi-am apăsat fruntea cu podul palmei.

— Îmi pare rău. Putem să ne prefacem că nu am spus asta?

— Ești foarte stresată.

Traducere: va găsi un moment să aducă vorba despre asta când putea fi el victima neîndoielnică. Dar l-am lăsat să mă ia în brațe și să-mi lipească fruntea de pieptul lui. Mi-am ținut mâna îndoită într-o poziție incomodă, cu degetul mare zvâcnindu-mi de durere, în timp ce el șoptea cuvinte liniștitoare și îmi mângâia părul.

— Vino, hai să bem! Asta o să ne rezolve toate problemele.

Am râs puțin, capitulând. O să beau un pahar și nu o să ne certăm, iar Stahl tot mort va fi și trecutul o să rămână trecut și nimeni nu va trebui să afle vreodată adevărul.

Și atunci le-am auzit – vibrațiile slabe ale telefonului. Îmi suna în geantă. M-am strecurat abil pe lângă Mitch în holul îngust și am ajuns la telefon chiar înainte să se oprească din sunat. Liv – de data asta chiar era Liv.

— Bună! am zis imediat ce am răspuns, cu Mitch în spatele meu.

— Naomi! Te-am sunat toată ziua, a zis Liv agitată.

Mi-o puteam imagina foarte bine, ghemuită în colțul canapelei, înfășurându-și pe deget părul negru, lung.

— Ai auzit?

— Despre Stahl? Mda. Am auzit.

— Nu-mi vine să cred că a murit!

Vocea ei părea să răsune de foarte departe.

— Știu. Liv, stai puțin!

Mitch stătea prea relaxat în mijlocul camerei. Am ridicat un deget în semn de *doar un minut,* apoi m-am strecurat înapoi pe hol și de acolo în baie, închizând ușa.

— Ești OK? am întrebat-o cu voce joasă, odată ușa închisă.

Dacă eu eram atât de dată peste cap, nici nu-mi puteam imagina cum făcea Liv față veștii.

— Ai vorbit cu Cassidy?

— Puțin. Mi-a trimis un mesaj. Nu am… Voiam să vorbesc cu tine înainte, a spus Liv prudentă.

— Despre Stahl? am întrebat-o.

— Nu. Nu tocmai, a zis, apoi a tras adânc aer în piept. Am făcut ceva, a adăugat.

— Liv, mă sperii! Cum adică ai făcut ceva? Ce-ai făcut?

Cuvintele ei m-au lovit din plin, tăioase și neîndurătoare.

— Am găsit-o pe Persefona.

3

Nu mai deschisesem cutia de ani buni. Trecând prin câteva mutări, diverși iubiți și iubite și trei terapeuți, cutia rămăsese în fundul unui dulap, strângând pete și zgârieturi.

Colțul capacului se crăpase, iar degetele mi s-au acoperit de praf când am deschis-o. Interiorul cutiei era ocupat în mare parte de pătura pe care cei de la școală mi-o trimiseseră la spital – o bucată de stofă pătrată primită din partea tuturor colegilor și profesorilor, semnată cu urări de însănătoșire grabnică. Mirosea ușor a dezinfectant și avea pe o margine o dâră de sânge uscat, de un maroniu spălăcit.

Îmi pare rău că ai fost *ucisă,* scrisese Kayla Wilkerson. *Aproape* era adăugat printr-un mic semn de inserare.

Erau și felicitări. Unele de la aceiași colegi de clasă, altele de la localnici, cele mai multe de la străini. Ar fi umplut mult mai multe cutii, nu doar pe asta, dar după ani întregi în care mă agățasem de toate dintr-un sentiment de vinovăție, luasem câteva pe care să le păstrez, iar pe restul le băgasem în mai mulți saci de gunoi, ținându-mi respirația în tot acest timp.

Sub felicitări se afla dosarul. L-am răsfoit, fără să citesc de fapt vreun articol. Le știam pe dinafară. Erau și fotografii, cu mine în spital și după aceea. Unele erau instantanee, altele, profesionale, și nu m-am recunoscut în niciuna dintre ele, cu toate că știam că eu sunt.

Înspre final am găsit o poză cu noi trei. Probabil că fusese făcută în una dintre zilele procesului, după felul sobru în care erau îmbrăcate celelalte două: Cassidy era încălțată cu balerinii ei Mary Jane lustruiți perfect, iar Liv purta o rochie cu guler de dantelă – aceeași cu care mergea la biserică. Eu eram îmbrăcată într-un tricou decolorat cu Bugs Bunny și în niște jeanși cu găuri în genunchi. Asta însemna că era cândva la început. La scurtă vreme după aceea, cineva îl luase deoparte pe taică-meu și îi spusese că o parte din banii care curgeau gârlă – donații, bani de la cele câteva interviuri pe care le dădusem și de la multele date de el – ar fi mai bine să fie cheltuiți pe niște haine decente pentru mine. Tatăl lui Cassidy, Big Jim, a fost cel care avusese grijă ca toți banii să fie virați într-un cont, asigurându-se că sunt folosiți pentru îngrijirea mea și pentru costurile medicale, și nu pe cele

două mari metehne ale tatei, băutura și strânsul obsesiv de vechituri stricate.

Zâmbeam toate trei. Probabil că ne spusese cineva să o facem, pentru că nu-mi puteam imagina că era ceva spontan. Cassidy afișa zâmbetul radios, exersat, de fată a primarului, obișnuită să fie fotografiată. Zâmbetul lui Liv abia dacă era o ușoară ridicare a colțurilor gurii și-și ținea mâinile împreunate și picioarele încrucișate la glezne. În acea perioadă părea întotdeauna lipsită de expresie în poze. În săptămânile de după atac intrase în prima ei criză majoră, dar încă se străduiau să îi stabilească un diagnostic și, deocamdată, nu lua medicamentele potrivite, așa că era total deconectată de sine.

Și, bineînțeles, zâmbetul meu era jalnic. Obrazul îmi era încă acoperit de bandaj – probabil că nu de la rana inițială, ci după una dintre operațiile în care se încercase refacerea nervilor și a mușchilor vătămați și care fusese, în cel mai bun caz, parțial reușită. Jumătatea mea căzută de față nu avusese alt rezultat decât să mă facă să arăt și mai demnă de milă. La fel și scaunul cu rotile, de care aveam să scap cu totul abia după câteva luni, în mare parte din cauza durerii și a unei totale extenuări fizice.

Uneori, când nu puteam dormi, le număram. Șaptesprezece cicatrici. De șaptesprezece ori se înfipsese cuțitul în mine și ieșise înapoi. Tot nu reușeam să înțeleg cum de supraviețuisem. De-a lungul anilor, oamenii îmi spuseseră că fusesem binecuvântată, curajoasă, hotărâtă, înverșunată. Eu nu mă simțisem în niciunul din felurile alea. Supraviețuirea nici măcar nu îmi trecuse prin minte ca posibilitate, ca idee. Mă târâsem pe jos prin pădure pentru că, în creierul meu confuz din cauza pierderii de sânge, încercam să scap de durere, de parcă aș fi putut-o lăsa în urmă dacă mă îndepărtam îndeajuns.

Una dintre loviturile de cuțit îmi atinsese inima, cât pe ce să-mi perforeze peretele atrial. Dacă ar fi ajuns cu un milimetru mai adânc ori mai spre dreapta, aș fi scăpat definitiv de suferință.

S-a deschis ușa. Mitch s-a strecurat înăuntru cu un mers târșâit de câine plouat.

— Te rog să mă ierți! a zis el și s-a lăsat lângă mine pe covor, încrucișându-și picioarele. Ai dreptate. Sunt un nesimțit. Complet inutil. Mă poți ierta?

— Bine, i-am răspuns, apoi i-am aruncat un zâmbet scurt.

Dacă păream fără tragere de inimă, avea s-o țină cu milogeala lui *Te rog să mă ierți* oricât ar fi fost nevoie.

— Nu ești inutil și nu ești nici nesimțit.

— Ba da, sunt. Sunt un iubit groaznic.

Și-a sprijinit capul de umărul meu. M-am înmuiat. Nu aveam în acest moment energia să-l fac să se simtă mai bine, dar, dacă nu o făceam, avea s-o țină așa toată noaptea, învinuindu-se pentru presupusele lui eșecuri.

— E-n regulă, l-am liniștit. Ești extrem de stresat, iar eu nu trebuia să mă răstesc la tine.

— Îmi pare rău, a zis din nou.

Vârfurile degetelor lui mi-au coborât pe braț și mi-au mângâiat în treacăt palma, iar eu am închis ochii. Ce era în neregulă cu mine? Mitch mă iubea. Îmi dorea binele. De ce nu-l mai puteam iubi ca înainte?

— Cine-i Persefona? m-a întrebat.

Am tresărit, surprinsă, și mi-am dat seama că Mitch se uita la mâna mea – la brățara înfășurată în jurul degetelor mele. Fusese pe fundul cutiei. Nici măcar nu-mi dădusem seama că o luasem de-acolo. Era o brățară simplă: un fir de nailon decolorat, înnodat în formă de cerc, pe care erau înșirate mărgele din plastic. Literele se șterseseră și se ciobiseră până când aproape deveniseră imposibil de deslușit. Dar nu de tot.

— Nimeni, am zis.

Am aruncat brățara înapoi în cutie, tulburată că o luasem fără să-mi dau seama. *Nu-ți pot spune mai multe. Nu la telefon,* zisese Liv.

— Atunci de ce e brățara ei la tine? m-a întrebat el, râzând ușor. Lasă-mă să ghicesc! O iubire din școala primară. Prietena ta cea mai bună. Bona ta.

— Nici măcar nu știu ce caută chestia asta aici, am spus.

De multă vreme ar fi trebuit să scap de ea. Am îndesat dosarul, felicitările și pătura la loc în cutie. Lucrurile asta erau ultimele bunuri pe care le luasem cu mine când am plecat din Chester.

— Poate că ar trebui să arunc totul. Să merg mai departe.

— Știi, nu cred că ți-am spus cât de fenomenal de uimitoare ești! a spus Mitch. Aveai unsprezece ani și ai trimis un ucigaș în serie la închisoare. Fără mărturia ta, n-aveau nici măcar un rahat împotriva lui Stahl. Pe cât erai de mititică, pe atât erai de dată naibii și cred că nu e deloc ceva greșit să te agăți de lucruri care celebrează asta.

Am clătinat din cap. Nu fusesem curajoasă, ci doar ascultătoare – și complet îngrozită. Nu de Stahl, ci ca nu cumva să dau greș. Poliția, procurorii și toată lumea îmi tot repetau că *trebuie* să fac asta, că totul depinde de mine.

Îl identificaserăm toate pe Stahl, dar apăruseră semne de întrebare legate de contaminarea martorului în privința lui Liv și Cass. Dăduseră imediat descrierea generală, dar îl văzuseră pe Stahl la știri înainte de identificarea oficială. Eu fusesem inconștientă în timpul arestării televizate, neinfluențată. Așa că, deși toate trei am depus mărturie, spusele mele au contat cel mai mult. *Trebuia* să fac asta. Altfel nu s-ar fi făcut dreptate pentru niciuna dintre victimele lui, iar el era un om foarte rău și doar nu voiam să fie eliberat, nu?

— O să plec acasă pentru o vreme, am zis.

Nu fusesem sigură până când nu am rostit cuvintele cu voce tare.

— Acasă? Adică în Chester? De ce?

— Înțelegi tu. Să-l văd pe tata. Să le văd pe Liv și pe Cassidy.

— E logic, a zis el, încuviințând din cap. Te întorci unde a început totul. Se închide cercul și tot restul. Mergi mai departe.

Cum adică ai găsit-o?

Îți spun, însă doar față în față.

Nu mă întorc.

I-o datorezi.

— Merg mai departe. Mda. Ceva de genul ăsta.

4

Ne-am cunoscut în prima zi de grădiniță. Ceea ce era, desigur, absolut inevitabil; școala primară din Chester avea câte o singură grupă pentru fiecare clasă. Când m-am așezat în prima bancă, între Olivia Barnes și Cassidy Green, am fost cât se poate de conștientă că sunt o tranșee între două armate inamice.

Tatăl lui Cassidy, Big Jim, era primarul din Chester și proprietarul ultimei fabrici de prelucrare a lemnului din oraș care mai funcționa. De fapt, era una dintre ultimele din întreaga țară. Chester era un oraș în care încă mai dădeai peste panouri pe care se putea citi ACEASTĂ GOSPODĂRIE E ÎNTREȚINUTĂ CU BANI DIN CHERESTEA, dar tot mai multe dintre acestea erau mincinoase. Vina cădea, pe drept ori ba, pe oameni ca Marcus Barnes și soția lui, Kimiko.

Kimiko era biolog, iar Marcus, avocat specializat în dreptul mediului; amândoi reprezentau tot ce urau locuitorii din Chester. După ce s-au mutat în oraș, s-au trezit într-o dimineață și au găsit o bufniță pătată, cu gâtul rupt, aruncată pe pragul lor. Li se tăiaseră cauciucurile în timp ce mâncau la restaurantul fără pretenții din oraș, iar Kimiko primise mai multe telefoane cu caracter rasist și vulgar.

Ce-i drept, când sosiseră ei, se încheiase epoca abundenței pentru industria exploatării lemnului în regiunea Pacific Northwest. Pădurea Națională Olympic le aparținea bufnițelor, fie că le plăcea sau nu celor din Chester, iar asta nu s-a întâmplat din cauza lui Marcus și a lui Kimiko Barnes. Dar supărarea și teama unui oraș muribund nu țineau cont de logică. Din prima zi, Liv a fost desemnată o paria.

Nimeni nu ne ura pe mine și pe familia mea așa cum o ura pe a ei, dar eram o paria aproape în aceeași măsură ca ea. Eu eram fata ai cărei părinți divorțaseră. Fata cu haine găurite și miros îmbâcsit. Mama era o stricată care mă abandonase, iar tata, un bețivan leneș care abia dacă reușea să lucreze cu jumătate de normă la bar, și nimeni nu se aștepta ca eu să ajung mai bine.

Dintre toți copiii din Chester, eu și Liv aveam cele mai mici șanse să ne împrietenim cu fiica primarului. Dar, din cine știe ce motiv, Cassidy Green

ne-a aruncat o privire și, spre stupoarea părinților ei, a hotărât că vom fi cele mai bune prietene. În pauză a anunțat că ne vom juca împreună, iar noi am fost prea uluite pentru a ne opune. Adulții au încercat să intervină, refuzând să asigure transportul la întâlnirile pentru joacă și făcându-i morală lui Cassidy despre responsabilitatea ei ca fiică a primarului de a avea un anturaj potrivit, dar era prea târziu – Cass ne revendicase.

Destul de repede, prietenia care ne lega a devenit de-a dreptul feroce. Dacă ni se interzicea să ne vedem, scuipam și zgâriam și plecam pe furiș în pădure, până când părinții noștri au lăsat-o mai moale. În cele din urmă, n-au mai încercat să ne țină departe unele de altele. Așa era Cassidy. Îi intra o idee în cap și o lua în stăpânire. După ce Cassidy Green ia o decizie, nu există vreo forță în lume care s-o poată convinge să se răzgândească.

Oi fi fost eu cea care o descoperise pe Persefona, dar Cassidy o făcuse să fie a noastră.

———————

Căzusem de acord să mă întâlnesc cu Liv și cu Cass la zece dimineața, prin urmare trebuia să mă furișez din apartament înainte să se trezească Mitch – un bonus binevenit, având în vedere cum decurseseră lucrurile cu o seară în urmă. Începuse cu propunerea lui de a mă însoți ca să-mi „documenteze” întoarcerea în Chester și se transformase rapid în cearta pe care mă străduisem s-o evit. Spusesem câteva lucruri răutăcioase – unele pe care le credeam, altele pe care le debitasem doar ca să-l rănesc. Drept răspuns, el făcuse lista tuturor păcatelor mele.

Și acum plecasem. Nu rostisem propriu-zis cuvintele – nu spusesem că îl părăsesc. Dar știam că n-o să mă mai întorc. Am ajuns în oraș stăpânită de o senzație de eliberare. Nu știam dacă e un lucru bun. Eu și Mitch nu fuseserăm potriviți unul pentru altul, dar nu excelasem niciodată la a fi singură.

În anii de când plecasem, Chester se transformase, dar nu îți dădeai seama de asta conducând prin oraș – trebuia să privești mai atent. Magazinele erau aceleași – atâta doar că băcănia expunea în vitrină obiecte de anticariat, în speranța unui oarecare câștig lunar suplimentar, iar decorul cafenelei era inspirat de un film pentru scurtă vreme popular, dar acum uitat, care fusese turnat în apropiere. Magazinul universal făcea reclamă la pelerine de ploaie pentru drumeții și turiștii care nu luaseră suficient de literal expresia „pădure tropicală” când își făcuseră bagajele, iar majoritatea

mașinilor parcate pe Strada Principală aveau tichete de parcare fixate pe parbrize.

În copilăria noastră, Cass ți-ar fi râs în nas dacă ai fi venit cu ideea că la maturitate avea să locuiască tot în Chester. S-a dovedit că ea era cea care căzuse de fraieră, dar, din câte îmi puteam da seama, era fericită. Mi-a deschis ușa într-un șorț murdar de făină, cu o cască atârnându-i din ureche. Când a dat cu ochii de mine, pe față i-a apărut un zâmbet larg și nici nu am apucat să mă crispez, că m-a și cuprins strâns în brațe.

— Naomi! Ai venit devreme, a spus și s-a dat repede înapoi, lăsându-mă să-mi recapăt suflul. Arăți senzațional!

Arătam ca un ghemotoc de păr ambulant. Ea părea ieșită din paginile unei reviste despre design interior și grădinărit, cu părul blond platinat prins într-un coc în creștet și machiajul impecabil. Șorțul proteja o bluză maronie satinată și o pereche de pantaloni. M-am întrebat dacă avea vreo întâlnire de afaceri sau dacă nu cumva aceasta era de-acum înfățișarea ei obișnuită.

— Am făcut mai puțin decât mă așteptam. Sper că nu-i nicio problemă, am zis.

A fluturat mâna.

— Nu-ți face griji. Hai cu mine, am niște prăjituri în cuptor pe care trebuie să le scot în curând. Ah, descalță-te la intrare!

M-am supus și mi-am lăsat încălțările lângă un rând ordonat format din bascheți, pantofi de mers pe jos și o pereche de balerini adorabili, măsură de copil. Câți ani ar avea Amanda acum? Opt, nouă? Cass rămăsese gravidă în ultimul an de colegiu – s-a dovedit că noi două aveam strategii de adaptare asemănătoare, numai că eu avusesem mai mult noroc în privința contracepției.

Ultimul an de colegiu – rahat, Amanda avea aproape 12 ani. Când trecuse timpul?

Casa era imaculată. Flori proaspete decorau polița șemineului. Fotografiile erau înrămate și aranjate cu precizie. Exista câte un portret standard mamă-fiică pentru fiecare an, iar Amanda devenise, pe măsură ce creștea, o copie la indigo a mamei sale, o mustrare fenotipică la adresa tatălui ei, care nu se obosise niciodată nici măcar să-i trimită o felicitare de Crăciun.

Până am ajuns în bucătărie, Cass scosese prăjiturile și pusese tava deoparte, ca să se răcească.

— Vânzare de prăjituri la școală, mi-a explicat ea.

A făcut semn cu mâna spre unul dintre scaunele de la insula din bucătărie, care arătau ca niște țepușe stilate din oțel și păreau cam tot atât de comode.

— Lasă-mă să ghicesc! Ești șefa Asociației Părinților și a Profesorilor, am zis, fără să mă pot hotărî dacă era un compliment ori o tachinare.

Poate amândouă.

A strâmbat din nas.

— Doamne ferește, nu! N-am timp de așa ceva. Hotelul îmi mănâncă orice minut liber. Și acum încheiem sezonul nunților, ceea ce-nseamnă că alerg de colo-colo ca o găină beată. Jur că tatăl miresei care are nunta-n weekend mă sună de trei ori pe zi! E complet obsedat să aibă totul sub control.

— Un spirit-pereche? am tachinat-o.

Avusesem și eu o mulțime de clienți de felul ăsta. La un moment dat chiar prin Cass, pe vremea când mă presa să fiu fotograful de nunți al hotelului. Ar fi fost o sursă grozavă de venit, dar nu puteam gestiona drumurile prea frecvente în Chester.

A reapărut strâmbătura din nas.

— Ah, șșșt!

— Scuză-mă, ai zis cumva: „Ah, șșșt!”? am întrebat, râzând răgușit, neîncrezătoare.

A pufnit.

— Nu-i exclus să fi petrecut prea mult timp în domeniul ăsta al ospitalității.

— Când ai zis ultima oară „futu-i”? am întrebat-o. Dacă mă gândesc mai bine, cât timp a trecut *de fapt* de când… am adăugat, mișcând din sprâncene cu subînțeles.

— Prea mult, futu-i! a zis ea, iar vechea Cass a ieșit la iveală, cu un zâmbet larg pe față.

După ce a terminat cu prăjiturile, și-a făcut de lucru prin bucătărie: a stivuit cu grijă cutii de făină și de zahăr, a șters și ultima pată de pe blatul de granit. Se rafinase de când preluase hotelul, pe care l-a transformat din vestigiul șubred și discutabil structural al unei decade trecute într-o destinație prosperă de vacanță de lux. Dar, într-un fel, asta era Cass cea dintotdeauna: se dedica în întregime lucrurilor de care hotăra să se ocupe,

chiar dacă asta însemna să se schimbe ea însăși.

Cândva, demult, eu fusesem proiectul lui Cass. Misiunea vieții ei devenise aceea de a mă face să ajung vie și relativ întreagă la momentul absolvirii și nu aș fi reușit fără ea. O parte din mine era invidioasă pe această viață care se bucura acum de întreaga ei atenție.

— Deci știi despre ce-i vorba? m-a întrebat Cass.

— Nu ți-a spus Liv?

— Nu mi-a zis decât că e important, mi-a răspuns ea.

Am stat în cumpănă. Mi s-a părut ciudat că Liv mi-ar spune mie, dar nu și lui Cass – pe de altă parte, dacă nu ar fi făcut-o, nu aș fi venit în Chester.

— Poate c-ar trebui să așteptăm să ajungă Liv.

— Naomi, a zis Cass, aruncându-mi o privire calmă. Trebuie să știu în ce urmează să mă bag. Dacă e vorba de una dintre nălucirile lui Liv…

— Nu-i asta, am întrerupt-o, cu o încredere pe care nu o simțeam pe de-a-ntregul.

Medicamentele luate de Liv o țineau pe linia de plutire în cea mai mare parte a timpului, dar asta nu era o garanție.

— Ești sigură?

— Doar o știi pe Liv, am zis, ridicând din umeri.

Cass a oftat și a măturat câteva firimituri de pe blat în căușul celeilalte palme.

— Mai bine decât oricine. Serios acum, nu merit să fiu luată pe nepregătite, indiferent despre ce-i vorba.

Mi-am trecut degetul de-a lungul cicatricii care-mi cobora pe interiorul încheieturii stângi. Pe asta nu i-o datoram lui Stahl. Ci Persefonei.

— Liv a zis că a găsit-o, am spus cu voce joasă.

— Pe cine? m-a întrebat Cassidy.

Nu i-am răspuns. Cassidy a eliberat o răsuflare șuierată. Nu era nevoie s-o spun cu voce tare.

— Ce naiba înseamnă asta, că a găsit-o?

De data asta am ridicat un singur umăr.

— Știi cum e ea când vine vorba să dea detalii la telefon.

— Pentru că Agenția Națională de Securitate e categoric interesată de convorbirile private ale Oliviei Barnes, a zis Cass pe un ton mușcător, apoi a clătinat din cap, ca și cum ar fi regretat cuvintele de îndată ce le-a rostit.

N-o puteam învinui că se simte frustrată. Mi se întâmplase să-mi scape

lucruri mult mai rele.

— Credeam că-i vorba despre Stahl. Despre o reîntâlnire, ca să marcăm momentul. Dac-aș fi știut…

— Ar trebui să ascultăm ce are de spus, am zis.

— Nu-i momentul potrivit pentru așa ceva, a replicat ea. Pe bune, chiar acum? Când toată lumea deja vorbește despre Stahl? Și tipul ăla din oraș cu podcastul…

— Ce tip și ce podcast? am întrebat, derutată.

A părut surprinsă.

— Nu te-a sunat? M-am gândit că o să fii în capul listei. Face o chestie din aia despre crime adevărate. E vorba despre Stahl – sau unul dintre episoade e despre Stahl, ceva de genul ăsta. Nu l-am ascultat cu atenție, pentru că nu aveam chef să vorbesc cu el. Stă însă de vorbă cu tot soiul de oameni.

— Scrii o carte întreagă pe tema asta, dar nu dai un interviu? am întrebat-o sec.

Exact când părea că interesul se estompează, se ivise ideea Cărții. După toate aparențele, o relatare la persoana întâi a atacului, concepută pe baza unor interviuri pe larg cu cele trei fete curajoase aflate în centrul cazului. Dintre noi trei, autorul nu vorbise de fapt decât cu Cass, dar lucrul ăsta nu ajunsese pe coperta volumului.

— Știi că a fost ideea părinților mei, nu a mea, a zis Cass. Că doar nu mi-a făcut tocmai plăcere să retrăiesc totul.

Și-a făcut de lucru cu o pată uscată de pe blat, fără să mă privească în ochi.

M-am uitat în jos, la mâinile mele. Câteodată îmi părea bine că eu fusesem cea atacată. Oamenii îmi înțelegeau trauma. Îmi lăsase semne cât se poate de vizibile pe piele. Dar pentru Liv și Cass, care fuseseră obligate să privească, silindu-se să tacă și să rămână ascunse, fusese, în anumite privințe, și mai rău.

S-a auzit soneria. Cass a tresărit.

— Deschid eu! m-am oferit, coborând deja de pe taburet.

Am pornit-o alene pe coridor, iar timpul se scurgea înapoi prin poze pe măsură ce Amanda devenea tot mai mică, dispărând la final. Prin sticla mată a ușii vedeam neclar conturul siluetei lui Liv, care privea înspre stradă și-și muta greutatea trupului de pe un picior pe altul, agitată.

Am deschis ușa, iar ea s-a răsucit, parcă surprinsă că cineva o făcuse. Ochii ei căprui erau larg deschiși și speriați. Moștenise maxilarul puternic al tatălui ei și părul negru al mamei, care avea tendința să se cârlionțeze. Pe față i-a apărut un zâmbet.

— Ai venit! a zis.

— Ți-am spus că o să vin, i-am amintit, dojenind-o ușor.

Am ezitat, neștiind dacă ar primi bine atingerea mea. A pășit înăuntru, iar eu am cuprins-o cu băgare de seamă în brațe, trezindu-mă că o analizez – subțirică, dar nu chiar sfrijită. Neliniștită, dar cu o expresie fermă și limpede când s-a retras din îmbrățișare. Unghiile nu îi erau roase și nu-și mai jupuia buzele, lucru rar în cazul ei. Tensiunea pe care o simțeam în umeri s-a redus un pic.

— Arăți bine, i-am spus și vorbeam serios.

Liv s-a strâmbat.

— Vrei să zici că nu arăt ca o nebună.

— Nu, vreau să zic că arăți ca o persoană care are grijă de ea. Și nu ai întotdeauna, așa că nu te supăra când remarc asta.

— Spre deosebire de felul în care ai tu întotdeauna grijă perfectă de tine? m-a întrebat, aruncându-mi o privire sceptică.

— Ia mai tacă-ți fleanca! i-am zis, iar ea a râs, ridicând bărbia și lăsându-și la vedere gâtul lung.

Ochii îi străluceau. În astfel de momente, Olivia noastră era frumoasă.

— Liv! Parcă nu te-aș fi văzut de *ani buni*! a exclamat Cass când am ajuns înapoi în bucătărie.

Am surprins-o măsurând-o rapid pe Olivia, din cap până-n picioare, așa cum făcusem și eu. S-a răsucit ca s-o îmbrățișeze pe Liv, trăgând-o practic de lângă mine.

— Cum de se întâmplă mereu așa, când locuim atât de aproape una de alta? Să vă aduc ceva? Apă? Ați mâncat?

Vocea îi era prea veselă, zâmbetul, prea larg. În spatele cuvintelor i se citea neliniștea. Și eu aveam nervii întinși la maximum, cât pe ce să plesnească, dar știam amândouă foarte bine că nu trebuie să insiști în cazul lui Liv. N-ar face-o decât să se închidă în ea.

— Mie nimic, mulțumesc, a spus Olivia.

Și-a mușcat buzele, trăgând cu degetele de cusătura jeanșilor.

— Ce-ar fi să ne așezăm și să ne spui despre ce-i vorba? am zis cu grijă.

Olivia s-a așezat pe unul dintre taburete, iar eu am luat loc lângă ea. Cass a rămas în picioare de cealaltă parte a insulei de bucătărie, cu brațele încrucișate lejer la piept. Îmi dădeam seama că face eforturi să reziste impulsului de a adopta o atitudine de cloșcă – întotdeauna fusese protectoare cu noi, prima care sărea când aveam nevoie de ajutor. Și îi dăduserăm ceva bătăi de cap de-a lungul anilor.

Olivia a tras adânc aer în piept. În timp ce vorbea, își tot trecea mâinile una peste alta, iar tonul îi era animat și febril.

— Știu că toate trei am încercat să lăsăm în urmă ce s-a întâmplat în vara aia, a început ea. Sunt lucruri despre care nu am vorbit. Și înțeleg de ce nu am putut s-o facem. Dar asta s-a schimbat, nu-i așa? Acum Stahl e mort. N-o să mai scape din închisoare – nu mai are cum.

A șovăit și a ridicat privirea către noi

Mi-am pus mâna peste a lui Liv, îndemnând-o fără cuvinte să continue. Și-a dat cu un gest nervos părul după urechi, apoi și-a ridicat ochelarii pe nas, un tic care, pentru o clipă, a făcut-o să pară că are din nou 11 ani.

— Am început s-o caut cu trei ani în urmă, a continuat Olivia, vorbind repede. Inițial, nu am reușit să găsesc nimic. Dar acum câteva luni am avut noroc. Am găsit-o. Am găsit-o pe Persefona.

Ne-a privit triumfătoare.

— Ce e de găsit? a întrebat-o Cass pe un ton aspru. E chiar acolo unde am lăsat-o.

— Nu la asta mă refer, a spus Olivia, clătinând repede din cap. Eu… ăăă…

— Ai aflat cine e, am zis.

Olivia a încuviințat din cap, recunoscătoare, și a zâmbit.

Cass freca același punct de pe blatul de granit cu vârful degetului. Avea maxilarul atât de încleștat, încât i s-a umflat un tendon.

— N-ar trebui să vorbim despre asta.

Zâmbetul Oliviei a lăsat locul unei ușoare încruntături.

— Are familie. Oameni care au căutat-o. Ei au dreptul să știe ce s-a întâmplat cu…

— Oprește-te! a zis Cass, ridicând brusc privirea.

În ochi îi sclipeau lacrimi nevărsate.

— Oprește-te! Am stabilit că nu o să vorbim despre asta. Despre ea. Niciodată.

— Aveam *11 ani,* am zis.

Aveam 11 ani și eram îngrozite de ceea ce ni s-ar fi întâmplat dacă am fi spus cuiva despre Persefona. Nu era vorba doar că oamenii vor afla că păstraserăm secretul. Trebuia să ținem cont și de proces.

Poliția și procurorii tot insistaseră în privința acestui aspect: dacă juriul avea vreun motiv să creadă că ne înșelăm, dacă dădeam apărării orice posibilitate de a ne prezenta drept martore care nu sunt demne de încredere, Stahl ar fi scăpat în ciuda a tot ce ne făcuse – mie și tuturor acelor femei. Îmi amintesc că eram convinsă că, la cea mai mică greșeală a noastră, el avea să iasă din închisoare și să vină după noi. Avusesem ani în șir coșmaruri și mă trezeam sigură că era la mine în cameră, gata să termine definitiv cu mine.

Dacă ar fi știut adevărul despre Persefona, ne-ar fi considerat niște mici bestii ciudate și crude – și așa și eram. Ce fetiță nu e așa? Firește că ne ținuserăm gura.

Nu suflaserăm niciodată o vorbă despre secretul din pădure, despre osemintele alea frumoase.

— I-o datorăm, s-a încăpățânat Olivia să susțină.

— Nu-i datorăm nimic! N-avem nimic de-a face cu… a zis Cass, gesticulând amplu. Nimic din toate astea!

— Ceea ce înseamnă că nu există niciun motiv să nu spunem, am remarcat, cu toate că stomacul mi se strângea de groază.

Nu voiam să aflu numele Persefonei. Nu voiam să aflu cine fusese.

Cass și-a mușcat buza.

— Au trecut mai bine de 20 de ani! Dacă o aștepta cineva pe Persefona să se întoarcă acasă, a renunțat până acum. Oare ar ajuta cu adevărat pe cineva, după atâția ani?

— Tu nu ai vrea să știi? Dacă Amanda ar fi cea dispărută? a întrebat Olivia.

Cass și-a acoperit ochii cu mâinile.

— Futu-i! Normal că aș vrea. Dar, Liv, nu-i chiar atât de simplu. Cum crezi c-o să fie viața Amandei dacă toate astea ies le iveală? M-ar duce la sapă de lemn. Oamenii n-o să vrea să-și desfășoare afacerile într-un hotel deținut de o femeie care a ascuns un *cadavru* vreme de 20 de ani. Și mult noroc cu fotografiile și nunțile, Naomi!

— N-o să fie așa, a zis Olivia, pe un ton care devenea disperat.

— Doamne, e oribil ce spun! Îmi fac griji pentru bani, în vreme ce… a reluat Cass cu voce gâtuită. Dar pe bune acum, Liv! Ce crezi că se-ntâmplă când oamenii încep să pună întrebări? Nu cred că vreuna dintre noi își dorește ca lumea să afle întocmai ce s-a petrecut în pădurea aia. Sau după aceea, a adăugat ea încet, țintuindu-mă cu o privire hotărâtă.

— Poate că a venit momentul să afle, am răspuns încet.

Calmul lui Cass s-a evaporat complet.

— Normal că ești de acord să aruncăm totul în aer. Niciodată nu ești tu aia care rămâne să strângă mizeria.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Înseamnă că niciodată în viața ta nu ai încercat să repari ceva. Doar strici și apoi pleci, a zis Cass.

Mânia din vocea ei era atât de tăioasă, încât părea să-mi zgârie pielea.

— Ne-ai abandonat. Amanda nici măcar nu-și mai amintește de tine.

— O poți învinui c-a vrut să scape? a întrebat Olivia.

— Eram niște copii. Tuturor oamenilor li se întâmplă porcării în copilărie. Ideea e să mergi mai departe, a răspuns Cass.

— Mda, tu clar ai mers mai departe. Suntem – unde? – la două străzi de fosta locuință a părinților tăi? am întrebat, aprinzându-mă la fel ca ea.

— Că o fi mai bine să trăiești cu un iubit de tot rahatul și să fotografiezi oameni mai fericiți decât o să fii tu vreodată?

— Du-te dracului, Cass!

— Și tu, Naomi!

Ne-am uitat urât una la alta. Apoi ea a izbucnit în râs, clătinând din cap.

— E-al naibii de ușor să mă cert cu tine! Întotdeauna a fost.

Am lăsat la rândul meu să-mi scape un râs forțat. Și când eram copii ne ciondăneam tot timpul. Repede ne certam, repede ne și împăcăm. Chiar și pe vremea aia, instinctul meu era ca, la cea mai mică provocare, să-i zic vreo două și să fug, iar Cass era întotdeauna cea care se ținea după mine ca să îngropăm securea războiului

Cass s-a ridicat și s-a îndreptat către blat, de unde a scos de la locul ei o sticlă de vin alb pe jumătate goală.

— Eu beau. Cine se bagă?

Am aruncat o privire înspre ceas. Era de abia 10:15.

— Cass… a dat Olivia să spună.

— Ei bine, nu beau *singură,* a zis ea.

A luat pahare pentru toate trei, le-a așezat și a turnat un deget în fiecare. A sorbit dintr-al ei, a închis ochii și a stat așa, cu paharul la câțiva centimetri de gură. Apoi a deschis ochii, dezvăluind o privire limpede și calmă.

— Ascultă, Liv! Înțeleg ce faci – chiar înțeleg. Pe bune. Nu e corect s-o lăsăm așa acolo. Dar tu te gândești la lucrul ăsta de foarte mulți ani Noi, doar de câteva minute. Dă-ne puțin timp să recuperăm, bine?

— Ăăă… a început Olivia.

— Avem nevoie de timp ca să ne dăm seama cum stau lucrurile, a insistat Cass și a privit înspre mine cu subînțeles, cerându-mi ajutorul. Trebuie să ne gândim la consecințe.

Am băut din vin. Liv avea dreptate – era timpul să spunem cuiva despre Persefona. Cineva mai mult ca sigur o căuta. O jelea.

Dar asta nu era o hotărâre pe care o puteai lua cât ai clipi. Aveam nevoie de timp să reflectăm.

Eu aveam nevoie de timp să reflectez. Pentru că avea dreptate Cass – nu voiam ca oamenii să pună prea multe întrebări despre ziua aia în pădure. Persefona era un secret pe care îl împărtășeam toate, dar mai aveam și secretele mele.

— Vă rog! a insistat Olivia, cu ochii ațintiți în poală.

Simțeam o durere în piept, care nu mă lăsa să răsuflu până la capăt.

— Hai să ne oprim puțin! am zis, detestându-mă pentru asta. Cass are dreptate. Trebuie să fim sigure că știm bine ce facem băgându-ne în așa ceva.

Olivia a încuviințat aproape imperceptibil din cap. Se închisese în ea.

Cass a oftat.

— Îmi pare rău, Liv! Ne-ai dat vestea asta și… și poate că ai dreptate, poate că a venit momentul. Dar, dacă ne hotărâm să o facem, hai să procedăm *inteligent.* Pot să dau niște telefoane, putem vorbi cu un avocat, măcar să ne asigurăm că nu ne expunem la cine știe ce răspundere. De acord?

— De acord.

A vorbit atât de încet, încât abia dacă a scos un sunet. Și-a ridicat ochii la nivelul blatului, însă până și un astfel de gest părea un efort colosal. Am simțit cum vinovăția mi se strecoară pe furiș până în măduva oaselor.

— Vreți să știți cum o cheamă?

— Nu, a zis imediat Cass și m-am bucurat.

Pentru că nici eu nu voiam să știu. Voiam să rămână Persefona. Să rămână un mit, o poveste. Să rămână secretul nostru. În clipa în care dobândea un nume, eram obligate să recunoaștem că fusese o persoană.

Că înseamnă mai mult decât oasele pe care le găsiserăm în pădure și decât magia pe care o făcuserăm din ele.

5

După aceea am vorbit despre lucruri mărunte. Despre fiica lui Cass, Amanda; despre hotel; despre munca mea. Cass și cu mine am întreținut conversația, în vreme ce Liv ședea tăcută, ciupindu-se de pielea de la baza degetului mare. Până la urmă mi-am așezat mâna pe brațul ei.

— Cred c-ar cam trebui să plec, am zis. Liv, vrei să te duc acasă cu mașina?

— Așa de repede? a întrebat Cass, mai mult din obligație.

Eram toate dornice să punem capăt acestei întâlniri tensionate.

— Sunt frântă de la atâta condus și chiar ar trebui să trec să-l văd pe taică-meu, am zis.

— Vorbim, a promis Cass și ne-a cuprins pe fiecare într-o îmbrățișare înainte de a ne lăsa să plecăm.

Și-a ținut mâna pe brațul meu ceva mai mult decât era necesar, aruncându-mi o privire pe care o cunoșteam bine. Privirea *Ai grijă ca Liv să fie OK*. M-a mai strâns o dată de braț, apoi mi-a dat drumul.

Liv m-a urmat și a urcat pe locul din dreapta fără să spună nimic. A stat acolo, ciupindu-se încontinuu de bucățica de piele uscată. Liv nu șofa. Nu că n-ar fi fost în stare, dar nu-i plăcea absolut deloc. Era ceva obișnuit să o vezi mergând prin Chester pe marginea drumului, cu capul plecat și adâncită în gândurile ei.

Am pornit motorul.

— Îmi pare rău! i-am spus.

— Pentru ce? m-a întrebat ea.

Am ridicat din umeri.

— Pentru tot.

— Știu că nu vrei să-ți pierzi clienții, dar…

— Nu despre asta e vorba, am zis.

Nici măcar nu mă gândisem la așa ceva. Probabil că ar fi trebuit să-mi fac griji în legătură cu impactul pe care l-ar putea avea acest lucru asupra muncii mele, singura mea sursă de venit, dar reputația îmi fusese întotdeauna bazată pe lucruri dincolo de puterile mele. Greu de controlat. Ideea că aș avea un cuvânt de spus în orice direcție părea ușor absurdă.

— Atunci de ce? a întrebat Liv.

Am luat-o la stânga pe drumul pietruit care ducea înspre casa lui Liv, fără să răspund imediat.

— În ziua aia, în pădure. În ziua în care eu…

— Știu la ce zi te referi, a zis cu blândețe Olivia, scutindu-mă de chinul de a-mi termina gândul.

— L-ai văzut pe Stahl.

Am spus-o ca și cum nu era o întrebare. Ca și cum nu aveam nevoie de un răspuns.

— Și tu l-ai văzut, a spus ea, iar între sprâncene i-a apărut o linie subțire.

— Așa e, am răspuns, mai mult un suspin decât un sunet. Așa e. Desigur.

Degetele de la mâna ei dreaptă s-au înfipt în bicepsul celuilalt braț. Stătea cu privirea ațintită pe geam, uitându-se la copacii care crescuseră mai sălbatic de când nu mai fusesem pe aici Orașul copilăriei noastre era înghițit de pădurea pe care încercase să o țină sub control.

— Trebuie să facem asta, a șoptit Liv.

Am oprit în fața porții metalice care bloca aleea ce ducea la casa lui Marcus și a lui Kimiko. Sus, în vârful stâlpilor, erau fixate panouri solare discrete și exista o tastatură pentru a introduce codul. Pe vremea când eram niște copile, un lanț și un lacăt țineau poarta închisă, iar în cele mai multe seri, Marcus ședea în camera din față, cu pușca pe genunchi. Lucrurile se potoliseră de atunci, dar paranoia rămăsese.

Odată ce își pătrunde în trup, frica aia – gândul că cineva te vrea mort – nu te mai părăsește niciodată cu totul.

Mașina s-a oprit. Știam că ar fi trebuit să-i spun lui Liv că are dreptate. Păstraserăm secretul prea mult timp. Dar eram extenuată – de la condus, de la discuția în contradictoriu și de la toți anii în care știusem că, de fiecare dată când numele lui Liv îmi apărea pe ecranul telefonului, existau 50% șanse să fie vorba de o criză. Era blocată în acest loc, unde avea nevoie de mine, dar nu îmi dădea voie să îi fiu alături.

Nu mai aveam nimic de oferit. Nu azi.

I-am atins ușor încheietura. Doar în felul ăsta o atingeam întotdeauna pe Liv – cu grijă, temându-mă că o va lua la fugă. Temându-mă că între noi se va rupe ceva.

În ochii ei am zărit ceva sumbru și bizar, mai degrabă furie decât

mâhnire, dar nici asta propriu-zis.

— O să fiu aici mâine, am rostit cuvintele ritualice pe care le mai spuseserăm de nenumărate ori până acum.

— Și eu, a răspuns ea.

Încheiaserăm foarte multe convorbiri telefonice în felul ăsta – cu o promisiune. Nu însemna *niciodată,* ci doar nu *azi,* și puteam înșirui acele zile una după alta, o defilare de răsărituri pe care rezistasem îndeajuns cât să le vedem.

Mi-am retras mâna. A trecut-o un fior scurt și am stat așa câteva clipe, în tăcere.

— Vrei să te duc până la intrare? am întrebat-o.

A clătinat din cap că nu.

— Nu-mi strică o plimbare.

A deschis portiera și a coborât, întinzându-și pe rând membrele lungi și având grijă la fiecare mișcare, de parcă nu știa prea bine cum să trăiască în propria piele. S-a oprit, cu mâna pe portieră.

— Te iubesc, Naomi, a spus ea cu aceeași grijă.

— Și eu te iubesc, i-am răspuns, însoțind cuvintele cu un zâmbet pe care nu mi l-a întors.

A închis portiera și s-a îndreptat către poartă, sărind peste aceasta din câteva mișcări exersate. Am urmărit-o cu privirea până când a trecut de cotitură și s-a făcut nevăzută printre copaci.

Adevărul putea să aștepte până în ziua următoare, mi-am zis. Câteva ore ne mai puteam bucura de confortul discutabil al secretelor noastre.

———————

Tata locuia în afara orașului, în casa în care crescusem și în care, înaintea mea, crescuse și el. Întotdeauna fusese o dărăpănătură. Bunicul meu se pricepuse doar să doboare copaci, să strângă tot felul de rahaturi și să nu-și bage în seamă copiii. Tata l-a urmat doar în două privințe, nu și în cea care i-ar fi adus un salariu, așa că locul s-a degradat și mai mult de-a lungul anilor, mai ales după ce mama și-a luat tălpășița – sătulă de el și de mine și de un oraș prea încăpățânat ca să-și dea seama că era deja mort.

O Chevy Impala mâncată de rugină se alăturase talmeș-balmeșului din curte. Mormanele de bucăți de fier, mașini de tăiat iarba stricate, căzi de baie sparte și biciclete îndoite – toate lucrurile pe care-și propunea să le repare și să le vândă cât de curând – se mai apropiaseră cu vreun metru de

marginea proprietății, dar altfel casa bătrânească rămăsese neschimbată.

Însă mașina de poliție parcată pe alee era nouă: un SUV negru care avea inscripționat pe portiere POLIȚIA CHESTER. Polițiștii din Chester ne vizitau frecvent – obișnuiau să-și facă apariția la câteva săptămâni: o dată după ce tata s-a îmbătat și a intrat cu mașina într-o cutie poștală, altă dată după ce am fost arestată pentru furt din magazin, pentru că mă încăierasem ori pentru acte minore de vandalism.

Am parcat mașina pe margine, moment în care ușa de la intrare s-a deschis. A ieșit o femeie de culoare, scundă, purtând jachetă de polițist. Când m-a zărit, a coborât de pe verandă și mi-a făcut cu mâna. M-am îndreptat către ea cu sentimentul că intru în pământ.

— Ești Naomi Shaw? m-a întrebat când m-am apropiat.

Era chiar mai scundă decât m-aș fi așteptat, dar arăta ca și cum putea să ridice trei ca mine.

— Cunningham, am corectat-o.

— Înțeleg, a zis ea, studiindu-mi cicatricile. Tocmai am stat de vorbă cu tatăl tău.

— Îmi pare rău pentru tine, am zis. Ce se-ntâmplă? A făcut ceva?

— Mai degrabă n-a făcut nimic, a răspuns. E a treia oară când vin aici și tot a treia oară când mă asigură că se ocupă să curețe locul ăsta, ca să devină locuibil. N-am remarcat niciun progres și deja nu mai pot închide ochii. Trebuie făcut ceva în sensul ăsta. Și repede.

— Îți urez succes, am zis, legănându-mă pe călcâie, cu mâinile vârâte în buzunarele de la spate. Casa asta e de zeci de ani un dezastru.

— E periculos, a spus ea. Nu există culoare libere de trecere. Dacă ar fi nevoie să intre serviciile de urgență ca să-i acorde ajutor, n-ar putea să o facă.

Nu putea fi chiar așa de rău, nu? De fapt, cât să fie de când nu mai văzusem cum arată interiorul casei? Cinci ani? Ultima dată când fusesem aici, locul era o groapă de gunoi, dar te puteai mișca de colo-colo.

— Și ce urmează? Asta o să-i aducă o condamnare? Întreb doar pentru că, orice mi-ar spune el, niciodată n-o să fie întregul adevăr și aș vrea să știu cu ce am de-a face.

Mi-am păstrat un ton relaxat. Mă simțeam ca un dovleac căruia i se scot semințele cu mâna, iar unghiile îmi răzuiau viscerele. Era de așteptat ca asta să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Dar, atâta vreme cât putea fi

mai târziu, amândoi puteam să ignorăm problema. Puteam să ne vedem de ale noastre, fiecare în felul lui, fiecare închizând solidar ochii la păcatele celuilalt.

— Deocamdată nu am întreprins niciun demers oficial, dar locul trebuie curățat cel puțin cât să ne asigurăm că nu există nicio deteriorare a structurii și că e posibil accesul pentru o intervenție de urgență, în caz că e rănit sau se produce un incendiu. I-am spus că-i pot acorda 30 de zile înainte să întocmesc un raport.

— Foarte generos din partea ta.

Așadar aveam 30 de zile ca să mă ocup de treaba asta.

— Asta a fost acum trei săptămâni.

— Bineînțeles!

Mi-am trecut mâna prin păr și am privit în sus, la cerul înnorat. Nu mă puteam ocupa de asta. Nu în acest moment.

— Să-ți dau cartea mea de vizită, a zis ea, de data asta pe un ton mai blând. Îți pot face rost de niște numere de telefon, ca să suni niște oameni. Încă poți pune locul în ordine, dar trebuie să locuiască în altă parte în timpul ăsta. Cu tine sau…

Am izbucnit în râs. Femeia a părut surprinsă.

— Crede-mă, nu vrea nimeni asta. O să găsesc o soluție.

Era mai degrabă o exprimare a speranței decât un adevăr. Ideea de a-l scoate pe taică-meu din casa lui nu era una atractivă.

— Nu e sigur pentru el să mai rămână aici, a spus ea cu fermitate, subliniind ideea, și a apărut privirea pe care o cunoșteam atât de bine – privirea care transmitea: *Cum ai putut permite să se ajungă în punctul ăsta?*

— Lucrurile n-au stat întotdeauna atât de rău, am zis, cuprinsă de nevoia de a da explicații. A fost mereu un dezastru, dar se putea locui aici. Nu prea vin în Chester. Nu am știut…

— Nu prea te pot învinui că nu vrei să te întorci atât de des prin zonă, a zis ea.

— Nu locuiai aici pe vremea aia, nu? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Sunt mai degrabă o fată de la oraș. Însă soția mea a vrut să locuim în pădure, așa că iată-ne! Firește, am auzit toate poveștile.

— Cele în care sunt înjunghiată de nenumărate ori sau cele care mă înfățișează ca pe o delincventă înrăită?

— Câte puțin din toate, a recunoscut ea. Trebuie să plec. Să mă suni dacă te pot ajuta cu ceva în problema asta.

Am încuviințat din cap.

— Mersi! am zis, în timp ce îi examinam cartea de vizită. Inspector…

— Comisar-șef, m-a corectat ea. Bishop.

Am ridicat din sprâncene.

— Comisar-șef? Ce s-a întâmplat cu Miller?

— S-a pensionat acum șase luni, m-a lămurit ea, lăsându-și toată greutatea pe călcâie, în timp ce-mi urmărea reacția. Primarul Green și consiliul municipal m-au adus pe mine de la Biroul șerifului.

Întotdeauna îmi închipuisem că-n momentul în care comisarul-șef Miller urma în sfârșit să se transforme în țărână, Bill Dougherty avea să preia postul, din pură inerție. Fusese adjunctul lui Miller nici nu îmi mai aminteam de când. Bineînțeles, Dougherty era echivalentul moral și intelectual al unei bezele necoapte, așa că nu puteam decât să presupun că Bishop era o variantă mult mai bună.

— Atunci, bun-venit în Chester! am zis cu toată sinceritatea, iar ea m-a salutat din cap.

— Zi bună, domnișoară Cunningham! a spus și s-a îndreptat spre mașină.

Am băgat cartea de vizită în buzunarul din spate și m-am întors cu fața către ușă, împotrivindu-mă imboldului să urc în mașină și să nu mă mai opresc până în Seattle. Să las în plata Domnului casa asta. Să las totul baltă. Să las oasele să zacă îngropate și secretele nedezvăluite.

Mașina lui Bishop s-a îndepărtat pe drum, scrâșnind din roți. Am urcat treptele.

Tata nu încuiase ușa. Nu o făcea niciodată. Nici măcar după tot ce pățisem nu îi fusese zdruncinată convingerea că într-un oraș precum Chester pur și simplu nu se puteau întâmpla lucruri rele. Obișnuia să-mi spună că ziua în care avea să încuie ușa o să fie cea în care urma să găsească o frânghie bună și o grindă rezistentă, care să-i pună capăt chinului.

Am deschis cu putere ușa, fără să calc peste prag. Știam exact unde aveam să-l găsesc pe tata: în fotoliul lui, cu un teanc de reviste înalt de peste un metru lângă el, cu un potop de cutii, rafturi rupte, cărți și Dumnezeu mai știe ce ocupând fiecare centimetru pătrat din sufragerie, cu excepția unei

cărări înguste până la fotoliu și a unui culoar care să-i asigure o bună vizibilitate a ecranului TV.

Numai că nu exista nicio cărare către fotoliu. În câteva locuri se zărea covorul de culoarea mustarului, dar ziarele, revistele, recipientele din plastic și tot felul de alte resturi, pe care nu am reușit să le identific, îl acopereau în cea mai mare parte. În casă persista un miros neplăcut, ca și cum înăuntru s-ar fi găsit un leș. Preț de câteva secunde, m-am temut că e vorba de tata, dar apoi mi-am amintit că Bishop tocmai vorbise cu el.

— Tată? am strigat, zăbovind în prag.

Niște zgomote înăbușite și intermitente de foială trădau faptul că se mișcă, dar a durat mult până să-și facă efectiv apariția. Încă nu eram pregătită când a ieșit din vizuină și ne-am trezit față în față.

Îmbătrânise. Era evident că îmbătrânise, dar nu m-aș fi așteptat ca el *să îmbătrânească.* Albise ca un cărăbuș mort și uscat de soare. Părul i se rărise în frunte, dând la iveală o piele roșie, cojită, și stătea aplecat, de parcă încerca să găsească o poziție în care să nu simtă durere. Purta un tricou și pantaloni de pijama din flanel, ambele articole de îmbrăcăminte decolorate, dar relativ curate.

M-a măsurat din cap până în picioare cu ochii lui apoși, deschiși la culoare, apoi a mormăit.

— N-am știut că ești în oraș.

— Și eu mă bucur să te văd, tată! i-am răspuns, după care am înghițit în sec. Nu mă inviți înăuntru?

— Nu, a zis el.

Mi-am încrucișat brațele peste piept, iar el a mormăit din nou:

— Treaba ta!

S-a dat în spate, pentru că nu era loc să trec pe lângă el. L-am urmat în penumbră. A luat-o la dreapta, croindu-și drum printre grămezile de pungi de cumpărături din plastic. Habar n-aveam ce-i în ele. Nu puteam decât să sper că nu e vorba de alimente perisabile.

— De ce ai venit? m-a întrebat.

— Ca să văd cum o mai duci, am spus, nevoită să stau într-un picior ca să pot păși peste un vraf răsturnat de reviste.

— Încă sunt în viață, nu? m-a întrebat el.

— Chiar adineauri m-am întâlnit cu comisarul-șef Bishop.

— O doamnă de treabă, a zis el, apoi s-a oprit să mă privească. Vrea să

mă evacueze. Să mă bage într-un azil.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu-mi pot da seama de ce.

— Atâta știi, să fii sarcastică, a bombănit el. Ai venit să-mi spui că trebuie să fac locul ăsta lună? Că deja mi s-a comunicat.

S-a îndreptat împleticit către bucătărie. L-am urmat, neliniștită.

Mi-am adunat curajul, gata să dau piept cu mucegaiul și excrementele de șobolan, dar lucrurile nu merseseră atât de departe cum mă temeam. Plita avea două arzătoare curate și era suficient loc de manevră. Persista și aici același miros stătut ca în restul casei, dar nu era de-a dreptul respingător, prin urmare nu păstra prin preajmă mâncare stricată.

— Atunci, eliberează-ți un scaun! mi-a zis și a făcut un gest vag cu mâna înspre masa din bucătărie, îngropată sub cutii de conserve și produse neîncepute de curățenie.

Pe scaune erau stivuite tacâmuri din plastic, farfurii și castroane de unică folosință. În apropiere de ușa din spate am văzut înșiruiți mai mulți saci de gunoi plini, pregătiți să fie scoși în curte, pe lângă care zburau bezmetic câteva muște.

— Stau bine și în picioare, i-am zis.

Nu prea voiam să mă ating de ceva de aici.

— Mi-a spus că te-a avertizat acum trei săptămâni că trebuie să rezolvi problema.

— Ce-i de rezolvat? E casa mea, eu trăiesc în ea. N-ar trebui să fie treaba nimănui altcuiva, a zis el. Vrei o bere?

— Nu, nu vreau o bere. E abia 11, am spus, hotărând să nu pomenesc nimic despre vinul pe care-l băusem deja.

A împins la o parte un teanc de conserve de chili aflate într-un echilibru precar, ca să ajungă la frigider. Cutiile s-au răsturnat și s-au izbit zgomotos de podea, rostogolindu-se în toate părțile.

— Doamne, tată! Cum poți trăi în halul ăsta? am întrebat.

— Îmi e cât se poate de bine, a zis, timp în care a ales, după o îndelungă gândire, o doză de bere, cu toate că în frigider nu se găsea decât o singură marcă. Și, oricum, de ce-ți pasă ție?

— Uite că-mi pasă! am răbufnit, iar furia m-a făcut să rostesc cuvintele printre dinții încleștați.

— N-am întrebat *dacă-ți* pasă, ci *de ce*! mi-a replicat el răstit.

L-am țintuit cu privirea. El m-a țintuit pe mine. Așa era întotdeauna. Nu ridicase nici măcar o dată mâna la mine, dar nu ne puteam abține să nu ne luăm unul de celălalt. Asta când era prin preajmă și cu mintea limpede, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Oricui i-ar fi fost greu să știe cum să ajute o fată speriată, rănită sau pe adolescenta înspăimântată și furioasă în care se transformase aceasta. Poate că tata nu avusese nicio șansă, dar nici măcar nu încercase. Singura emoție care-i provoca o reacție era furia, așa că mă agățasem de ea. Cel puțin, dacă ne certam, asta însemna că îmi acorda atenție.

— Ești tatăl meu, am spus. Îmi pasă. Se pare că nu mă pot abține și Dumnezeu știe că am încercat!

A ridicat cu un pocnet cheița de la cutia de bere și a tras o dușcă sănătoasă.

— N-am nevoie de milostenie.

— Ai nevoie de ajutor, am zis. Nu poți curăța locul ăsta de unul singur. Te rog, tată! Lasă-mă să chem pe cineva sau…

— Cum adică, vrei să plătești pe cineva să-mi ia toate lucrurile? Să le arunce ca pe niște gunoaie?

— Dar sunt niște gunoaie, am spus și imediat am știut că fusese o greșeală.

Dacă existase o cât de mică rază de speranță, acum s-a stins.

— Sunt lucruri bune. Au nevoie doar de mici reparații. Și de ceva organizare, a spus el.

— Nu-i… am dat să zic, dar m-am oprit.

Nu avea niciun rost. Niciodată nu avusese vreun rost, indiferent de câte ori încercasem.

— O să te oblige să pleci. Nu ai de ales.

— Om vedea, a zis el. Și, chiar așa, ce cauți aici? Că doar n-ai venit numai ca să mă vezi pe mine.

— Eu, Cass și Liv am vrut să ne întâlnim, am zis, acceptând schimbarea subiectului, deși știam că e același lucru cu a mă recunoaște înfrântă. Să marcăm evenimentul, chestii de genul ăsta.

— Te referi la moartea lui Stahl. Mda, am auzit despre asta. Cancer. Pff!

A spus-o de parcă vorbea despre vreme.

— Asta-i tot ce ai de spus? Tipul care aproape că ți-a ucis fiica e mort și tot ce ai de spus e *Pff*!

A mai luat o duș̦că ș̦i a rămas tăcut o vreme.

— Mă bucur dacă asta îț̦i dă o anume pace. Nu prea ai avut parte de aș̦a ceva. Deci presupun că-s bucuros c-a murit.

Nu ș̦tiu la ce mă aș̦teptasem. La un cât de mic semn că-i păsa măcar de ceea ce mi se întâmplase. Dar păruse întotdeauna că pur ș̦i simplu nu înț̦elegea de ce atâta tevatură. Că doar nu murisem. Rănile s-au vindecat. De ce încă mai făcea lumea atâta caz de situaț̦ie?

— Îmi pare bine că te-am văzut, tată, am zis printre dinț̦i. Ar trebui să repetăm cândva figura.

— Ce-ț̦i ziceam? Eș̦ti sarcastică. Nimic nou, a spus tata.

Râsul lui avea o notă de huruit răguș̦it.

— Asta-i tot ce-ai vrut? Să-mi strici ziua ș̦i să pleci?

— Aș̦a se pare.

— Ai unde să stai?

— E-n regulă, i-am spus.

Am dat să plec, dar m-am oprit.

— O să… o să mă întorc mâine, bine? Înainte să plec din oraș̦.

— Nu-i nevoie să faci un ocol pentru mine, a zis el.

Mi-a întors spatele ș̦i s-a îndreptat târș̦âindu-ș̦i picioarele către una dintre grămezile de alimente pe cale să se dărâme. A început să scotocească prin ea.

— Lângă uș̦a de la intrare e un teanc de corespondenț̦ă pentru tine. Ia-l în drum! Ar fi mai uș̦or să fac curăț̦enie dacă n-ar fi ș̦i căcaturile tale pe-aici.

Am oftat.

— Da, aș̦a o să fac.

M-am strecurat din bucătărie. Cum aș̦ fi putut să ajut o persoană care nu-mi voia ajutorul? Oricum, nu făcuse niciodată ceva pentru mine, în afară de faptul că nu mă dăduse afară. Nu-i datoram nici pe naiba. Atâta doar că era tatăl meu.

Am rămas în prag, încercând să-mi dau seama care dintre diferitele maldăre o fi al meu. Până la urmă l-am reperat sub un colet nedesfăcut de la Amazon: un teanc gros de plicuri, de vreo cinci centimetri. Probabil crescuse de-a lungul câtorva luni

— Da, în mod clar corespondenț̦a mea era problema. Restul o să fie floare la ureche, am mormăit.

Cele mai multe păreau a fi oferte de carduri de credit și alte prostii, dar înspre capătul teancului era un plic cu adresa scrisă de mână. Probabil vreo „scrisoare de la un admirator”. De la cineva care-mi ascultase povestea în vreun podcast și voia să-mi spună cât l-a marcat ori să-mi explice teoria sa preferată legată de caz.

Am ieșit și m-am dus direct la mașină, aruncând plicurile pe scaunul din dreapta, apoi m-am așezat și mi-am sprijinit fruntea de volan, încercând să-mi reamintesc cum să respir.

— Futu-i! am zis și am pornit motorul.

Furia nu m-a părăsit pe tot drumul de întoarcere în oraș.

6

Încă nu pusesem nimic în gură toată ziua, așa că m-am oprit la cafenea, unde aveam parte de o conexiune Wi-Fi îndoielnică și cafea la discreție. Mi-am găsit un loc în spate, am comandat o supă și un sandvici, apoi mi-am scos laptopul ca să editez fotografiile de la nunta din weekendul trecut.

Nici n-am simțit când a zburat timpul, așa cum mi se întâmplă adesea când mă cufund în ritmul muncii de editare. Abia peste câteva ore mi-am amintit să mă uit la ceas – și să-mi îndrept umerii și să-mi întind spatele, care deja mă durea.

În drum spre ieșire, am vârât o bancnotă de 20 de dolari în borcănelul pentru bacșiș, în compensație pentru faptul că am stat atât de mult acolo, și am mers să-mi iau o cameră la Chester Motel. Nu avea acarieni și exista TV prin cablu, ceea ce făcea din el echivalentul din Chester al unui hotel de lux, cel puțin până ajungeai la clădire.

Mi-am verificat telefonul când am intrat în cameră, în caz că primisem vreo veste de la Liv ori de la Cass, dar aveam doar o mulțime de mesaje de la Mitch. Care voia să știe unde sunt. Și care nu era deloc, dar deloc supărat că mă furișasem din casă înainte de ivirea zorilor.

Îi *spusesem* că plec în Chester. Numai că nu specificasem când anume. În plus, ne despărțiserăm. Nu mai era treaba lui pe unde umblu.

Am șters mesajele și m-am prăbușit pe pat. Acum, că munca nu mă mai distrăgea, mintea mea și-a croit inevitabil drum către lucrurile la care voiam cel mai puțin să mă gândesc. Ce aveam să facem în privința Persefonei?

Era ca un glonț rămas în corp. Carnea se vindecase în jurul lui; a-l scoate ar fi pricinuit mai mult rău decât a-l lăsa acolo. Moartea lui Stahl adusese din nou povestea noastră în centrul atenției, dar aceasta avea să se stingă repede. Povestea ținea de trecut, dar asta era cu totul altceva.

Aș fi vrut să nu-mi pese – să pot fi ca Liv și să nu-mi doresc decât ca Persefona să se poată întoarce acasă.

Dar de ce să fie cu putință pentru ea să iasă din pădure, câtă vreme eu nu am făcut-o niciodată?

———————

M-am trezit după o oră, smulgându-mă din urmărirea obsesivă pe care o

născocise imaginația mea – monștri în pădure, o cărare care șerpuia, cotea și cobora brusc. Aveam gura uscată și mintea tulbure. Mă simțeam ca o păstramă de căprioară care fusese ținută o săptămână în torpedoul mașinii, iar un gust asemănător îmi persista pe limbă. Și, bineînțeles, nu-mi amintisem să iau cu mine o periuță de dinți.

Mi-am pieptănat părul cât să-mi dea o aparență de respectabilitate și am străbătut cei circa o sută de metri până la magazinul benzinăriei de alături, ca să-mi iau o periuță de dinți. Pe dinăuntru, Prăvălia din Colț arăta exact ca pe vremea copilăriei noastre, ticsită și slab aprovizionată în același timp, cu autocolante susținând o poziție politică nu tocmai progresistă lipite pe fiecare centimetru pătrat al tejghelei din față.

Șiragul de clopoței aflat deasupra ușii a zornăit când am intrat, iar Marsha Brassey, pe care ultimii 20 de ani o făcuseră să arate cu 50 de ani mai bătrână din pricina ridurilor, a ridicat ochii din revista de Sudoku și și-a lipit mâna de inimă.

— Doamne, Maica Domnului, e chiar Naomi Shaw! a exclamat ea.

— Acum mă cheamă Cunningham, Marsha, am corectat-o cu o răbdare pe sfârșite, obosită să tot repet asta.

— Ah, așa e! Iartă-mă – m-am ramolit la bătrânețe, a zis Marsha, fluturând neajutorată mâna.

— Știi ce, treacă de la mine, numai să nu mă pui niciodată să plătesc pentru Snickers.

A întins mâna către raftul cu dulciuri și a apucat un baton, pe care l-a agitat în direcția mea.

— Nici prin gând nu mi-ar trece.

L-am luat zâmbind și m-am prefăcut că nu-mi amintesc cum mă lovise cu mătura peste spinare, pentru simplul fapt că mă uitasem prea mult la dulciurile pe care știa că nu aveam bani să le cumpăr. Orice lucru rău spus vreodată despre mine se dizolvase ca zahărul în apă în momentul în care devenisem un miracol. Când locuitorii orașului Chester au decis brusc că, după ce toată copilăria fusesem lăsată pe dinafară, eram una de-ale lor.

— Ce te-aduce înapoi în oraș? m-a întrebat Marsha în timp ce înaintam printre rafturi ca să-mi iau articolele de toaletă uitate.

— Am venit în vizită, atâta tot, i-am răspuns peste umăr.

— Ai fost deja să-l vezi pe taică-tău? m-a întrebat ea, numai lapte și miere, de parcă nu-i lăsa gura apă după niscaiva bârfe.

— Am fost, Marsha, am zis, apoi am așezat cumpărăturile pe tejghea. Fac și eu ce pot, dar știi cum e el.

— Încăpățânarea e moștenire de familie, a spus ea cu un aer înțelept, bătându-mi cumpărăturile pe casa de marcat. E păcat că locul ăla e-așa de dărăpănat.

Mi-am înăbușit un hohot de râs.

— Casa era o mizerie încă de când a construit-o bunicul, Marsha. Nu merită să-ți pară rău pentru ea.

A țâțâit din buze. S-a auzit din nou clinchetul clopoțelului aflat deasupra ușii și a intrat un bărbat îmbrăcat într-o jachetă de blugi și cu o cămașă din flanelă. Era înalt și suplu, iar părul îi ajungea până la nivelul maxilarului Trăsăturile ascuțite și ochii înfundați în orbite îi dădeau un aer de pasăre de pradă.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea și a făcut ochii mari, moment în care am recurs imediat la expresia neutră, dar prietenoasă pe care o exersasem, singura care aducea cât de cât a zâmbet, fără să sperie oamenii. Și atunci l-am recunoscut.

— Naomi? a zis el.

Vocea lui Cody Benham era mai aspră și mai profundă decât mi-o aminteam, dar nu-mi venea să cred că nu-l recunoscusem imediat ce l-am văzut.

— Cody, l-am salutat, iar trecutul, care până atunci îmi scăldase călcâiele așa cum un val scaldă plaja, m-a tras în adâncul lui.

Cody și Oscar, fratele lui Cass, fuseseră prieteni la cataramă. Oscar era băiatul de aur, Cody, influența nefastă. În cea mai mare parte a timpului nu ne băga în seamă – prezența noastră ocazională fiind prețul care trebuia plătit pentru tovărășia lui Oscar. Din când în când însă, ne dădea câte o gumă de mestecat, ne arunca un „Salut, puștoaico!” și părea atât de imposibil de mișto și de distant, încât aș fi făcut orice ca să câștig acele fărâme de aprobare.

Faptul că trecuse de 45 de ani nu-l făcea să arate mai puțin bine, am remarcat.

— Te-ai întors să le vezi pe Liv și pe Cass? m-a întrebat.

— Cam era timpul, i-am răspuns.

— Din cauza lui Stahl, așa-i?

— Ce-i cu ticălosul ăla? a vrut să știe Marsha. Ce a mai făcut?

— Tu nu citești ziarele? Ticălosul a murit, a zis Cody, cu mâinile vârâte în buzunare și ochii ațintiți la mine.

— Slavă Domnului! a reacționat Marsha. Felicitări! Sau nu se spune așa?

— Date fiind circumstanțele, cred că felicitările sunt necesare, i-a răspuns el, dar eu n-am putut decât să clatin din cap, cu o mișcare aproape imperceptibilă.

Cody continua să mă privească fix, iar expresia prietenoasă pe care mi-o lipisem pe față a început să pălească.

— Ești liberă? Am putea să bem ceva, să mai stăm de vorbă. A trecut atâta vreme și, sincer să fiu, un pahar cu un vechi prieten ți-ar prinde tare bine în momentul ăsta.

Vechi prieten? Nu așa m-aș fi referit la el. În vara în care m-a găsit în pădure avea 22 de ani, dublul vârstei mele, și plecase din oraș înainte să termin liceul. Dar poate că relația noastră, oricare o fi fost aceea, se transformase între timp în prietenie, evoluând cu sau fără noi.

Am ridicat din umeri.

— N-am niciun plan.

Și să rămân singură cu gândurile mele nu-mi făcuse prea bine azi.

— Încearcă să-ți stăpânești entuziasmul, mi-a zis el și în ochi i-a apărut o licărire de amuzament. Te asigur că sunt o companie mult mai bună decât pe vremuri.

Am râs binevoitoare, dar compania lui îmi plăcuse întotdeauna, în ciuda indiferenței pe care ne-o arăta. Sau poate tocmai datorită ei. Îmi amintesc cum mă furișam afară, în spatele casei familiei Green, la locul unde el stătea sprijinit de gard și fuma. Mă rezemam de gard lângă el și îmi dădea să trag din țigară, râzând doar puțin când începeam imediat să tușesc.

Fusesem puțin îndrăgostită de Cody Benham chiar înainte să-mi salveze viața, în ziua aia, în pădure.

Nu-mi aminteam nimic din timpul scurs între momentul în care am fost atacată și cel în care am ajuns la spital, ci doar de el – de fața lui aplecată deasupra mea, de lumina și umbrele care-i traversau chipul în timp ce fugea. Și, mai ales, îmi aminteam senzația pe care mi-o dădeau brațele lui. De forța lor.

Am terminat de plătit. Cody venise doar să cumpere ziarul, pe care l-a băgat sub braț înainte să-mi deschidă ușa. Mi-am numărat pașii când am

trecut pe lângă el, împotrivindu-mă ferm fricii pe care mi-o stârnea prezența unui corp aflat atât de aproape în spatele meu, unde puteam să-l simt, dar nu să-l văd.

După ce am ieșit din magazin, m-am întors cu dezinvoltură spre el, ca și cum aș fi vrut doar să-i vorbesc, și nu pentru că aveam un atac de panică ori de câte ori cineva mergea în urma mea. Am mers cu spatele, cu mâna streașină la ochi, ca să-i feresc de lumina soarelui.

— Ce te aduce în oraș?

— Mă tot bate tata la cap să vin să iau pătuțul pe care l-a făcut pentru bebeluș. Mi s-a anulat o întâlnire în ultimul moment, așa că mi-am zis să fac drumul ăsta ca să scap de pisălogeală, a răspuns Cody.

— Bebeluș? Scuză-mă, Cody Benham e *tată*? am întrebat cu o surprindere exagerată. Pe cine ai păcălit să facă un copil cu tine?

A râs.

— Am tot așteptat să-i vină lui Gabby mintea la cap și să-și dea seama cu ce nemernic s-a măritat, dar ăsta-i copilul numărul trei și tot nu s-a întâmplat, așa că încep să cred că voi scăpa nepedepsit.

Trei copii? Doamne Sfinte! *De fapt,* de când nu-l mai văzusem pe Cody? Dinainte să plece din Chester, mi-am dat seama. 15 ani.

Am traversat împreună strada. Lucrul bun la faptul că Chester e un oraș mic e că Strada Principală – cu benzinăria, restaurantul, barul și motelul – constă din două cvartale. La sfârșitul serii nu trebuia decât s-o iau agale înapoi, până pe cealaltă parte a drumului.

Era încă devreme, chiar și pentru clienții obișnuiți ai locului, ceea ce însemna că puteam să prindem cel mai bun separeu – cel care nu se afla nici sub boxă, nici sub aparatul de aer condiționat, care sufla aer rece inclusiv în toiul iernii. M-am așezat cu spatele la ușă, lucru nu prea grozav pentru cineva în plină tulburare de stres posttraumatic, dar în felul ăsta era mai puțin probabil să mă recunoască cineva din stradă. Chelnerița era o fată albă de vreo 20 și ceva de ani, cu părul prins în cozi rasta și un tatuaj cu fluture. Nu o cunoșteam și nici ea pe mine, iar pe ceilalți clienți nu-i interesau decât propriile băuturi.

După ce chelnerița a plecat, tăcerea a căpătat o consistență nămoloasă, ca mătasea broaștei pe suprafața unui iaz. 15 ani însemnau o groază de timp și nu prea aveam multe în comun de la care să începem, în afară de o zi cât se poate de proastă.

— Și ia zi, Cody Benham, pe unde te-ai ascuns? l-am întrebat înainte ca liniștea să devină și mai densă. Ai plecat cu circul? Ai ajuns în arestul poliției? Ai încropit un start-up care vinde pe internet nu știu ce ceară artizanală pentru mustață?

A râs din nou.

— Dacă îți vine să crezi, în congresul statal. Acum sunt congresmenul Benham.

— Ha?

M-am așezat mai bine în scaunul crăpat din vinii, peticit peste tot cu bandă adezivă de o vârstă geologică, și mi-am proptit coatele pe tăblia lipicioasă a mesei. L-am privit cu curiozitate, încercând să-l disting pe „legislatorul statal" în necioplitul de pe vremuri.

— Și ia zi, când ai devenit persoană respectabilă?

— A, e doar un rol, a zis el în glumă. Bănuiesc că în sfârșit mi-a dat prin cap că ori rămân aici, ori fac ceva cu viața mea, dar una o exclude pe cealaltă. Așa că am plecat. Am obținut o diplomă. Am cunoscut-o pe Gabriella.

— Soția ta? l-am întrebat.

A confirmat din cap.

— Taică-său a fost senator statal și, stând de vorbă cu el, mi-am dat seama că am într-adevăr câteva variante bune cu diploma mea șmecheră. Am candidat și, Dumnezeu știe din ce motiv, oamenii m-au votat, așa că iată-mă!

— O spui de parcă tu n-ai avut mai nimic de-a face cu treaba asta, am zis.

Domnișoara Fluture a apărut cu băuturile noastre. Barul începuse să se aprovizioneze cu câteva tipuri de bere artizanală în trend, ca să fie pe placul turiștilor, așa că m-am răsfățat cu cea mai fițoasă bere blondă din meniu, în cinstea lui Mitch. Cody a rămas la o doză de Rainier, ale cărei predecesoare erau aruncate peste tot în locurile pe care le frecventam în tinerețea noastră.

— Tre' să-mi păstrez credibilitatea pe plan local, a zis el în timp ce turna în pahar. Ia zi, ești așa de șocată că am devenit o persoană pe deplin respectabilă?

— Sunt un pic șocată, am recunoscut. N-aș fi crezut că i s-ar permite unui tip care a intrat în atâtea belele ca tine să devină politician.

— Știi, e ciudat, dar niciunul dintre scandalurile noastre nu a ajuns

vreodată să fie consemnat oficial, mi-a spus Cody, care și-a scărpinat bărbia, făcând pe nedumeritul.

— Dacă e să comiți o infracțiune, fă-o împreună cu fiul primarului? am sugerat.

Oscar nu a pățit niciodată nimic. Era singurul fiu și moștenitor al tatălui său, prințul orașului. Până și Cass îl adula. Și ori de câte ori călcase pe cineva pe bătături, reușise mereu să scape basma curată datorită șarmului său – ori fiindcă intervenise taică-său.

— Păi, nu m-am priceput niciodată să-mi maschez emoțiile așa de bine ca tine, deci n-am putut să scap cu minciuna, a zis Cody.

— Doar nu ești și acum supărat că te-am curățat de bani? l-am întrebat râzând.

— Erau banii mei de benzină, a răspuns el, prefăcându-se indignat.

Uitasem complet despre asta – cum m-a învățat să joc poker în spital, până când l-au dat asistentele afară.

— Dar când ai convins tot orașul că taică-tău are cancer și primeai chestii gratis?

M-am rușinat.

— N-a fost cea mai bună perioadă a mea.

M-am ținut de șiretlic vreme de patru luni până să prindă de veste taică-meu. Dar, dat fiind că ne alegeam cu pizza gratis de pe urma lui, a lăsat lucrurile să mai continue încă șase săptămâni Fusesem o epavă în timpul liceului. Poate că era inevitabil. Cody mă salvase din pădure, dar nu mă putea salva de mine însămi. Am pigulit eticheta de pe sticla mea de bere, jupuind-o.

— Bănuiesc că n-a dăunat campaniei tale electorale faptul că ești un erou.

— S-a vorbit despre asta, a zis Cody. Dar niciodată pentru că aș fi adus eu vorba. Nu m-aș folosi de tine în felul ăsta.

— Din partea mea, ți-ai câștigat dreptul să scoți tot ce poți din treaba asta, i-am spus încet.

Nu numai că mă scosese în brațe afară din pădure, ci venise la spital aproape la fel de des ca taică-meu, ca să vadă cum mă simt. Să-mi aducă daruri. Ba chiar se oferise în glumă să-mi facă pe furiș rost de țigări. Am simțit că îmi dau lacrimile. Mi-am dres glasul.

— Și zi așa, doi copii?

— Băieți, gemeni, mi-a răspuns el. Tocmai au împlinit patru ani. Și tu? Ai un iubit? Un soț?

A făcut o pauză.

— O iubită?

— Nimic din cele de mai sus. Cred, am zis.

— Crezi?

Am ridicat din umeri.

— Am lăsat un bilet oarecum ambiguu când am plecat.

— Din experiența mea, când vine vorba despre relații, în cazul în care ești pus într-o situație de genul dacă-ți place, bine, dacă nu, iarăși bine, cea mai înțeleaptă alegere e să pleci, mi-a spus el.

— Oprește-te! Nu mă descurc cu un Cody Benham care vorbește ca un înțelept, i-am zis, ridicând o mână.

— Totul se schimbă, mi-a spus.

— Mai puțin Chester.

Dar ăsta era, nu-i așa, un neadevăr.

— Iisuse, locul ăsta! Jur, de fiecare dată când mă-ntorc, mi se pare că-mi fuge pământul de sub picioare. Și dedesubt e tot rahatul care aș prefera să rămână îngropat.

— Am auzit despre povestea cu taică-tău și casa.

Am oftat.

— Nu știu ce să fac. Sunt conștientă c-ar trebui să-i dau o mână de ajutor, dar cum să fac asta dacă nu mă lasă să mă ating de nimic?

— Ai putea aduce o echipă. Există specialiști pentru genul ăsta de lucruri, mi-a sugerat Cody.

— Sună costisitor.

— Ți-a mai rămas ceva din banii primiți pentru tentativa de crimă?

Am pufnit la turnura asta a frazei.

— Se pare că nu m-am priceput mai bine decât tata să-i administrez. Mi-am plătit taxele școlare, apoi am cheltuit restul cât de repede am putut. Nu prea mai am, am recunoscut. Mă descurc, numai că nu am o grămadă de bani lichizi la îndemână.

— Ai putea vinde casa. Terenul sigur valorează ceva.

— Ar trebui să vorbesc cu taică-meu, să-l conving.

— Dacă o să fie demolată, nu mai poate să aleagă unde vrea să locuiască, mi-a atras Cody atenția, dar am scuturat din cap.

— Nimeni n-o să-l poată scoate de acolo.

— Oare nu te-ar putea ajuta Cass să găsești o soluție? mi-a propus el. Când își pune ceva în minte…

— Trece peste orice-i stă în cale ca să ducă lucrul la îndeplinire, am murmurat.

Mi-am fixat privirea asupra sticlei de bere, de pe care am răzuit cu unghia ultimele bucăți ude de etichetă.

Cody a părut surprins.

— Voi două ați fost întotdeauna prietene foarte apropiate. S-a întâmplat ceva după… știi tu.

— Nu, nimic de genul ăsta, l-am asigurat.

Atacul nu făcuse decât să ne apropie și mai mult. Am fi putut crește și ne-am fi putut îndepărta în mod firesc una de alta, acaparate de interesele noastre diferite. Dar, după atac, noi trăiam într-o lume și toți ceilalți trăiau în alta. Înainte de facultate, nu știu dacă am petrecut mai mult de o zi despărțite.

— Deci sunteți în continuare apropiate.

— Nu ne mai vedem așa de des ca înainte, dar da. Vreau să zic, eram varză înainte de a scăpa ca prin urechile acului de moarte. După aceea am fost un dezastru. De fapt, încă sunt. Dar, după ce Cass își pune ceva în cap, n-o mai poți convinge să renunțe – iar ea a hotărât că suntem cele mai bune prietene din lume încă de când aveam cinci ani Așa că asta suntem.

Oricine altcineva ar fi ales să procedeze inteligent și m-ar fi lăsat în plata Domnului de mult.

— Și Liv? m-a întrebat el.

Mi-am coborât privirea pe sticla de bere.

— Nu mai reușim să ne vedem des, dar vorbim mereu.

N-am mai specificat câte din acele telefoane veneau la ore neobișnuite din noapte. Sau cât de complicată devenise prietenia asta.

Golisem deja sticla; nici nu băgasem de seamă cât de repede beau. Cody i-a făcut semn chelneriței să mai aducă o bere. Moment în care i-a sunat telefonul.

— Scuză-mă… trebuie să răspund. E de la muncă, a zis el. Mă întorc imediat, OK?

I-am făcut semn cu mâna să plece. A trecut de toalete și s-a îndreptat înspre parcarea din spate ca să răspundă. Am clătinat din cap a mirare.

Fusesem moartă după Cody, dar nu încăpea îndoială că el era băiatul rău al orașului. Congresmen statal? La urma urmei, unele lucruri chiar s-au schimbat pe aici.

— Naomi Cunningham?

Am scos un țipăt, vărsându-mi berea pe mână. Bărbatul care stătea la capătul mesei părea dezolat și s-a dat un pas înapoi, ridicând mâinile.

— N-am vrut să te sperii, a zis el.

Inima îmi bătea mai să-mi iasă din piept. Am înghițit în sec.

— E-n regulă, am spus pe un ton tăios.

Odată ce adrenalina mi s-a domolit, m-am uitat mai bine la el. Era tinerel – 30 și ceva de ani, aș fi zis, cu părul negru și ten mediteraneean. Italian, poate. Era chipeș în felul acela băiețesc, care probabil că îi aducea multe întâlniri și făcea să nu prea fie luat în serios, cu buze pline și ochi mari, meniți să dea impresia de sinceritate. Mi se adresase folosind numele meu nou, iar asta presupunea câteva lucruri interesante.

— Dă-mi voie să ghicesc! Faci un podcast, i-am zis.

— De unde știi?

— Nu ești de prin partea locului, iar pantofii tăi nu au văzut în viața lor un traseu montan, i-am răspuns. Mi te-ai adresat cu Naomi *Cunningham* și m-ai recunoscut într-un bar slab luminat, ceea ce restrânge aria posibilităților. Fie ești un fan ocazional al cazurilor de crimă, fie ești profesionist, dar îți acord prezumția de nevinovăție. În plus, m-a avertizat Cassidy.

— Da, m-ai prins! a spus el, cu un zâmbet dezarmant. Numele meu e Ethan Schreiber. Lucrez la un podcast despre Alan Michael Stahl. Mă rog, nu doar despre el – de fapt, mă ocup de trei ucigași în serie din regiunea Pacific Northwest, dar Stahl reprezintă o parte importantă, așa că, evident, la fel și tu. De fapt, plănuisem să te contactez mai târziu, dar te-am zărit înăuntru.

— Nu dau interviuri, am zis.

Mi-am schimbat poziția, astfel încât să-mi întorc umărul în direcția lui, și am băut demonstrativ din bere.

— Se pare că asta e tema săptămânii, a afirmat Schreiber. Cassidy Green a spus același lucru. Prietena voastră Olivia a fost ceva mai cooperantă.

— A vorbit Olivia cu tine? am întrebat surprinsă. Ce ți-a spus?

Dacă îi dezvăluise ceva despre Persefona…

Dar nu. N-ar fi făcut-o. Nu înainte să discute cu noi.

— A, înțeleg. Tu ai voie să pui întrebări, dar eu nu, a zis el, adresându-mi o privire exagerat de sceptică. Uite cum o să procedăm. Facem schimb. Un răspuns pentru un răspuns.

— Cred că glumești, i-am zis.

A ridicat din umeri.

— Dacă nu scot nimic de la tine, o să fiu obligat să regândesc întregul episod, iar asta înseamnă o mare bătaie de cap. Așa că sunt dispus să fac orice pentru o declarație pe care s-o pot folosi.

— Un devotament admirabil față de munca pe care o faci! am zis sec și am oftat. Bine.

Trebuia să aflu ce-i spusese Olivia. Cu o săptămână în urmă aș fi considerat cu neputință ca ea să rupă tăcerea care o ținuse pe Persefona învăluită în mister atâta amar de vreme, dar acum?

Cu siguranță că aș fi putut inventa câteva frânturi banale. Ceva despre cât de recunoscătoare sunt că mă aflu în viață, despre cum moartea lui Stahl a adus la suprafață sentimente complexe. Minciuna prin omisiune nu era *tocmai* minciună.

— Super!

S-a așezat în fața mea la masă și a scos din buzunar un reportofon digital.

— Naomi Cunningham, cunoscută ca Naomi Shaw. Ai fost ultima victimă a lui Alan Michael Stahl.

— Da. Acum îmi poți răspunde la întrebare?

A ridicat un deget.

— Asta nu a fost o întrebare, ci o afirmație. Cum te-ai simțit când ai aflat că Stahl a murit?

Mă așteptam la întrebarea asta.

— Bine.

Am aruncat o privire spre ușa din spate. Niciun semn că s-ar întoarce Cody.

Schreiber a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu ai putea să dezvolți puțin?

— E un răspuns, i-am replicat.

Și-a masat bărbia cu mâna.

— Ascultă, știu că nu dai interviuri și înțeleg de ce. Când te-am văzut

aici, am sperat că, vorbind față în față, te-aș putea fermeca. E limpede că m-am înșelat. Dar chiar am nevoie de asta. Tu și prietenele tale sunteți inima întregii povești. Sunteți acea parte care nu se referă la a găsi delectare în săvârșirea răului. Dacă niciuna dintre voi nu vorbește, povestea o să fie numai despre Stahl. Victimele dispar. Și nu vreau asta.

— Au mai fost și alte victime, am remarcat. Vezi tu, nimeni nu vorbește despre ele. Șase tinere. Șase. Și aproape nimeni nu le știe nici măcar numele – nici chiar oamenii care cunosc fiecare detaliu al modului său de operare și pot recita întreaga mea biografie. Dacă vrei să le faci dreptate victimelor lui Stahl, ar trebui să te concentrezi asupra victimelor care nu au scăpat.

— Lia Kemp, Tori Martin, Maria Luiselli, Hannah Faber, Ashlynn Rayboum și Rosario Rivera, a enumerat Schreiber, aplecându-se concentrat în față. Lia a fost cea mai tânără. Avea 16 ani, fugise de acasă. Era prostituată. Se pare că Stahl a agățat-o într-o parcare pentru camioane. Nimeni nu a dat-o dispărută și a fost identificată după trei ani de când cadavrul i-a fost găsit de niște drumeți pe munte. Maria era cea mai în vârstă – 35 de ani. Avea trei copii. Se luptase cu dependența de droguri, dar era curată când se crede că l-a întâlnit pe Stahl, pe când făcea autostopul să meargă de la muncă spre casă. Când i se termina schimbul, autobuzele nu mai circulau. Așa că fie mergea pe jos șase kilometri și jumătate, fie, când avea noroc, lua o ocazie. Știa că e periculos. Avea întotdeauna un cuțit în geantă, dar asta n-a salvat-o. Pot continua.

Mi-am lipit spatele de spătarul scaunului, cu gura uscată. Nici măcar nu știusem toate astea. Nu mă simțisem niciodată în stare să citesc despre Stahl. Nici măcar n-aș fi putut să le spun numele așa cum făcuse Schreiber. Și nu auzisem niciodată pe nimeni care să vorbească în felul ăsta despre ele – nu doar ca și cum ar înșira niște fapte. Ci ca și cum contau pentru el.

— Stahl n-a fost niciodată judecat pentru ceea ce le-a făcut acelor femei, a continuat Schreiber.

Vocea îi era răgușită și mă privea drept în ochi, de parcă ar fi căutat ceva.

— N-au existat suficiente probe care să-l lege măcar de vreuna dintre crimele astea. Fără tine, nu e arestat. Nu ajunge să fie judecat și să-și petreacă restul vieții după gratii. Fără tine, ar fi murit și alte fete. Eu mi-am făcut treaba, domnișoară Cunningham, dar fără tine nu există un sfârșit al

acestei povești.

— Nu pare ca și cum ar fi un sfârșit, am spus.

Cu ochii fixați pe luminița intermitentă a reportofonului, mi-am imaginat cum mi-ar suna vocea înregistrată. Mi i-am închipuit pe oamenii care aveau s-o asculte, nesătioși după poveste, după un sens al întâmplării care să dea sens violenței neprovocate.

— Vrei să știi ce simt aflând c-a murit? Mă simt amorțită. Mă simt ușurată, pentru că n-o să mai aibă niciodată ocazia să mă omoare, așa cum a promis c-o să facă, dacă ar ieși vreodată din închisoare. Și mă simt vinovată.

— Vinovată? a repetat el, surprins.

N-ar fi trebuit să-i spun asta. Acum era prea târziu.

— Un om a murit în închisoare din cauza mărturiei pe care am depus-o. E o povară mare pe umerii unui copil. Știu că a fost o persoană îngrozitoare. A meritat-o cu vârf și îndesat. Dar s-a întâmplat din cauza mea și nu mi-am dorit niciodată să dețin o putere atât de mare. N-ar fi trebuit să depindă de mine.

— Nu ai fost singura. Cassidy a fost prima care l-a identificat pe Stahl, în timp ce erai inconștientă.

— Chiar că ți-ai făcut temele, am zis și mi-am pus mâinile una peste alta pe laptop.

Vorbeam prea mult. Trebuia să obțin răspunsurile și să-i închid gura.

— Ce ți-a spus Olivia?

S-a gândit puțin înainte să răspundă.

— Nu prea multe. A spus că e interesată să stea de vorbă cu mine, dar că mai întâi trebuie să se ocupe de niște lucruri. E amuzant – mi-a zis ceva asemănător despre victime. Că e bine ce fac, pentru că morții nu ar trebui dați uitării.

I-o datorăm.

— Asta-i tot?

— Cam da, a confirmat el. Dar voia să se consulte mai întâi cu tine și cu Cassidy – prefera să aibă binecuvântarea voastră.

Prefera s-o aibă. Nu o voia neapărat. Avea de gând să vorbească, cu sau fără noi.

Ăsta-i un lucru bun, mi-am zis. *Ar trebui* să mărturisim. Din moment ce Stahl era mort, singurele lucruri care ne mai îndemnau să păstrăm tăcerea

erau ruşinea şi egoismul. Liv era singura suficient de curajoasă ca să admită acest lucru.

— Ei bine, atunci am terminat, am zis. Baftă!

Mi-am ridicat sticla în direcţia lui.

— Mai am câteva întrebări.

— Dar eu nu, i-am răspuns. Îmi pare rău.

— Încă una, a insistat el. Şi promit că după aceea te las în pace.

Am oftat şi am dat berea pe gât. Mă mânca nasul de la mirosul de hamei.

— Fie! Una singură.

Schreiber m-a privit cu atenţie, bătând cu degetul în masă.

— Cea mai tânără victimă cunoscută a lui Stahl avea 16 ani. Lua în vizor femei singure şi le ademenea în camionul lui sub pretexte false. Le transporta cu camionul la locul unde le ataca şi le omora.

— Ştiu toate acestea. Nu vreau să mi se reamintească, am zis, simţind cum mi se face pielea de găină, dar el nu s-a oprit.

— Le agresa sexual înainte să le omoare prin înjunghiere. Pe patru dintre cadavre s-au găsit probe ale mijloacelor de imobilizare folosite; în celelalte două cazuri, starea avansată de descompunere a făcut imposibil acest lucru.

— Unde vrei să ajungi? l-am întrebat, simţind că mi se face rău.

Nu eram în stare să ascult detaliile. Nu voiam să-mi imaginez prin ce trecuseră acele femei. Exista deja destulă oroare în mintea mea.

— Aveai 11 ani. Erai împreună cu prietenele tale, dar nu aproape de drum, ci în pădure. Ai fost înjunghiată, dar nu şi agresată sexual. Şi nu ai fost imobilizată. Nu au existat probe fizice care să-l lege pe Stahl de atac. Singurul punct de plecare al acuzării a fost mărturia ta şi a celor două prietene.

— Există şi o întrebare în toate astea? am zis, străduindu-mă să menţin un ton rece, în timp ce frica punea rapid stăpânire pe mine.

Firește, întrebările mai fuseseră puse de sute de ori până atunci, dar fuseseră întotdeauna despre *Stahl.* De ce-şi schimbase modul de operare? Ce căuta în Chester?

— Întrebarea mea e următoarea: eşti sigură că Stahl e cel care te-a atacat?

Tonul lui era blând, empatic.

— A fost condamnat, nu? am ripostat.

A fost condamnat. Liv şi Cass îl văzuseră. Poliţia era *sigură.*

— Ăsta nu-i un răspuns.

M-am lăsat din nou pe spate în scaun, cu palmele sprijinite pe masă.

— Asta a fost tot.

— Nu te acuz de nimic, a spus Schreiber. Dar sunt întrebări pe care trebuie să le pun.

— Nu știu ce se petrece în mintea unui criminal în serie, am zis.

Beculețul care arăta că reportofonul înregistrează licărea întruna. Toate acestea aveau să se regăsească pe înregistrare. Nu-mi mai păsa.

— Știu cum e să ți se înfigă un cuțit în corp. Știu cum e să te zbați să respiri din cauză că plămânii ți se umplu cu sânge și intră în colaps. Prin urmare, știu ce au simțit acele femei în timp ce mureau. Nu-ți pot spune de ce și-a schimbat Stahl modul de operare ori ce căuta în Chester. Ceea ce îți pot însă spune e că a meritat să putrezească în închisoare. Și așa s-a întâmplat, iar acum povestea are un final fericit.

— Și totuși te simți vinovată, a zis el și s-a lăsat la rândul lui pe spătarul scaunului.

Înainte să apuc să răspund, a apărut Cody, venind din spatele lui Schreiber.

— E vreo problemă? a zis el.

Schreiber s-a răsucit pe scaun, apucând în același timp reportofonul.

— Doar stăteam de vorbă.

Cody și-a mutat privirea de la Schreiber la mine. Strângeam din dinți și îmi simțeam tot corpul înghețat.

— E-n regulă, am spus, aproape în șoaptă.

— Ridică-te! Și cară-te! a mârâit Cody.

— Eu doar… a dat să zică Schreiber, dar Cody l-a înșfăcat de guler și l-a săltat de pe scaun.

Schreiber s-a străduit să-și păstreze echilibrul și s-a retras în grabă, cu mâinile ridicate.

— Gata, plec!

Cody părea amenințător pe lângă Schreiber. N-ar fi trebuit – era mai scund decât el cu câțiva centimetri buni, dar mai îndesat, iar ceva din alura lui dădea limpede de înțeles că știe cum să se țină pe poziții într-o bătaie. Lucru care nu se putea spune despre Schreiber.

— Dacă te răzgândești în legătură cu interviul… a apucat el să zică.

— Valea! s-a răstit Cody și i-a dat un brânci sănătos, apoi Schreiber s-a

retras.

Mă făcusem mică în separeu și m-am relaxat abia după ce am auzit ușa de la intrare trântindu-se. Am închis ochii. *Alan Michael Stahl e un om rău,* mi-am zis, așa cum mai procedasem de atâtea ori înainte, când stăteam trează în pat, încercând să adorm. *Am făcut ceea ce trebuia.*

În tot timpul ăsta așteptasem ca lucrurile să se destrame.

Liv și Cass se temuseră că, dacă oamenii ar afla despre Persefona, nu ne-ar mai crede în privința lui Stahl. Ne-ar considera niște mincinoase.

Eu mă temeam că aveau să afle că eu eram o mincinoasă. Pentru că Persefona nu era singurul secret pe care-l păstrasem în tot acest timp. Îi mințisem pe polițiști. Mințisem în boxa martorilor. Mă mințisem pe mine însămi: îmi spusesem că îl văzusem pe Alan Michael Stahl acolo, în pădure – și poate chiar a existat o vreme când am crezut asta.

Dar adevărul e că nu-l văzusem în ziua aia.

Nu văzusem absolut nimic.

7

Cody s-a strecurat înapoi în separeu, încruntat.

— Cine naiba mai era și ăsta?

— Un ziarist. Nu s-a întâmplat nimic, am zis.

Am dat să mai trag o duș că, dar mâna îmi tremura prea tare.

— N-ar fi trebuit să-l las să vorbească. E vina mea.

— Niște șacali, a mormăit Cody.

Mâna i se încordase pe masă, de parcă își imagina că îl înșfacă din nou pe Schreiber.

— Sigur e totul în regulă?

— Sigur, am zis cu hotărâre și am zâmbit. Dar îmi face bine să știu că încă ești gata să mă salvezi. Eroul meu!

A părut stânjenit.

— Oricine altcineva te-ar fi putut găsi atunci în pădure, Naomi.

— Știu. Dar nu a fost altcineva. Ai fost tu, am spus, trasând la întâmplare, cu un deget, modele în condensul format pe masă. Și nu e vorba doar de pădure.

Nu a răspuns. Nu era un lucru despre care vorbiserăm vreodată. Dar a întins mâna și mi-a mângâiat ușor articulațiile degetelor – o atingere fără altă intenție decât, poate, aceea de a spune amândurora: *Sunt aici.* Și-a retras mâna înainte ca gestul să se transforme în ceva mai mult.

— Hai să vorbim despre altceva! l-am rugat.

— Până în momentul ăsta am reușit să aduc vorba despre proaspătul tău fost iubit, despre relația tensionată pe care o ai cu taică-tău și despre împrejurarea în care a fost cât pe ce să-ți pierzi viața. Ce-ar fi să alegi tu subiectul? a sugerat el, iar eu am râs.

După cum s-a dovedit, în 15 ani s-au întâmplat multe. Eu am vorbit cel mai mult. Cody fusese întotdeauna un tip rezervat. Din cine știe ce motiv, faptul că a aflat despre dezastrul creator care era viața mea nu l-a făcut să fugă mâncând pământul pe ieșirea din spate.

După a doua bere a urmat un rom cu Cola, apoi încă unul, însoțit de un hamburger cu carnea carbonizată. Eram suficient de beată încât să mă întreb, în timp ce Cody mă conducea la motel, după ce insistase să plătească

el nota, dacă nu cumva voiam să-l invit în cameră. Era un tip arătos, dar pentru mine era tot ca un frate mai mare, un cavaler în armură strălucitoare. Și totuși luasem hotărâri și mai proaste. Ăsta era cumva talentul meu.

Am răsucit cheia în broască și am întredeschis ușa, apoi m-am sprijinit de toc, ca să-mi întorc privirea spre el. Stătea aproape, dar nu prea aproape. Îi simțeam mirosul – prea curat ca să se potrivească cu imaginea de băiat de-al locului pe care o proiecta. Mirosea a săpun și a alegeri responsabile. Trăsese de prima bere și abia dacă se atinsese de jumătate din a doua.

— Știi că încă poți să scapi de aici, mi-a zis. Să lași trecutul în urmă.

— Ăsta-i doar un vers dintr-un cântec, nu ceva ce pot face oamenii în realitate, i-am răspuns.

— Ce cântec?

— Știi, nu reușesc să-mi amintesc, am recunoscut.

I-am atins ușor marginea palmei cu vârfurile degetelor, nu tocmai convinsă. Mă privea de sus, cu un zâmbet abia schițat pe buze. Mă culcasem cu o groază de oameni care n-ar fi trebuit să se culce cu mine, însă niciunul dintre ei nu mă privise în felul ăla.

— Cody Benham e tătic, am zis, clătinând uimită din cap.

— E ceva grozav, a recunoscut el.

Mi-am coborât mâna pe lângă corp.

— Nu ești nici măcar un pic tentat, așa-i?

— Nu e din cauza cicatricii, s-a grăbit el să mă asigure.

— Nici nu mi-a trecut prin minte asta, i-am spus, și era adevărat.

Alarma telefonului său a început să zbârnâie.

— Trebuie să sun acasă înainte să se culce Gabby, mi-a spus.

— Futu-i, ești și moral!

Mi-am balansat greutatea corpului pe călcâie, ca să pun distanță între noi.

— Știu. Nici mie nu-mi vine să cred, a zis el.

S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte, apoi și-a îndreptat spatele. Deja era cu copiii lui; îi vedeam asta în ochi.

— Plec spre casă mâine, la prima oră, dar dacă până atunci ai nevoie de ceva, orice – sau chiar și după, de fapt…

— Am numărul tău, i-am spus, bătând cu palma peste buzunarul jachetei în care băgasem cartea lui de vizită. Șterge-o de-aici, Cody Benham! O să fiu OK.

După ce a plecat, am rămas cu patul de motel cu așternuturi aspre și cu zgomotele nefamiliare dintr-un loc nou. Nu-mi plăcea deloc să fiu singură. Și îmi cel mai mult îmi displăcea să fiu singură noaptea. Niciodată nu reușeam să dorm cum trebuie fără un alt trup lângă mine. Nu-mi puteam liniști gândurile, dacă nu aveam pe cineva asupra căruia să-mi îndrept atenția.

Am deschis televizorul, sperând că avea să fie o distragere suficient de bună. Am schimbat vreo sută de canale, însă păreau că dau toate *Forensic File*. Nu era tocmai genul de emisiune pe care o consideram relaxantă. Și asta nu pentru că mă înfricoșa ori pentru că-mi amintea de ceea ce mi se întâmplase – ci mai degrabă pentru că nu făcea asta. Nu avusesem parte de un sfârșit tragic, ceea ce mă îndemna să mă simt ca o impostoare în analele victimizării. L-am lăsat însă pornit, urmărind registrul monoton al violenței, fără să rețin nimic dinei.

Emisiunea s-a terminat – criminalul era soțul, ce surpriză! – și a început o alta, și mai înspăimântătoare. Am sărit de la seriale de comedie fără haz la o gamă alternantă de seriale polițiste, în care poveștile se amestecau într-o harababură suprarealistă de suspecți, motive și violență.

Apoi a apărut Alan Michael Stahl, uitându-se urât de după o masă dintr-o sală de judecată, îmbrăcat într-o uniformă portocalie de deținut, și m-am oprit. Era imaginea pe care o foloseau întotdeauna, pentru că i se putea citi ura în ochi. Ură față de orice, dar în special față de noi – cele trei fete care îl aduseserăm la pierzanie.

Ești sigură că Stahl e cel care te-a atacat?

În momentul în care am fost atacată, Stahl era deja investigat pentru alte crime. Când Cass și Liv l-au descris, detectivii și-au dat numaidecât seama de legătură. Nu-mi aminteam cum îl identificasem inițial. Tot ce-mi aduceam aminte erau oamenii spunându-mi că *reușiseră* să-l identifice. Tot ce aveam de făcut era să continui să susțin asta.

Întotdeauna îmi spusesem că mai mult ca sigur îmi amintisem, imediat după ce fusesem atacată, și că putusem să-l identific; probabil că uitasem după aceea. Imaginile din timpul atacului se pierduseră în ceața care-mi înghițise majoritatea amintirilor din spital, însă acestea îmi reveniseră câteva luni mai târziu, sub forma unui mozaic de momente răzlețe.

Refuzul meu de a acorda interviuri mă ferise total să am de-a face cu genul de întrebări pe care le punea Schreiber. Cassidy răspunsese la ele și,

de regulă, oamenii nu aveau s-o întrebe pe o preadolescentă dacă i se pare ciudat că prietena ei cea mai bună nu fusese violată. La proces, avocatul apărării fusese la fel de prevăzător, căutând cu grijă discrepanțe în povestea noastră – însă nu putea să invoce celelalte crime drept probe că nu Stahl mă atacase, de vreme ce el pretindea că nu se făcea vinovat nici de acelea.

Prin urmare, contradicțiile fuseseră trecute cu vederea și date uitării. Știam că existau forumuri și genul ăla de locuri în care oamenii disecau în detaliu cazul, dar nu m-am uitat niciodată.

— …nu a fost niciodată acuzat pentru celelalte crime, dar, date fiind probele circumstanțiale solide și asemănările dintre atacul asupra lui Naomi Shaw și cele asupra celorlalte victime, cazurile sunt considerate similare, spunea prezentatoarea. Și acum, niște știri mai vesele – vorbim în seara acesta despre două restaurante care au o tradiție anuală: o aprigă bătălie a clătitelor!

Am închis televizorul. De ce se exprimau oamenii întotdeauna în felul ăla? Celelalte crime. Nu erau celelalte crime, pentru că eu nu fusesem ucisă. Erau pur și simplu „crimele”. Asta mă făcea să mă întreb dacă nu cumva murisem și nimeni nu a avut curajul să mă anunțe.

Mi-a vibrat telefonul. Am verificat, sperând să fie Liv; în schimb, era Mitch. Aveam ecranul plin de notificări. Mitch mă sunase de șapte ori. Se pare că se prinsese că-i ignoram mesajele.

Nu era un tip rău. Necazul era că luase drama drept virtute și suferința drept artă și că se simțea împovărat de propriul noroc. Știusem de la bun început că mă căutase pentru că povestea mea tristă îmi era întipărită pe față, iar el spera s-o împrumute, dar o vreme nu mă deranjase. Era un mijloc de a mi-o trage la fel de bun ca oricare altul.

Dar nu l-aș fi adus aici, să vadă asta. Să întâlnească oamenii cu care crescusem. Nu i-aș fi permis să ajungă s-o cunoască pe Naomi Shaw, pentru că nu era în stare. N-ar fi făcut decât s-o transforme într-o poveste care să aibă sens pentru el.

I-am zis lucrul ăsta, deși se poate să-l fi formulat mai puțin elocvent și să-l fi presărat cu multe înjurături. Dacă vreunul dintre noi avea o brumă de stimă de sine, n-am fi încercat să dregem busuiocul după lucrurile pe care ni le spuseserăm reciproc.

Niciunul dintre noi nu stătea tocmai bine la capitolul stimă de sine. M-aș fi putut întoarce. Nu m-ar fi lăsat niciodată să uit, dar mi-ar mai fi dat o

șansă și m-ar fi lăsat să-mi găsesc refugiul în traiul nostru de împărțit chiria, cumpărăturile și nota de plată la restaurant, dar nu și apetitivele, pentru că el mânca doar batoane de mozzarella, care erau mai ieftine cu trei dolari.

Am ignorat notificările și m-am frecat la ochi. Îmi reveneam din beție, iar asta era de neacceptat. M-am dus împleticindu-mă la minifrigider, dar era gol. Nu voiam să mă întorc să beau singură la bar. Mai degrabă beam singură și gata. Iar Prăvălia din Colț trebuia să fie încă deschisă.

Marsha era încă în spatele tejghelei, numărând încasările din acea zi. I-am făcut un mic semn cu mâna și m-am dus în spate. După ce am luat cea mai la îndemână și mai ieftină sticlă de vin roșu, m-am îndreptat agale spre tejghea. S-a uitat la ea într-un anumit fel, iar eu i-am întors pe loc privirea.

— Chestia aia e practic sirop pentru răceală îndoit cu ceva zeamă de struguri, mi-a zis ea.

— Merge de minune cu dispoziția mea, i-am răspuns cu voioșie.

A părut amuzată.

— Te înțeleg. Dar sunt și metode mai bune să ajungi unde vrei.

A întins mâna în spatele tejghelei și a dat la iveală o sticlă de bourbon pe jumătate plină. Și era chiar de calitate.

— Sunt sigură că nu ai dreptul să vinzi tărie, Marsha, am zis, prefăcându-mă șocată.

— E din partea casei. Date fiind împrejurările.

A împins-o către mine.

Era genul de dar care se face în Chester. Aproape am izbucnit în râs. *Ia de-aici, puștoaico, îmbată-te și borăște prin vreun pâlc de copaci!* Am trântit pe tejghea o bancnotă de 20.

— Am zis că-i din partea casei, a bombănit ea.

Am înșfăcat un Snickers.

— Pentru ciocolată. Păstrează restul.

Am plecat înainte să poată protesta.

Ar fi trebuit să mă întorc în camera mea. La așternuturile aspre de la motel și la *Forensic Files* și la mirosul vag de mucegai. Însă m-am suit în mașină. Am încercat să nu mă gândesc încotro o iau, chiar dacă știam asta înainte să pornesc motorul. În afara orașului, iluminatul stradal se reducea la câte un felinar chior, din loc în loc. Acum pădurea era mai sălbatică și mai deasă decât fusese în copilăria mea. Oriunde în altă parte, natura se

retrăgea. Aici însă își reintra rapid în drepturi. De la verde la maro și înapoi, ca o schimbare domoală a anotimpurilor.

Nu eram sigură cum am știut unde să ies de pe drum, ci doar că acela era locul. Cu 20 de ani în urmă, bucata asta de drum fusese blocată de vreo zece mașini, o ambulanță, poliție, o mulțime agitată de curioși. Acesta era locul în care Cody Benham ieșise poticnindu-se din pădure, purtând în brațe o fată mai mult moartă decât vie.

Am tras pe dreapta. Am lăsat lumina aprinsă în mașină, chiar dacă asta mă împiedica să văd afară. Mă *simțeam* mai în siguranță. Am deschis sticla pe care mi-o dăduse Marsha și am tras o dușcă. M-am strâmbat. Nu prea mă dădeam în vânt după spirtoasele seci. Nu-mi plăcea chiar atât de mult să beau, dar când n-aveam încotro…

Se întâmplase chiar aici. Mă rog. Nu *chiar* aici. Aici luase sfârșit, cu toate că partea asta mi-o aminteam cel mai puțin dintre toate. Scurtul moment în care fusesem conștientă în timp ce Cody mă căra în brațe se sfârșise înainte să ajungem la drum. Aveam unele amintiri despre ambulanță și despre agitația care a urmat după găsirea micului meu corp schilodit, dar știam că nu sunt reale, ci doar un amalgam al poveștilor care-mi fuseseră spuse.

În mintea mea, filmul se derula întotdeauna în sens invers. Brațele lui Cody, apoi lemnul putrezit apăsându-mi stomacul, urmat de târâșul prin acele de conifere și prin noroi, după care…

Am închis ochii. Nu aveam să-mi îngădui să merg atât de departe înapoi. Destul de departe încât să simt prima lovitură de cuțit, ca un pumn în spate – o lovitură cât se poate de slabă, dar care tot m-a doborât la pământ. Am căzut cu fața în țărână și atunci mi-am adunat toată forța ca să mă rostogolesc pe spate. Așa am ajuns să văd cuțitul cum se apropie. Următoarea lovitură am primit-o în față, iar după aceea n-am mai văzut mare lucru.

Îmi aminteam copacii și albastrul diluat al cerului. Mi le aminteam pe fete, pe Cass strigând, pe Liv țipând, Cass spunându-mi că se duc după ajutor. Mici frânturi pe care, oricât de mult m-am străduit, nu le-am putut îmbina într-un întreg.

Nu mă întorsesem niciodată la locul cu pricina. De câteva ori, oamenii îmi sugeraseră asta – o echipă care făcea un documentar, Mitch (și el voia să filmeze scena), un psihoterapeut la care mersesem de patru ori. Am

respins de fiecare dată ideea.

Am mai tras o duşcă. Băutura mi s-a scurs pe bărbie, stropindu-mi hainele şi scaunul. Am înjurat şi am întins mâna să dibuiesc şerveţelele pe care le ţineam la îndemână, împrăştiate pe scaunul din dreapta laolaltă cu orice alt obiect pe care se întâmpla să-l am în mână când urcam în maşină. Corespondenţa pe care o luasem de la taică-meu de acasă mi-a alunecat sub degetele neîndemânatice. Am înşfăcat un şerveţel şi mi-am tamponat bluza, reuşind doar să mă aleg cu mici fâşii de hârtie prinse de material, ca nişte viermişori Acum totul duhnea a bourbon.

M-am răsucit ca să culeg de pe jos corespondenţa. Plicul cu adresa scrisă de mână era în vârful teancului. L-am privit încruntată. Mai mult ca sigur, o scrisoare de la un fan. Ar trebui s-o arunc şi gata.

Mi-am strecurat degetul mare sub clapetă. Plicul s-a rupt. Am reuşit să scot scrisoarea. Era o singură foaie de hârtie dictando, împăturită în trei, acoperită cu un scris dezordonat.

„Domnişoară Shaw ori Cunningham ori cum te-o mai chema acum…

M-am gândit mult la ce aş vrea să-ţi spun dacă mi s-ar ivi ocazia, dar acum, când chiar fac asta, îmi găsesc cu greu cuvintele. Mi-ai dat întreaga viaţă peste cap. Mi-am pierdut toţi prietenii, casă, viaţa. L-am pierdut pe tata. S-a dovedit că nu era nici pe departe aşa cum îl credeam. Nu era tatăl meu iubitor, ci un monstru.

Dar problema e că ai minţit. Nu tatăl meu te-a atacat. Ai minţit în boxa martorilor şi ai trimis la închisoare pe cine nu trebuia. Ce vreau eu să ştiu e: de ce? Ai protejat pe cineva? O persoană care e şi acum liberă? A mai făcut rău şi altor fetiţe pentru că ai acoperit-o?

Încerc să înţeleg. Am încercat ani de-a rândul să pun cap la cap bucăţile copilăriei mele în aşa fel încât să capete un sens şi să înţeleg ce s-a întâmplat cu tatăl pe care îl iubeam. Nu reuşesc să pricep rolul tău în toată povestea.

Dacă eşti pregătită să spui adevărul, mi-aş dori să-l aflu.

– AJ

Abia dacă reuşeam să citesc cuvintele, atât de tare îmi tremurau mâinile. AJ. Alan Stahl, Jr.

Aproape uitasem că Stahl are un fiu. Nu venise niciodată la proces. Singura imagine pe care o aveam în minte era un instantaneu care înfăţişa un puşti slăbănog, într-o cămaşă în dungi, cu braţul lui Stahl petrecut peste umerii lui. Nu-mi aminteam unde-l văzusem.

Știe.

M-a lovit un val de greață. Am aruncat scrisoarea deoparte, am deschis brusc portiera și am ieșit împleticindu-mă pe drum. M-a biciuit un vânt rece.

Alan Michael Stahl a fost un om rău. Liv și Cass îl văzuseră. *El* fusese.

Sau văzuseră pe cineva care îi semăna destul de mult încât poliția să le poate convinge pe niște copile traumatizate să identifice persoana nepotrivită?

Adâncul întunecat al pădurii se întindea înainte. Persefona era undeva acolo. Pentru că ea era motivul pentru care merseserăm în ziua aia acolo, pentru că Stahl reprezenta unul dintre secrete, iar ea, pe celălalt. Gândurile despre ei mi se încâlciseră în minte. Monstrul meu și zeița mea, degetele lor care căutau mereu să-mi apuce părul, încercând să mă târască înapoi, în acea zi. Mă împotrivisem întotdeauna chemării.

Aveam o lanternă în portbagaj. O luasem de acolo înainte să-mi dau bine seama ce fac. Am stat așa câteva clipe, cu lanterna într-o mână și sticla în cealaltă, și am așteptat să pot judeca mai limpede. Nu se auzeau decât vântul și țipătul îndepărtat al unei bufnițe.

Am traversat drumul, am sărit peste șănțuleț și am pornit-o drept printre copaci.

Mă întrebam ce ar fi zis psihoterapeuta mea dacă ar fi văzut cum îmi croiam drum prin tufișuri. Probabil că nu asta era versiunea de „reintegrare a sinelor mele trecute” pe care și-o imaginase. Pesemne c-ar trebui s-o sun. Ăsta cred c-ar fi cel mai inteligent lucru pe care l-aș putea face.

Norii denși ascundeau stelele, așa că lanterna era singura sursă de lumină în beznă. A dat la iveală rădăcini și un covor gros de ace de conifere, copaci căzuți și, din când în când, fuga rapidă a unui șoarece surprins de prezența mea neașteptată. Nimic nu îmi părea cunoscut. În copilărie recunoșteam fiecare crenguță și fiecare bolovan din locul ăsta, dar, în absența noastră, locul devenise de nerecunoscut.

M-am oprit, încercând să mă orientez. Unde era firicelul curgător al pârâului din care scoteam apă rece pentru poțiunile noastre, unde era ciotul care stabiliserăm că ascundea stafia unei vrăjitoare? Unde erau Văgăuna Lupului, Piatra Dragonului? Iazul ar trebui să fie undeva pe aproape, un colțișor noroios pe care închipuirea noastră îl transformase într-un lac în care am fi putut găsi sabia unui rege și un destin tainic.

Umbrele păreau furioase. În dreapta mea s-a auzit un foșnet. Am îndreptat brusc raza de lumină în acea direcție, însă nu a dezvăluit decât o frântură de amintire. Liv, cu ochelarii alunecându-i pe nas. Cass, cu mâinile în șolduri și bărbia ridicată, poziția ei de început-o-poveste, cu buclele aurii încadrându-i fețișoara și licărul obraznic din ochi, fiind până în vârfurile degetelor prințesa care pretindea în prezent că e.

— Azi am *simțit* că mă urmărește ceva, ne-a înștiințat ea. Un spirit dintre cele mai rele. Dușmanii noștri își dau seama că puterea noastră e tot mai mare.

— Dușmani? a întrebat Liv, făcând ochii mari. Ce dușmani?

— Bestii haine care se împotrivesc forțelor luminii! a informat-o Cass. Monștri teribili! Trebuie să avem grijă, să fim în siguranță.

— Cum? a vrut să știe Liv, tremurând.

— Prin vrăji de apărare, a răspuns Cass, renunțând la postură. Putem face farmece.

— Și-o să fie de ajuns?

— Normal c-o să fie, am murmurat.

Pe ele mi le puteam imagina perfect, dar nu și pe mine. Nu-mi puteam închipui versiunea mea de dinainte de cuțit, însă îmi aminteam ce spusesem.

— Știm exact cum să facem farmecele, așa-i, Cass? Și atunci o să fim ferite de monștri.

Ușurarea care i s-a citit lui Liv în ochi, când mi-am trecut brațul pe după umerii ei. Licărul exasperat din privirea lui Cass – era povestea ei și încă nu era pregătită s-o paseze mai departe.

Am recunoscut copacul care se afla acum în fața mea. Devenise mai înalt, dar creanga aia îndoită ciudat era la fel, cu mica scobitură din locul în care se desprindea din trunchi. În prezent îmi ajungea până la umeri, dar pe atunci trebuia să ridic mâna dincolo de câmpul meu vizual.

Am mai luat o gură din sticlă, apoi am pus-o jos. Mi-am strecurat degetele în gaură. Nu mai avea cum să fie acolo, era exclus. Totuși iată – ceva moale. O bucată de pânză. Cu mare grijă, am apucat-o între degetul arătător și cel mijlociu și am scos-o de-acolo.

Bucata de pânză era o batistă ieftină și veche. Se rupsese, așa că tot conținutul ei mi s-a răspândit în palmă, atât de distrus de anii de ploaie și de putreziciune, încât abia mai puteai distinge obiectele. O pereche de zaruri,

ale căror puncte se șterseseră; un ghemotoc maro, mototolit, de nerecunoscut; un cercel ieftin de tinichea. Unul dintre farmecele noastre, care să ne apere de rele.

Știam că era doar fantezia noastră, că doar ne prefăceam, dar am fi vrut să nu fie așa. *Am încercat* să credem, stăpânite de sentimentul că, dacă ne-am putea învinge îndoiala, totul ar fi devenit real. Am fi găsit ușa secretă din pădure, lumea dindărătul șifonierului, oul de dragon rămas cuibărit în pământ.

Știam că lumea e crudă și întinată și plictisitoare, că totul era atât de cumplit de nedrept, încât refuzam să acceptăm. Exista magie pe lume. Trebuia doar s-o găsim.

Am trecut împiedicându-mă pe lângă copac, uitând de sticlă, și am început să caut prin întuneric după puncte de reper cunoscute. Pietroiul pe care se așeza Liv să citească în timp ce ne așteptam. Poate că aș reuși să găsesc copacul în care mă cățărasem ca să ajung la cuibul părăsit aflat pe o ramură înaltă, urcând vreo cinci metri înainte ca Liv să intre în panică, ceea ce m-a făcut să cobor – sau căruciorul de cumpărături răsturnat, prin care crescuseră rădăcini, țintuindu-l pe vecie locului, despre care Cass decretase că reprezenta dovada vie că-n pădure sălășluia o driadă.

Sau bolovanul adus de cine știe ce ghețar străvechi, cu mica deschizătură de la bază. O deschizătură prin care trei fetițe se puteau strecura pe burtă în spațiul gol de dincolo de ea. Grota, așa o numise Cass.

Dar acum totul era întunecat și verde, magia dispăruse, iar amintirile mi se amestecau, distorsionate. Hoinăriserăm prin pădurea asta până în adâncul ei. Nu aveam să găsesc nimic pe întuneric și beată. Am închis ochii, apoi o ploaie ușoară a început să răpăie printre crengi, deasupra capului meu.

Din cauza ropotului ploii și al foșnetului vântului, era cât pe ce să nu aud pașii din spatele meu. Nu s-au înregistrat în mod conștient – ci doar în lăcașul ascuns al creierului meu, care depozita teama ca vârful rupt al unei lame. M-am răsucit atât de repede, încât mi-am pierdut echilibrul. Piciorul mi-a alunecat pe un petic de pământ ud, acoperit cu mușchi, și am căzut direct în fund, scăpând o înjurătură. Lanterna mi-a zburat din mână.

O umbră s-a îndepărtat în fugă, izbindu-se de copaci. Am sărit să înșfac lanterna, îndreptând-o imediat în direcția umbrei, dar era deja prea departe, iar eu eram prea buimacă și înceată. Tot ce am reușit să zăresc a fost imaginea vagă a unei siluete – un om. Nu eram singură pe aici

Am simțit cum colții fricii îmi zgârie gâtul și mi s-a tăiat răsuflarea. M-am poticnit când m-am chinuit să mă ridic. Mai era cineva aici. Cineva mă urmărea. Eram singură, în întuneric, și nu știa nimeni unde sunt, iar acestei păduri i se făgăduise moartea mea, care îi fusese apoi refuzată. Dacă aveam să mor, a insistat acea parte din mine care odată tânjise după magie, aici urma să se întâmple.

Am luat-o la fugă. Credeam că alerg spre drum, dar nu eram sigură. Nu vedeam nimic altceva decât pământul dinaintea mea, iar bubuitul inimii și zgomotul pașilor mei zădărniceau orice speranță de a auzi un eventual urmăritor.

Tâmpito, tâmpito, tâmpito! m-am mustrat. Crengile îmi agățau brațele. *O să mori, o să mori!*

Dar apoi am zărit drumul, cu tot cu mașina mea și lumina slabă a felinarelor stradale. Am deschis val vârtej portiera, m-am năpustit înăuntru și am trântit-o, baricadându-mă în mașină. Abia după ce am blocat toate portierele am reînceput să respir. M-am aplecat înainte, cu pumnii apăsați pe abdomen, și m-am forțat să trag aer în piept, inspirând sacadat.

Oare chiar fusese altcineva acolo, în pădure? Era posibil ca umbra aia dintre copaci să fi fost doar rodul închipuirii mele? Amintirile mi se învârtejeau în minte, trezind memoria durerii și a fricii Cine altcineva să fi fost aici în toiul nopții? Și de ce naiba s-o fi luat la fugă?

Probabil îmi imaginasem totul. Mă îmbătasem, căzusem în pădure și luasem un copac drept un ucigaș sadic.

Nu prea reușeam să cred așa ceva. Dar am vrut și am încercat, iar asta însemna aproape același lucru.

8

Un ciocănit în geam m-a trezit brusc. Lângă mașină stătea comisarul-șef Bishop, încruntată, cu o șapcă de baseball bleumarin pe cap, protejându-i părul de burnița care cădea fără întrerupere. Adormisem ghemuită pe scaunul din dreapta șoferului și un firicel de salivă mi se scurgea grațios din colțul gurii pe bărbie. L-am șters cu mâneca și m-am răsucit spre geam, mijind ochii în lumina dimineții.

— Neața! am zis cu voce răgușită.

— Se pare că aseară nu ai luat tocmai cele mai fericite decizii, a spus Bishop.

— E o evaluare corectă, am recunoscut.

Îmi simțeam gâtul ca răzuit cu șmirghel. Bishop mi-a aruncat o privire bănuitoare.

— Domnișoară Shaw, ce cauți în locul ăsta?

— Păi, aseară părea să aibă un efect terapeutic, am zis, fără să mă mai obosesc s-o corectez; aici aveam să fiu întotdeauna Naomi Shaw. A naibii să fiu dacă-mi amintesc de ce!

Mi-am șters urdorile de la ochi și am clipit de câteva ori.

— Ai de gând să mă chemi în instanță pentru ceva?

— Pentru pură prostie? a propus ea.

— Care-i amenda pentru asta, vreo 50 de dolari? am întrebat-o.

— Dacă-i dau o amendă Fetei Minune din Chester, consiliul municipal mi-ar face vânt imediat, m-a informat ea. Dar ai parcat propriu-zis în mijlocul străzii, imediat după o curbă fără vizibilitate, duhnești a băutură și arăți de parcă te-ai luat la bătaie cu un copac și ai încasat-o. Trebuie să mă asigur că, dacă te las să pleci, n-o să nimerești cu mașina într-un stâlp de iluminat, la mai puțin de un kilometru de aici.

— N-am nimic, am zis.

Dacă nu pun la socoteală durerea groaznică de cap și gustul de mortăciune din gură. Bishop m-a măsurat cu privirea câteva secunde bune. M-am uitat la ea cu ochii mijiți

— Serios. Sunt mahmură, nu mai sunt beată. Bag mâna în foc!

A oftat.

— Găsește un loc mai bun unde să dormi noaptea, mi-a spus și a lovit cu mâna în capotă în semn de rămas-bun.

Am așteptat ca mașina ei să treacă pe lângă a mea, apoi am pornit motorul.

Am reușit să ajung în camera de la motel fără să mă vadă cineva și, cât timp m-am spălat, s-a făcut o oră mai rezonabilă. Telefonul îmi vibra pe pat. Era Mitch. L-am luat în mână, gata să resping apelul, dar m-am răzgândit și, oftând, i-am răspuns.

— Bună!

— Bună, Naomi.

Părea uimit că îi răspunsesem realmente la telefon. Eram și eu un pic șocată.

— Care-i treaba? l-am întrebat, ștergându-mi părul cu un prosop.

— Am sunat doar ca să-ți spun… Uite ce-i, îmi pare rău pentru cum au rămas lucrurile între noi. Am înțeles mesajul. Bănuiesc că lucrurile nu mai erau OK de ceva vreme. Am funcționat în virtutea inerției. Poate că deznodământul era inevitabil. Numai că mi-aș fi dorit să nu se fi întâmplat în felul ăsta.

Rahat! Ce făcea, îmi dădea papucii?

Nu, eu mă despărțisem de el. Nu-i așa? Ba da. Ba da, fusese în mod clar decizia mea. Așa că n-ar trebui să fiu supărată. Nu aveam dreptul să fiu supărată.

— Așa e cel mai bine, am sugerat. Poți găsi ceva mai bun.

— Nu știu ce să zic despre asta, a zis el cu un râs forțat. Tu și cu mine…

— Nu prea aș vrea să discutăm treburile astea la telefon, am adăugat repede.

Analiza unei despărțiri era ritualul relațional clasat pe ultimul loc în preferințele mele.

— Așa-i, ai dreptate. Oricum, nu știu cât o să mai stai acolo, dar ai primit ceva corespondență – facturi, par a fi și niște cecuri. Ți le pot expedia acolo dacă vrei.

— Mă întorc în weekendul ăsta, i-am spus. Sâmbătă am de filmat la o nuntă, iar duminică am o ședință foto pentru o logodnă. O să trec să-mi iau corespondența și câteva lucruri.

— Asta înseamnă că o să rămâi acolo o vreme?

Mi-am ciupit puntea nasului, închizând strâns ochii

— Presupun. Trebuie să fac ordine acasă la taică-meu. E…

Dar Mitch nu mai era iubitul meu. Nu trebuia să știe. Nu avea *dreptul* să știe.

— Mersi, Mitch!

— Pentru puțin. Mă bucur să fiu de folos.

În voce i se simțea o oarecare încordare. M-am întrebat dacă discuția avea să ajungă în una dintre poveștile lui și ce niveluri elaborate de semnificație avea să conțină fiecare cuvânt. Totul urma să devină o metaforă pentru izolarea din societatea modernă și natura imposibilă a relațiilor, ceva de genul ăsta.

— Ne mai auzim, Mitch.

— Naomi…

M-am prefăcut că nu am auzit și am închis. Uram despărțirile. Iar despărțirile echivoce sunt cele mai rele dintre toate.

Le preferam pe cele care făceau să sară scântei și, din cauza asta, de fiecare dată când una părea iminentă, îmi formasem obiceiul să mă culc cu cineva. Noroc că Cody era însurat, altminteri l-aș fi putut folosi pe post de grenadă aruncată peste umăr în drum spre ieșire.

Am dat să arunc telefonul înapoi pe cuvertură, dar m-am oprit. Pe ecran apăreau un apel ratat și un mesaj vocal – de la Liv. M-am încruntat. Liv nu lăsa mesaje vocale.

Am deschis căsuța vocală și mi-am dus telefonul le ureche. Inițial am crezut că, probabil, m-a apelat fără să-și dea seama – nu am auzit decât niște foșnete și sunetul respirației sale. Apoi a vorbit. Vocea îi era încordată. Urca și cobora succesiv în intensitate.

— Naomi. Trebuie să… îmi pare rău. Trebuie să știi asta, îmi pare foarte, foarte rău. Te iubesc. Îmi pare tare rău că am mințit.

Mesajul s-a încheiat. Am butonat cu degete nesigure telefonul ca s-o sun înapoi. A intrat căsuța vocală.

— Liv. Ce se-ntâmplă? E totul în regulă? Sună-mă! Pornesc spre tine.

Nu-mi plăcea cum suna mesajul ei. Îl primisem seara târziu – cam pe când mă împleticeam beată prin pădure.

Îmi pare tare rău că am mințit. Nu că *noi* am mințit. Nu se referea la Persefona. Era vorba despre altceva.

Ultimul lucru pe care mi-l spusese fusese o promisiune – promisiunea noastră. Că avea să fie aici dimineața. Dacă asta era minciuna…

Nu s-ar fi rănit. Nu din nou.

Frica mi se răspândea încet în corp, rece și nemiloasă.

— Fir-ar să fie! am bombănit.

Am sunat-o pe Cass, dar nici ea nu a răspuns. I-am lăsat un mesaj vocal.

— S-a întâmplat ceva cu Liv. Merg la ea acasă, să văd ce face. Sună-mă.

M-am îmbrăcat în grabă și am ieșit în goană pe ușă. Soarele, care răzbise printre nori, m-a orbit de parcă îmi purta pică.

— Neața!

Ethan Schreiber stătea câțiva metri mai departe. Ținea în mână o cafea și ridicase trei degete în semn de salut.

— Mă urmărești? l-am întrebat.

— E singurul motel din oraș, a răspuns el și a indicat vag o ușă despărțită de alte două de a mea. Totul OK?

— De ce n-ar fi?

— Pari… Nu contează, a zis, clătinând din cap.

M-am îndreptat cu pași mari către mașină.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd! a strigat el în urma mea.

Am trântit portiera, retezându-i ultimul cuvânt, și am ieșit în viteză din parcare. Pe drum, am sunat-o din nou pe Liv. Nici de data asta nu a răspuns.

Poarta era închisă și încuiată. Nu știam codul și nu voiam ca părinții ei să intre în panică, în cazul în care nu se întâmplase nimic – probabil că nu se întâmplase nimic, mi-am spus. Liv nu prea își aducea aminte să-și încarce telefonul, asta era tot. Așa că am parcat, am sărit peste gard și am luat-o pe jos spre casă, parcurgând în fugă distanța.

O consideram casa lui Liv, dar aparținea, bineînțeles, părinților ei. Locuiau în aceeași casă, ascunsă printre copaci, încă de când se mutaseră în Chester, cu 30 de ani în urmă. O mai renovaseră de-a lungul timpului, extinzând căsuța fermecată în care locuiseră la început: îi montaseră ferestre eficiente energetic și panouri solare. Grădina de zarzavaturi a lui Kimiko oferea o priveliște încântătoare, doldora de varză kale, mazăre și fasole verde, laolaltă cu cele câteva roșii pe care le oblojea când vremea era rece și mohorâtă.

Cea mai mare parte a timpului trăisem hrănindu-mă cu tăiței instant, chili la conservă și biscuiți sărați. Când veneam acasă la Liv și culegeam mazăre dulce, proaspătă din vrej, mi se părea un lucru magic. În unele zile, când Liv nu avea chef de companie, Kimiko îmi dădea voie să stau pe lângă

ea în grădină și mă învăța să fertilizez plantele, să plantez morcovii la ceva distanță unii de alții, ca să aibă loc să crească. Mă lăsa să țin răsadurile fragile în căușul palmei cât săpa gropița pentru ele, plantându-le acolo unde rădăcinile li se puteau întinde.

Înainte să plantezi un răsad, îmi spunea ea, trebuie să îl faci să devină mai rezistent. Era obișnuit cu spațiul interior, cu o temperatură, umezeală și lumină constante. Puțin câte puțin, trebuie să duci în fiecare zi răsadurile afară, adăpostite, la început doar o oră, apoi două, acomodându-le treptat cu vântul și cu ploaia, cu soarele și cu frigul.

Cam la fel e și cu creșterea copiilor, zicea ea. Trebuie să-i călești, înainte să fie gata să dea piept cu lumea. Dacă îi scoți prea repede afară, dintr-odată, șocul o să-i vештejească. N-ar mai ajunge niciodată să înflorească pe deplin.

Kimiko era și acum în grădină. Stătea pe genunchi, cu o pălărie de soare pe cap, și plivea cu un mic briceag florile din straturile de pe margini. Avea părul cenușiu și ondulat, iar fața îi era brăzdată de riduri fine. Vederea ei mi-a ușurat apăsarea pe care o simțeam în piept din cauza panicii. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, n-ar mai fi lucrat liniștită în grădină.

Sunetul răsunător scos de pașii mei pe pietriș a avertizat-o că mă apropii. A ridicat privirea, făcând ochii mari de uimire.

— Naomi? a zis ea. Cum de ești în oraș?

Așa era Kimiko, un pic cam directă, dar asta nu mă deranjase niciodată.

— Am venit s-o văd pe Liv, i-am spus, cu mâinile vârâte în buzunarele de la geacă, pentru a le ascunde tremurul. Cred că mă așteaptă. Oarecum.

— Aha. Înțeleg.

S-a încruntat, apoi s-a ridicat în picioare și mi-a făcut semn s-o urmez în casă.

Înăuntru, în căminul familiei Barnes, erau aproape la fel de multe plante ca afară. Kimiko prefera grădina, dar nu există plantă de interior pe care soțul ei să n-o îndrăgească și nici ghiveci pe care să nu-și dorească să-l umple. Locuința poseda un fel de harababură proprie debordantă; era aglomerată, dar nu ca a tatei. Aici fiecare lucru își avea locul lui.

— Îmi pare rău că am venit neanunțată, am zis în timp ce-mi scoteam pantofii.

— Stai liniștită, nu e cazul, a spus ea.

Părea cu gândurile în altă parte când a închis ușa după ce am intrat. A

curățat cu grijă cuțitul pentru plivit înainte să-l închidă și să-l așeze pe blat.

— Te pot servi cu niște cafea cât timp aștepți?

— Cât timp aștept? i-am reluat cuvintele.

Kimiko și-a strâns cardiganul pe lângă corp.

— Liv e plecată. Dar, dacă te așteaptă, sigur o să se întoarcă repede.

Respirația mi s-a oprit în gât.

— Unde e? am întrebat.

— Nu te îngrijora! Așa face ea. Îi place să meargă în pădure, să se gândească.

Se simțea la ea o oboseală pe care nu o mai observasem până atunci.

— Aseară s-a întors foarte târziu. Probabil că a plecat din nou înainte să mă trezesc.

Mi-a surprins frica din privire și m-a bătut ușor cu palma pe braț.

— Îi place să hoinărească. Mai ales în ultima vreme. Pleacă la te miri ce oră. Se întoarce întotdeauna. O fi uitat că trebuie să vă întâlniți.

— Nu e ceva tocmai planificat, am recunoscut. Dar trebuie să vorbesc cu ea, am zis, cu pielea înfiorată de frică. Kimiko… Liv își mai ia medicamentele? am întrebat cu precauție.

— Da, a răspuns ferm Kimiko. Îi merge bine, Naomi. Foarte bine. E preocupată de ceva, de câteva zile.

— Din cauza lui Stahl.

Nu mi-a răspuns, ci mi-a făcut semn să înaintez în interiorul casei. După impresia puternică de la început, din hol, am constatat cu ușurare că renovarea făcuse locuința să-mi devină străină, astfel că nu mai era coliba vrăjitoarei plină cu plante fermecate. Pisica adormită pe spătarul canapelei era portocalie, nu cea neagră și jigărită din copilăria mea.

Dar am recunoscut tabloul de pe perete. Îl pictase Marcus. Ne înfățișa pe noi trei, așezate pe banca din grădină și cu capetele apropiate, de parcă puneam la cale ceva. I-l făcuse cadou lui Liv când împlinise 11 ani, la începutul acelei veri. În pădurea din spatele nostru pictase silueta ștearsă, abia vizibilă, a unui unicorn, precum și un dragon care dădea alene târcoale pe cer.

La 11 ani era mai greu să o ții una și bună cu magia. Ne dădeam seama cât de copilăroasă și prostească devenise toată treaba. Cred că simțeam toate că aceea era ultima vară a regatului nostru fantastic.

Poate că din acest motiv, când Cassidy a început Jocul Zeiței, ne

aruncaserăm toate trei atât de adânc în el. Era ultima noastră șansă de a crede. Era ceva diferit – mai sofisticat, într-un anumit fel. Cassidy citise obsesiv despre miturile grecești și ne repartizase cele mai „bune” zeițe. Hera era o cicălitoare, iar Afrodita, plictisitoare, a afirmat ea. Așa că eu aveam să fiu Artemis, Liv, evident, Atena, iar Cassidy urma să fie Hecate, zeița vrăjitoriei. Ca atare, era incredibil de mișto, începuserăm pe dibuite, fără să știm sigur care erau regulile sau cât de departe ne era îngăduit să mergem cu jocul de-a zeițele.

Persefona schimbase totul.

— Despre ce voiai să vorbești cu Liv? m-a întrebat Kimiko.

O anumită notă din vocea ei mi-a dat de înțeles că e mai îngrijorată pentru fiica ei decât lasă să se vadă.

— Nimic important, am zis și m-am înroșit. Scuze, din reflex.

— Nu-ți place să se bage oamenii în treburile tale, a remarcat ea. Nici mie. M-am bucurat mereu că nu Liv a fost cea cu cicatricea și nici cea potrivită să depună mărturie. Reporterii ne-au dat destul de repede uitării.

Oricine altcineva ar fi încercat să evite subiectul.

— Voia să discute cu mine și cu Cass despre ceva din copilăria noastră. Nu cred c-ar trebui să-ți spun mai multe fără permisiunea ei.

— E vorba despre Stahl? s-a interesat Kimiko.

— Oarecum.

Era mai curând neputința de a da un răspuns decât o evitare a lui. Avea și nu avea legătură cu Stahl.

— Când a primit telefonul ăla de la tipul de la Serviciile Corecționale, a început să plângă, mi-a spus ea.

Își ținea brațele încrucișate la piept și privea pe fereastră, ca și cum ar fi urmărit s-o vadă pe Liv apărând pe alee.

— S-a emoționat. Nu spun că s-a bucurat, ci că a intrat într-o stare de agitație emoțională.

În copilărie, de fiecare dată când obsesiile lui Liv atingeau un nivel febril, Cass zicea că e supra-încărcată. Toate ticurile și bizareriile ajungeau la surescitare și, ori de câte ori făcea o fixație pentru câte ceva, nu se mai oprea din vorbit. Începuse cu entuziasmul pentru albine, apoi dezvoltase o îngrijorare apocaliptică pentru că paraziții le reduceau populația. Număra toate albinele pe care le vedea și nota observațiile într-un jurnal, convinsă că, dacă le putea număra pe absolut toate, asta însemna că acestea nu *aveau*

să moară, iar lumea *nu avea* să sufere din cauza foametei. A dezvoltat o obsesie pentru numerele patru și șapte. Patru era un semn bun – spre marea supărare a lui Kimiko – și șapte era unul rău.

Mai târziu urma să ne dăm seama că acestea erau primele semne ale bolii care avea să se manifeste pe deplin în viața ei ceva mai târziu. Medicamentele au ajutat-o, după ce au fost găsite cele potrivite. Tratamentul o împiedica de obicei să ajungă la ultimul stadiu, magia periculoasă a ritualului și a numerelor. Se entuziasma repede în privința unei idei, pentru ca apoi s-o abandoneze la fel de iute.

— Pot să văd camera lui Liv? am întrebat.

Buzele lui Kimiko s-au strâns într-o linie subțire.

— Probabil că-mi fac griji degeaba, dar am primit un telefon ciudat de la ea și m-aș simți mult mai bine dacă mi-aș putea da seama unde e.

A făcut un semn înspre hol.

— Atunci du-te!

Am străbătut holul, trecând pe lângă fotografii care o înfățișau pe Liv la diferite vârste, o cronologie haotică. Nu exista o linie clară de demarcație între Înainte și După. Poate că am identificat un oarecare gol în privirea ei, o teamă care nu existase acolo înainte, dar probabil că era doar imaginația mea. Singura pauză a intervenit în timpul facultății, după marea criză a lui Liv, care a sfârșit prin a o aduce înapoi acasă – pentru totdeauna, din câte se părea.

Încuietoarea de la camera lui Liv fusese scoasă. Am atins gaura din mânerul de metal, amintindu-mi acel apel telefonic, cel mai grav pe care-l primisem vreodată. Era rândul meu să stau lângă un pat de spital, așteptând ca prietena mea să se trezească – sau nu.

O să fiu aici mâine. Trebuia să cred că nu plănuia să-și încalce promisiunea.

Camera ei era ordonată cu migală. Liv era o colecționară. Lucrurile deveneau cu ușurință sacre pentru ea, dobândind o semnificație aproape mistică. Își etala obiectele cu mare grijă, în funcție de propria dispoziție și de însemnătatea lor. Un ghioc pe raftul bibliotecii, cu cele patru vârfuri de săgeată aliniate lângă el. În alt loc se găseau o fosilă de nautil, un lănțișor cu cruciuliță pe care i-l dăduse bunica ei, biletul de avion pe care nu-l folosise niciodată, când ar fi trebuit să meargă în Japonia exact înainte de tsunami, dar făcuse gastroenterită. Erau o groază de lucruri în cameră, dar

toate erau îndrăgite și toate aveau o anumită semnificație.

Poate că, dacă le-aș fi înțeles, aș fi putut citi colecția de obiecte ca pe un jurnal, iar ele mi-ar fi spus ceea ce aveam nevoie să știu.

Laptopul lui Liv era pe birou. Lângă el se afla un teanc de articole și rapoarte de mediu. Probabil că aveau legătură cu munca ei pentru firma de consultanță în respectarea normelor de mediu a părinților ei. În vârful teancului am văzut un bilețel adeziv pe care erau notate o mulțime de numere și de litere – 2248DFID, 3376DFWA, 1898DFWA – și, într-un carnețel, am găsit o listă cu lucruri de făcut, printre care „de verificat referințe ID hartă” și „de trecut pe la farmacie”.

Nu prea știam ce caut. Vreun indiciu despre unde s-ar fi putut duce ori de ce a sunat brusc în toiul nopții. Ce se schimbase de ieri-dimineață până aseară?

Am atins tastatura și a apărut o fereastră pentru parolă. Nicio șansă. Am încercat sertarul. Înăuntru erau creioane, un bloc de desen, elastice, agrafe pentru hârtie, cordelușe, trei cutii pentru pastile – care păreau a arăta că-și luase toate medicamentele, inclusiv aseară, dar nu și în această dimineață – și fotografii neclare, instantanee care fuseseră printate într-o prăvălie.

În majoritatea pozelor apăreau părinții ei și pisicile. Se pare că mai exista o pisică gri, mare și pufoasă, pe lângă domnul de culoarea marmeladei pe care-l văzusem pe canapea. Dar mai erau și vreo zece fotografii cu pădurea, făcute la întâmplare, prost încadrate și slab luminate.

Blocul de desen era plin de studii detaliate despre plante, insecte și păsări. Doar era fiica părinților ei, asta clar, împărtășise întotdeauna dragostea pentru artă a tatălui său, atenția pentru detalii a mamei. Probabil că pentru o vreme nu mai desenase – antipsihoticele pe care le lua îi făceau mâinile să tremure prea tare. Cam atunci fusese momentul în care era cât pe ce s-o pierdem.

Dar acum lua un alt tip de medicamente, în doză mai mică, iar frumusețea se revărsa din nou dinspre ea.

Am întors pagina și am înlemnit. Desenul ăsta era diferit. Mai neclar, în primul rând, schițat din memorie mai curând decât pe viu – cel puțin așa speram. Înfățișa cam o treime dintr-un schelet de om, și anume partea de sus. În găvanele ochilor fuseseră așezate flori, iar în jurul lui erau dispuse scoici, pietre și niște obiecte și mai ciudate – un set de patru arșice, o carte de joc, o colecție de monede.

Persefona, scrisese Liv în colțul de jos al imaginii, cu scrisul ei mărunt și clar.

Am dat pagina. M-a întâmpinat un alt craniu care rânjea. Și apoi altul și altul și altul – pagină după pagină, devenind tot mai puțin detaliate, mai abstracte. Oasele păreau că răspândesc întuneric, până când, pe ultima pagină, nu mai erau decât niște petice, necizelat trasate, de spațiu negativ pe o suprafață de rânduri mâzgălite cu creionul.

Mi-am închipuit că desenele trebuie să fi fost făcute cu luni înainte, dar cel de dinaintea portretului Persefonei era datat cu numai trei zile în urmă. Liv le făcuse pe toate după moartea lui Stahl. De când a hotărât să ne spună ce descoperise.

Mai era un lucru în sertar. O casetă mică de bijuterii, din catifea. Am deschis capacul, rugându-mă să găsesc o pereche de cercei cu perle.

Înăuntru era un os. Vârful unui deget. Ar fi putut fi de la orice deget, s-ar fi putut ca nici măcar să nu fie de om, numai că eu știam că e. Era de la inelarul drept.

Știam pentru că o privisem pe Liv luându-l.

M-am uitat din nou la poze. Nu erau deloc făcute la întâmplare. Erau repere. Pietroiul pentru citit, copacul strâmb, pârâul. Era o hartă a drumului către Persefona.

Mi-am strecurat cutiuța de cercei în buzunar și am ieșit din cameră.

9

Când mi-a deschis Cass, i-am spus imediat:

— Liv a dispărut.

Cass purta o bluză crem de mătase, fără mâneci, și pantaloni negri și era discret, dar impecabil machiată. La vorbele mele spuse în loc de salut, a ridicat din niște sprâncene pensate perfect.

— A dispărut? Am văzut-o amândouă ieri.

— Iar acum nu mai e de găsit. A plecat de acasă înainte de răsărit și nu răspunde la telefon.

— Asta nu-i ceva tocmai neobișnuit pentru Liv, a remarcat Cass. Nu vrei să intri? Am fost la hotel încă de când s-a crăpat de ziuă și n-am apucat până acum să-mi beau cafeaua.

Am urmat-o în casă. A intrat în bucătărie, unde tocmai își prepara un latte. A turnat laptele aburind în cană, cu spatele la mine, timp în care vorbea.

— Liv o mai șterge din când în când. Mai ales când situația devine mai tensionată.

— De data asta-i altceva, am zis.

— De ce? m-a întrebat.

S-a întors spre mine, rezemându-se cu șoldul de blat. A suflat ușor în cafea și m-a privit peste buza cănii.

— De ce-i altceva?

— Mi-a lăsat mesajul ăsta.

Am întins telefonul spre ea și am pus mesajul pe difuzor, ca să-l audă.

— A spus că *ea* a mințit. Nu noi. Doar ea, am repetat odată mesajul încheiat.

— Ce-o fi însemnând asta? a întrebat Cass. Ne-a mințit ieri?

Promisiunea era o chestiune privată. Cass fusese întotdeauna cea care ne aduna laolaltă. Eram minunatele ei catastrofe, dar existau și câteva lucruri pe care ea nu le înțelegea.

— Avem noi două chestia asta, i-am explicat fără prea mare tragere de inimă. Îi spun că o să fiu aici mâine, iar ea îmi spune același lucru. Când trecem printr-o perioadă grea. E o promisiune. Că mai rezistă cel puțin o zi.

— N-am știut asta.

Cass a pus cu grijă cana pe blat și a aranjat-o ținând-o de toartă, ca să stea perfect. Vocea i-a sunat tăios, aproape ca și cum ar fi fost rănită. Aș fi vrut să știu cum să-i explic că nu-i vorba despre un secret pe care îl păstram față de ea – nu tocmai. Atâta doar că ea era o persoană care simțea nevoia să repare ceea ce nu era în ordine – și, câteodată, Liv și cu mine aveam pur și simplu nevoie să fim praf împreună.

— Trebuie s-o găsim, Cass. Trebuie să mergem acolo. La Grotă, am zis.

A fost străbătută de un fior.

— De ce? Doar nu crezi că Liv s-a întors acolo? Crezi cumva… că și-ar face ceva rău în locul ăla?

Vocea îi părea pe cale să se frângă.

— Are o mulțime de fotografii făcute în pădure. Ca niște puncte de reper, ca să poată găsi drumul. Cred că a fost în locul ăla de mai multe ori. Tu te-ai mai întors acolo?

— Am încercat o dată, a răspuns Cassidy precaută. După ce s-a născut Amanda. Bănuiesc că… nu știu. Voiam să-i spun despre asta, dintr-un anume motiv.

— Ai vrut să-i spui Amandei? am întrebat-o nedumerită.

Cass s-a înroșit la față.

— Voiam să-i spun Persefonei despre Amanda, a precizat. Nu știu de ce, pur și simplu. Dar n-am găsit locul. N-am mai găsit-o pe ea. Locul arăta cu totul altfel.

— Înseamnă că nici măcar nu știm dacă mai e acolo.

— Bineînțeles că-i acolo! Unde naiba altundeva să fie? s-a răstit Cassidy.

— Bine, am spus, permițând furiei sale să mă spintece.

Puteam îndura și, dacă nu mă împotriveam, avea să se stingă mai repede. Și, bineînțeles, umerii i-au căzut, apoi și-a acoperit fața cu mâinile.

— Îmi pare rău! Totul e al naibii de aiurea.

— Trebuie să mergem să ne asigurăm că Liv nu-i acolo, i-am spus.

— Am o întâlnire, a obiectat ea, dar vocea îi era stinsă și se juca absentă cu lănțișorul.

Când venea vorba de Cass, acesta nu era un refuz. Când spunea nu, știai sigur. Când spunea da, era mai greu să-ți dai seama.

— În mod sigur ai deja și niște angajați, am glumit, încercând să îi fac

un compliment.

Nu mergea să-i impui ceva lui Cass. Începeam să-mi amintesc cum funcționează lucrurile.

— Percy, a zis ea, și a apărut din nou acea ușoară strâmbare din nas. E ca un iepuraș Duracell lipit cu bandă adezivă de un jder. Sunt absolut sigură că plănuiește să mă omoare, ca să conducă singur hotelul.

A râs, puțin stânjenită însă, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că nu e tocmai cel mai potrivit moment să facă glume despre crime. Și-a dres glasul.

— O să-i cer să participe la întâlnire. La câte știu despre el, nu-și permite să mă refuze.

Și-a arătat dinții albi și am reușit să zâmbesc la rândul meu. Și asta a fost tot. Luase hotărârea, iar ea fusese, în mod clar, cea care venise cu ideea. Nici vorbă să fi fost a mea.

Cass a urcat la etaj să se schimbe și să-l sune pe Percy. S-a întors îmbrăcată mai adecvat – de fapt, purta haine mai potrivite decât blugii și hanoracul meu, dar când îmi făcusem bagajul nu prevăzusem că am de făcut vreo drumeție. A încercat să lege o conversație punându-mi întrebări despre Mitch și despre afacerea mea, dar în cele din urmă am renunțat amândouă și ne-am adâncit în tăcere. Bine măcar că nu aveam decât un drum de câteva minute cu mașina până la destinație. De data asta am oprit în locul unde începea poteca Pond Loop. Fusese făcută după ce eu plecasem din oraș, dar, dacă ducea la iaz, avea să ne scoată aproape de Grotă.

— Chiar nu-mi amintesc în ce direcție s-o luăm, a zis Cass nervoasă.

— Avem o hartă, i-am amintit.

Am scos fotografiile din buzunar și le-am răsfirat în formă de evantai, găsind-o pe cea în care apărea un petic de drum.

— Tocmai am trecut de copacul ăsta. Hai!

Ne-am croit drum prin pădure orientându-ne după firimiturile presărate de Liv, care ne-au condus de-a lungul potecii vreme de câteva minute, apoi ne-au scos de pe ea, băgându-ne printre copaci nemarcați. Nu a durat mult până să-mi dau seama că nu toate fotografiile conduceau către Grotă – mai erau și altele, în care am recunoscut alte locuri din pădure, dar eram în stare să încropim o cărare din ele.

Ziua era senină, cu soarele sus pe cer, dar eu adusesem lanterna. Dacă ajungeam acolo unde voiam să ajungem, aveam nevoie de ea. După o

vreme, Cass a început să răsufle greu.

— Ar trebui să fac mai mult sport, a bombănit ea. Constat că tu ești tot slabă ca un țâr.

— La mijloc e fie metabolismul rapid, fie faptul că, nu știu din ce motiv, devin nervoasă dacă trebuie să mă așez să mănânc, i-am spus.

— Pe bune? a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— Făceam atacuri de panică. Nici acum nu suport mirosul de unt de arahide.

A mers în tăcere cale de câțiva pași. Până la urmă, a vorbit din nou.

— Uitasem de asta. Că tocmai îți mâncai prânzul când s-a întâmplat. Credeam că-mi amintesc fiecare secundă din ziua aia.

Părea tulburată.

— A trecut multă vreme de atunci, am zis.

Am păstrat un ritm lent, ca să țin pasul cu ea. *Nu lăsa pe nimeni să stea în urma ta,* îmi dicta instinctul. În pădurea asta, nu aveam de gând nici măcar să încerc să-mi conving creierul de contrariu.

— Nu vreau să crezi c-am uitat. Că nu mă mai gândesc deloc la asta. Că nu mă mai gândesc la tine, a spus ea. Am făcut terapie la greu, nici nu ți-ar veni să crezi.

Am scos un mormăit amuzat.

— Nu cred c-ai câștiga o competiție dacă e să stabilim cine a făcut mai multă psihanaliză, Cassidy Green.

— Nu zic că-i o competiție.

— Înseamnă că te-ai schimbat, i-am răspuns și i-am zâmbit scurt, ca să îndulcesc un pic cele spuse, iar ea a oftat.

— Eram o mică scorpie pe vremea aia.

— La fel și eu. De asta ne și înțelegeam, i-am adus aminte.

M-am oprit.

— Și oricum nu ți-aș putea găsi vreo vină.

— Ce vrei să zici?

Am rămas tăcută câteva clipe.

— Știu că nu ți-a fost ușor acasă. Părinții tăi…

— N-am de gând să mă plâng de părinții mei bogați în fața ta, a zis ea. Nici măcar eu nu-s atât de neștiutoare.

— Măcar taică-meu nu a dat niciodată în mine, am adăugat încet.

Îi văzusem vânătăile. Întotdeauna în locuri unde să nu poată fi observate. A întors privirea în altă parte.

— Categoric, m-a neglijat în ultimul hal și mare minune că nu am fost furată de ratoni, să mă crească printre ai lor.

Asta a făcut-o să râdă, dar s-a oprit repede.

— N-a fost chiar așa de rău. Oscar a pățit-o mult mai nasol, până când s-a făcut mai mare. Și când era prin preajmă…

Nu și-a dus gândul până la capăt. Nu reușisem niciodată să înțeleg de ce își adula Cassidy în asemenea măsură fratele, dar, dacă el o proteja, asta explica totul. Nu-i cunoscusem niciodată latura protectoare. Pentru mine, el însemnase cu totul altceva.

Cass mă privea pieziș.

— Știu că niciodată nu ți-a plăcut de Oscar.

— Așa cred, am zis cu detașare.

De parcă nu mi-ar fi făcut nimic niciodată. De parcă nu i-aș fi dat niciodată voie.

Existau lucruri pe care nu i le spusesem niciodată lui Cassidy Green. N-ar fi făcut decât să-mi atragă mila ei – sau ura. Nu mi-o doream nici pe una, nici pe cealaltă.

— Trecutul e trecut, a zis ea, ca și cum rostea o mantră și a grăbit pasul. Tot ce pot face acum e să fiu o mamă bună. Să am grijă de ce-i al meu, înțelegi? Nu iese nimic bun dacă dezgropi probleme vechi.

— Așa cum vrea Liv să facă.

— Doar n-o să-mi spui că nu ești îngrijorată de ce o să se întâmple când o să se iasă totul la iveală. Când oamenii o să înceapă să pună întrebări despre ce *altceva* s-ar putea să se fi întâmplat.

— Vrei să zici în legătură cu Stahl, am întrerupt-o, cu piciorul sprijinit de o rădăcină.

Niciodată n-am reușit să-mi pun prea bine în ordine amintirile. Nu știam sigur când am hotărât să mint că l-aș fi văzut pe Stahl. Sau când îmi dădusem seama – când admisesem – că *era* o minciună. După episodul cu spitalul. Înainte de proces.

Era chinuitor să nu știu adevărul despre propriile amintiri. Era o formă de tortură, dar și o posibilitate dătătoare de speranță – pentru că, dacă lucrurile erau într-atât de disipate, poate că *de fapt* îmi amintisem, chiar dacă pentru scurtă vreme.

— Știi, nu-i așa? am întrebat-o pe Cass.

A oftat, apoi și-a dat părul pe după ureche.

— Că nu l-ai văzut deloc? Mda, știu.

— Cum de știi?

Și cine altcineva mai știe? îmi venea să adaug, dar m-am stăpânit.

A ezitat.

— Nu-i vorba că am știut cu certitudine. Dar te cunosc, întotdeauna mi-am putut da seama când minți.

— Ai știut tot timpul, am zis, iar ea a încuviințat din cap, fără să mă privească.

Crezusem că și-a dat cumva seama la un moment dat. Oare chiar știuse încă de la început? Am simțit cum mi se strânge stomacul, cum vinovăția și rușinea cresc în valuri.

— De ce n-ai spus nimic?

Mi-a aruncat o privire imperturbabilă.

— Ai făcut ce trebuia să faci. N-a fost vina *noastră* că polițaii au dat-o în bară cu procedura de identificare. Ai compensat greșelile *lor.* Liv și cu mine l-am văzut. Era adevărul. Numai că nu era adevărul *tău.*

— Minciunile mele au băgat un om la închisoare pe viață.

— Și?

— Nu ți se pare că-i o problemă aici? am întrebat-o, cu un râset neîncrezător.

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Naomi, oprește-te! Te pedepsești singură fără niciun motiv. Noi l-am văzut. Liv și cu mine l-am văzut pe Stahl, sută la sută. Te asigur. Mă crezi, nu-i așa? Doar nu-ți închipui că *noi* am mințit.

— Nu, sigur că nu.

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc, incapabilă să îmi găsesc cuvintele. Într-un fel, nici nu conta dacă le credeam. Nu conta nici măcar dacă Stahl era vinovat. O minciună, chiar dacă e bine intenționată, tot minciună rămâne. O viață, chiar dacă e una monstruoasă, tot viață rămâne. Distrusesem un om și nu mă puteam baza pe propriile amintiri să-mi spună că făcusem lucrul corect. Trebuia să merg pe încredere. Trebuia să mă încred în ceea ce văzuseră alții.

Niciodată n-am stat bine la capitolul încredere.

— Și atunci de ce ești așa de panicată acum? Doar pentru că a murit? m-

a întrebat Cass, coborându-și colțurile buzelor.

— Am primit o scrisoare de la fiul lui Stahl. Știe că am mințit. Susține că nu tatăl lui m-a atacat. Există vreo posibilitate… să te fi înșelat…

Cass a ridicat mâna.

— Stai așa! Știe că ai mințit? Cum?

— Ăăă… Nu-mi dau seama.

Scrisoarea nu intra în detalii, nu? Memoria îmi era încețoșată.

— Dacă *ar fi știut* c-ai mințit, dacă *ar fi știut* că tatăl lui nu era vinovat, nu crezi că ar fi spus ceva? Probabil că tipul e pur și simplu dat peste cap de faptul că taică-său a murit și încearcă și el să muște. Cred că ar trebui să te întrebi de ce ții atât de mult să găsești ceva care să fie din vina ta.

M-am crispat. Nu mă slăbea deloc, țintuindu-mă cu privirea.

— Ți s-au întâmplat lucruri rele. Asta nu înseamnă că le-ai meritat. Ți-ai câștigat dreptul să te aperi. Nu datorezi lumii *nimic*. Lumea îți e datoare ție. Hai să mergem! a adăugat, aranjându-și jacheta pe corp.

A luat-o din loc, hotărâtă, și am urmat-o, cam buimacă. Vreme de zeci de ani, vinovăția și îndoiala îmi fuseseră tovarăși statornici. Nu știam dacă le-aș putea da drumul. Cass nu înțelegea. Nu avea cum. Ea știa ce văzuse – era sigură pe memoria ei. Și poate c-ar fi trebuit să pară ceva îngrozitor – știind ce pricinuisem prin cuvintele mele. Nu era genul de povară pe care să poți pur și simplu s-o lași în urmă. Nu-i așa?

— Uite-l! a zis Cass într-un târziu.

Bolovanul fusese adus aici cu mii de ani în urmă de un ghețar și, cum se așezase în peisaj, așa rămăsese. Pământul se depusese peste el și permisese astfel pădurii să crească deasupra lui, formând o colină cu pantă domoală. Nu se mai vedea decât suprafața rocii, cenușie și abruptă. Se înălța cu vreo jumătate de metru peste creștetul meu. La bază exista o linie de întuneric. Părea incredibil de mică.

Am îngenuncheat și m-am aplecat, introducând în spațiul gol fasciculul lanternei. N-am văzut decât pământ și piatră; forma bolovanului ascundea ceea ce se afla mai departe.

— O să trebuiască să intrăm, am zis.

— Liv nu-i aici. Am fi găsit niște urme. Ar trebui să plecăm, a fost de părere Cass.

— Trebuie să fim sigure, am insistat.

Liv ar fi putut să fie înăuntru. Și, chiar dacă nu era, trebuia să văd. De

când îi rostise Liv numele, Persefona îmi bântuia gândurile. O parte din mine avea nevoie să știe că e reală – că nu e doar o piesă a jocului nostru din copilărie.

Cass nu s-a clintit. Hotărârea mi s-a întipărit pe față. Foarte bine! M-am întins pe burtă și, cu grijă, mi-am croit drum pe sub muchia de piatră, în spațiul îngust de dedesubt. Piatra îmi zgâria spatele. La 11 ani fusese mai ușor.

Imediat ce pătrundeai înăuntru, pământul bătătorit cobora în pantă. M-am lăsat în jos, puțin câte puțin, și, după ce am ajuns dincolo de muchia de piatră, am dat de spațiul deschis al unei peșteri în miniatură, înaltă de cel mult un metru.

Până la urmă, Cass s-a strecurat și a coborât și ea după mine, apoi ne-am oprit amândouă cu spatele la intrare, răsuflând greoi, iar eu am îndreptat raza lanternei către mijlocul cavernei. Către Persefona.

Arăta exact ca ultima dată. Nu mă mai întorsesem aici din ziua aia, dar ea era tot acolo, iar cei 20 de ani scurși s-au șters într-o clipită.

Zăcea pe o parte, ghemuită. Mâinile îi erau îndoite înspre piept, ca și cum i-ar fi fost frig, dar țeasta îi era cu fața în sus – către singura geană de lumină care venea de deasupra, de parcă, în clipele de dinaintea morții, își întorsese capul în căutarea soarelui.

Între timp, carnea de pe oase îi putrezise de mult, iar din haine nu mai rămăseseră decât niște zdrențe. Stătuseră agățate de ea până când degetele noastre îndemânatice le desprinseseră de pe coastele ei arcuite, de pe oasele lungi și albicioase ale picioarelor. Șoaptele noastre încă păreau că umplu spațiul, reverberând captive între pereții lui.

În jurul ei erau împrăștiate tot soiul de gablonzuri și alte mici comori. Ofrandele aduse de noi. Mărgele, monede și podoabe, o balerină de cristal înaltă de vreo 10 centimetri, o piatră de râu cu o gaură făcută în ea. Le așezaserăm în jurul acestor oseminte, ca să o venerăm și să-i câștigăm bunăvoința.

— Persefona, am spus încet, iar șoapta mi s-a alăturat celorlalte ecouri.

Ceva mi-a atins mâna. Am sărit speriată, dar nu era decât Cass. Și-a împletit degetele cu ale mele.

— Florile, a zis ea.

Am încuviințat din cap. În orbitele căscate ale ochilor cineva pusese flori. Crini. Și erau proaspeți.

Trecutul nu mai era trecut. Zăcea întins în fața noastră, aveam din nou 11 ani și încă ne jucam.

10

În vara aceea avusese loc un incendiu la fabrică. O mică defecțiune la circuitul electric produsese o scânteie și, cu tot rumegușul de acolo, n-a fost nevoie de mai mult. Nu s-au produs pagube mari, dar toată lumea vorbea numai despre asta – despre ce s-ar fi putut întâmpla. Ce s-ar fi întâmplat dacă Jim, tatăl lui Cassidy, n-ar fi lucrat peste noapte. Ce s-ar fi întâmplat dacă singurul angajat care era cu el n-ar fi observat lumina portocalie din cealaltă parte a curții. Ce s-ar fi întâmplat dacă Jim n-ar fi chemat imediat ajutoare, fără să mai piardă timp să verifice dacă chiar era un incendiu, știind că într-un loc ca acela flăcările s-ar fi răspândit atât de repede, încât orice secundă conta.

N-ar fi făcut decât să grăbească inevitabilul. Fabrica avea să se închidă opt luni mai târziu. Un incendiu ar fi adus cel puțin familiei Green o sumă serioasă de bani din plata asigurării. Dar, pentru noi trei, focul de la fabrică nu a însemnat un risc pentru locuri de muncă sau bani; a fost un semn prevestitor de lucruri mai importante.

Jocurile noastre fuseseră reticente în zilele de dinainte să înceapă școala. Toate simțeam apropierea unui sfârșit și nu eram pregătite să renunțăm. Dar abia după incendiu a venit Cassidy cu propunerea: Jocul Zeiței.

Forțele naturii nu mai erau în echilibru, ne-a informat ea, după ce ne chemase, ca de obicei, în luminișul nostru din pădure. Trebuia să le punem în ordine prin săvârșirea unor ritualuri în numele zeițelor – altfel asupra noastră aveau să se abată dezastre cumplite.

— Ce dezastre? îmi aminteam că întrebase Liv.

— Ah, incendii, inundații, molime, lucrurile obișnuite, a răspuns Cass cu delectare.

— Broaște, i-am venit în ajutor, în timp ce stăteam sprijinită cu spatele de un copac, posacă.

Mă supăra ceva. Pe vremea aia, mereu mă supăra ceva.

Cass ne-a repartizat zeițele și ne-a stabilit sarcinile. Fiind Hecate, ea avea să conceapă ritualurile, desigur, Liv-Atena avea să facă anumite cercetări pentru noi, iar eu, ca Artemis, zeița vânătorii, aveam să găsesc lucruri. Lucruri magice. Lucruri importante. Orice îmi spunea intuiția că

aveau zeițele nevoie să găsim.

Trebuia să săvârșim șapte ritualuri, spusese Cass. Liv obiectase, iar eu am încercat să propun un compromis la patru – patru era mai acceptabil pentru Liv și obsesia ei pentru numere văzute ca semne –, dar Cassidy a insistat. Șapte. Nu începea nicio discuție. Avea să fie amuzant, ne-a spus. Avea să fie jocul nostru pe perioada verii și trebuia să-l luăm în serios. Nu a rostit cuvintele *pentru ultima dată,* dar știam toate trei că asta voia să spună.

Primele câteva săptămâni nu au fost prea diferite de oricare dintre celelalte jocuri ale noastre. Eu am adus „comori" din colecția lui taică-meu sau lucruri pe care le-am găsit prin pădure – și câteva obiecte furate de la oamenii din oraș. Liv a citit despre mituri și le-am rescris împreună ca să se potrivească cu sensibilitățile noastre. Cass ne-a călăuzit în săvârșirea primului „ritual", care implica recitarea a ceea ce, pretindea ea, era o rugăciune autentică adresată lui Hecate, în timp ce înaintam prin pădure într-o procesiune solemnă, cu lumânări aprinse în mâini.

Mai că ajunseserăm să credem din nou. Eram aproape. Stăteam pe margine, dorindu-ne căderea.

Și atunci a intervenit cearta. Nu era prima, nici pe departe, începeau de la cel mai mărunt lucru. Liv se agita și încerca să facă pace, iar Cass și cu mine ne aruncam vorbe grele una alteia.

Nici măcar nu-mi amintesc despre ce fusese vorba. Însă îmi amintesc furia, furnicăturile pe care mi le provoca în vene, senzația de fierbințeală de pe piele. Cass, blondă, frumoasă, perfectă, stătea cu brațele încrucișate la piept, iar mie îmi venea să-i trag un pumn în nas ca să i-l sparg.

— Ce *scorpie* înfumurată poți fi uneori! i-am strigat. Îți închipui că le poți spune tuturor ce să facă!

— Prefer să fiu o scorpie înfumurată decât să trăiesc în gunoaie! mi-a strigat la rândul ei, cu o strălucire febrilă în ochi.

Știam că nu vorbește serios. Încerca doar să mă facă să-mi pierd cumpătul. S-o lovesc, ca să poată și ea să dea în mine. Nu aveam pe cine altcineva să lovim și trebuia neapărat să lovim în ceva.

Uneori intram în disputa pe care ne-o doream amândouă, în acea zi am fugit. A strigat după mine, dar nu m-am oprit. Trebuia să-mi consum cumva energia, iar cealaltă opțiune ar fi fost să-i sparg fața aia frumoasă.

— Naomi, nu mai fugi! Întoarce-te! Iartă-mă! Te rog, vino înapoi!

Au pornit în fugă după mine. Le auzeam cum înaintează zgomotos prin pădure, pe urmele mele. Am sărit peste rădăcini și m-am cățărat peste bușteni, continuând să alerg fără să fiu atentă încotro mă îndrept. Nu voiam decât să mă îndepărtez, tot mai mult.

Pe obraji îmi curgeau lacrimi fierbinți. *Gunoi. Ești un gunoi.* Simțeam că-mi iau foc plămânii. Nu eram Artemis, nu eram o zeiță care putea să fugă la nesfârșit prin sălbăticie, împreună cu căprioara ei sacră. Dar nu mă puteam opri și nici întoarce, pentru că nu puteam să dau piept cu ele.

Gunoi.

Înaintea mea a apărut o movilă de pământ. Un bolovan, semănând cu o lespede, acoperit în cea mai mare parte de mușchi și de copaci. Numai suprafața îi era dezgolită, așa că forma o colină mică, iar dedesubt exista o deschizătură, un spațiu gol.

Cass și Liv mă ajungeau din urmă. Fără să stau pe gânduri, m-am lăsat pe burtă și m-am băgat repede sub lespede. Mă așteptam la o mică adâncitură, poate destul de încăpătoare încât să mă pot ascunde acolo, însă, spre surprinderea mea, solul a coborât în pantă sub picioarele mele și a fost cât pe ce să cad, dar am reușit de bine, de rău, să cobor.

Bolovanul forma mare parte a acoperișului acestui spațiu, iar rădăcinile copacilor și apa care curgea înăuntru ciopliseră restul. Era o crăpătură înspre celălalt capăt al cavernei, un gol care lăsa să pătrundă înăuntru o geană subțire de lumină și dădea la vedere rețeaua de rădăcini care susținea „tavanul”. Spațiul – caverna – avea cam un metru înălțime, în jur de un metru și jumătate lățime și doi metri și jumătate lungime. Destul loc pentru ca un copil să stea așezat. Destul loc pentru un cadavru.

Mi-am ținut respirația. Nu putea fi adevărat, mi-am zis – dar bineînțeles că era. Dacă aș fi întins mâna, l-aș fi atins.

Scheletul era întins pe o parte. Bucăți de îmbrăcăminte putrezită îi erau agățate de coaste. Toată carnea căzuse de pe oase.

Am întins cu teamă mâna și am atins fruntea netedă a craniului. Când mi-am retras degetele, erau acoperite de praf. M-a trecut un fior.

Craniul era crăpat la tâmplă. Oare de aici să i se fi tras moartea?

Liv și Cass mă strigau. Am întors cu greu spatele cadavrului. M-am săltat pe pantă și am ieșit grămadă prin deschizătura de sub stâncă. Liv a scos un țipăt când mi-am făcut apariția, plină de țărână, ca o fiară din timpuri străvechi. Cass a bâiguit niște scuze și, cu obrajii uzi de lacrimi, m-

a înșfăcat în brațe, implorându-mă s-o iert.

— Trebuie să vedeți ceva! am spus, iar ea a tăcut.

Le-am dus jos, în măruntaiele pământului. Liv era înspăimântată, Cass, curioasă. Ne-am lăsat în genunchi în jurul scheletului, într-o tăcere înfiorată și tensionată.

— Cine e? Ce i s-a întâmplat? a întrebat Liv.

Aproape că am spus atunci că trebuie să mergem după ajutoare. Aproape că s-a întâmplat așa: noi străbătând în fugă pădurea, spunându-i primei persoane pe care o vedeam că găsiserăm un cadavru. O poveste pe care s-o spunem cât om trăi, *ziua în care am găsit scheletul în pădure.* Poate că nimic din toate celelalte nu s-ar fi întâmplat. Nici Stahl, nici cicatricile, nici viețile distruse.

Aproape. Dar atunci Cass a exclamat:

— Uitați-vă!

Și am văzut, înfășurat în jurul încheieturii mâinii scheletului, un fir de nailon, pe care erau înșirate niște mărgele ieftine din plastic, cu litere imprimate pe ele. Erau greu de descifrat în lumina slabă, căci literele erau în mare parte șterse. Dar tot puteai să distingi suficient cât să-ți dai seama ce scrie.

Persefona.

11

Am ieșit din grotă și ne-am curățat hainele de pământ.

— Și acum ce facem? a întrebat Cass.

Lumina soarelui pătrundea printre crengile copacilor și ne proiecta pe față umbre deformate.

— Nu-i aici, Naomi. Ce facem?

Unde altundeva s-ar fi putut duce Liv? Se întorsese la Persefona. O dovedeau florile. Dar Persefona nu era singurul lucru sacru din pădure. Am scos teancul de fotografii din buzunar. Poteca se sfârșea aici, dar fotografiile mergeau mai departe.

— Unde s-au desfășurat celelalte ritualuri? am întrebat.

— Poftim?

— Jocul Zeiței. Au mai fost rugăciunea, florile pentru Persefona și după aia… ce a urmat?

— Îngroparea, a răspuns Cass fără tragere de inimă.

Scena mi-a revenit imediat în minte. Cass mă pusese să mă furișez în fabrică și să iau lemnul ars în incendiu. Fusesem prinsă aproape imediat. Încă simțeam greutatea mâinii lui Big Jim pe umăr.

— Ce cauți aici, copilă? mă întrebase el, cu vocea lui baritonală deloc amuzată.

Era târziu, după apus. Îmi aminteam strălucirea luminii dinăuntrul mașinii aflate pe penultimul loc din parcare, în timp ce Natalie Carey a urcat în ea, aruncându-mi o scurtă privire plină de compasiune înainte să pornească motorul.

Nu-mi mai aminteam ce minciună scornisem, ci doar că aceasta l-a făcut pe Jim să-și dea ochii peste cap și să mă trimită în treaba mea cu o scândură carbonizată. O îngropaserăm și sfințiserăm pământul stropindu-l cu ceea ce Cass pretindea a fi agheasmă.

Am răsfoit fotografiile. Iată – un cerc din pietre. Le puseserăm împrejurul locului îngropării, ca să-l marcăm în felul acesta. Am trecut la următoarea imagine. Iazul. Apa care sclipea pe suprafața lui.

— A urmat apa, am zis, iar Cass a încuviințat din cap.

— Trebuie să ne dovedim devotamentul, spusese ea atunci, cu atâția ani

în urmă.

În cea mai mare parte, apa nu ne trecea de mijloc, dar la marginea dinspre est exista un loc unde fundul iazului cobora brusc.

O să stăm sub apă cât de mult putem, hotărâse Cass. În felul ăsta, zeițele aveau să știe că le eram devotate. Așa că ne-am băgat sub apă. Îmi aminteam șocul produs de răceala ei și nămolul care-mi îngreuna vederea și-mi intra în ochi, dar, cu toate acestea, mă forțasem să-i țin deschiși, ca să o pot privi pe Cass. Ca să mă asigur că n-aveam să fiu prima care iese la suprafață. Ne săgetam cu privirea una pe alta, fiecare hotărâtă s-o întreacă pe cealaltă. Cass a ieșit prima. Eu am rezistat cu jumătate de secundă mai mult decât ea.

Fuseserăm atât de preocupate să tragem cu lăcomie aer în plămânii hămesiți, încât ne-a luat mult prea mult să ne dăm seama că Liv încă nu apăruse la suprafață.

Cum de putusem uita așa ceva? Greutatea moale a corpului ei când am cărat-o afară din apă. Cum a tușit, a icnit, a scuipat apă și, într-un final, a început să inspire sacadat. Cum ne implorase s-o lăsăm să se întoarcă sub apă, pentru că avea nevoie ca zeițele să știe că le era devotată. Că era *vrednică.* O ținusem în brațe, îmi lipisem buzele de fruntea ei, simțisem gustul nămolos al apei rămase pe piele și am liniștit-o, spunându-i că era perfectă.

Acesta fusese cel de-al patrulea ritual. Olivia credea în puterea numerelor patru și șapte. Crede și acum.

— Cred că știu unde e, am zis.

— N-a pățit nimic. O să se întoarcă acasă, a spus Cass, dar vocea îi trăda neliniștea. De ce ești atât de convinsă că e ceva în neregulă? Așa e Liv. Îi place să hoinărească. Așa face ea.

Am simțit că mi se pune un nod în gât. Nu știam cum să-i explic lui Cass. Telefonul de la Liv, absența ei – erau motive de îngrijorare. Dar nu reprezentau singurul motiv pentru care nu reușisem să scap de gustul amar al fricii pe care-l simțeam în gură de când plecasem de la Kimiko.

Ar fi trebuit să mor în ziua aia. Ar fi trebuit să mor aici – aproape exact în locul în care ne aflam. Și de atunci avusesem sentimentul că pădurea nu-și încheiase socotelile cu noi. Ceea ce începuse în acea zi rămăsese neterminat. Nu puteam scăpa de asta la nesfârșit.

— Încotro e iazul? am întrebat-o pe Cass.

A oftat.

— Nu știu sigur.

— Trebuie să ne întoarcem la potecă, am zis.

Traseul a fost mai ușor la întoarcere, căci mergeam pe propriile urme lăsate în tufișurile călcate în picioare, dar tot a trebuit să ne oprim de câteva ori ca să ne reorientăm. Atunci, în anii 1990, fusese practic o linie dreaptă cum veneai dinspre drum, dar, fiindcă vegetația crescuse atât de mult între timp, calea pe care o urmam era acum una șerpuită.

Probabil că Liv nici măcar nu era la iaz, mi-am zis. Avea o mulțime de locuri unde putea să meargă când nu voia să fie găsită. Avea să sune în curând și m-am simțit absurd că o târâsem pe Cass peste tot în felul ăsta – aveam mărăcini agățați în păr și urme de murdărie pe față, la fel ca-n copilărie.

În spatele meu, am auzit-o pe Cass țipând. M-am răsucit la timp s-o văd cum cade, înjurând cu o voce gâtuită. M-am dus în fugă la ea, dar deja se ridicase în șezut. A gemut.

— Chiar nu mai am deloc antrenament pentru așa ceva! s-a plâns ea. Mi-am prins piciorul într-o rădăcină ori ceva de felul ăsta.

— Ai pățit ceva? am întrebat-o.

— N-am nimic, mi-a răspuns, dar a scrâșnit din dinți când a dat să se ridice.

Am apucat-o de cot și am ajutat-o să se pună pe picioare.

— Vezi? E totu-n regulă.

Asta a durat până când a făcut primul pas. S-a albit la față și s-a clătinat, mutându-și la loc greutatea corpului pe celălalt picior.

— E rupt? am întrebat-o, în timp ce gândeam în viteză.

Nu ne aflam prea departe de mașină.

— Nu-i rupt. Poate e o entorsă, mi-a răspuns, apoi a scos un șuierat ascuțit când s-a lăsat iar pe gleznă. Nu-i chiar așa de grav.

Aproape ajunseserăm la poteca ce ducea la iaz. Am aruncat o privire înspre nord, către iaz, și apoi din nou înspre mașină. Iazul era încă la o distanță măricică.

— Hai să ne întoarcem la mașină! am propus.

— Și dacă Liv e acolo, în plină criză? Dacă are nevoie de ajutorul nostru?

A încercat din nou să se lase pe gleznă și a tras o înjurătură.

— Trebuie să-ți ridicăm glezna. Și să punem gheață pe ea înainte să fie nevoie să-ți tăiem încălțămintea, ca să ți-o putem scoate, am zis, după care am ezitat. Ai spus-o chiar tu. Așa face Liv. Fuge, apoi se întoarce.

— Și dacă mă înșel?

M-a apucat de braț ca să se sprijine, iar degetele ei mi s-au înfipt în carne.

— Du-te s-o găsești pe Liv! Pot să conduc până acasă și să mă ocup de gleznă înainte să se înrăutățească. Și mă suni mai târziu ca să vedem care ar fi următorii pași.

— Sigur te descurci? am întrebat-o.

— Nu-s mai mult de vreo 150 de metri, a zis ea, dându-și ochii peste cap. Dacă-i nevoie, pot sări într-un picior.

— Ești sigură că n-o să ți se întâmple nimic?

N-ar trebui s-o las singură în pădure cu o gleznă vătămată. Nici măcar n-ar trebui să iau în considerare ideea. Cel mai probabil lui Liv nu i se întâmplase nimic, iar eu aș fi cea mai rea prietenă din lume.

Dar Cass doar mi-a zâmbit strâmb, ironic.

— E-n regulă, Naomi! Ea o să fie întotdeauna prioritatea ta.

M-am albit la față.

— Nu-i vorba despre asta!

Cass a ridicat dintr-un umăr, ca și cum nu conta.

— Mi-aș dori doar ca și ea să-ți fie alături la fel de mult cum îi ești tu ei.

Treptat, și-a mutat greutatea corpului de pe piciorul cu glezna rănită, apoi a înclinat din cap.

— Sună-mă imediat ce ai vești!

A pornit șchiopătând spre sud, într-un ritm încet, împleticit. Pentru câteva clipe, am rămas nemișcată. *Ar trebui să merg după ea. Măcar să mă asigur că ajunge la mașină.* Dar, cu fiecare secundă scursă, sentimentul de panică din piept devenea tot mai puternic. Cass avea dreptate. Prioritatea mea va fi întotdeauna Liv. Deoarece Cass nu avea nevoie de mine, dar Liv da. M-am întors înspre nord și am luat-o din loc.

Poteca Pond Loop abia dacă se mai vedea în unele locuri, pe jumătate acoperită de tufișuri de mure. Pesemne că nu e un traseu foarte popular. Îmi țineam privirea aproape numai în pământ, ca să nu mă împiedic.

— Naomi?

— Futu-i!

M-am îndreptat brusc. Ethan Schreiber stătea la vreo trei metri în față, cu mâinile în buzunare.

— Oh, îmi pare rău! a zis, apoi și-a scos mâinile din buzunare și le-a ridicat în semn de capitulare.

— Ce naiba cauți aici? l-am întrebat, în timp ce inima îmi bătea încă nebunește în piept.

— Ți-am văzut mașina la capătul potecii.

— Și parcă ziceai că nu mă urmărești.

Mi-am încrucișat brațele și i-am aruncat ceea ce speram să fie o privire neimpresionată și deloc tulburată. Inima îmi bubuia în piept. A dat înapoi.

— OK, acum înțeleg de ce pare totul cam dubios. Doar că m-am gândit că noi doi am pornit-o cu stângul, așa că mi-a venit ideea să vin să stăm din nou de vorbă, a explicat Schreiber, în timp ce-și masa jenat ceafa. Am crezut că te pot ajunge din urmă, dar am auzit voci și m-am întors. Și așa ajungem la momentul în care am țâșnit dintre copaci și te-am speriat. Totul făcea parte din planul meu de a ne întâlni cât mai normal, mai pașnic și mai prietenos, cum ar veni.

Am oftat. Arăta cam tot atât de înfricoșător ca un Labrador când înțelege că nu, chiar nu îți dorești pasărea aia moartă de trei zile, pe care ți-a depus-o la picioare.

— N-am de gând să-ți dau niciun interviu, i-am spus.

Am pornit mai departe pe potecă, pășind cu subînțeles pe lângă el. Am presupus c-o să priceapă aluzia și o să plece.

Însă Schreiber s-a grăbit să mă prindă din urmă.

— Te-am mai luat o dată prin surprindere. Nu a fost corect. Am crezut că pot să te intimidez și să te conving să-mi spui ceva, dar îmi dau seama că nu a fost abordarea potrivită.

— Așa că acum îți încerci norocul cu farmecele tale îndoielnice? l-am întrebat.

— De obicei funcționează de minune.

— Nu și cu mine.

— Așa se pare. Dar fac progrese.

— Practic m-ai acuzat că i-am înscenat unui om o tentativă de omor, am zis. Nu prea văd cum o mai poți drege.

— Nu cred că ai înscenat nimic nimănui, mi-a răspuns Schreiber,

ferindu-se de o creangă care atârna aproape de pământ. Cel puțin nu în mod intenționat. Spune-mi: cum l-ai identificat pe Alan Stahl ca fiind cel care te-a atacat? Dintr-un set de fotografii?

— Ăăă… am început și m-am oprit, neștiind efectiv ce să răspund. Ce importanță are?

Nu aveam de gând să-i răspund la întrebări, mi-am adus aminte.

— Am citit tot ce e de domeniul public în legătură cu cazul. Și câteva lucruri care nu sunt, a zis Schreiber. Au existat goluri serioase în memoria ta. Bănuiesc că încă există.

— Ăsta e rezultatul traumei.

— Sunt cât se poate de conștient. Nu te învinovățesc pentru asta. Numai că mi se pare interesant că în declarațiile pe care le-ai dat la poliție abia dacă îți aminteai ce căutai în pădure. Ce zi era. Cum era vremea. Dar pe Stahl l-ai descris în cele mai mici detalii. Până și semnul din naștere de pe obraz. Cu fiecare declarație, descrierea era tot mai detaliată.

A făcut o pauză, ca să-i pot procesa cuvintele, apoi a ridicat din umeri.

— Mă gândesc că a durat ceva până să-ți recapeți amintirile.

— Probabil.

Pulsul mi s-a accelerat. Nu știa nimic. Nu era nimic de știut. Nimic care să poată fi dovedit.

La marginea iazului a apărut o deschidere între copaci. În apă orăcăiau broaște, iar deasupra suprafeței lucioase zburau insecte. Întreaga priveliște avea un soi de farmec reavăn, dar magia acelei veri dispăruse demult.

— Există vreo șansă să te fi înșelat? a întrebat Ethan.

Vocea lui mă ținea ancorată brutal în prezent. Mi-aș fi dorit să plece – și totuși mă bucuram că nu plecase. Aici timpul era alunecos. Nu voiam să mă găsesc singură cu trecutul.

— Crezi că există o cât de *mică* posibilitate ca bărbatul care te-a atacat să nu fi fost Stahl, ci altcineva?

— N-ai vrea s-o lași baltă? N-am de gând să intru în jocul ăsta cu ideea ta fixă.

— Naomi.

Când Ethan m-a apucat de braț, am mârâit și m-am smuls din strânsoare, îndepărtându-mă de el, pentru ca apoi să mă răsucesc cu pumnii strânși. Dar el nu se uita la mine. Privea dincolo de mine. Am dat să mă întorc. A întins din nou mâna să mă apuce, pentru a mă împiedica, dar nu a putut.

Nimic nu putea împiedica așa ceva, momentul în care posibilitățile inepuizabile s-au năruit sub cruda certitudine a realității.

Prima dată i-am văzut mâna, cu degetele îndoite. Apoi părul răsfirat pe suprafața apei, ca o pată de petrol care ascundea totul, mai puțin o mică fâșie din obraz. Urmat de pata întunecată pe care o forma trunchiul, cu bluza largă vălurind împrejurul lui, astfel că silueta ei era într-atât de greu de deslușit, încât mintea mea a ajuns să refuze că era vorba de o ființă umană, de ceva mai mult decât această colecție de fragmente. Conturul și umbra se învălmășeau pe suprafața apei alcătuind o formă ce nu putea fi Olivia.

Mintea mea nu voia să accepte, dar corpul știa. M-am pus în mișcare înainte ca toate acele frânturi de gânduri să se poată uni la loc.

Mâna lui Ethan a mai încercat o dată să-mi apuce brațul, dar m-am năpustit pe lângă el. Am intrat alergând în apă și m-am zbătut să ajung la ea. Mi-am croit drum prin papură, în timp ce picioarele mi se afundau în mâlul vâscos. *Rezistă, rezistă,* am zis în gând, căci îmi lăsasem rațiunea în urmă, pe țărm. Nu avea cum să fie în viață, și nici nu conta, pentru că trebuia cu orice chip să ajung la ea. Aveam 11 ani, ea era în apă și nu reușeam s-o găsesc, căci mâlul era prea dens, iar mâinile mele nu dădeau de nimic, de absolut nimic.

Iar în clipa următoare era în brațele mele și o trăgeam de acolo. Iar ea tușise și scuipase și mi se împotrivise, dar își recăpătase suflarea și rămăsese în viață. Rămăsese în viață atunci Și avea să trăiască și acum, numai de-aș reuși să ajung la ea.

Când am întors-o pe spate, fața îi era umflată și cenușie.

— O să fie bine, am murmurat prostește.

Am lipit-o de mine. Avea ochii închiși, gura căscată.

— O să fie bine, o să fie bine!

M-am aplecat deasupra ei, cu un nod în gât care mă împiedica să respir.

Mi-ai promis! am strigat, dar tăcerea mi-a răpus cuvintele. *Sunt aici. Ai zis că și tu o să fii.*

— Naomi, nu mai poți face nimic. N-ar trebui să atingi cadavrul! a zis Ethan.

Stătea lângă mine în apă, cu mâna întinsă către umărul meu, dar fără să-l atingă.

— Trebuie să chemăm poliția.

Am clătinat din cap, îngenuncheată în nămol.

— N-o las aici.

Am încercat s-o ridic. Era incredibil de slabă. Ca și cum și-ar fi făcut griji că, dacă ar fi ocupat mai mult loc în spațiu, n-ar fi făcut decât să le stea altora în drum. Dar nu am reușit să-mi strecor brațele pe sub ea, nu-mi puteam găsi echilibrul. Am alunecat, chinuindu-mă s-o țin. N-o puteam lăsa în apă. Era cumplit de rece. Și ea detesta frigul.

— E moartă, Naomi. S-a dus.

Am clătinat iar din cap. Nu putea fi moartă! Nu avea cum, pentru că promisese că nu avea să încerce din nou. Pentru că știa că aveam să-i fiu alături, s-o ajut și că urma să rezolvăm împreună totul.

Dar am tras în piept mirosul de ploaie și de vegetație sălbatică, mi-am lăsat capul pe spate, pentru ca apa rece să-mi picure pe pleoape, și mi-am impus să mă opresc. Să mă liniștesc.

Renunță! mi-am zis.

Renunță! și-a zis o fată, cu 20 de ani în urmă, în timp ce stropii de ploaie îi cădeau pe obraz, iar mirosul de lemn putrezit și de sânge îi umplea nările. *Renunță!*

— Respiră! m-a îndemnat Schreiber.

— Respir, i-am spus, cu toate că nu eram sigură că e adevărat.

Nu vedeam cum ar putea fi. Eu ar fi trebuit să fiu moartă. Olivia ar fi trebuit să fie în viață. L-am privit pe Schreiber.

— N-o las aici, i-am spus din nou, ferm hotărâtă.

A pășit în față și, o clipă, am crezut că intenționa să mă tragă de lângă ea, dar el și-a strecurat brațele pe sub trupul Oliviei.

— O iau eu, mi-a spus.

A ridicat-o încet de lângă mine, cu grijă, înclinând-o în așa fel încât capul ei să se sprijine în îndoitura brațului său. Vârfurile degetelor lui Liv atingeau apa în timp ce Ethan își croia drum înapoi înspre mal, iar eu mergeam tremurând în urma lui.

A așezat-o acolo, pe pământ, apoi și-a pus haina peste fața ei, ca un giulgiu. M-am prăbușit în genunchi lângă ea. Mintea mi se golise. Nu eram capabilă să gândesc. Nici nu voiam.

— N-am semnal aici. Trebuie să ne întoarcem la capătul potecii și să sunăm la poliție, a zis Ethan.

— Rămân aici, i-am spus.

Mi-am apăsat un pumn de stomac. Ethan a încuviințat din cap.

— Bine. Mă întorc imediat. Să nu… să nu pleci!

Nu aveam unde să plec. Eram acolo unde trebuia să fiu: cu Olivia. În pădure.

— De ce ai făcut asta? am întrebat-o acum.

Am întrebat-o și atunci, cât stăteam amândouă întinse în patul ei, cu pătura trasă până peste cap, iar Cass sforăia pe podea. Încă aveam în păr nămol din iaz, încă îi simțeam gustul pe limbă.

— Nu trebuia să rămâi atât de mult sub apă.

— Ba da. Zeițele ne priveau, a zis Liv.

— Chiar crezi în ele? am întrebat-o.

— Tu nu?

— Ba sigur că da, am răspuns, prefăcându-mă că e adevărat. Sigur că cred.

— Uneori le simt, mi-a șoptit ea, cuibărindu-se lângă mine.

Am luat-o în brațe, iar ea și-a vârât capul sub bărbia mea. Am ținut-o așa până când corpul i s-a relaxat și a adormit, însă nu mi-am închis nici măcar o clipă ochii.

— Sigur că cred, am șoptit întunericului, dar nu era nimeni să-mi răspundă.

12

În vara în care am găsit-o pe Persefona, alcoolismul tatălui meu scăpase de sub control. Se vedea cu o femeie, dar când și-a dat seama că el nu caută o relație serioasă, așa cum credea ea, ci doar îi mănâncă banii, a dat bir cu fugiții. Până în acel moment avusese o slujbă cu jumătate de normă la bar și aducea mâncare în casă, dar își pierduse interesul pentru ambele. mâncam mai mult pe la familia lui Cass sau a lui Liv. De multe ori găseam câte cinci dolari vârâți în buzunarul hainei. Eram invitată să dorm la ele chiar și în zilele în care aveam școală. Așa se îngrijea orașul Chester de problemele lui: discret, ca să nu dea impresia că-și bagă nasul.

Toată mila aia era o povară aproape de nesuportat, dar Liv nu m-a făcut nici măcar o dată să mă simt mai prejos. Eram amândouă niște paria. Toate eram prietene și nu aș fi spus niciodată că o iubesc pe una mai mult decât pe cealaltă, dar nutream în secret convingerea că Liv e prietena mea cea mai bună, cea care mă înțelege.

Iar acum murise.

Cafeaua mi se răcise în mână. Un fir de praf plutea ușor pe suprafața ei, pentru ca într-un final să se lipească de buza paharului din carton cerat. Am înclinat paharul, ca să desprind firul de praf, și l-am privit cum plutește din nou.

— Domnișoară Cunningham?

Era a treia oară când Bishop spunea asta. Mi-am ridicat privirea încețoșată. Mă aflam într-o sală de ședințe din sediul poliției din Chester, înfășurată într-o pătură gri, îmbrăcată într-o pereche împrumutată de pantaloni de trening și cu un tricou cu însemnele secției. Nu știam de cât timp sunt acolo. Se pare că nu prea eram capabilă să mă ancorez în timp. Gândurile îmi tot fugeau înapoi, la acea vară, la nenumăratele zile dintre atunci și acum. La orice în afară de momentul prezent.

— O să-ți pun câteva întrebări, mi-a spus Bishop.

Niciun *dacă ești de acord* ori alte amabilități care ar fi putut însemna că am de ales.

Am dat din cap, în semn că nu am nimic de ascuns. Bishop s-a așezat pe scaunul de lângă mine și a pus un dosar pe masă în fața ei. L-am privit

lung, încercând să-mi dau seama ce conținea. Informații despre mine? Despre Liv?

— Când ai vorbit ultima dată cu domnișoara Barnes? m-a întrebat ea.

— Ieri. Ne-am întâlnit toate acasă la Cassidy și după aia am dus-o cu mașina până la ea.

— Părea agitată?

— O știai pe Olivia? am întrebat-o, cu capul plecat.

Bishop a strâns din buze.

— Dacă Olivia e agitată, asta nu înseamnă mare lucru. Devine extrem de ușor anxioasă.

— Atunci, mai agitată decât în mod obișnuit.

Agitată ca și cum ar fi redeschis o rană prost vindecată, pe care o ignoraserăm vreme de 20 de ani. Agitată de parcă voia să ne dezvăluie secretele.

— Nu știu ce să zic.

Îmi doream ca Bishop să nu mai vorbească, dar întrebările ei veneau una după alta, fără oprire, astfel că gândurile mele n-aveau răgazul să-și găsească o temelie solidă înainte de a fi nevoite să se îndrepte din nou în alte direcții.

— De ce v-ați întâlnit?

— A murit Stahl. Voiam să ne vedem. Știi tu, clubul supraviețuitoarelor.

Vocea mea suna detașat. Nu făcusem propriu-zis alegerea de a minți. Era doar o deprindere. Mai ușor decât să spun adevărul. Minciunile îmi permiteau să rămân anesteziată.

— Olivia deținea vreo armă? a întrebat Bishop.

Ceea ce m-a scos brusc, pe moment, din amorțeală.

— Poftim? Nu, i-am răspuns. Urăște armele. O sperie.

Întrucât crescuse într-un oraș care trăia din exploatarea forestieră, ai fi crezut că avea să depășească problema asta, dar întotdeauna era neliniștită în preajma lor.

Bishop a scos un zgomot pe care nu am știut cum să-l interpretez.

— Tatăl ei are două arme înregistrate pe numele lui. O pușcă și un revolver Ruger SP101.

— Așa e, am confirmat. Le-a cumpărat pentru autoapărare când eram mici, dar Liv nu s-a atins niciodată de ele. De ce întrebi de arme?

— A fost împușcată, mi-a răspuns Bishop fără nicio inflexiune în voce,

însă era o blândețe ciudată în treaba asta, de a reduce totul la un simplu fapt, fără nicio urmă de delicatețe sau de răutate. Glonțul a pătruns prin tâmplă și a ieșit prin cealaltă parte, înspre spatele craniului. Probabil că părul a ascuns rănile, a mai adăugat, văzându-mi privirea nedumerită.

Lumea s-a reașezat în jurul acestor cuvinte și realitatea însăși s-a reordonat. Nu mă gândisem la modul în care murise, ci doar la faptul că era moartă. Când încercase să se sinucidă, luase o supradoză de pastile. Să se împuște era ceva prea violent.

— Liv n-ar fi folosit o armă. Le ura. Detesta sângele și…

— Deții o armă, domnișoară Cunningham?

— Nu. Adică, ba da, presupun.

— Presupui? Cum e, da sau nu?

— Iubitul meu mi-a cumpărat o armă, dar e înregistrată pe numele lui, m-am grăbit să-i răspund.

Mitch crezuse că avea să mă ajute în privința anxietății. O lăsasem în tocul ei. Tulburarea de stres posttraumatic presupunea că nu sunt capabilă să fac diferența dintre amenințările reale și cele imaginare. Nu voiam să comit o asemenea eroare în timp ce țineam o armă în mână.

— Ce fel de armă? m-a îmboldit Bishop.

— Nu știu. E neagră. Cred că e un pistol de nouă milimetri. Nu mă pricep la arme. Dar e la Seattle. Nici măcar la poligon n-am fost vreodată cu ea.

— S-ar putea să trebuiască să analizăm arma.

— De ce? am vrut să știu, nedumerită. Cum ți-am spus, e la Seattle. În fundul dulapului meu.

— Ce căutai în pădure seara trecută, domnișoară Cunningham? m-a întrebat Bishop.

M-am holbat la ea, fără să înțeleg. Apoi am priceput și am uitat cum să respir.

— Ce făceai în pădure? a repetat ea.

Gura îmi era uscată. Am întins mâna după paharul cu apă pe care mi-l adusese cineva împreună cu cafeaua, dar era gol. Chiar și așa, mi-am strâns degetele în jurul lui până când s-a îndoit plasticul.

— N-am rănit-o pe Liv, am spus cu voce răgușită.

— Nu asta te-am întrebat.

— Aseară a murit? Acolo?

Era singurul lucru care avea noimă. Puținul aer pe care abia reușeam să-l trag în piept nu-mi umplea complet plămânii. Iazul nu se afla departe de Grotă. Nu era departe de locul în care hoinărisem, beată, la vânătoare de umbre.

— Am văzut pe cineva. În pădure. Am crezut că mă urmărea.

— Ai văzut pe cineva. Bărbat sau femeie?

— Nu știu. Bărbat, cred. Era întuneric.

— Nu mai spune!

Încărcate de scepticism, cuvintele au căzut ca o lovitură de ciomag. Furia mi s-a aprins în piept. Văpaia ei mi s-a prelins de-a lungul coastelor, străpungând ceața rece și confuză în care mă înfășuraseră mâhnirea și șocul.

— Ești sigură că ai văzut pe cineva?

— Da, sunt sigură! i-am răspuns tăios.

Doar că nu fusesem sigură. Îmi spusesem că îmi imaginasem totul.

— Mare, scund, slab, gras? I-ai putea preciza rasa, vârsta?

— Nu. A fost doar o umbră. L-am văzut mișcându-se.

Suna ridicol. Fusesem moartă de beată, iar ea știa acest lucru.

— Și pe la ce oră se întâmpla asta?

— Nu știu, am recunoscut.

— Înțeleg.

Tonul ei nu trăda nici măcar o urmă de surprindere. Am strâns din dinți.

— Încearcă să estimezi.

Mintal, m-am străduit să derulez în sens invers evenimentele, dar nu-mi aminteam să mă fi uitat la ceas după cina cu Cody.

— După apusul soarelui. Cinasem și după aia m-am dus în camera de la motel și am rămas acolo o vreme, m-am uitat la televizor. Nu știu pentru cât timp.

— La ce te-ai uitat?

Părea aproape plictisită. Ca și cum nici nu conta.

— La *Forensic Files,* am răspuns. M-am uitat la un episod și după aia am tot schimbat canalele o vreme. Nu știu cât să fi durat. Poate o oră. Am mers la Prăvălia din Colț și de acolo am plecat cu mașina. Am stat în mașină o vreme. Nu putea să fi fost trecut cu mult de zece. Așa că ea nu ajunsese încă acolo.

M-am moleșit, iar un tremur abia perceptibil de ușurare mi-a străbătut

corpul. Dacă ar fi fost acolo și nu aș fi auzit-o, nu aș fi ajutat-o…

— De ce spui asta?

— Kimiko a auzit-o întorcându-se acasă dis-de-dimineață. Sau seara, foarte târziu? Nu sunt sigură.

— Codul de acces de la poarta locuinței familiei Barnes a fost introdus la 04:47.

Știa deja. Așadar doar îmi verifica versiunea.

— Te-a mai văzut cineva?

— Când am trecut cu mașina, vrei să zici? Habar n-am, am spus agasată.

Își pierdea timpul.

— Ce căutai la iaz în dimineața asta?

Începeam să am o migrenă. Sau poate că o avusesem tot timpul.

— O căutam pe Liv. Eram îngrijorată. Îmi lăsase un mesaj vocal care suna ciudat. M-am gândit că ar putea să se rănească.

— La ce oră te-a sunat?

— La zece.

— Cam pe când erai în pădure.

— Semnalul e slab acolo. Probabil că a intrat direct căsuța vocală.

Sau nu observasem. Eram prea adâncită în mine însămi, în amintirile mele.

— Cum vă înțelegeați tu și Olivia?

— Bine, am răspuns cu încordare în glas.

— Nu te-ai certat ieri cu ea?

— Să mă cert cu ea? Cine ți-a spus asta? am întrebat-o.

Era reacția greșită. Privirea lui Bishop s-a înăsprit.

— De la ce a pornit cearta? m-a întrebat.

— De la nimic.

Atâta doar că ne certaserăm… în legătură cu Persefona.

Liv o găsise pe Persefona, iar Cass și cu mine încercaserăm s-o convingem să păstreze tăcerea. În seara cu pricina fusesem în pădure. Bishop deja mă considera suspectă. A-i spune că ținuserăm ascuns un cadavru timp de 20 de ani nu avea în niciun caz să diminueze suspiciunile la adresa mea.

— Naomi? Ai vrea să-mi împărtășești ceva?

Am vrut să-i răspund – și atunci s-a deschis ușa. A intrat agentul Dougherty, care a făcut ochii de mari, părând exagerat de surprins.

— Naomi! Tot aici ești, drăguță? Ar trebui să te odihnești un pic, biata de tine.

De când îl văzusem ultima dată, Dougherty pusese ceva grăsime pe talie și o pierduse din obraji, care erau scofâlciți că ai unui cadavru. Avea o mustață cenușie, așa cum vedeai doar în barurile frecventate de hipsteri ori în orășele ca ăsta.

Amintirile mele despre el erau încețoșate. Fusese doar un subaltern în secția de poliție când eram mică, dar urcase rapid treptele ierarhice – nu că asta ar fi fost greu, având în vedere că numărul agenților din secție era mai mic decât cel al degetelor de la ambele mâini. Vreme de mulți ani, Miller îl pregătise să preia postul de comisar-șef și tot nu-mi venea să cred că primăria adusese pe cineva din afară. Judecând după schimbul de priviri dintre Dougherty și Bishop, nici lui nu-i venea să creadă.

— Trecem doar în revistă câteva detalii, agent Dougherty, a spus Bishop pe un ton impasibil.

Dougherty nu a lăsat să se vadă dacă percepuse avertismentul din vocea ei.

— Ai deja declarația ei, Monica.

Un mușchi a zvâcnit în obrazul lui Bishop. Nu tu *comisar-șef* ori *șefa* din gura lui Dougherty.

— Și o așteaptă mașina. Cred c-ar trebui s-o lăsăm pe biata fată să plece, nu?

Mă așteaptă mașina – probabil că se referă la Ethan. Ethan, cel care vorbise cu polițiștii în timp ce tremuram pe locul din dreapta al mașinii mele și insistase să mi se dea un scurt răgaz și niște haine uscate înainte să fiu luată la întrebări. Când îmi ceruse cheile, i le întinsesem fără să protestez și mi-am dat seama, crispându-mă, că încă erau la el.

— Te anunț când terminăm, i-a spus Bishop lui Dougherty.

— Mă rog, tu hotărăști, a răspuns el, înclinându-și capul.

Prietenos nevoie mare. Arogant cât încape.

— Vezi tu, le cunosc pe fetele astea de când erau atâtica, a adăugat el, ducând mâna mai jos de șold.

În tonul lui se deslușea un avertisment, iar mesajul era clar. Bishop era nou-venită. Cu toate neajunsurile mele, eu eram de-a locului, din Chester.

— Mare păcat de toată tărășenia asta. Dar e cât se poate de clar.

— Chiar e? am întrebat.

Lui Bishop i-a zvâcnit colțul gurii în semn de agasare.

— E o tragedie, asta-i! a spus Dougherty. De fiecare dată când cineva își ia viața, e o tragedie.

— Crezi că s-a sinucis, am zis. Atunci de ce…

I-am aruncat o privire lui Bishop, care rămăsese cu buzele strânse. Am privit de la unul la altul, dezorientată.

— Am crezut că întrebările pe care mi le pui…

— Dacă s-a împușcat, ar trebui ca arma să fie la locul faptei, a zis ea. Nu am găsit-o.

— Nu știm locul exact în care stătea când a murit, a spus Dougherty. Probabil că trupul a plutit în derivă. Cercetăm fundul iazului, dar o să dureze ceva.

— La precedenta tentativă de suicid a luat o supradoză din pastilele prescrise pe rețetă, a zis Bishop. Folosirea unei arme e o tehnică mult mai neobișnuită pentru o femeie. Mai ales în cazul uneia care nu se simte în largul ei în preajma armelor.

— Când o persoană e hotărâtă, folosește orice îi cade în mână, știu asta din experiență, a răspuns Dougherty, iar acea prefăcută atitudine prietenoasă s-a șters treptat, dând la iveală ghimpele ranchiunei de dedesubt. Iar pastilele erau sub cheie.

— În același seif ca arma, care nu pare să fi fost securizat corespunzător, *inspector* Dougherty, a zis Bishop.

Dougherty și-a ridicat mâinile de parcă s-ar fi predat, băgând capul între umeri.

— Deci nu *știți* dacă a fost sinucidere, am intervenit.

Mă simțeam ca și cum m-aș fi clătinat dintr-o parte în alta. Nu-mi dădeam seama ce răspuns îmi doream. Care ar fi mai rău.

— Drăguță, există un bilet, a zis Dougherty. Mama ei l-a găsit cam acum o oră.

A băgat mâna în buzunar, de unde a scos o pungă transparentă de plastic. Bishop a făcut un gest brusc, ca pentru a-l opri, iar în ochi i-a licărit furia, dar nu aveam atenție de acordat luptei lor pentru putere. Înăuntru era o singură foaie de hârtie, albă, cu o urmă pe mijloc care arăta că fusese împăturită. Dougherty a așezat-o cu grijă pe masă, lângă mine. Literele erau prea mari și se lăbărțau atât de mult pe pagină, încât cu greu am recunoscut scrisul lui Liv. Părea că îi tremurase mâna.

Îmi pare rău. Știu că ar trebui să fiu puternică, dar nu mai pot. M-am săturat să mă simt în felul ăsta. M-am săturat să mint. Nu mai pot continua așa.

Acum o să fiu împreună cu Persefona. Nu am ajuns niciodată la final. Asta înseamnă că se fac șapte. În sfârșit, se poate termina. Îmi pare rău.

Liv

Am întins mâna și am atins cu degetele plasticul rece. Exista un bilet. Deci asta a fost. Liv s-a dus. Își încălcase promisiunea pe care mi-o făcuse. Iar eu îmi încălcasem promisiunea de a-i fi alături când avea nevoie.

Numai că nu era în regulă. Nu avea nicio noimă. Nu ar fi folosit o armă. Și dacă se dusese în pădure să fie împreună cu Persefona, ce căutase la iaz?

— Cine-i Persefona? a întrebat Bishop.

— A fost un joc pe care l-am inventat în vara aceea. Jocul Zeiței, am adăugat, cu detașare în voce.

Nu era nevoie să spun la ce vară mă refer. Dougherty a încuviințat grav din cap. *Spune-le!* mi-am zis. *Spune-le adevărul!* Dar cuvintele nu voiau să iasă. Nu era tocmai ușor să întrerupi 22 de ani de tăcere.

— În legătură cu ce a mințit Liv, Naomi? a vrut Bishop să știe și mi-a aruncat o privire fermă – nici mânioasă, nici bănuitoare, nici mulțumită.

— Monica, mai slăbește-o puțin pe fată! a intervenit Dougherty ursuz. Probabil se referea doar la faptul că mințise cum că îi e bine, ceva de genul ăsta. S-ar putea să nu aflăm niciodată. Lasă-mă s-o scot pe Naomi de aici! Oricum, primarul Green vrea să discute ceva cu tine.

Iritarea din privirea lui Bishop era cât se poate de limpede.

— Ai fi putut începe cu asta, a zis ea și s-a ridicat.

Lui Big Jim nu-i plăcea să fie lăsat să aștepte. Șeful poliției era la dispoziția consiliului municipal, adică la dispoziția lui Big Jim, iar Bishop nu-și permitea să-l supere. M-a măsurat încă odată cu privirea și a făcut un semn cu mâna.

— Condu-o afară! a spus, apoi a ieșit cu pas hotărât din încăpere.

M-am ridicat și am lăsat pătura să cadă pe scaunul din spatele meu. Încălțămintea de împrumut a scârțâit pe gresie.

— Îmi pare rău pentru toate astea, mi-a spus Dougherty, care și-a pus mâna pe umărul meu, în timp ce mă escorta înspre holul principal.

M-am străduit mult să nu i-o dau la o parte printr-o mișcare din umăr.

— Ea nu-i de pe aici, știi și tu cum e. Nu cunoaște felul în care ar trebui

să decurgă lucrurile.

Nu-i de pe aici. Nu e una dintre noi Asta e tot ce contează în Chester – cine e de-al locului și cine nu. Eu mă născusem aici și tot sfârșisem, de cele mai multe ori, de partea greșită.

Ethan Schreiber mă aștepta în hol. Se pare că avusese timp să se schimbe, pentru că purta haine curate și uscate. Când am intrat, a ridicat o privire în care i se citea îngrijorarea.

— Pot să te las aici? m-a întrebat Dougherty.

Cu el a rămas nerostit. Am încuviințat din cap. Dougherty își muta greutatea corpului de pe un picior pe altul, stânjenit.

— Îmi pare foarte rău pentru Liv. După ce ați trecut prin toate astea, fetelor…

— Mulțumesc, inspector Dougherty, am reușit să rostesc.

— Spune-mi Bill, a zis el.

M-am mulțumit să dau din nou din cap și m-am îndreptat spre Ethan, care stătea cu mâinile în buzunare. Am mers către ieșire fără să scoatem vreun cuvânt. Mașina mea ne aștepta în parcare. Ethan a scos cheile din buzunar.

— Și cu mașina ta ce s-a întâmplat?

Mi-a aruncat o privire scrutătoare și mi-am dat seama că, probabil, îi mai pusesem deja întrebarea.

— O să mi-o aducă un polițist la motel, mi-a răspuns el. M-au dus ei cu mașina, ca să mă pot schimba.

— Nu ți-au pus întrebări?

— Am dat o declarație, dar n-am avut prea multe de spus.

Mi-a deschis portiera din dreapta și m-am ghemuit în scaun, ținându-mi mâinile încleștate ca să le opresc din tremurat. Nu m-am uitat la el când a pornit motorul.

— La motel? m-a întrebat.

După ce i-am confirmat printr-un semn din cap, a intrat cu mașina pe carosabil.

Când am luat-o pe drumul deprimant din centru, am simțit cum mă strânge ceva de gât. Liv murise. Se omorâse, dar și noi o omorâserăm. Nu o ascultaserăm. Preferaserăm să ne înfășurăm mâinile în jurul secretelor noastre ca un gard de sârmă ghimpată, chiar și când ne tăiaseră. Chiar și când nu mai aveam niciun nenorocit de motiv să nu renunțăm. Eu încă mă

țineam pe poziție.

Eram mistuită de o durere pură, animalică. M-am lăsat în seama ei, prăbușindu-mă în mine însămi. Nu-mi dădeam seama dacă plâng; nu eram suficient de prezentă în corpul meu ca să știu. Mă aflam în pădure.

— Am ajuns, l-am auzit pe Ethan spunând.

Mi-a luat ceva să-mi dau seama cum să-mi scot centura. Când degetele mele n-au fost capabile să se descurce cu cheia camerei, Ethan mi-a luat-o și a descuiat el, apoi s-a dat în spate, ca să mă lase să trec.

M-am prăbușit pe pat, cu genunchii aduși la piept și cu privirea ațintită în gol.

— Nu poate fi adevărat, am zis.

— Aș vrea să-ți pot spune că nu e, mi-a răspuns el.

A închis ușa și s-a așezat lângă mine, lăsând un spațiu generos între noi.

— Poți pleca, i-am spus.

— Nu trebuie să plec.

— Dacă îți imaginezi că o să-ți dau vreo declarație sau… sau…

— Nu încerc să scot nimic de la tine acum. Vreau doar să mă asigur că ești în regulă.

— De ce? l-am întrebat.

— Poate pentru că sunt o persoană fundamental decentă? a sugerat el.

— Nu există așa ceva, i-am spus.

Mi-am trecut degetul de-a lungul cicatricii de pe încheietură, înainte și înapoi. Singura cicatrice de pe corpul meu pe care nu o aveam de pe urma atacului.

— Dacă aș fi răspuns când m-a sunat, aș fi putut să o conving să se răzgândească.

— Nu e vina ta.

Bănuiesc că asta se spune de obicei.

— Voia să discute cu mine. Știi cumva de ce?

— Nu ziceai că nu încerci să scoți nimic de la mine acum?

— Vreau doar să înțeleg, mi-a răspuns el și de abia atunci am observat cum îi tremurau mâinile.

— Ești OK? l-am întrebat.

A scos un hohot de râs înăbușit.

— Îmi câștig traiul scriind despre crime și despre sinucideri. Citesc toate detaliile sângeroase. Mă uit la fotografii de la locul crimei.

— Nu-i același lucru, i-am zis.

Ochii ni s-au întâlnit. Respirația îi era întretăiată. Cunoșteam privirea aia. Când îți vine să fugi fără să știi de ce anume ar trebui să fugi.

— Așa e, nu-i același lucru, a fost el de acord.

Și-a ridicat mâna într-un gest ciudat, nereușit, aproape ca și cum ar fi vrut să-mi atingă brațul. Probabil că i-aș fi retezat un deget cu dinții dacă ar fi încercat.

— Îmi pare rău pentru Olivia! Părea o persoană minunată.

— Era, am spus, apoi am adăugat: Era complicată.

— Cei mai buni oameni sunt întotdeauna așa, a răspuns el.

Și-a mutat privirea către fereastră. Jaluzelele erau trase, aruncând pe fața lui dungi de umbră.

— Vrei să sun pe cineva? m-a întrebat.

Cass, mi-am amintit. Îi promisesem că o sun și nu o făcusem. Trebuia să fi aflat despre Liv până acum. Dar nu puteam da ochii cu ea. Furia și vina se învălmășeau în mine. Mă lăsase pe potecă. Ne întorsese spatele mie și lui Liv și nu fusese lângă mine când am avut nevoie de ea. Când *Liv* a avut nevoie de ea.

Era absurd. Se rănise. Normal că se întorsese din drum. Dar m-am simțit așa cum mă simțeam când ne certam atunci, cu mulți ani în urmă, disperate să ne rănim una pe alta, disperate după durerea de a fi rănite.

— Nu. Pe nimeni. Poți pleca. N-o să mi se întâmple nimic.

— Sunt la două uși distanță dacă te răzgândești. Camera patru.

— Asta-i vreo tentativă de flirt? l-am întrebat.

— Poftim? Nu! Doamne Sfinte, chiar nu ai o părere prea bună despre oameni, așa-i?

— Măcar spun deschis ce cred, am zis, ridicând dintr-un umăr.

A părut că ar vrea să mai adauge ceva, dar s-a mulțumit să clatine din cap. A ieșit din cameră și a închis ușa în urma lui.

Trasă de gravitație, m-am întins pe pat, fără să mă obosesc să-mi scot încălțările, și m-am întors pe o parte, holbându-mă în gol. Mi se părea că plutesc în derivă, aceeași senzație ca atunci când mă prăbușisem pe bușteanul putrezit, ametită din cauza lipsei sângelui, ascultând păsările cum ciripesc fără griji deasupra mea.

Era sentimentul pe care îl ai când aștepți ca lumea să se sfârșească.

13

Probabil că am adormit la un moment dat, pentru că m-am trezit o oră mai târziu, fără să mai simt epuizarea, însă mâhnirea se oțelise ca o lamă ascuțită de cuțit, care îmi aluneca pe pielea delicată. M-am ridicat cu băgare de seamă în capul oaselor.

Trebuia să fac ceva – să rămân în loc devenise dintr-odată cu neputință. O energie nervoasă îmi străbătea tot corpul. Trebuia să vorbesc cu Cass. Trebuia să ne dăm seama ce e de făcut în legătură cu orice descoperise Liv. Și voiam să fiu cu ea. Cu toate certurile și poticnelile de pe parcurs, tot era una dintre cele două persoane din lume care mă cunoșteau cel mai bine.

Singura, acum.

Când am ajuns cu mașina acasă la Cass, mai era cineva acolo. În fața casei era parcat un camion, o monstruozitate nou-nouță care ar fi putut trage o remorcă pentru elefanți. A fost cât pe ce să fac cale-ntoarsă când l-am văzut, dar, în timp ce zăboveam afară, ușa s-a deschis și a ieșit mama lui Cass, făcându-mi semn cu mâna. Acum nu prea mai puteam pleca.

Am străbătut aleea, însă mă rostogoleam cu fiecare pas pe panta timpului. Meredith Green era o femeie micuță, ca un ghem de sârmă. Cu vârsta, parcă se redusese la esență, dură și tăioasă, iar urma de vanitate pe care o afișa, cu părul vopsit blond și machiajul discret, avea rostul ei. Era soția primarului și își juca rolul cu eficiență, cu o dedicare neabătută.

— Naomi! Mă bucur că ai venit, a zis ea.

Mi-a luat mâinile într-ale ei. Întotdeauna le avusese calde, dar acum le-am remarcat textura ca de hârtie, care vine odată cu vârsta… Prima dată când îmi ținuse mâinile în felul ăsta, o atingere catifelată și de neînlăturat, eram încă în spital. Femeia care ofta ca un martir de fiecare dată când mă aducea Cass acasă îmi spusese *iubito* și îmi promisese că ea și soțul ei aveau să se îngrijească de mine.

— Ai aflat.

Normal că aflaseră. Jim era primarul. Aflase imediat ce fusese înștiințată poliția.

— E cumplit! Probabil că Marcus și Kimiko sunt complet distruși. Bieții de ei!

Nu-mi dădea drumul. Mi-am tras mâinile dintr-ale ei, însă nu s-a opus.

— Speram să pot vorbi cu Cass, i-am spus.

— Mă tem că nu are dispoziția potrivită pentru a primi oaspeți, a zis Meredith. Poate mai târziu.

— Trebuie să vorbesc cu ea, am insistat, de data asta pe un ton mai ferm.

Buzele i s-au strâns într-o linie subțire.

— N-o să-ți permit să-mi târăști din nou fata în oroarea asta!

Am clipit, luată prin surprindere.

— N-am târât-o niciodată pe Cass în nimic.

— A avut nevoie de ani buni ca să-și revină. Ani. Și, Dumnezeu mi-e martor, o iubesc pe fetița asta, dar dacă n-ai fi fost tu…

— Dacă nu ar fi fost cât pe ce să fiu omorâtă, asta vrei să spui? am întrebat-o.

— Hai să nu ne prefacem că erai vreo fetiță nevinovată. Lucrurile pe care le-ați pus voi trei la cale acolo, în pădure, erau păcătoase. Necuviincioase. Ai chemat întunericul în viața ta, apoi le-ai atras și pe Cassidy și pe Olivia în asta. Iar acum Olivia a plătit prețul.

I-aș fi putut spune că Jocul Zeiței – *cel mai cel* dintre jocuri – fusese ideea lui Cass, dar știam că nu are rost. Cassidy Green nu putea face nimic greșit în ochii părinților ei și, chiar dacă făcea, era din vina altcuiva.

— Mamă? Cine e? a strigat Cass.

A apărut în hol, în spatele mamei sale, părând răvășită, cu ochii sticloși. Piciorul îi era bandajat și șchiopăta tare. A dat cu ochii de mine. Pentru o clipă, lumea a rămas suspendată într-un moment de liniște desăvârșită, apoi Cassidy a scos un urlet din adâncul pieptului și s-a năpustit înainte, alergând poticnit. A trecut pe lângă maică-sa și și-a azvârlit brațele în jurul meu.

Și-a îngropat capul în umărul meu și a izbucnit în hohote de plâns, iar eu am îmbrățișat-o strâns, cu ochii închiși, înăbușindu-mi propriile lacrimi.

— Nu pot să cred că nu mai e! a spus Cass printre hohote gâtuite.

— Știu, am șoptit.

Nu părea real. O parte din mine încă spera că nu e real.

— Intrați în casă, amândouă! a spus Meredith, căci dorința ei de a mă ține la distanță era ceva mai slabă decât teama că vom face o scenă în fața vecinilor.

Cass m-a luat de mână și m-a tras prin holul de la intrare, înspre scări,

târșâindu-și piciorul beteag. Am aruncat o ultimă privire în urmă, la fața acră a lui Meredith.

Cass era nevoită să urce pe rând treptele, sprijinindu-se cu toată greutatea de balustradă, iar când a ajuns sus, avea buzele albe. S-a oprit câteva secunde, ca să-și recapete suflul, apoi mi-a făcut semn să intru în dormitorul matrimonial și a închis ușa.

A rămas o clipă cu spatele la mine, ca să se adune, dar când s-a întors își recăpătase calmul, deși încă tremura. S-a forțat să rostească următoarele cuvintele, reținându-și cu greu lacrimile.

— Scuze pentru mama, a zis ea. Știi cum e ea. Își închipuie că poate controla lucrurile astfel încât să fie totul OK.

— Ce-i drept, întotdeauna a avut problema asta cu controlul.

Nu Cass ar fi trebuit să-și ceară iertare. Avea o cameră feminină, decorată cu bun gust, dar nu într-un mod frapant – în nuanțe delicate de albastru și verde, cu o lumină blândă și o oglindă din podea până-n tavan, bogat ornamentată. Lângă pat se aflau două perechi de papuci de casă, iar pe noptieră am văzut o sticluță de ojă. Mi le puteam imagina pe Amanda și pe mama ei petrecând aici o seară ca-ntre fete, împărtășind secrete.

Nu secrete adevărate. Doar din cele amuzante.

M-am așezat la capul patului. Între noi s-a așternut o tăcere apăsătoare.

— Iartă-mă că n-am sunat! am zis. Ți-am promis că te sun.

— Nu te gândi acum la asta, a spus Cass. Probabil că ai fost în stare de șoc.

— Glezna ta…

— Nu-i decât o entorsă. Nici măcar nu mă mai doare așa de rău. N-ar fi trebuit…

Și-a mutat privirea în altă parte, ștergându-și lacrimile de pe obraz cu podul palmei.

— Trebuia să merg cu tine. N-ar fi trebuit s-o găsești de una singură.

— N-am fost singură, am zis fără vlagă.

— Cine…?

— Ethan Schreiber a fost acolo.

— Cum? De ce? m-a întrebat ea, alarmată. Are ceva de-a face cu…?

— Nu, nimic! m-am grăbit să-i spun. Mă căuta pe mine, atâta tot.

— Futu-i!

Cass s-a lăsat pe podea, cu spatele sprijinit de ușă, și și-a cuprins strâns

trunchiul cu brațele.

— Cass, trebuie să hotărâm ce facem.

Mi-a aruncat o privire absentă.

— Nu-i nimic de făcut. E moartă. Nu o mai putem ajuta.

— Ce facem în privința Persefonei.

Cass a întredeschis gura, ca și cum își căuta cuvintele, dar nu și le găsea.

— Naomi, nu putem face nimic! Nu în momentul ăsta, cel puțin. Trebuie să ne ținem gura și să așteptăm ca totul să fie dat uitării.

— Să fie dat uitării? am repetat, nevenindu-mi să cred.

A tresărit.

— Știi ce vreau să spun. Nu putem îngădui să se afle despre Persefona în momentul ăsta.

— De ce naiba nu? Asta își dorea Liv! Își dorea ca Persefona să fie găsită. Să-și afle pacea. Trebuie să facem asta pentru ea.

Am strâns din dinți, hotărâtă, și m-am ridicat în picioare.

— Noi am împins-o la asta. Am fost fricoase și egoiste și nu am ascultat-o.

Cass a clătinat din cap.

— Naomi, asta n-are s-o aducă înapoi. Va provoca doar și mai multă suferință.

— Și dacă n-a făcut ea asta?

— Cum adică dacă n-a făcut-o ea? Dacă nu s-ar fi sinucis, ar fi încă în viață.

— Vreau să zic, dacă a ucis-o cineva? A fost împușcată. Ea n-ar fi folosit o armă. Și iazul – a fost al patrulea ritual. Numărul patru e norocos. Amintește-ți! Asta o scotea întotdeauna din minți pe Kimiko, pentru că în Japonia e un număr care aduce ghinion și…

— Și ce?

— Și nu s-ar fi sinucis în locul ăla! am încheiat, aproape strigând.

— Fii serioasă, Naomi! Cine s-o fi ucis pe Liv?

— O căuta pe Persefona. Poate că cineva nu vrea să fie găsită.

— Nu face asta! a șoptit abia auzit Cass. Nu transforma o tragedie într-o conspirație, Naomi. Era bolnavă. Mai încercase și înainte. Te rog! De abia rezist. Te rog, las-o baltă și hai să-i îngăduim lui Liv să se odihnească în pace!

— N-ar fi folosit o armă, am insistat.

Până și mie mi-a fost greu să-mi recunosc vocea.

— Porcăria naibii! a zis Cass, care și-a masat ceafa. Totuși cine ar fi vrut să o ucidă? În afară de noi, vreau să zic.

A râs într-un fel straniu.

— Ce înseamnă asta, în afară de noi? am întrebat-o.

— Nimic. Atâta doar că Liv voia să dezvăluie marele nostru secret, iar acum e moartă. Dacă nu s-a sinucis, iar poliția află adevărul…

A inspirat îndelung, adânc.

— Dar nu contează. Evident, nu noi am făcut-o. Și ai dreptate. Sunt cumplit de speriată, dar nu avem de ales. Trebuie să spunem poliției.

M-am holbat la ea, iar gura îmi era uscată.

— Ai un alibi? am întrebat-o.

— Doamne Sfinte, Naomi! a exclamat Cass, privindu-mă șocată.

— Vorbesc serios. Ai un alibi pentru dimineața asta, în zori?

— Am fost la hotel de pe la cinci până cu vreo douăzeci de minute înainte să treci pe aici, a răspuns ea.

— A mai fost cineva cu tine?

A mijit ochii.

— Percy era și el acolo. De ce, tu ai un alibi? a venit replica ei, în care se simțea mânia.

— Nu am, am zis și am înghițit în sec.

A făcut ochii mari.

— Aseară am fost în pădure. Am stat în mașină pe marginea drumului, fără să știu de mine, până după ce s-a crăpat de ziuă. Lucru pe care Bishop îl știe. Și ai dreptate. Liv nu avea dușmani. Dar noi aveam un motiv întemeiat să ne dorim să-și țină gura.

— În regulă, a zis încet Cass.

S-a ridicat și a traversat camera până la pat. S-a așezat lângă mine și am stat amândouă așa, cu privirile ațintite în față, fără să spunem nimic preț de câteva secunde. Când a vorbit din nou, abia i-am auzit vocea:

— Tu n-ai fi omorât-o pe Liv. Își dau seama de asta. Nu?

Îmi doream s-o cred. Dar petrecusem o groază de timp vorbind cu poliția, cu 20 de ani în urmă. Aveau răspunsul pe care îl voiau și tot ce făcuseră fusese să se asigure că realitatea coincide cu el. După ce înțeleseseră că descrierea făcută de Cass și de Liv i se potrivea lui Stahl,

nimic nu i-ar mai fi putut convinge că nu el era omul pe care-l căutau. Iar lui Bishop deja îi intrase în cap că sunt suspectă.

— Ce facem? a întrebat Cass, care părea pierdută.

— Cred că trebuie să păstrăm tăcerea. Deocamdată.

— Ești sigură?

— Deocamdată, am repetat. Până aflăm mai multe despre ce s-a întâmplat. Poți face asta? Nu-ți cer să minți poliția, dar…

— A păstra tăcerea nu-i același lucru cu a minți, nu? a zis Cass. Dacă tu crezi că e decizia corectă, nu o să spun nimic deocamdată. Dar ești sigură?

Nu am răspuns imediat.

Poate că Liv s-a sinucis – zdrobită de refuzul nostru de a o asculta, de faptul că o abandonaserăm pe Persefona.

Poate că altcineva o omorâse. Și nu-mi venea în minte decât un singur motiv pentru care cineva ar putea vrea să facă acest lucru. Același motiv care ne-ar transforma în suspecte pe mine și pe Cass. Liv o găsise pe Persefona, dar cineva nu-și dorea să fie găsită.

— Ar trebui să aflăm ce știa Liv, am zis. Ar trebui s-o găsim chiar noi pe Persefona.

— Glumești? Tocmai ai zis că trebuie să ne dăm la fund, a spus Cass, părând speriată.

— Asta își dorea ea.

Cass m-a privit fix.

— Naomi, te cunosc bine. Și știu când ești pe cale să faci un lucru nebunesc. Dacă te apuci s-o cauți pe fata asta, cineva o să-și dea seama. Și-ți amintești de toate întrebările pe care încercai să le eviți? O să fii obligată să răspunzi la ele.

— Știu, dar…

— Ce mama naibii, Naomi, tocmai mi-am pierdut una dintre cele mai bune prietene! Nu sunt în stare să-mi fac griji și pentru tine, a zis Cass cu înverșunare și m-a luat de mâini. Trebuie să-mi promiți că o lași baltă până când o să fim sigure că nu e nicio primejdie. Și *atunci* o să aflăm ce știa Liv. Împreună. Și o să hotărâm ce avem de făcut. Împreună.

— Așa-i, ai dreptate, am zis, dând din cap.

Acesta era singurul lucru rezonabil.

— Promite-mi, Naomi! Promite-mi că n-o să te apuci să vânezi fantome! mi-a cerut Cass.

Am șovăit. Nu puteam să las totul baltă. Liv își dorea ca Persefona să fie găsită. Nu o puteam aduce înapoi, dar măcar atât puteam face pentru ea.

Dar nu-i puteam face așa ceva lui Cass. Deja era înnebunită de grijă, de durere. Arăta ca și cum era pe cale să se dezintegreze. Și avea dreptate – ar trebui cel puțin să așteptăm să vedem cum decurg lucrurile. Să fim istețe.

Însă n-am fost niciodată cea isteață.

— Promit, am mințit-o, cu vinovăția alunecând pe sub cuvinte.

Ușurată, Cass m-a cuprins în brațe și i-am simțit lacrimile pe obraz. Am cedat îmbrățișării.

— O să fie bine, a zis. O să avem grijă una de alta.

— N-are cum să fie bine. S-a dus, am zis, închizând strâns ochii.

— Știu.

M-a strâns tare la piept și am lăsat-o, pentru că se străduia. Chiar dacă ultimul lucru pe care mi-l doream în acest moment era să fiu atinsă.

— Ar trebui să rămâi aici. Cu mine. Îți pot pregăti camera de oaspeți.

— Nu, stai liniștită! m-am grăbit să spun.

— Preferi să stai în motelul ăla prăpădit? m-a întrebat, iar după ton mi-am dat seama că se simțea puțin jignită.

— Prefer să nu dau întruna nas în nas cu mama ta, i-am mărturisit, ceea ce i-a smuls un hohot zgomotos și amuzat.

— Are logică, a recunoscut Cass.

Nu i-am spus că pe ea voiam de fapt s-o evit. Că atingerea ei mă făcea să-mi doresc să mă feresc. Încerca să fie o prietenă bună. *Era* o prietenă bună. Dar nu era Liv.

În acest moment nu mă puteam gândi la altceva. Liv nu mai era, iar Cass era aici și o parte din mine își dorea să fi fost invers.

Și mă uram pentru asta.

M-am îndepărtat de ea, bâiguind niște scuze. Eram obosită, secătuită. Și aveam nevoie să fiu singură.

Am coborât scările și am ieșit pe ușa deschisă de la intrare, oprindu-mă o secundă când m-a lovit lumina și, împreună cu ea, un miros de fum de țigară. Am privit cu ochii mijiți înspre latura casei. Oscar Green stătea rezemat de gard, cu o țigară pe jumătate fumată atârnându-i între degete. Era robust încă din tinerețe. Vârsta mijlocie îi adusese conformația masivă a tatălui său, cu toate că reușise s-o păstreze mai puțin rotunjită. Maioul gri îi dezvăluia brațele zdravene, musculoase, pe care urcau șerpuitor tatuaje

neclare.

M-a salutat cu un semn din cap. Nu reușeam să-i disting expresia feței Am privit repede în altă parte, simțind cum rușinea mi se răspândește rapid în întreaga ființă. *Noi doi suntem făcuți unul pentru altul,* mi-a venit în gând, ecou al ecoului unei amintiri

S-a îndreptat de spate, ca și cum ar fi intenționat să vină să discute cu mine. M-am dus repede la mașină, am urcat și am închis portiera. Când am privit în oglinda retrovizoare, l-am văzut stând acolo, în curte, cu un mic zâmbet pe față. De îndată ce m-am îndepărtat, mi-a făcut un semn cât se poate de prietenos cu mâna. Mi-am ațintit privirea la drum și mi l-am scos pe Oscar Green din minte.

Liv o găsise pe Persefona. Asta însemna *că putea* fi găsită. Nu trebuia decât să refac traseul parcurs de Liv. Să-i aflu numele. Să aflu ce se întâmplase cu ea.

Și, poate, de ce ar ucide cineva ca să păstreze secretul.

14

În cazul unui oraș mic precum Chester, problema e că nu-ți ia mult să-l străbați cu mașina de la un capăt la altul. Nu ai timp să întorci lucrurile pe toate părțile cât ești în mișcare. După ce am plecat de la Cass, am ajuns, firește, înapoi la motel, unde m-am fâțâit de colo-colo prin cameră.

Detestam emisiunile care prezentau investigații ale poliției. Nu citeam cărți polițiste. Cele două episoade din *Forensic Files* la care mă uitasem cu o zi în urmă dădeau măsura instruirii mele în materie de crime adevărate din ultimii zece ani. Faptul că făceam parte dintr-un asemenea caz zădărnicise orice posibilitate de a găsi plăcere în ele și nu aveam nici cea mai mică dorință să privesc în măruntaiele tenebrelor omenești în încercarea de a înțelege ceva. Până acum, asta nu fusese o problemă.

În consecință, nu știam nici măcar de unde să încep ca să pun cap la cap ceea ce aflase Liv. Deja o dezamăgeam și nici măcar nu pornisem la treabă.

Am pus mâna pe telefon și m-am apucat să caut. *Persoane dispărute. Cum să identifici un cadavru. Cum să identifici un schelet.* Erau prea multe informații și totuși nu suficiente. Nu aveam idee de unde să încep și, indiferent pe ce am dat click, descopeream fie o poveste tristă care nu avea nimic de-a face cu a mea, fie o grămadă de informații de bază, cunoscute de oricine urmărise vreodată un serial polițist.

Poate că, dacă aș fi fost o pasionată de emisiuni despre crime bazate pe fapte reale, care putea să enumere numele tuturor criminalilor în serie de la Jack Spintecătorul încoace, m-aș fi descurcat mai bine. Sora lui Mitch asculta regulat podcasturi despre crime. Fusese destul de drăguță să mă întrebe dacă mă deranja să le urmărească pe cele despre mine și nu-mi pusese întrebări indiscrete după aceea, dar întotdeauna mă privea ciudat. Cu ceva între venerație și curiozitate avidă. Cu toate că, poate, însemnau același lucru.

Absentă, am tastat „Podcastul lui Ethan Schreiber”. Au fost afișate câteva podcasturi, cu numele lui pe generic ca editor de sunet. Am fost surprinsă să constat că nu erau deloc legate de crime – unul părea a conține știri de larg interes, altul era despre animalele de companie, iar un altul,

despre fenomenul OZN. Dar, la ultimul, Ethan apărea pe generic ca moderator. Era intitulat *Replici seismice.* Am derulat prezentarea.

Replici seismice *explorează daunele de durată produse în urma crimelor violente. Începând cu crimele în sine și mergând apoi mai departe, examinând impactul asupra celor rămași în urmă – victime, criminali, prieteni, familie și comunități care nu vor mai fi niciodată la fel în urma acestor evenimente inimaginabile.*

Podcastul avea două sezoane. Fiecărei crime îi erau dedicate câteva episoade, iar fiecare episod era intitulat în funcție de persoana asupra căreia se axa. *Brenda Martin: Martorul. Brenda Martin: Familia. Brenda Martin: Ucigașul.* Episoadele erau totodată substanțiale. Probabil că se intra în detalii.

Mi-am pus căștile în urechi și l-am început pe unul dintre ele, mai mult la întâmplare, sărind peste introducere. În urechi mi-a răsunat vocea lui Ethan, căreia editarea îi înlăturase orice asperități.

Deedee Kent ducea o viață liniștită. Așa au descris-o aproape toți, de la învățătoarea ei din clasa a treia până la colegii de serviciu care i-au organizat petrecerea de pensionare: liniștită. Era retrasă. Nu prea avea prieteni, dacă nu punem la socoteală pisicile pe care le hrănea pe veranda din spatele casei Nu s-a căsătorit niciodată. Îi saluta pe vecini dar nu se oprea niciodată la taclale.

Nu pentru că ar fi fost distantă, se grăbesc toți să adauge. Era doar liniștită.

Viața lui Deedee nu părea să-și pună prea mult amprenta asupra lumii din jur. Dar moartea ei a iscat valuri care au distrus o familie, au schimbat în bine parcursul unei vieți și au transformat pentru totdeauna comunitatea din care făcea parte.

Am trecut la un alt episod, apoi la altul. *Anabelle Gross se întorcea pe jos acasă de la cursul de informatică… Daniela Arroyo tocmai absolvise liceul… trupul i-a fost găsit trei zile mai târziu… afișul cu persoană dispărută atârnă încă în fereastră… în fiecare an, de ziua ei…*

Poveștile se amestecau în timp ce treceam întâmplător de la un episod la altul și ascultam doar câteva frânturi din fiecare, înainte să mi se întoarcă stomacul pe dos. Copii. Femei în vârstă. Tineri. Și singurul lucru pe care-l aveau în comun – pe care îl *aveam* în comun – era faptul că cineva venise după ei la să-i omoare – dar acest cuvânt nu e suficient de puternic, nu-i

așa?

Ca să-i anihileze. Ca să transforme tot ce reprezentau ei în ceea ce li s-a făcut. În durerea și teama și golul imens, cu margini neregulate, care rămânea după moartea lor.

L-am oprit și am aruncat telefonul pe pat, cu un gust acru în gură. Nu se mai termina. Cu moartea și pierderea ireversibilă și violența. Nu voiam să aflu despre oameni împușcați, bătuți ori omorâți prin strangulare. Nu voiam să mi-i imaginez murind, singuri și speriați. Pentru că toți erau singuri, chiar și când nu erau de fapt.

Cu toții murim singuri.

Așa a murit și Liv. Și Persefona. Amândouă, singure în pădure. Așa cum fusesem și eu, sângerând, târându-mă spre un loc sigur care nu exista.

Nu scăpasem niciodată cu adevărat. Niciunul dintre noi nu scăpase. Încercam să ne găsim calea de ieșire, dar ea ne aducea înapoi, înăuntru. În cele din urmă, cu toții aveam să putrezim printre rădăcini și pietre.

Mi-am masat brațele, luptându-mă cu un fior care părea să mi se răspândească din inimă. Aveam nervii întinși la maximum, iar un sentiment nedefinit de groază și pericol creștea tot mai mult, în timp ce psihicul meu vătămat îmi transforma anxietatea direct în panică. Mi-am încleștat și descleștat pumnii în mod repetat, încercând să mă concentrez pe senzația fizică.

Ești în siguranță, mi-am zis, păstrând un ton egal. *Ești aici. Nu ești în pădure.*

Ba da, acolo ești, îmi dădea insistent de înțeles întregul meu corp, așa că mi-am înfipt adânc unghiile în cicatricea de pe încheietură. De parcă le-aș fi putut strecura pe sub marginile ei, ca să desfac din nou acea cusătură de carne.

Un ciocănit scurt în ușă m-a făcut să mă răsucesc brusc. Au trecut cinci secunde bune înainte să procesez ce ar trebui să fac și să răspund.

Am deschis ușa și am dat de Ethan Schreiber, îmbrăcat într-un pulover maro, comod, cu o pungă albă de hârtie pătată cu grăsime într-o mână și o tavă din carton cu două pahare din polistiren în cealaltă. M-am holbat, incapabilă să interpretez ce vedeam ori să înțeleg cum de se transformase dintr-o voce care îmi răsuna în urechi, vorbind despre Deedee Kent, în bărbatul aflat în fața mea.

A ridica mâna cu punga.

— Arăți ca o persoană care are nevoie să i se aducă aminte să mănânce, a zis el.

Din pungă răzbătea miros de burger de fast-food și cartofi prăjiți. Mi-au chiorăit mațele.

— Mi-ai adus un burger, am zis absentă.

— Și un milkshake, a confirmat el.

A zâmbit – genul de zâmbet cu buzele strânse pe care i-l arăți unui animal care speri că n-o să te sfâșie.

— Mersi, am zis și am întins mâna.

A tras punga, ca să nu pot ajunge la ea.

— E obligatoriu cu companie.

Mi-am încrucișat brațele, agasată. Mai bine agasată decât panicată. Am rămas pe poziții.

— Ăsta-i șantaj.

— Cred că e mai degrabă mită, mi-a răspuns. Fără interviuri, promit.

— Cum, vrei doar să petreci timp cu mine?

Ar fi trebuit să fie o replică sarcastică. Dar a părut una jalnică.

— Vreau să fiu sigur că ești OK, a zis el.

Avea un chip care emana sinceritate. Cu ochii ăia mari și căprui, parcă era un cățeluș care îți dădea cu lăbuța peste braț, ca să te aline.

— Dar, dacă chiar nu-ți dorești companie, îți las astea și plec.

Mi s-a strâns stomacul. Nu-l voiam pe Ethan Schreiber aici. Dar și mai puțin îmi doream să fiu singură. Așa se face că am ajuns cu tipi de genul lui Mitch, mi-am zis. Chiar și cei groaznici erau o companie mai bună decât propria minte.

Am oftat, am luat mâna de pe ușă și m-am întors în cameră. A avut nevoie de câteva secunde ca să priceapă și să mă urmeze.

A așezat mâncarea pe masa micuță din colț. Chiar eram lihnită. Am desfăcut bomba de grăsime care era burgerul și l-am înfulecat. Ethan l-a abordat mai metodic pe al lui, privindu-mă cu o expresie între oroare și admirație. Mi-am supt o picătură rătăcită de ketchup de pe degetul mare și am trecut la cartofii prăjiți, într-un ritm mai domol.

— Cum faci față? m-a întrebat.

— Detest întrebarea asta doar ceva mai puțin decât detest să fiu întrebată dacă simt OK.

— Nu-ți place să răspunzi la niciun fel de întrebări, nu-i așa? a comentat

el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Asta-i o altă întrebare, am remarcat.

Am scos capacul milkshake-ului și l-am atacat cu lingurița.

— Mă predau! a zis, cu mâinile ridicate. Îmi pare rău că am dat buzna așa, neinvitat.

— Nu-i nicio problemă, am spus imediat.

Cât fusesem singură, gândurile mi se învălmășiseră în cap ca niște șobolani înnebuniți de frică. Cu el aici, ajunseseră la o vagă agitație anxioasă.

— Nu prea… mă pricep să stau singură, i-am mărturisit.

M-a măsurat cu o privire pieziș㠄.

— N-aș fi bănuit. Ai un aer de singuratică.

— Ba nu, am un aer de ticăloasă. Ceea ce înseamnă doar că ajung să-mi petrec timpul împreună cu alți ticăloși.

— Sunt și eu inclus în categorie?

Am ridicat din umeri.

— Încă nu m-am hotărât.

M-a privit cum iau o linguriță plină din vârful milkshake-ului. Pauza aceasta avea un aer sensibil pe care-l cunoșteam prea bine – momentul acela când încerci să te hotărăști dacă abordezi subiectul ostentativ sau îl eviți. Urma să mă întrebe despre Liv. Buzele i s-au întredeschis, cuvintele au început să prindă formă.

— Oare ai putea să mă ajuți cu ceva? m-am grăbit să vorbesc, încercând să găsesc un mod de a-i abate gândurile.

— Cu ce, mai exact?

M-am foit pe scaun. Ethan Schreiber era exact genul de persoană pe care s-o întrebi despre cum poți da de urma unei femei dispărute, mi-am dat seama. Numai de-aș putea face asta fără să dezvălui prea multe.

— Lucrez la un proiect, am zis. Ceva personal. Încerc să fac niște cercetări, dar nu știu de unde să pornesc.

— Mă pricep la partea de cercetare, a admis el.

— Știu.

Mi-a aruncat o privire curioasă.

— Recunosc, ți-am căutat podcastul. N-am ascultat decât un minut din el, dar părea a fi… bun.

— Nu-i tocmai cea mai grozavă evaluare pe care am primit-o, dar o

accept și-așa, a zis Ethan.

— Deci la asta lucrezi aici? Un episod din *Replici seismice* consacrat lui Stahl?

Mă întrebam care aveau să fie titlurile episoadelor. *Supraviețuitoarea. Familiile. Fiul.*

— Nu. Ăsta e un proiect nou. E încă în faza de elaborare. Deocamdată nu pot spune că am găsit formatul potrivit.

M-a măsurat cu privirea, de parcă și-ar fi dat seama că trag de timp. Nu știam cum să întreb ceea ce aveam nevoie să aflu fără să trezesc suspiciuni.

— Cu ce îți pot fi de folos, Naomi?

Până aici cu tragerea de timp.

— Da. Deci, dacă ai încerca să găsești o persoană dispărută, de unde ai începe? l-am întrebat dintr-o suflare.

M-a fixat cu privirea câteva clipe.

— Are vreo legătură cu Liv?

— Liv nu e dispărută, nu? i-am replicat tăios.

— În regulă, a zis el, tărăgănând cuvintele. Atunci de ce întrebi despre persoane dispărute?

— Ți-am spus. E ceva personal.

Și-a masat capul cu mâna.

— Îmm. Bine. Fac parte din forțele de ordine sau sunt civil? m-a întrebat.

— Ești civil.

Am luat un cartof pai și l-am trecut prin ultimele dâre de ketchup.

— Dacă aș fi detectiv particular sau ceva de genul ăsta, aș începe prin a sta de vorbă cu familia, prietenii, colegii de cameră…

Am clătinat din cap.

— Nu, nu e vorba de genul ăla de dispariție. Știi că cineva a dispărut, dar nu știi cine e.

— Așadar încerc să identific o persoană necunoscută, sperând că pot stabili legătura cu un raport de dispariție? m-a întrebat și m-a privit plin de curiozitate. Chiar nu ai de gând să-mi spui despre ce-i vorba?

— Ce-i drept, nu plănuiam asta.

Și-a așezat mâna pe masă, bătând cu degetul în ritm domol.

— Există o teorie, a zis. E foarte populară în anumite cercuri de pasionați de crime adevărate. Alan Stahl a fost activ timp de cinci ani. Toate

atacurile lui au avut loc vara, unul sau două pe an. Cu o excepție. Oamenii îi spun „vara liniștită”. Dar sunt unii care nu cred că s-a oprit în respectivul an, ci că doar nu am găsit victima sau victimele. Așa că sunt două tabere – cea cu teoria verii liniștite și cea cu teoria verii victimei negăsite.

Credea că fac investigații despre Stahl. Am dat să obiectez, dar apoi mi-am abătut privirea, ca și când m-ar fi prins cu mâța-n sac. Era o explicație mai sigură decât adevărul.

— Mă tot frământă ce ai zis despre profilul care nu se potrivește, i-am spus.

Asta măcar nu era o minciună.

— M-am gândit că, poate, dacă ar exista și alte victime care au fost scăpate din vedere, ar putea exista o conexiune care să explice de ce m-a luat pe mine în vizor.

— Naomi, prietena ta tocmai a murit. Chiar e momentul să-ți bați capul cu asta?

— Trebuie să mă concentrez pe ceva, am replicat cu glas frânt.

Era adevărat. Nu din motivele pe care le sugeram, dar nu mai puțin adevărat.

— O mulțime de oameni au petrecut o groază de timp scotocind prin rapoartele despre persoane dispărute, în încercarea de a stabili legătura cu vara liniștită. Există prea puține informații pentru a merge mai departe. Sunt prea multe fete dispărute.

— Fă-mi pe plac!

A oftat.

— Nu ai un cadavru ori o persoană dispărută, doar un mod de operare și o bănuială. Ceea ce face ca totul să fie practic imposibil de realizat. Trebuie să găsești un raport al unei crime ori unul despre o persoană dispărută, care să corespundă cu modul de operare, și să pornești de la asta. E o muncă uriașă. Pentru început, ai putea să intri pe forumurile unde oamenii vorbesc despre Stahl și despre vara liniștită sau ai putea să te uiți pe Rețeaua Persoanelor Neidentificate.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

— Uite, hai să-ți arăt!

Și-a scos telefonul și a tastat ceva, apoi mi l-a întins. Era un simplu website intitulat Centrul Internațional pentru Persoane Neidentificate și Dispărute.

— E o bază de date cu rapoarte despre cadavre neidentificate și persoane dispărute. Poți căuta după gen, loc, dată… Are avantajul că e mult mai bine organizat și centralizat decât forumurile obișnuite.

Am căutat prin meniu până când am găsit femei dispărute în statul Washington. Încărca încet – zeci și sute de femei dispărute reduse la niște imagini în miniatură ale unor fețe zâmbitoare. Am scos un sunet gutural.

— E destul de copleșitor, a zis Ethan.

Sub fiecare fotografie erau niște numere. 1292DFWA. 2546DFVA.

— Ce sunt astea? am întrebat, cu inima bătând să-mi sară din piept.

Mai văzusem numerele alea.

— Numere de caz, mi-a răspuns Ethan. DF înseamnă „disappeared female”[1], apoi urmează codul statului, dacă îmi amintesc corect. Nu sunt foarte sigur în ceea ce privește sistemul de numerotare.

Pe bilețelul adeziv din camera lui Liv erau notate trei numere. Se uitase și ea la aceste fotografii. Persefona era unul dintre chipurile acestea.

— Vezi tu, mai există o piesă în teoria verii victimei negăsite, a spus Ethan, prudent.

Am ridicat privirea din mulțimea de fotografii. Era aplecat înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi și ochii fixați pe fața mea.

— Stahl a aruncat primele două cadavre în locuri în care au fost găsite repede, dar după aceea a început să le ascundă, a zis el. Asta e o parte a motivului pentru care numărul victimelor, și anume șase, e aproape sigur greșit. Una dintre probele împotriva lui e faptul că a fost văzut în pădure la circa un kilometru distanță de cadavrul celei de-a treia victime, cu câteva zile înainte să fie găsită. *La luni bune* de la moartea ei. Ceea ce sugerează că se întorcea să vadă cadavrul. Probabil că era un mod de a retrăi crimele.

M-a trecut un fior.

— De parcă n-ar fi fost deja destul de oribil.

— Faza e că nimic în legătură cu atacul asupra ta nu se potrivește cu modul lui de operare. Doar dacă…

Am simțit furnicături pe piele când am înțeles la ce se referă.

— Doar dacă nu eram eu ținta, am zis. Eram o martoră. Nu pentru mine se afla acolo.

— Era acolo ca să revadă un cadavru, a spus Ethan.

Nu *orice* cadavru.

Ci pe al Persefonei.

15

Din clipa în care am văzut numerele pe ecranul telefonului lui Ethan am știut că trebuie să mă întorc în camera lui Liv. Și, din acel moment, am formulat motive pentru care nu puteam să o fac. Poliția era acolo. Marcus și Kimiko nu și-ar dori să fie tulburați. Probabil că oamenii legii luaseră oricum totul.

Liv o găsise. Puteam să fac același lucru. Nu era nevoie să mă întorc în acel loc – să mă întorc acolo unde Liv nu mai e. Să dau ochii cu părinții ei.

Să-i mint.

Să țin secrete față de poliție era una. Dar simpla idee de a o privi pe Kimiko în ochi și a păstra sub tăcere orice ar putea explica ce i se întâmplase lui Liv…

Nu le pot face una ca asta, mi-am zis, însă ceea ce voiam de fapt să spun era că nu puteam îndura vinovăția.

În următoarele zile am scormonit prin rapoartele de dispariții de persoane, căutând orice legătură cu Chester ori cu Stahl. M-am uitat ore în șir la televizor, în timp ce am parcurs superficial sute de tragedii, luând pauză doar pentru a fura câteva minute de somn agitat sau pentru a face un duș.

Și ca să mănânc, lucru pe care-mi aduceam aminte să-l fac pentru că Ethan tot apărea la ușa mea. Uneori i-am închis-o în nas. De câteva ori l-am lăsat să intre și am stat împreună cât mâncam. Nu prea vorbeam – a reușit cumva să se abțină să pună întrebări, iar când spunea ceva era doar ca să mă pună la curent cu detaliile aflate. Căutaseră în lac, dar nu găsiseră arma. Revolverul familiei Barnes chiar lipsea, însă probabil că era pierdut în nămol, printre roți aruncate de bicicletă și tot felul de bucăți de vechituri care făceau inutil orice detector de metale. Trupul lui Liv fusese transportat pentru a fi supus unei autopsii adecvate, dar nimeni nu se aștepta să se găsească altceva decât ceea ce era evident.

Chiar și când ședeam în tăcere, acele câteva minute care punctau ziua erau mai ușor de suportat decât ceasurile lungi pe care le petreceam de una singură. M-am trezit că ascult *Replici seismice,* trecând peste descrierile crimelor – care erau din fericire scurte – și ascultându-l pe Ethan cum

dezvăluie tot ce a urmat. Succesul lui venea din onestitate, mi-am zis. În timpul interviurilor, îmi imaginam ochii ăia ai lui plini de sinceritate, care îi invitau pe toți, de la mame îndurerate la uciga și care se căiau, să-și verse în fața lui tot ce aveau pe suflet.

Se pricepea la asta. Aproape că era dezamăgitor.

Până la sfârșitul săptămânii am fost obligată să recunosc că Ethan avusese dreptate. Sarcina era prea grea ca s-o duc la final de una singură, bazându-mă doar pe Rețeaua Persoanelor Neidentificate. Dar Liv aflase. Liv o găsise.

Știam ce am de făcut, dar nu eram deloc nerăbdătoare.

M-am aranjat cât să par aproape prezentabilă, ba chiar mi-am amintit să-mi dau cu fond de ten ca să-mi ascund cearcănele de sub ochi. Părul mi se încâlcise la ceafă, dar l-am descurcat cu degetele, obținând ceva cât de cât ordonat, și am ieșit din cameră cu un mers țeapăn.

În timp ce descuiam mașina, am aruncat o privire pe stradă și m-am oprit, cu o vagă senzație de neliniște undeva în adâncul meu. Peste drum era parcată o Toyota Camry. Fusese acolo și ieri. Și alaltăieri.

Era doar o mașină. Nimic neobișnuit.

Am pornit motorul. Am privit în oglinda retrovizoare cum un bărbat a traversat parcarea venind dinspre micul parc de lângă Prăvălia din Colț, unde se găseau câteva bănci și mese de picnic. Toate ofereau o bună vizibilitate asupra motelului.

Nu l-am putut distinge prea bine în oglindă. Era alb, la vreo 35 de ani, cu părul șaten lăsat un pic cam lung și ochelari de soare cu lentile reflectorizante. Parcă îl mai văzusem. În ultimele zile, la restaurant și la benzinărie. Se învârtea prin preajmă.

Mi-a venit din nou în minte imaginea băiatului în cămașă în dungi. AJ Stahl.

Când am demarat, a pornit și el motorul. L-am urmărit în oglinda retrovizoare cum iese din parcare – venea după mine. Inima îmi bubuia. Am întins mâna către telefon, dar m-am oprit. Pe cine să sun? Ce aș putea să spun, încât să nu pară o nebunie?

Apoi, când mai aveam un minut până la casa familiei Barnes, Toyota Camry a încetinit și a întors, luând-o pe o potecă. Am răsuflat și m-am lăsat moale pe spătarul scaunului.

Ești paranoică, m-am boscorodit. Am continuat să privesc în oglinda

retrovizoare, dar mașina nu și-a mai făcut apariția.

Poarta de la locuința familiei Barnes era deschisă. Când am tras în fața casei, cineva lăsase pe verandă o caserolă acoperită cu folie de aluminiu. Nu mi s-a părut că se cade să păşesc peste ea, așa că am luat-o de acolo și am sunat la uşă. A durat vreo două minute până să-și facă apariția Marcus Barnes. Era un bărbat înalt, solid, dar povara durerii îl făcea să pară mai mic. A îndreptat o privire goală înspre recipientul pe care-l țineam în mână.

— Și tu? a întrebat.

— Era pe verandă, am răspuns, de parcă mi-aș fi cerut iertare.

N-ai fi zis că Marcus Barnes e bărbatul potrivit să-i fie soț lui Kimiko și tată lui Liv. În felul lor, cele două femei erau argint-viu, iar el era rigid ca grinzile de lemn ale casei, dar poate că tocmai asta făcea ca lucrurile să funcționeze.

— Atunci adu-o înăuntru! a zis și a intrat în casă, iar eu l-am urmat, cu caserola în mână.

Marcus a mers în bucătărie, unde erau claie peste grămadă o mulțime de vase acoperite cu folie. Fără îndoială, congelatorul era deja plin. Îmi aminteam partea asta. Vreme de un an după atac, tot scosesem din congelator plăcinte cu carne și caserole cu macaroane. Am așezat-o pe un petic liber de pe blat.

— E cam dezordine, a zis Marcus.

Era îmbrăcat în pantaloni de pijama și un tricou vechi cu Nirvana. Părea să nu fi dormit de o săptămână.

— Nici nu-mi pot imagina prin ce treceți, am zis.

— A treia oară e cu noroc, nu? a răspuns el, cu voce răguşită.

— Poftim? am întrebat, fără să înțeleg.

— Primele două dăți când am primit un telefon de felul ăsta, era în viață, a răspuns, cu privirea fixată într-un punct de lângă cotul meu. Mai întâi povestea din pădure, apoi tentativa de sinucidere. Cred că o parte din mine a știut mereu că, de la vara aia încoace, totul n-a fost decât o amânare a inevitabilului.

Habar n-aveam ce să spun. Nu știam dacă exista pe lume vreun cuvânt care să poată schimba cât de cât ceva, iar dacă exista, propria durere îl redusese la tăcere.

— Unde-i Kimiko?

— Doarme, mi-a răspuns. Comisarul-șef Bishop a plecat adineauri de

aici. A întrebat din nou dacă exista cineva care să vrea să-i facă rău Oliviei. Vor să ia în calcul toate posibilitățile, a zis. N-am știut ce să-i spun.

— Liv nu avea dușmani.

Privirea i s-a fixat imediat pe fața mea, mai tăioasă.

— Cu tine au vorbit?

— Da. După ce-am găsit-o.

— Tu ai găsit-o? a întrebat cu voce aspră. Nu mi-au spus asta.

Părea furios și, involuntar, am simțit că mânia îi era îndreptată asupra mea. Ca și cum, prin faptul că o găsisem, făcusem ca totul să devină realitate.

— Îmi pare teribil de rău, domnule Barnes.

Și-a ferit privirea și, după felul în care strângea din dinți, mi-am dat seama că se străduia să nu plângă.

— Știi, nu s-a putut niciodată ierta. Pentru ceea ce s-a întâmplat.

M-am încruntat.

— Când eram copii? N-ar fi putut face nimic, am zis și am clătinat din cap. Dacă ar fi încercat să-l oprească, Stahl le-ar fi omorât.

Persefona le salvase. Erau acolo jos, cu ea, în vreme ce eu mă supărasem din pricina vreunui comentariu făcut de Cass. Stahl nu le văzuse. Uneori am senzația că-mi amintesc cum stăteam întinsă sub proeminența stâncoasă alături de ele. Puteam să miros pământul, să văd mâna lui Cass peste gura lui Liv. Câteodată, scena părea la fel de vie ca amintirile mele reale, însă trebuia să mă conving pe mine însămi că așa ceva nu era cu putință.

Se ascunseseră și se uitaseră la Stahl cum mă omoară. De abia după ce el a plecat, au ieșit împleticindu-se ca să mă ajute. Cass îmi cercetase pulsul, dar, date fiind șocul și adrenalina și faptul că nu prea știa ce face, nu a reușit să mi-l găsească. Mi-o amintesc și acum pe Liv promițându-mi că se duc după ajutoare, pe Cass spunându-i că e prea târziu, că trebuie pur și simplu să fugă. Nu puteam să mă mișc și nici să răspund, dar o auzeam.

Au crezut că sunt moartă. Nu era vina lor că n-am murit.

— Ura faptul că te-a lăsat acolo să mori, a zis Marcus. Uneori cred că ar fi mers mai departe dacă tu *chiar* ai fi murit, dar să te aibă în preajmă însemna că nu ar fi putut niciodată să o facă. Era obligată să-și amintească mereu de ziua aia.

Am tăcut. Era cam același lucru pe care-l spusese mama lui Cass, numai că mai drăguț ambalat. Dacă nu aș fi fost eu, fiicele lor ar fi fost normale.

Dar, când acel cuțit mi s-a înfipt în corp, fetele lor cuminți au fost cele cu adevărat rănite și rănile lor, cele care contau.

— Îi mergea atât de bine, a zis Marcus. Nu înțeleg ce s-a întâmplat.

— Aș fi vrut… am început, apoi vocea mi s-a stins.

Aș fi vrut s-o fi ascultat în privința Persefonei. Aș fi vrut să nu-i fi dat voie să iasă din mașină. Aș fi vrut să fi mers cu ea. Aș fi vrut să nu fi leșinat în mașină, pe marginea drumului, în timp ce ea era în pădure, în timp ce ea era…

— Mi-a spus că v-ați certat în ziua aia, a reluat Marcus.

Ochii îi erau acum îndreptați asupra mea, pătrunzători și tăioși. Am simțit că mi se usucă gura. Probabil că Marcus fusese cel care spusese poliției că ne certaserăm.

— N-aș numi-o chiar ceartă, am zis, alegându-mi cu grijă cuvintele. Eram toate trei destul de înflăcărate. Liv voia să vorbim despre niște lucruri, dar Cass și cu mine nu prea voiam asta.

M-am simțit vinovată că o bag și pe Cass la mijloc, folosind-o pe post de scut – Prietena cea Bună. Cea statornică.

Marcus m-a măsurat îndelung cu privirea. Apoi umerii i-au căzut sub povara unei epuizări care îl apăsa tot mai tare.

— Ai nevoie de ceva de la noi, Naomi? m-a întrebat.

Mi-aș fi dorit să pot răspunde că nu. Nu era corect să le cer ceva în acest moment.

— Am văzut ceva mai devreme, în camera lui Liv. Trebuie să arunc din nou o privire, am spus, fără tragere de inimă.

A clătinat din cap.

— Dacă a existat ceva important în camera aia, a fost luat de polițiști. Și, dacă știi ceva, ar trebui să vorbești cu ei.

În privirea lui se ascundea o provocare.

— Chiar și așa, dacă aș putea să mă uit puțin…

— Cred că ar trebui să pleci, a spus el ferm.

— Marcus.

Pe coridor și-a făcut apariția Kimiko, în halat flaușat și papuci de casă. Ochii îi erau roșii de plâns, dar avea o expresie dură, impenetrabilă. A vorbit scurt în japoneză, pe un ton tăios, iar Marcus a răspuns cu un mormăit și apoi a plecat. Kimiko s-a uitat la mine.

— Scoate-ți pantofii! mi-a zis, după care a luat-o pe coridor.

Mi-am spus că o altă invitație nu mai aveam să primesc. M-am descălțat și am urmat-o. S-a oprit în mijlocul camerei lui Liv. Pe jumătate goală, dădea impresia unui haos total, senzație pe care toată harababura lui Liv nu o crease niciodată. Ordinea îi fusese dată peste cap și m-a izbit din nou cruda realitate – Liv nu mai era.

— Dă-i drumul! m-a îndemnat Kimiko.

Era limpede că, de data asta, nu mai avea să mă lase singură să scotocesc.

M-am dus din nou la birou, dar bineînțeles că și computerul, și toate carnetele și însemnările ei fuseseră luate de acolo. Sertarul era gol. Blocul de desen se afla la ei. Ce urma să le dezvăluie? Aveau să-și dea oare seama că Persefona nu era pur și simplu rodul imaginației lui Liv?

— Ce cauți? m-a întrebat Kimiko.

Am stat în cumpănă – să risc oare să-i spun? Am decis că merita riscul.

— Era un set format din numere și litere. Patru numere urmate de patru litere. Le notase pe un bilețel adeziv.

A încuviințat din cap și a ieșit din cameră. Am urmărit-o cu privirea, fără să știu dacă trebuie să mă duc după ea, dar s-a întors un minut mai târziu cu un plic șifonat.

— L-a lăsat în coșul de gunoi, mi-a spus. Întotdeauna își nota lucruri pe ce avea la îndemână.

Pe acesta erau și mai multe numere, trecute ordonat într-o coloană. Vreo douăzeci. Probabil că era de dinainte să restrângă posibilitățile. Codurile statale erau de peste tot – extinsese căutările până în Oklahoma. Dacă rămăsese numai cu statele Washington și Idaho, aveam unsprezece înregistrări cu care puteam să lucrez. Era mai rezonabil.

— Mulțumesc! i-am zis.

— Ce sunt? m-a întrebat ea.

Cum nu am răspuns imediat, și-a încrucișat brațele la piept.

— Mi-a omorât cineva fata din cauza numerelor ălora?

— Poliția a zis că a fost sinucidere.

— Tu crezi asta? m-a întrebat ea fără ocolișuri.

— Nu, i-am răspuns și în momentul în care am mărturisit asta mi-am dat seama cât de sigură sunt. Nu știu cine ar fi vrut să-i facă rău. Dar știu că a descoperit ceva înainte să moară. Un… un secret. Voia să-mi spună, dar nu a mai apucat. Trebuie să aflu despre ce e vorba.

— Ar trebui să spui poliției, a zis Kimiko.

M-am uitat la numerele pe care le țineam în mână. Logic și rezonabil ar fi fost s-o sun de îndată pe Bishop și să-i spun totul, chiar dacă astfel deveneam suspectă. Dar să renunț la aceste secrete mi se părea că înseamnă s-o abandonez pe Liv.

Să renunț la ultimul lucru pe care îl mai aveam de la ea și care era doar al nostru. Al ei și al meu și al lui Cass. O ultimă legătură.

— Nu pot, am zis neputincioasă.

O speranță nouă înlătura rușinea familiară provocată de minciună. Dacă unul dintre aceste numere îi corespundea victimei negăsite a lui Stahl, atunci spusesem adevărul, chiar dacă nu îl știusem. Ar fi o dovadă că el a fost vinovatul și că nu trimisesem pe cine nu trebuia la închisoare.

Kimiko a oftat.

— I-ai fost o prietenă bună, dar s-a dus. Ar trebui să ai în primul rând grijă de tine. Cei morți nu au nevoie de ajutorul nostru.

— Trebuie să fac asta, am insistat.

Kimiko s-a mulțumit să dea din cap. Am ieșit din cameră, dar ea a rămas pentru a-și trece vârfurile degetelor peste spațiul unde fuseseră lucrurile Oliviei, acum gol, ca și cum începea să schițeze conturul absenței fiicei sale.

16

N-a durat mult să potrivesc numerele cazurilor cu numele femeilor, dar cu asta progresul meu s-a oprit. Cele din listele cu persoane dispărute aveau vârste cuprinse între 18 și 46 de ani. Erau și blonde, și brunete, albe, de culoare, hispanice. Pe niciuna nu o chema Persefona, dar nici nu mă așteptasem la asta. Oricare dintre aceste femei ar fi putut fi Persefona – sau poate că niciuna.

Numai că Liv era sigură.

Datele dispariției lor acopereau aproape un deceniu. Dacă aveam în vedere doar acea „vară liniștită", cu doi ani înainte de atac, existau patru posibilități, dar nu puteam pleca de la premisa că Persefona a fost victima lui Stahl. Sau, dacă a fost, că o omorâse în acea vară. Nu știa nimeni câte victime necunoscute ar putea exista sau când le-ar fi putut ucide.

Am început să caut numele cu diferite combinații de cuvinte-cheie. Cele mai multe dintre ele aveau sosii pe Facebook și alte rețele de felul ăsta, ceea ce învălmășea rezultatele. Ici și colo am dat peste articole sau postări despre femeile care mă interesau și le-am citit cu atenție, în căutarea oricărei informații care ar putea fi relevantă. April Kane era din Spokane și îi plăceau activitățile în aer liber; fugise de-acasă cu un iubit mai în vârstă. Marjorie Campion avea trei copii, un câine și se știa că e dependentă de droguri. Erau femei făcute parcă să treacă neobservate, dar și unele ale căror dispariții dăduseră peste cap comunități întregi. Din păcate, pe toate le înghițise pământul.

Mi-am salvat încă un articol și am trecut la următoarea pagină deschisă, un anunț de pe un forum al unei fete care încerca să găsească informații despre o mătușă dispărută. M-am frecat la ochi și am verificat numele – le vedeam neclar. Jessi Walker. Avea 19 ani când fusese văzută ultima oară, dar familia nu-i raportase niciodată oficial dispariția, pentru că-și făcuse bagajele. Trecuseră câteva săptămâni bune înainte ca rudele ei să-și dea seama că plecase pentru totdeauna. Nepoata care era autoarea anunțului primise o felicitare de Crăciun și una de ziua ei de la Jessi, însă după asta nu mai primise nicio veste de la ea. Fuseseră apropiate, iar nepoata era sigură că i se întâmplase ceva rău.

Nepoata lui Jessi Walker nu știa exact când dispăruse aceasta propriu-zis. Cândva după aprilie, cu doi ani înaintea atacului asupra mea. Mă interesasem de cât timp e nevoie pentru ca un cadavru să se transforme în schelet și presupunerea mea era că asta s-ar fi întâmplat în decurs de un an sau doi de zăcut în Grotă, așa că, din acest punct de vedere, se potrivea. Și aceea a fost „vara liniștită”.

Tot ce aveam erau doar niște ipoteze. Cum reușise Liv să dezlege totul?

Am dat să-mi salvez pagina și s-o închid, moment în care am înlemnit. Nu mă uitasem la numele de utilizator pe care-l folosise nepoata pentru a publica pe forum.

Persefona McAllister.

Numele de pe brățara femeii moarte nu era al ei. Ci al nepoatei sale. O amintire a fetei pe care o abandonase, dar pe care nu o uitase niciodată.

Am verificat din nou înregistrarea cazului, cu inima bătându-mi năvalnic. Fotografia atașată înfățișa o tânără în rochie de plajă, din bumbac, zâmbind îndrăzneț spre cameră. Avea părul castaniu, ondulat, și corpul zvelt – genul lui Stahl. Licărul din ochii ei sugera dorința de a hoinări prin lume, un neastâmpăr care se înfășurase și în jurul inimii mele.

Ea era. Persefona.

— Te-am găsit, am zis în șoaptă.

Mă privea din poză cu zâmbetul acela provocator, cu greutatea corpului lăsată pe călcâie, pe de-a-ntregul conștientă de aparatul de fotografiat. Mai că mi se părea c-o recunosc. Că, dacă aș fi întâlnit-o pe stradă, i-aș fi făcut cu mâna. Când plecase de acasă, eu aveam 9 ani, iar ea deja împlinise 19-a fost cu zece ani mai mare decât mine, o persoană cu care nu mi-aș fi petrecut timpul.

Cu zece ani mai tânără decât mine acum. Îi propusese oare Stahl s-o ducă cu mașina? O târâse în pădure, o ascunsese într-un loc unde nimeni nu putea s-o mai găsească?

M-am cutremurat, înfiorată. Am înțeles acum la ce se referea Cass când zisese că a simțit nevoia să-i spună Persefonei că are o fiică. *E mort,* asta îmi doream să le șoptesc acelor oase.

O găsisem pe Persefona, la fel cum făcuse Liv, și așa trebuie să se fi simțit și ea, ca și cum răscolise lumea de dincolo în căutarea fantomei sale. Și în sfârșit o întâlnise. Jessi nu era Persefona, ci Euridice, iar Liv era Orfeu, călăuzind-o către suprafață doar pentru ca – în mod stupid, inevitabil

– să privească în urmă, ceea ce îi era interzis să facă. Iar acum amândouă erau pierdute în lumea de jos.

Sau se rătăcise Orfeu împreună cu mireasa lui? Nu-mi mai aminteam. Pe atunci știam toate legendele pe de rost; eram niște fete dintr-un orășel care puteau enumera numele celor nouă Muze și recita genealogia eroilor din vechime. Dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă.

Mi-am frecat brațele, brusc înfrigurată. Numele ei era Jessi. Nici vorbă s-o cheme Persefona. O suferință inexplicabilă a trecut peste mine asemenea unei umbre – jelind ceea ce ne-o imaginaserăm noi a fi. Nu fusese talismanul nostru, zeița sau protectoarea noastră, ci o fată cu mult mai tânără decât mine acum, care își găsise moartea în pădure și a rămas pierdută. O fată dispărută. Jelită.

Primul meu instinct a fost s-o sun pe Liv. Cel de-al doilea, s-o sun pe Cass. Dar Liv nu mai era, iar Cass – îi spusesem că o să o las baltă. Îmi încălcasem promisiunea.

Unghiile îmi săpau în cicatricea de pe încheietură. *Persefona, Persefona,* mi-am zis, iar vocea din cap îi aparținea sinelui meu din copilărie – apoi am auzit și vocile lui Cass și lui Liv, reverberând împreună în acel spațiu micuț, în timp ce ne țineam de mâini, formând un cerc.

Vorbiți-ne, Zeițelor! Spuneți-ne ce să facem! Cum să vă facem pe plac. Hecate, Artemis, Atena, Persefona. Aerul vibra de energia credinței noastre, a dorinței de a crede. *Tu prima,* îi spusese Cass lui Liv, întinzându-i cuțitul. Aveam să ne facem câte o tăietură, doar cât să curgă câțiva stropi de sânge. Al cincilea ritual. Dar Liv tremura, iar eu îi luasem cuțitul. *O fac eu.*

Mă tăiasem prea adânc, iar cuțitul îmi alunecase pe încheietură cu o iuțeală surprinzătoare. Ar fi trebuit să-mi curgă doar câțiva stropi de sânge. Liv țipase. Începusem să intru în panică.

Însă Cass și-a păstrat calmul. Și-a înfășurat strâns jacheta în jurul încheieturii mele și am fugit acasă la mine, unde puteam fi sigure că nimeni n-o să ne bage în seamă. Cass mi-a curățat rana cu apă oxigenată, apoi a cusut-o cu un ac și fir de undiță, cât strângeam între dinți o cârpă de vase. Liv stătea în celălalt capăt al camerei, cu mâinile apăsate peste urechi, încercând să nu vomite. Nu suporta să vadă sânge.

Cass m-a bandajat și am ascuns rana sub mânecă, până când s-a vindecat. Inițial, Cass zisese că ea și Liv aveau să se taie mai târziu, dar până la urmă a decretat că sacrificiul meu era suficient pentru ca ritualul să

fie complet.

După aceea o parte din mine se întrebase dacă din acel punct lucrurile luaseră o întorsătură greșită. Le datoram Zeițelor sângele nostru și, dacă nu-l dădeam de bunăvoie, aveau să-l ceară.

Însă totul a fost doar rodul imaginației noastre. Zeițele. Persefona. A existat doar o fată, de mult pierdută.

Am închis computerul, iar imaginea lui Jessi Walker a dispărut. M-am ridicat brusc de pe scaun. Mi-am trecut în grabă degetele peste piele, dând de țesutul cicatrizat, un inventar semiconștient al unor vechi răni. Mâna mi s-a strecurat în păr și m-am tras de el destul cât să doară, iar în acea durere am găsit alinare. Era simplu. Stimul și reacție, o cauzalitate clară, care era de departe preferabilă ceții din minte.

Am tras cu nesaț aer în piept. Eram în punctul în care ar fi trebuit să sun pe cineva, dar nu aveam pe cine. Probabil pe psihoterapeuta mea, dar nu mai vorbisem cu ea de când murise Stahl, iar gândul de a fi nevoită să-i explic totul îmi făcea rău. O voiam pe Liv.

Mi-am apăsat ochii cu podul palmelor. Nu puteam respira.

Am lăsat mâinile jos și m-am îndreptat către ușă, mânată de gânduri nestăvilite, care prinseseră formă pe jumătate. Am făcut cei câțiva pași până la camera 4 și am bătut în ușă înainte să am timp să mă răzgândesc.

Ethan a deschis ușa, cu un aer îngrijorat.

— Naomi! E totul în regulă? Ce se-ntâmplă?

Nu mai avea pe el puloverul comod pe care-l purta de obicei și era doar în blugi și maiou. Puloverul ascunsese vederii o constituție surprinzător de musculoasă și un tatuaj pe umărul stâng – un inel negru, gros, cu un diametru de vreo zece centimetri. În timp ce vorbea, își trecea absent degetul peste el.

— Pot intra? l-am întrebat.

A aruncat o privire peste umăr.

— Ăăă… sigur, a zis.

A deschis ușa mai larg și s-a dat în spate, permițându-mi să intru fără a sta cu spatele la el. Am închis ușa și am rămas în loc, cu degetele zăbovind pe lemnul rece.

Își îngrămădise hainele murdare într-o valiză deschisă, din fața patului. Echipamentul de înregistrare era depozitat ceva mai ordonat pe birou, iar laptopul era deschis și pe ecran rula un program de editare de sunet. M-am

întrebat dacă îmi edita „interviul”. M-am apropiat de laptop, încercând să desluşesc încâlceala de unde sonore şi de simboluri.

— Naomi? a zis el şi mi-a atins uşor cotul cu degetele, făcându-mă să-mi îndrept din nou privirea către faţa lui. Despre ce-i vorba?

— Nu vreau să fiu singură, i-am spus.

Vârfurile degetelor lui rămăseseră pe cotul meu, de abia atingându-l, de parcă s-ar fi temut de orice s-ar întâmpla dacă m-ar mângâia cu adevărat. Sau dacă şi le-ar retrage.

— Simţi nevoia să vorbeşti? m-a întrebat.

Oare asta îmi doream? Trebuia să spun cuiva. Trebuia să rostesc cuvintele, pentru a-mi uşura apăsarea dureroasă din piept, dar nu aveam cui să-i împărtăşesc.

— Spune-mi ce se-ntâmplă, m-a îndemnat.

Vocea îi era dureros de blândă, plină de bunăvoinţă. Atingerea lui era la fel de delicată ca-n momentul în care o ridicase pe Liv din apă.

— Nu pot, am zis şi m-am apropiat de el.

Unii oameni îşi caută alinarea în băutură. Nu am reuşit niciodată să-mi amuţesc gândurile înecându-le în alcool. Asta nu face decât să-mi tocească reflexele de apărare, să elibereze toate monstruozităţile ascunse prin cotloanele minţii. Am descoperit alte modalităţi de a înfrunta realitatea. M-am oprit foarte aproape de el, un gest care i-a smuls de pe buze o răsuflare întretăiată. Luat prin surprindere, a făcut ochii mari. Mi-am aşezat mâna pe pieptul lui. Inima îi bătea repede sub palma mea şi gândul mi-a zburat la sângele care fierbe învolburat, la cât de uşor evită bariera pielii.

— Naomi.

— Ethan.

M-am aplecat spre el, aproape atingându-l, dar nu chiar. Un spaţiu foarte uşor de acoperit, dacă voia.

Voia. Dar nu a făcut-o. Mâna lui mi-a urcat uşor pe braţ, peste umăr, până ce degetele i s-au aşezat pe ceafa mea.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Ţi-am spus. Nu vreau să fiu singură.

Nu voiam să fiu singură, iar el era superb şi era viu şi se purtase frumos cu mine şi astea erau mai multe motive decât avusesem vreodată nevoie.

— Nu vreau să profit de tine, a zis el cu voce răguşită.

— Nu eu sunt cea de care se profită aici, l-am asigurat.

Degetele mi s-au strecurat pe sub tivul maioului său, unghiile mele i-au zgâriat pielea. A tras brusc aer în piept.

— Spune-mi să plec și voi pleca.

— Nu vreau să pleci, a zis el încet.

— Bine atunci.

M-a sărutat, iar sărutul lui era la fel de nesățios ca al meu și ne-am prăbușit în brațele uitării.

17

Am rămas așa, întinși, cu așternuturile de motel adunate sub noi, respirând în continuare întretăiat, în timp ce pulsul ne revenea la normal. Mâna lui Ethan mi se odihnea pe coapsă. M-am rostogolit de lângă el și m-am ridicat în capul oaselor pe marginea patului, culegându-mi hainele de pe unde căzuseră.

— Te grăbești să pleci? a întrebat Ethan, iar după nota de amărăciune din vocea lui, știam că încerca să-și dea seama dacă ar trebui să se simtă rănit.

Mi-am tras bluza peste cap și m-am întors spre el. Nu avea nici măcar o cicatrice pe corp. Doar tatuajul și o privire pe care nu reușeam s-o deslușesc.

— Ar trebui?

Cei mai mulți erau bucuroși când nu încercam să rămân. Cei mai mulți se prindeau că nu meritam efortul.

Inițial nu mi-a răspuns. S-a ridicat, și-a îmbrăcat pantalonii.

— De ce-ai venit aici?

— Ți-am spus. Nu voiam să fiu singură.

M-am dat jos din pat și mi-am încrucișat brațele, înfrigurată.

— Și acum? Vrei să fii singură?

S-a întors pe jumătate cu fața înspre mine.

— Nu, i-am răspuns.

Un singur cuvânt și vocea tot mi s-a frânt la jumătatea lui. Mi-am frecat brațele. Se pare că nu reușeam să mă încălzesc.

— Știi că te pot ajuta. Dacă îl investighezi pe Stahl, vreau să zic. Deja am făcut o mulțime de cercetări legate de vara liniștită. Dacă încerci să găsești o victimă dispărută…

— Am găsit-o, l-am întrerupt.

A părut surprins.

— Cum? Luând în considerare numărul femeilor care dispar în fiecare an, e aproape imposibil să-l reduci chiar și doar la câteva posibilități. Și, fără un cadavru, nu ai cum să fii sigură că e una dintre victimele lui Stahl.

Am dat perdeaua la o parte și m-am uitat pe fereastră la parcarea

aproape goală. Ar trebui să plec. Obținusem lucrul după care venisem și nu aveam niciun motiv să mă bazez pe Ethan Schreiber pentru mai mult de atât.

L-am privit cum se apropie în imaginea reflectată pe geam și mi-am înăbușit ușorul fior de teamă produs de prezența unei persoane în spatele meu. Am închis ochii. Palmele lui mi s-au așezat delicat pe umeri. Buzele lui mi-au mângâiat ușor părul, nu tocmai un sărut. Parcă s-ar fi temut că, dacă mă atinge cu adevărat, aș dispărea.

— Orice faci, orice încerci să duci la capăt, nu trebuie să treci singură prin asta, mi-a spus.

Venisem la ușa lui Ethan ca să fac o greșeală. Așa procedam întotdeauna. Dacă știam ce greșeală fac, nu mai eram surprinsă când mă afecta. Avusesem nevoie de asta. De el.

Poate mai aveam și acum.

— Trebuie să fiu sigură că, dacă-ți spun, o să rămână între noi, am zis. Cel puțin deocamdată. Până când aflu totul.

— Bine, a răspuns el imediat.

Ochii mei i-au întâlnit pe cei ai reflexiei lui.

— Nu e suficient doar să spui asta. Trebuie s-o iei în serios.

— Asta și fac, m-a asigurat el.

— Nu-i o poveste. E viața mea.

— Nu-mi pasă de poveste.

Am scos un sunet neîncrezător.

— Naomi, când o să fii pregătită să-ți spui povestea, sunt gata să te ajut. Dar nu ăsta a fost principalul motiv pentru care am venit aici. Voiam să aflu adevărul pentru mine.

Am dat încet din cap. Îl credeam ori îmi doream să-l cred, iar diferența era atât de mică, încât nici nu mai conta.

— Ai spus că singura variantă în care atacul asupra mea ar avea vreun sens ar fi existența unui cadavru în pădure, am zis, privindu-i reflexia, iar imaginea lui era doar pe jumătate la fel de reală cum îi era atingerea. A existat. Ăsta e motivul pentru care ne aflam și noi acolo. Am găsit-o în vara aia, dar nu am spus nimănui. Dar Liv a aflat cine era. De aceea m-a rugat să vin în oraș. Liv știa cine este victima, iar acum știu și eu.

M-am întors cu fața spre el. Era ușor să-i destăinui secrete lui Ethan. Înțelegeam acum ce a vrut să spună despre oamenii care vorbesc cu el. În

ochii lui nu citeam nicio urmă de judecată.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a zis.

Și, pentru prima dată de la acea vară, m-am aflat în situația de a spune adevărul.

———————

Când aveam 11 ani, credeam în magie.

Sensul credinței s-a schimbat de-a lungul veacurilor. Avem tendința de a ne gândi la aceasta ca la un fapt concret. *Cred că acest lucru e adevărat; îl consider real.* Dar odată a însemnat ceva diferit, dezvăluind un sens care persistă când spunem: *Cred în tine.* Nu e o afirmare a unei existențe concrete, ci o declarație de încredere și loialitate. A crede înseamnă a îndrăgi, a prețui, a susține ceva ca fiind un adevăr fundamental, mai degrabă decât un fapt.

Am crezut în magie. Noi toate am crezut.

Când am văzut mărgelele pe care era scris numele Persefonei, a fost un semn. Trebuiau îndeplinite șapte ritualuri pentru Jocurile Zeiței și acum știam că veneau de la ea, că-i erau dedicate. Niciuna dintre noi nu a sugerat măcar să le spunem părinților ori să anunțăm poliția. Ei aparțineau unei alte lumi; Persefona aparținea lumii noastre.

I-am adus ofrande și am vorbit în șoaptă osemintelor ei secrete. Nu am spus nimic niciodată. Și apoi a venit sfârșitul verii și a avut loc atacul, iar ocazia de a dezvălui ceva s-a îndepărtat tot mai mult cu fiecare oră, cu fiecare zi care trecea, până când s-a transformat din secret în minciună, iar noi ne-am trezit captive în ea.

— Trebuie să înțelegi, i-am spus, așa cum stăteam cu spatele la perete și brațele la piept. Toată lumea insista cât de important e să fim crezute. Ca mărturia noastră să fie socotită *de încredere.* Ne-au spus că de noi depindea să-l împiedicăm pe Stahl să mai omoare și alte femei Dacă ar fi știut despre Persefona…

— Apărarea v-ar fi făcut bucăți credibilitatea, a zis Ethan.

Stătea pe marginea patului din camera de motel, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Așa că ați ținut-o ascunsă.

— Eram niște copii. Eram prostuțe.

— Ai trecut prin ceva ce niciun copil n-ar trebui să trăiască. Orice a trebuit să faci ca să supraviețuiești a fost justificat.

— Chiar și să mint despre ce s-a întâmplat în ziua aia? am întrebat cu voce joasă.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Acum nu vorbești despre cadavru.

Am clătinat din cap și m-am așezat lângă el.

— Îmi mâncam prânzul. Prima lovitură a venit din spate. Am reușit să mă întorc, dar de abia mă mai puteam mișca. Nu-mi amintesc decât copacii. Și cuțitul.

Am rămas cu privirea fixată la tabloul de pe peretele din față. Un peisaj cu un lac, în culori teme și deprimante.

— Nu i-am văzut deloc fața. Dar Cass și Liv i-au văzut-o și erau sigure, iar poliția voia să fiu și eu. Așa că am zis că a fost el. Am zis că sunt sigură.

Ethan nu a părut absolut deloc surprins.

— Trebuiau să-l bage la închisoare. Ar fi fost șocant dacă ar fi reușit să nu te influențeze. Dată fiind starea în care te aflai, n-ar fi fost greu să te convingă să-l identifici pe Stahl. Ba chiar să te facă să crezi că l-ai văzut.

— Multă vreme mi-am spus că trebuie să-l fi văzut.

M-am ridicat de pe pat și am început să merg de colo-colo.

— Mi-am îngăduit să cred asta. Trebuia. Dacă spuneam că m-am înșelat, că n-a fost el, toată lumea m-ar fi urât. Am fost o proastă. O lașă. Am…

— Mai ușor, Naomi! a zis Ethan.

Am înlemnit. El s-a ridicat în picioare, dar a păstrat distanța.

— Hai să le luăm pe rând. Începe cu Persefona. Cine e?

— O cheamă Jessi Walker, am zis și am deschis dosarul pe telefon, ca să i-l arăt.

S-a uitat peste el, ușor încruntat.

— Se potrivește cu tiparul, a spus, mai mult ca pentru sine însuși.

— Ar putea fi o altă victimă.

— Poate, a zis și mi-a înapoiat telefonul. E o capcană care pândește adesea investigațiile. Ajungi la ceea ce se cheamă perspectivă unilaterală. Forțează înglobarea probelor într-o singură teorie, în loc să rămâi deschis și la alte posibilități. Avem o teorie: Stahl a ucis-o pe Jessi Walker. Dar singurul lucru pe care îl știm cu certitudine e că Jessi Walker a murit. Poate că a fost un accident, nu o crimă.

— Dar are noimă. Explică de ce se afla Stahl în pădure, înseamnă că…

— Înseamnă că a fost trimis cine trebuie la închisoare pentru că te-a atacat. Asta te absolvă de orice vină, a zis Ethan.

Dacă ar fi spus-o blând și delicat, cred că l-aș fi urât pentru asta. Dar nu se citea iertare în vocea lui, ci doar purul adevăr.

— Trebuie să te hotărăști dacă încerci să afli ce s-a întâmplat cu adevărat sau încerci să dovedești că nu ai greșit cu nimic.

Mi-am ferit privirea.

— Niciodată n-am vrut să știu prea multe despre Stahl – despre ce-a făcut. Întotdeauna am acceptat că le-a ucis pe toate acele femei.

Nici la fiul lui nu mă gândisem niciodată – la răul făcut lui. La viața pe care probabil că a avut-o. Am înghițit în sec, dornică să scap de nodul din gât.

— N-am vrut să mă gândesc la ce ar însemna dacă toată lumea se înșela și am trimis un om nevinovat la închisoare.

— N-ai făcut-o! a zis Ethan tăios și l-am privit cu surprindere. Ăsta-i un lucru pentru care nu trebuie să te simți vinovată.

— N-aveau destule probe ca să-l condamne.

— Asta nu-nseamnă că nu aveau suficiente ca să știe că el a fost. Nu-ți mai irosi energia bătându-ți capul cu Stahl. E mort, iar lumea e un loc mai bun fără el.

Siguranța lui ar fi fost o consolare dacă aș fi fost capabilă să mă las consolată. Dar acum mintea mi-a zburat la scrisoare.

— Chiar dacă-ar fi adevărat, dacă nu Stahl e cel care m-a atacat, înseamnă că oricine o fi făcut-o a scăpat basma curată. Poate chiar a mai făcut așa ceva și după aceea.

Vreunei fete care nu a avut norocul meu, dar asta n-am mai spus cu voce tare.

Ethan și-a masat bărbia cu mâna.

— Deocamdată, hai să ne îndreptăm atenția asupra lui Jessi. A trecut multă vreme de atunci, iar Stahl conducea uneori ore întregi cu victimele în mașină, înainte să le atace. Jessi ar putea fi de oriunde. Trebuie să aflăm unde a fost înainte să dispară.

Acel *să aflăm* a fost mai reconfortant decât ar fi trebuit.

— Cred c-o recunosc, am zis.

Era ceva ce mă frământa încă de când văzusem fotografia, senzația stăruitoare că-mi era familiară.

— Nu pot spune dacă pe ea o recunosc sau doar genul ei, dar sigur e ceva. Și pe vremea aia nu plecasem niciodată din Chester, așa că, dacă o recunosc, înseamnă că a fost aici.

— Cine și-ar putea aminti de ea pe-aici?

Am oftat când mi-am dat seama care era următorul pas evident.

— Taică-meu s-ar putea să știe. Și n-ar răspândi vorba prin oraș despre treaba asta, cum ar face-o aproape oricine altcineva.

— Atunci să-ncepem de-acolo.

— O să-ți placă la nebunie. Dar mai bine așteptăm până dimineață. La ora asta din noapte nu te poți înțelege cu el, am zis.

Am ridicat din umeri prin hanorac, cu mâinile în buzunare.

— Poți rămâne, dacă vrei, mi-a spus Ethan.

L-am privit neîncrezătoare.

— Sunt pasăre de noapte. O să stau treaz, ca să ajung la zi cu editarea. Ai putea dormi cu cineva în cameră.

— Ar fi bine, am admis. Pot dormi singură, numai că…

— Nu te odihnești deloc așa? m-a întrebat.

Am dat din cap. Nu conta că nu-l cunoșteam. Că n-am niciun motiv anume să-l consider inofensiv. Adusesem străini acasă doar pentru șansa de a dormi tun peste noapte. Măcar cu Ethan purtasem o conversație în toată puterea cuvântului

— Și eu sunt la fel. Nu la partea cu nevoia de a avea o persoană alături, ci la cea legată de somn, care, când vine, nu mi-e prieten.

— Ca atare, ai obiceiuri de pasăre de noapte.

— Are un rol și cantitatea aproape fatală de cafea pe care o beau, a confirmat. Hai, încearcă să te odihnești!

L-am făcut să-mi promită că mă trezește când vrea să se culce, apoi i-am acceptat propunerea. Pe fundalul sonor al țăcănitului tastaturii și al foielii lui în scaun, tensiunea permanentă din adâncul minții mi-a scăzut foarte puțin. Destul însă pentru ca extenuarea să-și facă efectul

Somnul m-a luat în stăpânire și pentru prima dată după multă vreme, nu am visat.

———————

M-am trezit cu lumina care-mi intra în ochi tot întinsă pe pat. M-am ridicat într-un cot și am dat cu ochii de Ethan dormind cu capul pe birou, sprijinit pe braț. Am clătinat din cap și m-am dus tiptil să mă încalț,

șterpelindu-i cheia de la cameră la ieșire.

Cincisprezece minute mai târziu eram înapoi cu cafeaua, iar el se trezise și se freca somnoros la ochi

— Sper că-ți place cafeaua amară și proastă, i-am zis.

— Nici n-aș lua în calcul să fie altfel.

— Trebuia să mă trezești, l-am dojenit și i-am întins una dintre cafele.

A scos capacul ca să sufle în ea și în jurul feței i s-au ridicat spirale de abur.

— Aveai mai multă nevoie de somn decât mine.

Îi stătea bine așa ciufulit. Îl făcea să pară mai puțin serios. Am întins mâna și i-am aranjat părul cu degetele, iar el a tresărit ușor la atingerea mea.

M-am dat un pas în spate, păstrându-mi o expresie relaxată.

— Merg să fac un duș și să mă schimb. Ne întâlnim tot aici?

— O să încerc să mă fac prezentabil până atunci, a răspuns el drept confirmare.

La ușă m-am oprit și am întors privirea. Ethan ședea cu spatele curbat, aplecat deasupra cafelei, cu ochii încă împăienjeniți de somn.

— Mulțumesc, i-am spus și am ieșit înainte să apuce să răspundă.

———————

În jur de ora 9, am oprit mașina în fața casei. Când a intrat, Ethan a rămas înlemnit. M-am strecurat în spatele lui, dar nu am tras ușa după mine. Ar fi fost prea mult să mă aflu închisă în acel spațiu micuț împreună cu o altă ființă umană – să-l transform pe Ethan din sprijin în amenințare în analiza atentă a minții mele. Unul dintre noi ar ajunge să sângereze.

— Asta e… a început el.

I-am evitat privirea. Nu-l avertizasem. Nu era vorba că mi-era rușine. Ci că aveam nevoie să-i văd șocul, ca să-mi demonstrez că situația era într-adevăr gravă.

— Așa a fost și în copilăria ta?

— Încă te mai puteai mișca pe-aici, i-am răspuns.

I-am arătat un morman alcătuit dintr-un fișet stricat, un coș pentru Paști și tot felul de pungi burdușite.

— Acolo era un petic liber, unde mă jucam când eram mică.

— Naomi? a răsunat vocea tatei de undeva din fundul casei. Tu ești?

— Da, eu sunt, i-am răspuns. Pot intra să stăm de vorbă?

— Nu, vin eu! a strigat el.

Am distins fâșâit de pungi de plastic, lucruri trântite și bufnituri, apoi a apărut, cățărându-se peste mormane de vechituri cu un târșâit ca de păianjen. L-a văzut pe Ethan și s-a încruntat.

— Cine-i frumușelul ăsta? a întrebat.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări, i-a spus Ethan și s-a prezentat cu un discurs cizelat.

Hotărâserăm pe drum să-l las pe el să preia controlul, să pară că totul era un proiect de al lui. Era mai ușor de explicat decât propriul meu interes.

— Ce fel de întrebări? s-a interesat taică-meu.

Se uita la mine. Întrebându-se de ce-l adusesem pe bărbatul ăsta în casa lui.

— Vă amintiți cumva de o fată pe nume Jessi Walker? E posibil să fi folosit un alt nume, a spus Ethan.

A ridicat mâna în care ținea telefonul, pe ecranul căruia apărea fotografia lui Jessi.

Taică-meu s-a uitat la poză destul de mult încât să-mi dau seama că o recunoscuse.

— De ce întrebi despre fata asta? a vrut el să știe.

Nu-și lua ochii de la fotografie. Ecranul telefonului a devenit inactiv și s-a închis.

— Se pare că a dispărut pe undeva prin locurile astea în intervalul de timp în care și-a comis Stahl crimele. Încerc să identific potențiale victime necunoscute.

— Jessi cu *i,* a zis taică-meu meditativ. Am cunoscut-o, dar nu Alan Stahl a ucis-o. A plecat din oraș. Și tu o știai, a zis, făcând un semn cu bărbia spre mine.

— Mi s-a părut mie că o recunosc, am zis. Dar nu-mi amintesc de unde o știu.

— A lucrat la Chester Diner. Chelneriță. Avea întotdeauna grijă să primești o clătită în plus. Zicea că-i aduci aminte de nepoata ei.

Am încercat să recuperez acea amintire, dar tot ce mi se întâmplase înaintea vârstei de 11 ani era cât se poate de tulbure.

— Ați spus c-a plecat din oraș. Știți unde s-a dus? a întrebat Ethan.

— Nu, nu știu. Știu că a zis că pleacă și dup-aia a dispărut. Era chelneriță. Nu ne făceam confidențe, a răspuns taică-meu. Crezi c-a fost

omorâtă?

— E raportată dispărută. N-a mai fost văzută de atunci, a spus Ethan pe un ton amabil. E cineva care poate că a cunoscut-o mai bine? Care s-ar putea să știe unde a plecat?

— Ei! Era o puștoaică. N-am socializat cu ea, a răspuns taică-meu. Și a trecut multă vreme de atunci.

— Ai vreo idee cu cine-și petrecea timpul? am insistat. Haide, tată! E important.

— De ce? m-a întrebat. El e băgăcios, de aia îl interesează, dar tu?

— Doar îl ajut, am zis, strângând din dinți.

A mormăit. S-a uitat la Ethan.

— Te-ai culcat deja cu ea?

Ethan s-a făcut roșu la față.

— Asta nu…

— Lasă-l în pace, tată! am zis pe un ton amenințător.

— Să nu crezi că ești special dacă se culcă cu tine. Pentru fata asta e ca și cum ar da mâna.

— Ce naiba, tată…

A ridicat din umeri cu un gest exagerat.

— Nu-i nimic în neregulă cu asta. Cred numai că băiatul trebuie să știe în ce se bagă.

— OK. Plecăm! am răbufnit și m-am întors.

Obținuserăm măcar confirmarea că Jessi fusese în Chester.

— Oscar Green, a zis taică-meu, făcându-mă să-mi întorc imediat capul către el. Își petrecea timpul cu Oscar Green. Asta-i tot ce-mi amintesc.

— Mulțumesc! s-a grăbit Ethan să spună.

M-a atins pe umăr cu vârfurile degetelor și m-a împins către ușă. I-am dat voie și am pornit înainte, oprindu-mă abia după ce am auzit-o închizându-se în spatele meu. Atunci m-am întors spre Ethan, scrâșnind din dinți de furie, o emoție care nu era îndreptată asupra lui.

— Ar fi trebuit să dau foc nenorocitei ăsteia de case, să ardă din temelii și să termin cu totul! am mormăit.

— Înțeleg că tu și tatăl tău nu prea vă înțelegeți, a spus Ethan blând.

Am izbucnit în râs.

— Se poate spune și așa.

— Portretul pe care i l-a făcut Cassidy în carte nu-i tocmai unul flatant, a

ținut el să precizeze.

— S-a ofticat din cauza asta, dar a primit destui bani ca să nu comenteze.

— Familia Green a împărțit banii din drepturile de autor? a întrebat Ethan, un pic surprins. Chiar dacă nu ai cooperat?

— Cred că s-au simțit vinovați pentru că au profitat de toată situația, am zis. Sau poate că a fost vorba doar de o măsură preventivă de apărare împotriva publicității negative, după ce au făcut ca toată povestea să fie despre fata care *nu a fost* înjunghiată.

— Cassidy a părut că a ieșit din experiența asta relativ nevătămată.

— Așa pare, nu? Dar a fost la fel de afectată ca mine și ca Liv. Se pricepe mai bine s-o ascundă, dar rana e acolo.

— Cât de bine îl cunoști pe fratele ei?

— Oscar, am zis, iar numele lui mi se părea o bucățică de zgârci rămasă între dinți. E un nemernic.

— Pare că evaluarea asta are în spate câteva povești.

N-am răspuns. Mi-am amintit materialul tricoului frecându-se de coastele mele, vârfurile degetelor afundându-mi-se în piele.

— E în oraș? Să mergem să vorbim cu el? a întrebat Ethan.

Am ezitat.

— Uite ce-i… sunt obosită, Ethan. Ne-am putea opri o clipă?

Era prea mult. Casa. Taică-meu. Persefona, transformată dintr-o zeiță nemuritoare într-o fată cu gusturi proaste în materie de prieteni. Într-o fată care existase pe tărâmul unor amintiri de care aș fi dat orice ca să scap. În acea versiune a copilăriei mele care nu fusese populată de dragoni, poțiuni și de cercurile zânelor, ci crudă, urâtă și banală.

— Da. Iartă-mă! Ne putem întoarce, a zis Ethan.

Am încuviințat din cap, ușurată. Nu s-a mișcat imediat din loc, iar ochii lui negri îi căutau pe ai mei. Mi-am întors brusc privirea și am pornit înspre mașină.

Erau lucruri pe care Ethan nu trebuia să le știe despre mine. Eram mai mult decât ceea ce făcuse Alan Stahl, dar asta nu însemna că în tot restul vieții mele nu exista nicio parte întunecată.

18

— Carevasăzică, Oscar Green e un nemernic, a zis Ethan, aflat la volan. Asta nu spune lucruri prea grozave despre Jessi.

— E băiatul primarului. Întotdeauna a avut o grămadă de prieteni, i-am răspuns, urmărind defilarea copacilor de pe marginea drumului. Poate fi fermecător când vrea. Și mai arată și bine.

Noi doi suntem făcuți unul pentru altul, îmi răsuna o voce în minte. Am alungat-o.

— Un tip de gașcă, frumușel? a zis Ethan, străduindu-se prea tare să fie amuzant.

— Prea necizelat ca să fie frumușel, am zis. Unde mai pui că e atât de masiv încât ar putea rupe un slăbănog ca tine în două cu un singur deget.

Ethan a râs, acceptând ușoara tachinare.

— Din păcate, nu prea văd cum am putea evita să vorbim cu el. Dacă vrem să dovedim că Stahl a ucis-o pe Jessi, trebuie să aflăm momentul exact al dispariției fetei. Poate că am reuși să-l comparăm cu deplasările lui Stahl.

— Chiar și după atâta vreme de la producerea faptei? am întrebat.

— Multe din drumurile lui se regăsesc în dosarele vechi ale cazului. Polițiștii s-au ocupat cu multă meticulozitate de trasarea deplasărilor lui, în încercarea de a-l lega de celelalte crime.

— Nu de „celelalte”, crime, ci doar de crime. Eu am fost cât pe ce să mor, am zis, cu buzele curbate într-un zâmbet lipsit de umor.

— Mai e ceva ce trebuie să avem în vedere, a spus Ethan cu acel gen de grijă care dădea de înțeles că nu e sigur de felul în care urma să reacționez. Dacă Jessi nu e una dintre victimele lui Stahl, ar putea fi o idee bună să avem grijă cu cine vorbim.

M-am încruntat.

— De ce?

— Pentru că e posibil – poate chiar probabil – ca moartea ei să fi fost un accident. Dar, dacă n-a fost un accident și dacă n-a fost Stahl vinovat, altcineva a omorât-o. Și s-ar putea ca respectiva persoană să nu fie încântată că ne băgăm nasul.

Mi-am apăsat încheieturile degetelor de buze.

— Liv a găsit-o, iar acum e moartă. Dacă nu s-a sinucis…

— E posibil ca cineva s-o fi omorât ca s-o împiedice să dezvăluie ce descoperise. Iar asta înseamnă că noi doi trebuie să fim cu băgare de seamă, a spus Ethan serios.

Nu știam de care răspuns aveam mai mare nevoie. Dacă Stahl o omorâse pe Jessi, avuseserăm dreptate și el fusese acolo, în pădure, în acea zi. Dar asta însemna că nimeni nu avea vreun motiv să-i facă rău lui Liv, în afară de ea însăși.

Dacă nu Stahl o ucisese pe Jessi, poate că autorul crimei o urmărise pe Liv ca s-o reducă la tăcere. Prin urmare, nu-și făcuse singură rău.

Sau mă înșelam complet. Stahl nu avea nimic de-a face cu mine. Moartea lui Jessi fusese doar un accident. Iar moartea lui Liv era exact ceea ce părea a fi.

Indiferent care era răspunsul, dădusem greș. Nu fusesem în stare s-o salvez.

Am oprit la motel. Ethan a coborât din mașină și s-a întins, iar cămașa i s-a ridicat, dezvăluind o fâșie de piele.

— Mai e cineva din lumea de-atunci prin preajmă? Altcineva care ar fi putut s-o cunoască pe Jessi? a întrebat el.

— Oscar își pierdea timpul mai ales cu Russel Burke, am zis.

— Unde e?

— E mort.

— Atunci probabil că n-o să ne poată ajuta. Altcineva? a întrebat el, mijind ochii în lumina soarelui.

— Cody Benham, am zis fără prea mare tragere de inimă.

— Tipul care te-a salvat? a întrebat Ethan, ridicând din sprânceană.

— Nu doar o singură dată, am adăugat, mai mult pentru mine. El și Oscar erau prieteni.

— Dar acum nu mai sunt?

— Nu mai sunt, am confirmat.

Puteam stabili cu precizie minutul în care se sfârșise acea prietenie. Mirosul de benzină și de asfalt din aer, vârfurile degetelor care îmi învinețeau coastele.

— Ai numărul lui? Ar accepta să vorbească cu noi?

— Da. La ambele întrebări, am zis.

Cody avea serviciul lui. O soție însărcinată. Reușise să scape din Chester, într-un mod în care puțini dintre noi fuseserăm capabili s-o facem, și nu voiam să-l târăsc înapoi în toată treaba asta.

— Nu trebuie să faci asta, a spus Ethan când a văzut expresia de pe fața mea. Ai putea pleca. Sau să le spui polițiștilor tot ce știi și să îi lași pe ei să se ocupe de restul.

Am clătinat din cap. Nici nu se punea problema să nu termin treaba începută de Liv.

— N-am de gând să renunț acum. O să-l sun.

———————

Cody a răspuns imediat.

— Mi-a părut cumplit de rău când am aflat despre Olivia, a zis el imediat ce i-am spus cine sunt. Te-ai întors deja la Seattle?

— Nu, mai rămân o vreme în Chester.

Eram singură în camera mea de motel, cât se poate de conștientă de prezența lui Ethan, două încăperi mai încolo.

— Trebuie să mă întorc în Seattle în weekend, la muncă, dar altfel plănuiesc să-mi mai prelungesc șederea. Cel puțin până la înmormântare.

— Au stabilit data?

— Încă așteaptă să le fie înapoiat trupul.

— Înțeleg, a zis, apoi a tăcut. N-am cunoscut-o prea bine pe Olivia. Nu vorbea cu mine așa cum o făceai tu.

— Nu-mi amintesc să fi vorbit cu tine. Îmi amintesc că încercam să vorbesc și mă bâlbâiam la greu, am recunoscut.

A râs ușor.

— Erai o copilă dulce. Prea isteață pentru binele tău. Toate trei erați, de fapt, fiecare în felul ei.

Exista o anume intimitate în faptul că stăteam așa de vorbă, doar vocea lui Cody și a mea, ca și cum lumea se redusese la realitatea pe care o împărtășeam. La acele scurte momente în care viețile ni se intersectaseră, ceva ce părea că nimeni altcineva nu ar putea înțelege.

Nu voiam să pun capăt acelei senzații de realitate comună, dar nu aveam încotro.

— Cody, ai putea oare să mă ajuți cu ceva?

— Orice ai nevoie, a răspuns el imediat.

— Ai cunoscut o fată pe nume Jessi Walker?

La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea.

— Mda, a zis Cody într-un final. O știu pe Jessi. O știam, mai degrabă. N-am mai văzut-o de… Dumnezeule! Trebuie să fie aproape 25 de ani de atunci. De ce întrebi de ea?

— Se poate să fi fost una dintre victimele lui Stahl.

— Jessi nu a murit, a zis el. Nu-i așa?

Nesiguranța a făcut ca vocea lui să sune spart.

— A fost dată dispărută. După ce a plecat din oraș, n-a mai văzut-o nimeni niciodată, i-am spus. Taică-meu mi-a zis că-și pierdea vremea cu Oscar și m-am gândit că, dacă petrecea timp cu el, trebuie să fi petrecut timp și cu tine.

— Eram prieteni, a spus el, vădit tulburat.

— Ce-mi poți spune despre ea?

— Nu prea știu. Nu cred că a vorbit vreodată prea mult despre ea. Aveam senzația că provenea dintr-un mediu nu prea bun. A ajuns în oraș făcând autostopul și a vrăjit-o pe Marsha s-o angajeze. În timpul săptămânii mai avea un job la restaurant, iar în weekenduri dădea chiar și o mână de ajutor cu treburile de birou de la fabrică. Acolo am cunoscut-o Oscar și cu mine. Era… expresia care-mi vine în minte e *plină de viață.* Amuzantă și impetuoasă. Avea și momente de drăgălășenie. Chiar crezi că e moartă?

— Da.

Nu i-am spus de unde știu. L-am lăsat să creadă că din instinct. A expirat lung.

— Iisuse! Cu toții am presupus că pur și simplu a plecat. Spunea mereu că nu avea de gând să rămână multă vreme. Câteodată făcea autostopul, știu asta.

— Ai văzut-o în ziua în care a părăsit orașul?

— Nu. De fapt, eram ofticat. Știam că urmează să plece, dar nu a spus când și nici nu și-a luat rămas-bun. Pur și simplu a plecat.

— Știi s-o fi văzut cineva în ziua aia?

A rămas tăcut câteva clipe.

— Oscar, a zis apoi.

— Mda, mă temeam că asta urmează să spui, am zis, frecându-mă la ochi. Cum era relația lor?

— Într-un cuvânt? Complicată. Oscar le-a atras întotdeauna pe femei, într-un mod pe care nu l-am înțeles. Avea felul ăla al lui de a te face să te

dai peste cap ca să-l impresionezi, pentru ca, atunci când îți arunca o fărâmă de aprobare, asta să creeze dependență. Cu cât le ignora mai mult, cu atât mai mult se dădeau fetele la el.

— Și așa era și Jessi?

A scos un mormăit.

— Era exact opusul. Singura care nu a fost impresionată de el. Și Oscar a devenit obsedat de ea. Până la Jessi, nu i-a căzut niciodată cineva cu tronc. Și nici după.

— Au fost vreodată efectiv împreună? am întrebat, încercând să mi-l imaginez pe Oscar îndrăgostit.

Pe de altă parte, nu cunoscusem niciodată acea latură a lui pe care le-o arăta tuturor. De la bun început, îmi aruncase o singură privire și-și dăduse seama că nu era nevoie să mă farmece. Eram un nimeni. Eram singură. Nu trebuia să-și bată capul și să afișeze diverse măști.

— N-aș zice tocmai împreună. Sex, da; relație, nu cine știe ce. Dar ceva se petrecea între ei, mi-a spus Cody. Lucrurile s-au schimbat brusc, cu puțină vreme înainte ca ea să plece, dar Oscar n-a vorbit despre asta. Și eram exact genul ăla de tipi care vorbeam mult unul cu altul, deschis, despre viața noastră amoroasă.

— Aha, am zis.

Mi-am scărpinat obrazul. Sperasem c-o să-mi spună că Oscar abia dacă o cunoștea pe Jessi. Că nu aveam niciun motiv să vorbim cu el. Dar se pare că era implicat bine de tot.

— Îți amintești când a plecat de fapt din oraș? l-am întrebat pe Cody.

— Nu-mi amintesc exact. Spre sfârșitul lui august, cred? În mod clar, la sfârșitul verii. N-a stat în oraș decât vreo trei luni

— Mersi! Mi-ai fost de mare ajutor.

Cel puțin, era un început.

— Chiar crezi că s-ar putea s-o fi omorât Stahl?

— Nu sunt sigură, i-am răspuns. Dar e o posibilitate.

A tăcut câteva clipe. Apoi m-a întrebat:

— Cum îți merge, Naomi?

Am dat să răspund din reflex. Dar în acea mică felie de realitate împărtășită, nu voiam să îl mint.

— Tot am senzația că o să mă trezesc și o să-mi dau seama că nu m-ai găsit, am mărturisit.

— Și eu am coșmarul ăsta, a zis el. Dar te-am găsit. Ești vie, ești în siguranță și nu trebuie să vânezi fantoma lui Stahl. Concentrează-te să-ți trăiești viața!

— Mersi, Cody.

— Ai grijă de tine, Naomi.

Ne-am luat rămas-bun. Am închis și am stat așa, cu telefonul în poală, absorbind tot ce aflasem.

Câteva minute mai târziu, am mers la camera lui Ethan. A deschis ușa înainte să apuc să bat și mi-a făcut semn să intru.

— Ai aflat ceva? m-a întrebat.

Pe ecranul computerului erau deschise mai multe fișiere: la prima vedere, păreau însemnări despre Stahl și o hartă a peninsulei cu date și nume mâzgălite pe ea – poate posibile victime dispărute.

— Puțin. Nu știa că e dispărută. A zis că a plecat brusc, dar nu a fost ceva surprinzător.

— Și când s-a întâmplat asta?

— La sfârșitul lui august.

S-a încruntat.

— Ești sigură?

— Cody era destul de sigur. De ce?

O oftat, trecându-și mâna prin păr.

— Pentru că, dacă Jessi Walker era vie și nevătămată în august, atunci e imposibil s-o fi ucis Stahl. Mama lui a făcut un atac cerebral la sfârșitul lui iulie. A petrecut două luni pe Coasta de Est, ca s-o ajute în timpul recuperării.

— Nu poate fi așa! am zis. Poate că a încurcat Cody datele.

— Sau Stahl n-are nimic de-a face cu moartea lui Jessi.

M-am lăsat cu toată greutatea pe pat, sprijinindu-mi capul în palmele făcute căuș. Dacă nu Stahl o omorâse pe Jessi, nu ar fi avut ce să caute în pădure ca să-i vadă cadavrul. N-ar fi avut niciun motiv să se afle în Chester, să iasă de pe potecă și să se împiedice de mine. Și niciun motiv să ucidă așa, la întâmplare, o fetiță care-și mânca sandviciul cu unt de arahide și care nici măcar nu-l zărise.

— Ele l-au văzut, am șoptit. Liv și Cass.

— Au văzut pe cineva, a spus Ethan cu blândețe. Declarațiile unui martor ocular nu sunt mărturii credibile nici măcar în cazul adulților.

— Atunci nu Stahl m-a atacat, am zis cu inima grea.

Se înșelaseră, eu mințisem, iar persoana greșită ajunsese la închisoare din cauza noastră. Din cauza *mea.*

— Nu știm asta. Nu dovedește nimic, în niciun sens, a spus Ethan, dar vedeam în ochii lui că acum e sigur.

L-am țintuit cu privirea.

— Asta ai bănuit tot timpul, așa-i? Niciodată nu ai crezut cu adevărat că a fost Stahl.

— Am crezut că era o posibilitate, a zis, cântărindu-și cuvintele. Dar nu prea părea probabil. După felul în care ai descris grota, nu îți era tocmai ușor să intri. Stahl era un tip masiv. Ar fi putut să împingă cadavrul înăuntru, dar ar fi avut probleme să ajungă ulterior la el. Ar fi căutat un loc unde să poată intra și ieși cu ușurință.

— Atunci de ce să continui cu întreaga teorie? De ce mi-ai mai spus despre vara liniștită?

— Pentru că-ți doreai să fie adevărat. M-am gândit că te-ar putea ajuta să te deschizi și să vorbești cu mine. Și apoi să te convingă să-mi accepți ajutorul. Și, după cum am spus, nu am crezut că e imposibil să fie adevărat. Am sperat să fie. Ți-ai fi primit răspunsurile.

— Futu-i!

M-am întins pe pat, cu ochii ațintiți în tavan. Ar fi trebuit să fiu furioasă. Mă simțeam doar secătuită – și ciudat de ușurată. Nu prea înțelesesem de ce mă ajută Ethan. Acum începeam să pricep.

— O să transformi toată povestea într-un podcast?

S-a așezat lângă mine, iar patul s-a lăsat sub greutatea lui

— Toate astea depășesc un pic sfera proiectului meu, a recunoscut el.

Am pufnit.

— Ți-am spus. N-o să folosesc nimic fără permisiunea ta.

— Dar ți-ar plăcea.

— Altfel aș fi un tâmpit.

— Ce-i drept, ești puțin cam tâmpit. Altfel nu te-ai uita la mine în felul ăsta.

— În ce fel?

— De parcă te-ai aștepta la ceva mai mult decât ce zice taică-meu că sunt.

Mi-am înfășurat marginea tricoului lui Ethan în jurul pumnului, iar

încheieturile degetelor mi se ghiceau prin materialul subțire. L-am tras spre mine și el s-a aplecat în față, proptindu-se într-o mână, lângă capul meu, privindu-mă intens.

— Ce a spus tatăl tău… a dat el să zică.

— E adevărat. Mai mult sau mai puțin. Sunt un dezastru. Și o mincinoasă. Și, după cum se pare, am băgat la pușcărie pe cine nu trebuia.

Nu mi-a spus că nu e adevărat. Că nu e vina mea.

— Cineva a omorât-o pe Jessi. Cineva a omorât-o pe Liv.

— Sau Jessi a căzut și s-a lovit la cap, iar Liv s-a sinucis, am zis.

Și, până la urmă, eram singurul personaj negativ din poveste. Fata care a mințit.

Și-a așezat palma pe pieptul meu, ca pentru a-mi simți bătăile inimii, iar vârfurile degetelor lui mi-au mângâiat marginea cicatricii zimțate de sub stern. Cea de la lovitura care fusese cât pe ce să mă omoare.

— Cineva ți-a făcut asta, a zis el. Poate că ne-am înșelat crezând că e vorba de Stahl, dar am avut dreptate cu privire la motiv. Cel care a omorât-o pe Jessi te-a văzut. A încercat să te omoare. Să te reducă la tăcere. Iar când Liv a pus totul cap la cap, a anihilat-o și pe ea. Acum 20 de ani ai prins monstrul greșit. Asta înseamnă că mai există unul, încă în libertate. Și tu o să-l găsești.

— Îmi place fata care-ți închipui că sunt, i-am spus.

Alene, am frecat între degete cusătura de la mâneca tricoului său.

— Dacă ai fi deștept, ai fugi de mine mâncând pământul.

— Nu plec nicăieri, mi-a zis.

M-a sărutat delicat, iar eu am închis ochii și mi-am spus că taică-meu avea dreptate și că nimic din toate astea nu are nicio importanță.

19

Ethan a adormit pe la 14. M-am îmbrăcat fără să fac zgomot, ca să nu-l trezesc. Nu aveam nicio șansă să dorm vreun pic. Gândurile mi se învârteau întruna prin cap, trecând de la Jessi și Liv la acea vară de acum 22 de ani. Eram pregătită să accept că nu Stahl fusese cel care mă atacase. Nu el era firul care ne lega pe noi trei

Atâta doar că Liv și Cass îl văzuseră.

Dacă nu cumva nu o făcuseră.

Nu mai exista decât o singură persoană care îmi putea spune cu exactitate ce văzuseră.

La ora 14:00, vinerea, Cass trebuia să fie la hotel. Rezonabil ar fi fost să-i telefonez sau să trec mai târziu pe la ea pe acasă, dar am ieșit cu mașina din oraș, urmând drumul șerpuit care duce mai adânc printre copacii acoperiți de mușchi. Peste hotel dai dintr-odată – după o curbă mărginită de copaci deși îl descoperi drept în fața ta, pe un fundal într-o mie de nuanțe de verde și cafeniu. În copilărie, exista o singură clădire, dărăpănată și plină de umezeală, cu așternuturi aspre și mochetă pătată. Se închisese de tot cu un an înainte să-l cumpere Cass.

În decurs de doi ani îl transformase complet. Niște grinzi masive din lemn nefinisat susțineau acum acoperișul, un efect de stil rudimentar obținut cu măiestrie, în timp ce intrarea din față, în întregime din sticlă, adăuga o notă modernă și elegantă. Înăuntru, holul era decorat cu numeroase lucrări ale unor artiști amerindieni locali, iar la recepție se vindeau pachețele cu floricele de porumb, cu gust de caramel sărat, cu patru dolari porția.

— Cu ce vă pot ajuta? a ciripit bruneta minionă de la recepție, iar obrajii i s-au rotunjit când a afișat zâmbetul perfect adresat clienților.

— O caut pe… am dat să spun, dar n-am mai apucat.

— Naomi! Ce faci aici? S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Cass, traversând cu pași mari holul.

Mi-am dat seama cu întârziere că nu-mi schimbasem hainele, nici nu-mi pieptănasem părul. Probabil că arătam groaznic.

— Trebuie să vorbesc cu tine, am zis.

Cass și-a ațintit privirea undeva pe lângă mine. Pe față i se citea încordarea provocată de venirea mea. Acesta era spațiul ei, iar eu dădusem buzna în el. Creând haos. Însă mi-a făcut semn cu mâna s-o urmez și a pornit pe coridor. M-am târât în urma ei în timp ce se îndrepta spre una din sălile de conferințe de la parter, pe care a deschis-o cu un card de acces. De îndată ce ne-am aflat amândouă înăuntru, a închis ușa și s-a întors către mine, cu pomeții obrajilor acoperiți de pete rozalii.

— M-ai evitat în ultima vreme, mi-a zis.

Am tresărit. Nu puteam spune nimic în apărarea mea, pentru că avea dreptate.

— Îmi pare rău.

Era total aiurea. Una dintre prietene îi murise, iar cealaltă fugea de ea. Buzele i s-au subțiat.

— E-n regulă. De ce ai nevoie? m-a întrebat, cu încordare în glas.

M-am crispat. Poate că fusese o idee proastă să vin aici. Dar acum era prea târziu.

— Trebuie să știu precis ce ai văzut în ziua în care am fost atacată.

A oftat, apoi și-a acoperit fața cu mâna.

— Naomi, trebuie s-o lași baltă!

— Nu e vorba că nu te cred, i-am spus pe un ton implorator. Dar am nevoie să aud – de la tine, vreau să zic. Nu-mi amintesc. Am nevoie s-o faci tu în locul meu.

Să-mi spui că n-am greșit cu nimic.

M-a privit îndelung. Apoi a întins mâna și a apucat-o pe a mea, trăgându-mă ușor spre una dintre mesele lungi și ajutându-mă să mă așez pe un scaun. Am rămas fiecare pe câte o latură a colțului mesei, iar Cass și-a ținut în continuare mâna peste a mea.

— N-am să-ți spun asta decât o singură dată, a zis ea. Și apoi o să încetezi să te mai torturezi singură, bine?

Când am încuviințat din cap, a tras adânc aer în piept.

— Liv și cu mine eram jos, în Grotă. Te-am auzit țipând și am dat să ieșim afară, să vedem ce s-a întâmplat. El avea un cuțit în mână. Tu erai întinsă pe burtă și cumva… te zbăteai.

A înghițit în sec, părând că nu se simte bine. Inima îmi bătea repede în piept. Nu o auzisem pe Cass când depusese mărturie; a mea fusese ultima și nu mi se permisese să le ascult pe celelalte. Auzind-o acum, mă durea inima

pentru fetițele care fuseserăm odinioară.

— Ai reușit să te întorci pe spate. El s-a lăsat într-un genunchi și cuțitul a secerat din nou, și… cred că aia a fost lovitura care ți-a nimerit fața.

Mi-am atins instinctiv cicatricea cu un deget. Lovitura aia fusese una dintre cele mai puternice, dar venise oblic și-mi despicase carnea pornind de sub ureche până aproape de colțul gurii.

— Liv a încercat să iasă. Te-a strigat, dar am prins-o și i-am astupat gura cu mâna. El era atât de concentrat, încât nu a auzit-o – în plus, și tu țipai. A trebuit s-o strâng în brațe ca s-o țin acolo. Cuțitul se tot ridica și cobora. Iar și iar.

A privit într-o parte, inspirând sacadat.

— Apoi pur și simplu… s-a oprit. A zis ceva, cred, dar n-am înțeles ce anume. Și s-a îndepărtat.

Mi-am imaginat scena. Locul unde stătusem eu. Grota. M-am încruntat.

— Eram destul de departe de bolovan, am zis.

Cass a înclinat capul.

— Cred că da.

— Și el era cu spatele la tine.

S-a încruntat și ea.

— Nu cu totul. Îl puteam vedea din profil.

Profilul văzut de la ce distanță? De la 15 metri? 20? Mai mult?

— Îți amintești exact ce le-ai spus polițiștilor? Descrierea pe care ai făcut-o?

— Nu *exact,* a răspuns. Cred că le-am spus că era masiv. Cu păr castaniu, tuns scurt. Alb. Fără barbă – îmi amintesc că m-au întrebat de barbă, iar eu am fost sigură că nu avea. Dar când Dougherty mi-a arătat fotografia lui Stahl, arăta exact ca el.

— Stai așa! Dougherty ți-a arătat o fotografie a lui Stahl? Când, la spital? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Nu, chiar înainte ca ambulanța să ajungă acolo.

Pe marginea drumului. Înainte să știe măcar dacă mai eram în viață.

— Cass, am crezut că i l-ai descris comisarului-șef Miller.

— Așa a fost, a zis Cass domol, ușor nedumerită, iar între sprâncene i-a apărut o cută. El m-a întrebat despre barbă, așa că, da, lui i l-am descris.

— Dar Miller a ajuns acolo după ambulanță, am zis.

Oricine trăia în Chester cunoștea povestea pas cu pas. Începând cu Leo Cortland și continuând cu toți ceilalți, fiecare voia să se știe cu precizie unde fusese în acea zi. Iar Miller a povestit mereu cum, când a sosit la locul faptei, deja vuiau sirenele și două fetițe stăteau tremurând în partea din spate a unei ambulanțe.

— Deci Dougherty ți-a arătat fotografia înainte să dai descrierea.

Cass și-a umezit buzele.

— Poate. Ba nu. I-am spus… i-am spus că fusese un bărbat, un bărbat masiv. I-am spus de părul castaniu.

— Și barba?

A clătinat din cap.

— Nu știu.

— Chiar a fost Stahl cel pe care l-ai văzut? am insistat.

— Cum ar trebui să răspund la întrebarea asta? Le-am spus ce am văzut atunci Acum, tot ce văd când mă gândesc la fața lui e Stahl în sala de judecată, săgetându-ne cu privirea de parcă voia să ne taie beregatele.

Eram ca paralizată. Nu existase nici măcar o clipă șansa unei identificări autentice. Cass și Olivia ar fi putut vedea pe oricine acolo, în pădure, dar, cum Dougherty le băgase sub nas poza aia când erau traumatizate și cuprinse de panică, normal că au crezut că îl văzuseră pe Stahl. Chipul lui s-ar fi putut întipări peste orice amintiri reale.

Adevărul fusese călcat în picioare chiar înainte să-mi revin în simțiri.

— Ce se-ntâmplă, Naomi? a întrebat Cass.

În voce i se strecurase frica.

M-am lăsat pe spate în scaun. Simțeam din nou apropierea unei crize de vertij – ca și cum mă clătinam pe buza unui hău.

— Nimic, i-am răspuns. Nu-ți face griji!

Mi-a aruncat un zâmbet obosit.

— N-am cum, Naomi. Mereu îmi fac griji pentru tine.

20

Revenind la motel, am intrat în cabina de duș și am stat sub jetul slab de apă, pe care o dădusem atât de fierbinte încât îmi ardea pielea. Ultimele fărâme de speranță pe care le mai aveam că Stahl era totuși monstrul meu dispăruseră odată cu relatarea lui Cass. Minciuna pe care o spusesem mă bântuise în tot acest timp, dar le aveam pe Liv și pe Cass ca martore ale adevărului. Întotdeauna reușisem să mă bazez pe lucrul ăsta și să cred că, indiferent ce aș fi făcut, deznodământul fusese… dacă nu just, cel puțin *corect.*

Dar acum pierdusem asta. Nu numai mărturia lui Cass fusese influențată – nici pe amintirile ei nu se putea pune bază mai mult decât pe ale mele. Eliminaserăm orice motiv pe care l-ar fi putut avea Stahl ca să fie acolo. Și mai era și faptul că fiul lui părea să dețină dovezi că nu fusese în pădure. Sau, dacă nu dovezi, ceva care-l făcea să fie sigur de asta.

Fiul lui. Dumnezeule! Mă străduisem din răsputeri să nu mă gândesc la el. Puteam crede că Stahl era un om rău, că s-a aflat în pădure sau nu. Dar fiul lui nu-mi făcuse nimic, iar eu îi nenorocisem viața.

Am oprit apa și m-am șters cu prosopul, dar nu m-am simțit deloc curată.

Păstrasem scrisoarea. Poate c-ar fi trebuit să scap de ea. S-o ard, s-o rup în bucăți. O lăsasem însă pe fundul genții și, după ce mi-am pus pe mine niște haine curate, am scos-o de acolo. Era acoperită de urme noroioase de încălțări și scrisul devenise aproape ilizibil, dar nu aveam nevoie s-o citesc ca să-i știu conținutul. Cuvintele mi se întipăriseră adânc în minte.

Încerc să înțeleg.

Dacă Ethan avea dreptate, Stahl era un ucigaș. Murise acolo unde îi era locul și, indiferent de păcatele mele, nu trimisesem la închisoare un om nevinovat.

Dar avea oare dreptate?

Făcusem eforturi mari pentru a evita să aflu prea multe lucruri despre crimele lui Stahl, acesta fiind modul meu încăpățânat de a păstra controlul – un anume sentiment al identității, dincolo de tot ce-mi pricinuise. Acum am deschis pe rând articolele și am avansat cu greu prin cantitatea

impresionantă de informații, trecând de la discuții de pe forumuri la bloguri cu background negru și text fluorescent. M-am uitat îndelung la diverse fotografii cu femei moarte și mutilate, la fețele lor tumefiate, la răni care, spre deosebire de ale mele, nu se închiseseră niciodată. Am studiat succesiuni ale evenimentelor și alte transcrieri și, bucată cu bucată, am cartografiat golurile care mereu existaseră și pe care alți oameni înaintea mea le identificaseră și discutaseră despre ele. Goluri care nu contaseră, pentru că Stahl nu intrase la închisoare din cauza acestor femei moarte, abandonate. Ajunsese acolo din cauza mea.

M-am trezit că mă holbez la poza unei case cu un singur nivel. Era o fotografie alb-negru, preluată dintr-un ziar. Agenți de poliție în uniformă intrau și ieșeau pe ușa din față, cărând cutii, în timp ce o femeie și un băiat – de vreo 12 – 13 ani – stăteau deoparte, privind. Femeia își ținea mâna pe umărul băiatului, care se uita spre aparatul de fotografiat. Fața nu i se distingea din cauza calității slabe a fotografiei, dar ochii ăia parcă mă sfredeleau.

Poliția efectuează o razie acasă la Stahl, de față cu soția și cu fiul lui, spunea legenda fotografiei. Deci ăsta era AJ Stahl, privind cum lumea lui se destramă. Eu făcusem asta.

Nu avea cum să nu mă urască. Sigur nu-și dorea nimic mai mult decât să mă vadă suferind așa cum suferise el. Și poate că nu doar pe mine. Eu fusesem cea care arătase cu degetul către Alan Stahl la tribunal, dar Liv și Cass luaseră și ele parte la povestea asta. Dacă tatăl lui nu era totuși un criminal, dacă fusese nevinovat, AJ ne ura pe toate pentru ceea ce-i făcuserăm.

Am bătut în ușa lui Ethan, strângând scrisoarea în mână. A deschis, cu părul ciufulit și părând surprins. S-a uitat la scrisoare, apoi din nou la mine.

— Naomi… a început el.

— De ce credea poliția că Stahl era „ucigașul de pe râul Quinault”? l-am întrebat.

M-a privit încruntat, apoi s-a apucat să enumere informații.

— Se știa că se aflase în zona în care avuseseră loc patru dintre atacuri. A mers în lungi excursii cu cortul în fiecare vară, concomitent cu crimele și…

— Deci ar fi putut fi doar o coincidență? am insistat.

A oftat și mi-a făcut semn să intru. Am pășit pe lângă el, strângând în

continuare scrisoarea în mână.

— Au existat și martori care l-au văzut în apropierea uneia dintre gropile de gunoi și vorbind cu Hannah Faber la o benzinărie.

— Pe el sau pe cineva care se potrivește descrierii generale? Bărbat alb, păr castaniu, constituție robustă, înălțime medie. Nu e o descriere tocmai precisă.

Cu nimic mai bună decât descrierea pe care o oferise Cass. O descriere care ar fi putut conduce la oricine. Am strâns tare hârtia. Mâna îmi tremura.

— Mi-au spus că le-a ucis pe femeile alea. Mi-au spus că sunt *siguri.* Că e exclus să se înșele.

— Poliția?

— Toată lumea, am zis cu voce aspră, pășind de colo până colo prin acel spațiu strâmt. Miller și Dougherty. Detectivii. Avocații. Mi-au spus că el a fost și că-l puteam opri. Dar asta-i tot ce aveau?

— Asta și un profil care se potrivea. Era evaziv când dădea interviuri. S-a găsit sânge în camioneta lui, dar s-a făcut o greșeală la laborator și a fost contaminat, a zis Ethan.

— Mai erau și alți suspecți.

A făcut o grimasă.

— Nu unii buni.

— Mă uitam pe forumul ăsta și ziceau acolo că celălalt tip, Franklin Church…

Ethan a clătinat din cap.

— Church nu avea inteligența și nici disciplina necesare pentru crimele alea. Când a fost arestat, era pe cale să devină un criminal în serie; n-ar fi lăsat să treacă un an între omoruri. Am investigat toate astea, Naomi. Stahl a fost. Poate că nu el te-a atacat, dar a fost un ucigaș.

— Nu știu de ce am presupus mereu că au existat probe mai solide, am spus. Mi-am zis că aveau ei ceva ce nu era admis în instanță, vreun detaliu. Dar totul a fost bazat doar pe o presupunere și nimic mai mult? Am băgat un om la închisoare din cauza unei coincidențe și pe baza instinctului?

— Chiar nu știai nimic din toate astea?

— Nu aveam cum să știu!

Erau pur și simplu niște lucruri care trebuiau să fie adevărate pentru ca lumea să nu se destrame. Ca să nu te uiți prea atent. Dar acum eram nevoită s-o fac și vedeam cum crăpăturile străpung fundația a tot ce crezusem.

— Am distrus viața acestui om. Am distrus viața familiei lui, am zis.

I-am întins scrisoarea. Ethan a luat-o cu grijă, îndepărtând de pe ea bucățelele de noroi uscat. Fără să se miște, și-a ațintit privirea asupra ei, iar ochii lui au urmărit pe îndelete cuvintele aproape ilizibile.

— E de la fiul lui Stahl. Dacă ne învinuiește pentru moartea tatălui său, înseamnă că e furios, nu? Își dorește răzbunare. Ar fi putut s-o urmărească pe Liv și…

— Ho! a zis Ethan, care și-a ridicat brusc privirea. Naomi, în primul rând, nu tu l-ai omorât pe Alan Stahl, ci cancerul. Și, în al doilea rând, scrisoarea asta nu conține nicio amenințare. Nimic care să dea de înțeles că vrea să-ți facă rău.

— Tu n-ai vrea să-l faci să sufere pe omul care ți-a distrus viața? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. M-am întors să plec.

— Naomi, așteaptă!

— Trebuie să plec, am zis, cu un gust amar în gură. Mâine trebuie să filmez la o nuntă.

— Cum rămâne cu Persefona?

— Mă întorc luni. Numai că… trebuie să plec.

Trebuia să fug. Dacă puteam să o fac suficient de repede, nu mai eram obligată să-l simt. Zvâcnetul ăsta nenorocit, dureros, care pornea din stomac și-mi ajungea până la baza craniului.

Îmi dorisem să găsesc răspunsuri. În schimb, le zădărnicisem.

Aș fi vrut ca Ethan să mă oprească din drum. Dar nu a spus nimic, așa că am plecat, cu vinovăția între dinți ca o bucată de piele veche.

Mi-am aruncat lucrurile pe bancheta din spate a mașinii și am pornit. Îmi propusesem să mă îndrept direct către ieșirea din oraș, dar în apropierea locului unde începea poteca am încetinit. Am tras pe dreapta. Am rămas în mașină, cu un nod în stomac, în timp ce prin minte îmi defilau chipurile unor fete moarte.

Tot ceea ce fusese cert în viața mea era pe cale să se schimbe. Olivia nu era decât un alt nume dintr-o lungă înșiruire de femei cărora nu li se făcuse niciodată dreptate. Am coborât din mașină și am pornit agale spre potecă. Sunetele pădurii m-au împresurat.

Am crezut că mă îndrept către iaz, dar am ieșit de pe potecă. O parte din mine o căuta pe Liv, însă ea nu era. Nu tocmai. Niciodată nu fusese acolo.

M-a întâmpinat întunericul Grotei. M-am lăsat în genunchi, pe pământul negru, lângă osemintele Persefonei, și i-am scos petalele învinețite și putrezite din orbite. Am netezit pământul din jurul craniului și am aranjat talismanele care înconjurau osemintele. Fantomele fetelor de multă vreme dispărute umpleau cu șoapte spațiul gol dimprejurul meu.

— Îmi place aici, mi-a spus Liv în amintiri.

Era august, o zi caniculară, cu aer uscat. Pielea îi era bronzată, iar a mea, roșie și aspră din cauza veșnicelor mele arsuri solare.

— E liniște. Mai ușor să gândești.

Așeza flori de ochiul-fetei în orbitele Persefonei, aranjându-le la perfecție. Tulpinile retezate răspândeau o mireasmă pătrunzătoare de verdeață.

— Și mie îmi place, am zis, de dragul de a fi de acord.

Ca să mă agăț de orice legătură, cât de mică, pe care o puteam pretinde.

— Ar trebui să-i spui lui Cassidy ce s-a întâmplat, a zis Liv încet, aranjând din nou pietrele de lângă clavicula Persefonei în cine știe ce ordine misterioasă.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Am tras de o buruiană care se chinuia să crească în firicelul de lumină strecurat în Grotă. Rădăcinile au opus rezistență când am smuls-o.

— Oscar e un nemernic. În fine.

— Dacă n-ar fi fost Cody acolo…

— Dar a fost. Și e-n ordine.

Până și în pădure, tot mi se părea că simt mirosul de benzină. Că aud pocnetul unei sticle care mi se sparge sub călcâi.

— Las-o baltă!

— Dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, tu n-ai fi lăsat-o baltă, a zis Liv.

M-a mângâiat pe dosul palmei, apoi și-a înlănțuit degetele cu ale mele. Părul ei negru s-a contopit cu întunericul, iar buzele îi erau perfect roșii.

— Niciodată, i-am făgăduit.

Întoarsă în prezent, singură, mi-am trecut vârful degetului de-a lungul sprâncenei arcuite a craniului

— Îmi pare rău, le-am șoptit oricăror fantome care m-ar asculta. N-am reușit decât să înrăutățesc lucrurile. Nu știu ce să fac.

Am așteptat – un răspuns, curajul, ceva ce nu puteam numi. Dar nu a apărut nimic în afară de încâlceala nesfârșită a nesiguranței și de spinii pe

care deja mi-i lăsase pe sub piele.

Și apoi, în buzunarul meu, un bâzâit zgomotos, anorganic. Mi-am scos telefonul, surprinsă că aveam suficient semnal încât să pot primi un apel. Pe ecran apărea o singură liniuță și faptul că eram sunată de la secția de poliție din Chester.

Am dus telefonul la ureche.

— Alo?

— Naomi, drăguță. Sunt Bill.

Vocea lui Dougherty era neclară din cauza semnalului slab.

— Cum te simți?

Am răspuns cu ochii ațintiți la osemintele fetei moarte.

— Mă descurc.

Mai mult decât orice, mă simțeam amorțită.

— Foarte bine, foarte bine, a zis el, cu un entuziasm mai mare decât l-ar fi justificat răspunsul meu neconvingător. Probabil că n-ar fi trebuit să te sun, Naomi. Nu se poate spune că am aprobarea din partea noii șefe. Dar m-am gândit c-ar trebui să știi că am găsit arma.

Inițial nu am înțeles ce voia să spună. Arma. Cea care o omorâse pe Liv.

— Unde? am reușit să întreb.

— În iaz, așa cum ne așteptam. Numai că ne-a luat ceva timp să triem toate vechiturile care zăceau pe acolo. Uite ce e, știu că Bishop te-a tot sâcâit. Știi cum e, nou-venită în oraș, trebuie să arate ce poate. Însă Jim i-a spus s-o lase mai moale, acum, c-am găsit arma.

— E arma lui Marcus Barnes? am întrebat.

— Cu siguranță.

— Și sunteți siguri că… sunteți siguri că e arma care a omorât-o?

Am înghițit în sec.

— Păi, nu avem glonțul, așa că nu putem întocmi un raport balistic. Dar nu există niciun alt motiv ca arma aia să fie în iaz, nu? a continuat, dregându-și glasul. Îmi închipui că-i o ușurare pentru toată lumea, acum, că lucrurile sunt clare.

— Deci o să clasificați cazul drept o sinucidere.

— Pare destul de clar, nu?

N-am crezut că Liv se sinucisese – dar până acum mă înșelasem în legătură cu totul. Poate că greșeam și în privința asta.

Am găsit cu vârfurile degetelor crăpăturile ca o pânză de păianjen din

craniul Persefonei, care se strângeau într-un punct central, unde un fragment de os dispăruse de multă vreme, lăsând în loc o gaură neagră, cu margini zimțate.

Nu.

Liv nu s-ar fi împușcat și nici nu era o sinucigașă. Fusese dezamăgită, dar n-ar fi renunțat atât de ușor. Nu când îi păsa atât de mult de un lucru și era atât de aproape să-l ducă la bun sfârșit.

Nu câtă vreme îmi promisese.

Dougherty spunea din nou ceva despre Bishop. Despre faptul că acum nu mai avea de ales și trebuia să accepte că fusese sinucidere și să meargă mai departe. Vocea i se auzea când mai tare, când mai încet.

— Așa că nu cred c-o să te mai deranjeze. Și, dacă o face, să mă anunți și o să vorbesc cu primarul Green despre asta. O să mă asigur că își bagă mințile în cap.

— Mulțumesc, am spus, pentru că asta își dorea să audă.

Bishop înțelesese. Știa că Liv nu și-ar fi făcut rău singură, dar oare conta asta? Dacă primarul Green ar sfătui-o să renunțe, și-ar pune slujba în primejdie dacă ar face pe dos.

— Pentru puțin, drăguță, a zis Dougherty. Hei, mi-ai salvat cariera! Cred că se poate spune că-ți sunt dator.

— Ți-am salvat cariera, am repetat prostește.

Cuvintele nu aveau nicio noimă. Și în secunda următoare au căpătat sens.

— Vrei să spui, pentru că tu l-ai prins pe Stahl.

A scos un sunet, ca pentru a obiecta.

— N-aș spune că l-am prins, ci doar că am pus totul cap la cap. Cumnatul meu îl știa pe un tip care lucra la caz și mi-a zis totul despre individul pe care-l suspectau. Aveam întotdeauna poza lui cu mine, în caz că l-aș vedea pe undeva. M-am gândit că e doar o chestiune de timp până să vină să-și caute victime prin zonă. Imediat ce fetele mi-au spus ce s-a întâmplat, mi-a picat fisa.

Tăcerea se prelungea. L-am auzit foindu-se în scaun, care a scârțâit. Părea că așteaptă să intervin cu o mică laudă și începea să-și dea seama că aceasta nu urma să sosească. Nu avea idee ce făcuse. Ce eroare pusese în mișcare.

Iar acum repeta greșeala. Știuse de la bun început că era vorba de

sinucidere, așa cum știuse de la bun început că Stahl era vinovatul. Niciodată nu avea să caute un alt răspuns ori să ia în considerare că s-ar fi putut înșela.

— Uite ce-i, eu… a început să zică.

Și apoi nimic. Am mai ținut câteva secunde telefonul la ureche, așteptând să continue, până să-mi dau seama că pierdusem complet semnalul.

Pereții grotei mă înconjurau de aproape și nu-mi dădeam seama dacă resimțeam acest lucru ca pe o amenințare ori ca pe o alinare. M-am târât afară, fugind de ambele senzații, și am pornit împleticindu-mă prin pădure. Copacii se încețoșau în jurul meu în timp ce mă îndreptam către drum, iar în minte mi se derula o înșiruire nesfârșită de fantome.

21

Am ieșit din Chester fără să mă mai opresc, simțind furia ca o durere ascuțită în spatele sternului. În apropiere de Sequim, am tras pe dreapta într-un popas ca să-mi dezmorțesc picioarele. O familie cu un cățeluș pufos se juca pe iarbă, în apropiere. Mașina le era plină cu echipamente de camping, cu corturi și saci de dormit fixați pe capotă. M-am așezat la o masă pentru picnic și m-am uitat cum cățelul aleargă după o minge încolo și-ncoace.

Fusesem cu cortul o singură dată, când eram mică. Cu un an înainte de acea vară. Lui Cass nu-i plăcea deloc cu cortul, așa că Liv și cu mine petrecuserăm o săptămână în pădure, împreună cu Marcus și Kimiko. Doar noi două. Am împărțit cortul și am stat treze până noaptea târziu, șușotind. Îmi strecuram mâna afară din sacul de dormit, iar ea o găsea și ne lăsam degetele să alunece unele peste altele, înlănțuindu-se și desprinzându-se.

Îmi amintesc de senzația pe care o simțeam în măruntaie, stând întinse în cort, o tânjire sfâșietoare. De abia ani mai târziu și la mulți kilometri distanță am recunoscut ce însemna – că eram mai mult decât doar puțin îndrăgostită de Olivia. În timpul copilăriei noastre în Chester, *gay* nu era decât un sinonim pentru prost. *Bisexual* era poanta unei glume deocheate. Eram deja la facultate când am înțeles că sunt atrasă de femei. Și, în acel moment, chiar dacă și Liv simțise la fel, lucrurile deveniseră prea complicate, iar echilibrul ei ajunsese prea șubred.

Îmi dorisem ca excursia aceea să dureze la nesfârșit Ar fi trebuit să mergem din nou în următorul an, doar noi două. Dar în ziua de dinaintea plecării Cass a căzut de pe bicicletă și lanțul i-a tăiat gamba. Așa că am rămas să-i ținem de urât până i s-a vindecat rana. Familia Barnes a vorbit despre o reprogramare, dar apoi a ars fabrica și a început Jocul Zeiței, iar excursia cu cortul a fost dată uitării

Un șofer de camion trăsese chiar în spatele mașinii mele și, când a ieșit din toaleta publică, a venit drept spre mine și mi-a căutat privirea în felul ăla care nu putea însemna decât una din două – voia fie să mă destabilizeze, fie să se asigure că știu că nu are nicio intenție nelalocul ei. Era un tip uriaș, cu brațe groase și păr pe încheieturile degetelor, așa că am decis să

nu-mi urmez obiceiul și să gândesc pozitiv.

— Bună ziua, am zis și l-am salutat cu un semn din cap.

— Iertați-mă că vă deranjez, domnișoară, a zis el. Merg în aceeași direcție cu dumneavoastră de o vreme și m-am gândit c-ar trebui să știți că vă urmărește cineva.

— Poftim? am exclamat, iar calmul meu s-a dus pe apa sâmbetei. Ce vă face să credeți asta?

— O Toyota Camry neagră se ține după dumneavoastră. Merge pe aceeași bandă, are grijă să nu vă îndepărtați la mai mult de câteva mașini în față. Am crezut că poate călătoriți împreună, dar când ați oprit aici, el a parcat pe margine, puțin dincolo de popas. M-am gândit c-ar trebui să vă spun.

— Vă sunt recunoscătoare! am zis, încercând să nu par prea afectată.

S-ar putea să se înșele. Să fie paranoic și plictisit după ce a parcurs o bucată lungă de drum. Numai că spusese că era o Toyota Camry neagră. Ca aceea pe care o văzusem în Chester de prea multe ori ca s-o pot ignora și s-o consider o festă pe care mi-o joacă imaginația.

— Vreți să mă țin după dumneavoastră, să nu vă scap din ochi? m-a întrebat el, apoi și-a potrivit șapca de baseball peste claia de păr negru, des.

Am clătinat din cap.

— Pot să-mi port singură de grijă.

— Nu vreau să fiu bădăran ori sexist, nimic de genul ăsta, a zis și i-am aruncat un zâmbet cam strâmb.

Previzibil, ochii lui au dat de cicatricea de pe fața mea și atunci i-am văzut întrebarea din privire.

— Să-l vedeți pe celălalt cum arată.

— A, da? Și-a pierdut o ureche?

— De fapt, e mort, i-am răspuns, pe un ton mucalit.

S-a holbat puțin la mine, apoi a hotărât că glumeam și a râs.

— Să aveți grijă!

— Sigur că da! i-am răspuns cu o voioșie prefăcută și i-am făcut un semn de rămas-bun cu mâna, în timp ce mă întorceam la mașină.

Am pornit, cu nervii întinși la maximum. Speram ca acel camionagiu să se fi înșelat, dar Toyota neagră era acolo, așteptând pe marginea drumului. Am trecut pe lângă ea cu speranța deșartă că avea să rămână pe loc. N-am avut norocul ăsta. Când m-am îndepărtat suficient, a intrat înapoi pe

autostradă.

În următorii câțiva kilometri am încercat să schimb la întâmplare benzile, înscriindu-mă pe cele de ieșire și reintrând pe autostradă. Nu a păstrat tot timpul aceeași bandă cu mine, iar uneori a rămas în urmă, dar, de fiecare dată când dădeam impresia că o să ies de pe autostradă, era imediat în spatele meu. Mașina avea geamuri fumurii. Nu puteam distinge nimic altceva decât o siluetă neclară. Poate că nici măcar nu era un bărbat, cu atât mai puțin cel pe care îl văzusem în Chester.

Am memorat numărul de înmatriculare, dorindu-mi să mă fi gândit la lucrul ăsta când eram în oraș, ca să pot fi sigură că e aceeași mașină, și încercam să mă conving că nu ar putea să-mi facă nimic cât eram pe drum. Când am intrat în terminalul pentru feribot, era cu două mașini în urma mea. Am oprit motorul.

Feribotul se apropia încet de noi, dar era încă la o distanță considerabilă. Avea să mai dureze 15 minute până să ajungă la chei, iar urmăritorul meu stătea acolo, în spate, cu ochii pe mine. Eram blocată de mașini și la stânga, și la dreapta. Pe feribot avea să fie și mai rău, înconjurată de apă, așa că nici măcar nu puteam fugi.

Nu puteam sta astfel, așteptând să se întâmple ceva. Nu mai aveam stare. Mi-am desfăcut centura și am deschis portiera, pornind cu pași hotărâți pe lângă șirul de mașini, spre vehiculul negru. Am ciocănit în geam, cu privirea ațintită la silueta nedeslușită de la volan. S-a mișcat, dar nu a coborât geamul, așa că am bătut din nou.

— Știu că mă urmărești, am zis.

Atrăgeam atenția asupra mea, capetele se întorceau spre mine și privitorii și-au scos telefoanele mobile, adulmecând ocazia de a filma.

— Coboară geamul! Cine naiba ești? Ce vrei de la mine?

— E vreo problemă, doamnă?

Un agent de securitate stătea aproape, cu mâna așezată ca din întâmplare pe curea, lângă pistolul cu electroșocuri. Era un tânăr hispanic, cu față alungită și ochi pătrunzători. Îmi dădeam cât se poate de bine seama cum părea toată faza. Era evident că nu sunt în toate mințile, cazul tipic de femeie albă agitată din pricină că lumea nu se aliniase în așa fel încât să-i facă ei pe plac.

— Mașina asta mă urmărește, am zis cât mai calm cu putință, dar vocea îmi tremura.

La fel și mâinile. Am strâns pumnii, apoi m-am forțat să mă relaxez. *Încearcă să nu pari nebună. Să nu fii cucoana psihopată. Nu strica ziua agentului ăstuia de securitate cumsecade cu tâmpeniile tale.*

— Sunt sigur că doar aveți același drum, a zis agentul pe un ton liniștitor. Vă rog să vă întoarceți la mașina dumneavoastră.

— Mă urmărește, am insistat.

Cea mai bună prietenă a mea a fost omorâtă și s-ar putea ca ucigașul ei să fie și pe urmele mele, mi-am zis și mi-am înăbușit un hohot de râs frenetic la gândul că aș fi nevoită să explic *asta.*

— Doamnă, întoarceți-vă în mașină și o să vorbesc cu șoferul, ca să lămuresc lucrurile, a spus agentul de securitate.

Doamne, ce tânăr era! Oare avea voie să bea alcool? Dar se pricepea la meseria lui. Vorbea calm, cu mâna ridicată, fără să-i tremure, în cazul în care mi-ar da prin cap să mă îndrept spre el.

— În regulă, am zis.

Deja atrăsesem prea mult atenția. M-am retras, dar nu m-am urcat în mașină, ci am rămas afară, cu portiera deschisă. Agentul a bătut în geamul Toyotei Camry. În loc să-l coboare, șoferul a deschis portiera, blocându-mi vizibilitatea. Și-a schimbat poziția în scaun, ca să vorbească cu agentul de securitate, punând un picior pe sol. Un picior de bărbat. I-am zărit părul șaten, fără fire albe – dar apoi piciorul s-a retras, iar portiera s-a închis. S-ar putea să fie bărbatul din Chester. Sau nu.

Agentul a venit spre mine cu acel mers *acu' să vedem* al cuiva nesigur de felul cum va fi primit. Câteva telefoane erau încă îndreptate către mine. Nu-mi permiteam să mă dau în spectacol. Ar dura cam 30 de secunde să fiu identificată, dacă-mi dădeam destul de rău în petic încât să ajung pe internet, și atunci toate strădaniile mele de a mă ascunde în spatele unui oarecare anonimat urmau să zboare naibii pe fereastră.

— Domnul din cealaltă mașină susține că nu vă urmărește. Atâta doar că mergeți în aceeași direcție, m-a anunțat agentul de securitate. Îi pare rău pentru neînțelegere. Ce ziceți, putem trece peste asta?

— Chiar m-a urmărit, am zis cu voce joasă.

Membrii familiei din dubița de lângă mine lăsaseră geamurile în jos și se holbau fără niciun dram de rușine.

— De fiecare dată când am schimbat banda, a fost imediat în spatele meu. M-a așteptat imediat după un popas. Nu-mi imaginez toate astea.

— Îmi dau seama că sunteți foarte îngrijorată, dar am vorbit cu domnul și insistă că nu știe cine sunteți și că nu are niciun motiv să vă urmărească. Ce putem face, dacă sunteți în continuare îngrijorată, e să vă scoatem din rând după ce se mai domolește traficul și puteți aștepta următorul feribot. El își poate continua drumul și în felul ăsta puteți fi sigură că nu vă urmărește.

Am remarcat că nu a propus să fie „domnul" cel care să aștepte. Era limpede cine stârnea suspiciuni în situația asta.

— V-a spus cum îl cheamă? am întrebat.

— Doamnă, cred c-ar fi cel mai bine să așteptați în mașină.

Deci nici măcar asta nu aveam să obțin.

— În regulă.

Era mai ușor să capitulez. Am intrat înapoi în mașină, am închis portiera. Am blocat-o. Oamenii încă se holbau, dar și-au pierdut destul de repede interesul. M-am foit. Feribotul s-a apropiat, iar eu urmăream acea Toyota în oglinda retrovizoare. Cum era de așteptat, nu s-a întâmplat nimic.

Nu s-a întâmplat nimic, însă eram blocată și, dintr-o clipă în alta, aveam să-ncep să-mi smulg părul din cap. Mi-am luat telefonul și am deschis lista cu ultimele apeluri. Pe primul loc era Mitch – îl sunasem să-l anunț că o să trec să-mi iau lucrurile. Urma imediat numărul lui Ethan și, după o ezitare de câteva secunde, m-am hotărât să încerc.

A sunat destul de mult încât să-mi imaginez că stătea în cumpănă dacă să răspundă sau nu, dar în cele din urmă a făcut-o.

— Naomi, ai ajuns deja acasă?

Vocea îi era lipsită de orice inflexiune.

— Aștept feribotul, am zis.

Tăcere.

— Îmi pare rău pentru mai devreme. Că m-am pierdut cu firea.

— Nu te-nvinuiesc absolut deloc pentru că te-ai pierdut cu firea. Sunt multe de procesat.

— N-ar trebui să procesez acum. Ar fi trebuit să înfrunt totul cu multă vreme în urmă.

Am privit cum feribotul acostează greoi. Aveau încă de descărcat. Vedeam în oglinda retrovizoare acea Toyota stând la pândă.

— Ce știi despre fiul lui Stahl?

— Iar e vorba de scrisoarea aia? m-a întrebat Ethan.

Îmi rodeam unghia.

— Știe că am mințit. Dacă nu mă învinovățește doar pe mine? Dacă a crezut că Liv…

— Nu știu, Naomi. E distanță mare de la a vrea să afli adevărul până la a ucide pe cineva, a subliniat Ethan.

— Dacă tatăl lui a fost violent, nu e posibil să fie și el predispus la violență?

— Dar ce, tu ești ca tatăl tău?

Am mormăit, dându-i dreptate. Numai că eram ca tata, mai mult decât mi-ar fi plăcut să recunosc. Groaznică la capitolul relații. Cu obiceiuri de adaptare autodistructive – al meu însemna bărbați terminați din punct de vedere emoțional în loc de o sticlă cu alcool, cu excepția momentelor când alegeam ambele opțiuni. Cine putea ști ce variantă a viciilor lui îi transmisese Alan Stahl fiului său?

— Și totuși cine e individul ăsta?

Ethan a oftat.

— Fiul lui se numea Alan Stahl Jr. Avea 12 ani când a fost arestat tatăl său. Dat fiind că era atât de mic, nici măcar nu a fost menționat în majoritatea materialelor de presă din acea vreme. Nu a vorbit niciodată public despre tatăl lui.

— Știi unde locuiește? Cu ce se ocupă?

Bărbatul care mă urmărea corespundea ca vârstă, însă la fel ca atâția alții.

— Nu, nu știu, a răspuns Ethan.

— Deci pe mine mă bați pe mine la cap să-ți acord un interviu, dar pe el nu? l-am întrebat, înțepându-l puțin.

Mașinile continuau să mă depășească lent. Nu mai era mult. Dacă aș reuși să rămân la telefon cu Ethan, mi-aș putea controla bătăile nebunești ale inimii, valurile de adrenalină. Aș renunța să-mi croiesc drum prin rândul ăsta de mașini ca să ies din el, să mă *eliberez* și să dau naibii consecințele.

— Nu pot să-i bat la cap decât pe oamenii de care reușesc să dau. Pari… nu știu. E totul în regulă?

— Sunt doar un pic încordată, am zis agitată. Te-ai gândit vreodată că feriboturile nu sunt, practic, decât niște închisori plutitoare? Și că, dacă se întâmplă ceva, ești terminat?

— Sunt sigur că au bărci de salvare pe feriboturi. Și norme de siguranță foarte stricte. Mai e și altceva în afară de asta?

— Cred că mă urmărește cineva.

— Te urmărește? Cine?

— Nu știu. Un tip tinerel, cred. Brunet, dar asta e tot ce-am reușit să văd. Dacă-ți dau numărul de înmatriculare, poți afla cine e proprietarul mașinii?

Nu i-am spus că bănuiam c-ar putea fi AJ. Deja mă credea paranoică.

— Nu de unul singur, dar există o mulțime de servicii ordine. O să văd ce pot face, mi-a răspuns.

I-am spus numărul, iar el și l-a notat.

— În momentul ăsta ești în siguranță? m-a întrebat.

— Așa cred. O să ies din rând când începe îmbarcarea. El va trebui să urce pe feribot.

— Vrei să rămân la telefon?

— Nu, e-n regulă. Se pare că începe deja îmbarcarea, i-am spus. Însă îți mulțumesc. Îți mulțumesc că nu ai reacționat ca și cum aș fi nebună de legat.

— Mă suni când ajungi acasă? Sau dă-mi un mesaj. Doar să știu că ai ajuns cu bine.

— Ești drăguț, i-am spus.

— Asta e de bine?

— Așa cred, am recunoscut. Dar să nu ți se urce la cap.

— Nici prin gând nu-mi trece.

Am închis. Primul șir se pusese deja în mișcare și, cu cât se apropia momentul în care trebuia să mă mut din loc, cu atât îmi creștea și încordarea. În cele din urmă, culoarul de lângă mine s-a eliberat, iar agentul de securitate mi-a făcut semn să trag pe margine. Am ieșit din rând, apoi m-am oprit și am privit până când am văzut că acea Toyota Camry a urcat pe feribot.

Gata. Pleca. Iar eu am rămas cu motorul în ralanti în parcare, simțindu-mă ca o idioată paranoică.

Nu puteam urca pe feribotul ăla. Începusem să mă gândesc la el ca la o închisoare și acum nu mă mai puteam opri. Am deschis harta pe telefon. Dacă aș conduce, nu mi-ar lua cu mult mai mult decât dacă aș aștepta următorul feribot, mi-am zis. Era un lucru cât se poate de rezonabil.

Existau și minciuni mai bune, dar am plecat în trombă din terminal.

22

Am ajuns târziu la apartament și am tresărit când am văzut mașina lui Mitch parcată pe locul ei. Spusese că nu avea să fie acasă, dar asta înainte să mă hotărăsc să fac ocolul. Mi-am luat inima în dinți și am descuiat ușa. Era pe canapea, cu o bere alături, pe măsuță, și o pagina goală deschisă pe laptop.

— Salut, a zis, dând impresia că e surprins, ca și cum nu ar fi știut prea bine că treceam pe acolo.

— Bună, Mitch, am zis, dându-mi la o parte bretonul din ochi. Am venit doar ca să-mi iau lucrurile, apoi plec.

— Nu rămâi?

— Nu, am spus domol. Aveam de gând să-mi iau o cameră la hotel.

A pus laptopul deoparte și s-a ridicat, băgându-și mâinile în buzunare într-un fel care-l făcea să pară mai mic, mai vulnerabil.

— Ar trebui să rămâi. E și apartamentul tău.

— Nu tocmai.

Nu apăream pe contractul de închiriere. Nu-l alesesem eu. Detestam cartierul și culoarea perdelelor.

— Nu încerc să te conving să fim din nou împreună, a zis, ceea ce nu mi-a atenuat suspiciunile.

Lăsând la o parte aparenta lui resemnare de mai devreme, despărțirea de Mitch avea să fie ca încercarea de a-ți smulge o caracatiță încolăcită în jurul piciorului.

— Pot dormi pe canapea. Pare aiurea să-ți iei o cameră la hotel, când ai patul tău aici. Și e gratis.

Avea dreptate. Motelul din Chester nu era scump, dar îmi mânca economiile într-un ritm constant. Însă nu venea la pachet cu legături nedorite. Nici cu tentacule.

— Mitch, sunt frântă de oboseală. Nu vreau decât să dorm. Dacă vorbești serios, îți accept propunerea, dar asta nu înseamnă că…

— Știu, știu! a zis, ridicând mâinile ca pentru a se apăra de acuzație.

— Mersi, i-am spus, fără să-l cred încă pe de-a-ntregul.

Am stat așa câteva secunde stânjenitoare, apoi am luat-o pe hol. Am

închis ușa după mine și m-am trezit în camera familiară, simțindu-mă debusolată. Acest spațiu încetase să mai însemne acasă în momentul în care plecasem spre Chester și era tulburător să mă întorc aici. De parcă eram o intrusă și urma să fiu capturată.

Mi-am schimbat hainele îmbibate de mirosul stătut de mașină cu un maiou și pantaloni de trening. În ciuda celor ce-i spusesem lui Mitch, încă nu eram gata să mă culc. Mi-am așezat laptopul pe pat și am tastat în motorul de căutare „fiul lui Alan Stahl". Au apărut imediat mai multe articole și imaginile aferente. Fotografia din articolul pe care-l văzusem mai devreme, cel cu raidul poliției, era cea mai clară poză care îl înfățișa.

Ethan avea dreptate – nu găseai aproape nimic despre tipul ăsta. Prin cap mi se tot învârtea ideea că știusem câte ceva despre el. Formularea *echipament de fotbal plin de noroi* îmi tot răsărea în minte, dar nu reușeam s-o regăsesc nicăieri printre puținele informații avute la îndemână. Și, oricum, nu eram o cititoare avidă de articole despre Stahl.

Dar citisem cartea lui Cass. Am închis laptopul și m-am dus la raftul cu cărți. Nu dorisem să am nimic de-a face cu treaba asta, dar Mitch a păstrat un exemplar. Susținea că-l ajută să deslușească niște lucruri prin „vălul" care îmi ascundea psihicul, indiferent ce naiba credea el că înseamnă asta.

Nu mă regăseam prea mult în paginile astea. Imaginea verii în viziunea lui Cass, așa cum o dezvăluise autoarea Rachel Devereaux, era una perfectă, scăldată de soare. Versiunea ei despre Jocul Zeiței era o mostră sclipitoare de fantezie, genul de magie perfect inofensivă. Nu conținea niciun strop din disperarea care ne posedase în acele luni.

Lucrurile se schimbaseră. De unde avusesem două lumi, una necruțătoare și una fantastică, acum eram pe cale să rămân cu una singură. Mi-o aminteam ca pe o perioadă de groază resimțită ca un nod în stomac, dar în cuvintele lui Cass a fost un timp al bucuriei și al fanteziei.

Secțiunile dedicate lui Cass erau intercalate cu relatări directe. Indexul m-a îndrumat spre câteva mici pasaje din ele. Nașterea lui Alan Junior, mențiuni ale lui în contextul căsniciei. Mai nimic despre el ca persoană, cu toate că aveai senzația că autoarea își dă toată silința să descrie omul din spatele numelui. Cel mai bine i-a ieșit într-un pasaj despre dormitorul lui, zărit doar într-o fotografie printre multe altele din dosarele poliției. Pe acesta mi-l aminteam:

> Mai multe trofee și panglici ocupau un mic raft. Numeroase locuri doi și trei obținute la turnee de fotbal și alte evenimente sportive, nici măcar o singură panglică albastră printre ele. Echipamentul de fotbal plin de noroi, aruncat pe marginea unui coș de haine, dădea senzația unui băiat care încă încearcă să câștige panglica pentru locul întâi, acel trofeu suprem – care încă încearcă să impresioneze un tată rece și indiferent.

Sau dădea de înțeles că era un sportiv bunicel, dar nu excepțional, care nu-și spălase rufele. Fragmentul era ilustrat cu fotografia pe care mi-o aminteam – AJ, în vârstă de nouă sau zece ani, împreună cu tatăl lui. Păr castaniu, ușor cârlionțat și un zâmbet timid. Era o mogâldeață pe lângă tatăl lui cel lat în umeri. Părea un copil normal – un copil simpatic. Dar și Stahl părea cumsecade. Dacă aș fi văzut fotografia și nu aș fi știut cine e, aș fi putut spune că are ochi blânzi. Aceiași ochi care, în fotografia de la proces, păreau să emane răutate pură.

Răspunsurile pe care le căutam nu se aflau aici. Nu exista o versiune rea a băiatului, un Stahl psihopat în miniatură care să prindă formă din atât de puține detalii. Dacă era un monstru la fel ca tatăl lui, dovada nu era de găsit în aceste pagini. Am răsfoit absentă cartea, recunoscând ici și colo unele pasaje. O citisem plină de furie, căutând mici detalii concrete, care nu erau chiar corecte și care să-mi permită să desconsider restul volumului. Sau fragmentele în care taică-meu era catalogat drept bețiv, un bărbat care nu-și poate proteja fiica. Acest lucru mă plasa în rolul de victimă neajutorată a vieții, a împrejurărilor și a lui Stahl, reducându-mă la ceea ce mi se întâmplase. Cât despre celelalte „personaje” construite de condeiul lui Devereaux…

Mi-a sărit în ochi numele lui Cody.

> Cody Benham, cel mai bun prieten al lui Oscar, fratele lui Cassidy, e puțin probabil să devină cavalerul în armură albă, strălucitoare al poveștii. Altercațiile frecvente i-au crescut substanțial popularitatea în rândul poliției locale, iar comisarul-șef Miller l-a descris ca fiind o fire irascibilă, mereu în căutare de scandal.

Neglijase să menționeze că toate faptele de tinerețe reprobabile ale lui Cody se petrecuseră cu participarea voluntară a lui Oscar – și ca urmare a instigărilor venite din partea lui. Și că, atunci când Cody chiar fusese cât pe ce să fie trimis în fața justiției, asta s-a întâmplat… mă rog. S-a întâmplat din cauza mea, iar asta pusese capăt prieteniei lor. O faptă pe care, până la

urmă, nu o onorasem. Cody încercase să mă salveze de Oscar, însă dădusem cu piciorul acestei șanse, așa cum am făcut întotdeauna.

M-am uitat în treacăt peste pagină.

> Oscar Green, fratele mai mare al lui Cassidy, mereu protector cu ea, e un tânăr musculos, cu gene lungi și vorbă tărăgănată. Radiază acel gen de farmec brut, un tăietor de lemne cu vocabular elevat.

Ia mai lasă-mă! mi-am zis. Mă întrebam dacă ajunsese în pat cu ea. Probabil. Și-o trăgea cu orice tipă și, așa cum spusese Cody, mult prea multe femei îi găseau atrăgător stilul care transmitea *nu-mi pasă de nimic și nici de tine.* Nu că aș avea dreptul să arunc cu piatra.

Am închis ochii. Nu voiam să mă gândesc la Oscar, dar numele lui apărea mereu. Așa stătea treaba cu Oscar, încercam să stau departe de el și niciodată nu-mi ieșea.

Noi doi suntem făcuți unul pentru altul. Amintirea îmi furnica vârfurile degetelor.

Ușa dormitorului s-a deschis. Mi-am ridicat privirea încețoșată și l-am văzut pe Mitch aducând două pahare cu bourbon.

— M-am gândit eu că încă ești trează, a zis.

Mi-a întins băutura. Nu m-am mișcat.

— Bem doar un pahar, nu ne logodim, a dat-o el pe glumă.

Am pus cartea deoparte și am luat paharul, iar el s-a folosit de mișcarea prin care mi l-a dat ca să vină mai aproape și s-a așezat lângă mine pe pat, dar fără să mă atingă.

Țineam paharul rece în căușul palmei, dar nu am băut din el. L-am cercetat pe Mitch cu privirea. În fiecare relație încercasem să fiu o anumită versiune a mea. Cu Mitch, eram o artistă care reușea să scoată un înțeles din stricăciunea suferită. Care venise din pădure, dar acum nu îi mai aparținea. Fusese un vis cu ochii deschiși, în care trăisem o vreme.

Mă întrebam cine încercam să fiu cu Ethan. Dar, în ultimele zile, nu avusesem altă opțiune decât să fiu eu însămi. Tot ce se întâmplase mă jupuise până la os.

— Cum e să te întorci acasă? m-a întrebat Mitch.

Și-a rotit paharul, iar cuburile de gheață s-au lovit cu zgomot de sticlă.

— Ce face Olivia?

Nu știa. Normal că nu știa – nu-i spusesem. Dar părea cu neputință.

Lumea se schimbase. Ar fi trebuit să observe.

— Olivia a murit, i-am spus.

Luat prin surprindere, lui Mitch i-a căzut fața, străbătută de șoc, confuzie și furie înainte ca groaza să aibă câștig de cauză.

— Îmi pare foarte rău.

Răspunsul era cel potrivit, însă nu și expresia feței. A întins mâna și mi-a așezat-o pe genunchi.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

Nu puteam. Nu puteam să trec din nou prin toate astea. Am clătinat din cap, iar el mi-a mângâiat rotula cu degetul mare.

— Nu trebuie să-mi spui. Nu acum. Îmi pare tare rău.

— Mulțumesc, i-am spus. Eu…

S-a aplecat în față, micșorând spațiul dintre noi. Știam ce face, dar n-am zis nimic, nu l-am oprit, doar am înlemnit când buzele lui le-au întâlnit pe ale mele. Sărutul era profund și tandru și pătimaș. Îi știam parfumul, after-shave-ul și loțiunea scumpă, îi cunoșteam atingerea, dar, la fel ca apartamentul, îmi deveniseră străine.

Buzele i-au trecut la urechea mea, la gât, la claviculă. Mi-a luat paharul din mână, l-a așezat pe noptieră și m-a întins cu blândețe pe pat. Mi-a sărutat gâtul, iar eu am rămas cu ochii ațintiți în tavanul pătat.

— E-n regulă, a murmurat el cu gura lipită de pielea mea, plimbându-și degetul mare pe osul șoldului meu. Totul e în regulă.

Mâna lui mi s-a strecurat sub maiou, ridicând materialul.

Noi doi suntem făcuți unul pentru altul.

Am închis ochii, străbătută de un fior. De ani buni nu mă gândisem la acele cuvinte, la acea voce, dar acum deveniseră ca nămolul de pe fundul iazului; nu mai reușeam să mă descotorosesc de ele.

— Încetează, am șoptit, dar nu m-a auzit. Mitch, încetează!

L-am apucat de încheietură. Degetele lui s-au oprit și s-a uitat la mine cu o privire plină de înțelegere.

— Lasă-mă să te fac să te simți mai bine! a zis, cu voce joasă și sinceră. Te iubesc, Naomi.

Am înghițit în sec. *Noi doi, noi doi, noi doi.* Mâna de sub tricoul meu. Sub mine, o pătură ieftină, o senzație insuportabilă de greutate.

— M-am culcat cu cineva.

— Ce? a exclamat Mitch, care și-a retras mâna din pantalonii mei.

Părul i-a căzut peste ochi așa cum stătea aplecat peste mine, cu coapsa lipită de a mea.

— Ai auzit bine. Am făcut sex.

Aveam nevoie să nu mă mai atingă. L-am împins de lângă mine și el a sărit ca și cum mi-ar fi crescut spini. Mi-am tras maioul în jos, acolo unde se ridicase, și mi-am aranjat la loc părul.

— Ne-am despărțit de *câteva* zile și ți-ai și tras-o cu altcineva? m-a întrebat Mitch, nevenindu-i să creadă.

— Mda, cam așa. Se pare că asta fac eu.

— Cu cine? a vrut să știe.

— Nu-l cunoști

Am luat paharul cu bourbon și am băut de câteva ori din el. În cap îmi răsuna un țiuit și simțeam încordarea din umeri în timp ce amintirile mi se învălmășeau. *Umerii mei goi lipiți de pătura ieftină – nu, de un zid de beton. Mirosul pădurii. Miros de benzină.*

Dintre toate porcăriile care mi se întâmplaseră în viață, credeam că trecusem peste partea asta, dar se pare că nu.

Șlițul lui Mitch stătea deschis. Nu observasem când și-l desfăcuse. Toate contururile erau bizar de neclare. Mâna îmi tremura.

— Nu-mi spui nici măcar cum îl cheamă? a întrebat el, ofensat.

— Oscar, am zis fără să mă gândesc, cel puțin fără să mă gândesc la momentul de față, apoi am clătinat din cap. Nu, nu îl cheamă așa, ci…

— Nici măcar nu-ți amintești numele lui? a răbufnit el, cu un dispreț sfidător.

— Ieși! i-am zis, fără să-l privesc.

— E apartamentul meu. Ăsta-i patul meu.

— Atunci plec eu, am contrat și m-am ridicat.

A clătinat din cap, provocator.

— Las-o baltă! Poți rămâne aici în noaptea asta. Dar apoi vreau să dispari.

A ieșit din cameră și a trântit ușa în urma lui. După câteva secunde am auzit trântindu-se și ușa de la intrare. Probabil că ieșea ca să se plimbe furios cu mașina. M-am lăsat din nou pe pat și mi-am sprijinit capul în mâini.

Ce naiba a fost asta? Ar fi trebuit să mi-o trag cu el, să poată simți că e de ajutor.

Dar, când mă atinsese, n-am simțit decât mâinile lui Oscar. Oscar nu mirosise a after-shave și a loțiune; răspândise izul ăla de lemn tăiat, de fabrică, de ulei de mașină, de transpirație. Întinsese pe jos pătura aia ponosită, de parcă ar fi fost cel mai nobil lucru pe care-l făcuse vreodată cineva pentru o fată, și, chiar înainte să mă pătrundă, brusc și violent, îmi spusese: *Nu te îngrijora, e normal să doară.*

Am băut și restul de bourbon și am simțit cum mă arde pe gât. De ce rostisem numele lui *Oscar*? S-a întâmplat cu ani în urmă. S-a întâmplat ieri.

Corpul nu recunoaște timpul liniar, îmi spusese cândva un psihoterapeut. Trecutul ne e scris pe piele alături de prezent. I-am spus c-ar trebui să scrie poezie în loc de rețete. M-a învinuit că blochez conștientizarea cu sarcasm.

El e cel care-mi spusese că e o greșeală să-mi ordonez viața în Înainte și După, ca și cum atacul ar fi fost rădăcina tuturor lucrurilor rele care se întâmplaseră de atunci, ca și cum viața mi-ar fi fost complet reordonată în urma cataclismului care mă izbise. Și avea dreptate. Oscar a fost înainte și a fost După și era, fie că-mi plăcea sau nu, *Acum.*

Oscar o cunoscuse pe Jessi Walker. Și ea era singura piesă concretă pe care o mai aveam din toată povestea. Cea pe care o căutase Liv. Motivul pentru care fuseserăm în pădure.

Uneori mi se părea că singurul lucru la care m-am priceput vreodată era să supraviețuiesc, chiar și frântă. Nu știam cum să fiu întreagă. Așa că, de fiecare dată când simțeam că mă vindec, găseam un mod să mă frâng din nou.

Stahl era cel mai îngrozitor monstru din copilăria mea. Oscar fusese primul. Dar nu fugisem de el. Ani întregi după cele petrecute în pădure – după toată povestea – mă întorsesem, iar și iar, până când n-a mai avut ce să-mi răpească.

Până când epuizasem toate modurile de a mă frânge.

23

Mireasa din ziua de sâmbătă era înnebunită după îmbrățișări. Și plângăcioasă. Avea părul vopsit într-un albastru șocant, bocanci soldățești pe sub rochia bufantă de prințesă și un tatuaj cu Alianța Rebelilor din *Star Wars* pe umăr. Vreme de câteva ore, am uitat de mine, adâncindu-mă în imortalizarea momentelor de fericire ametitoare și de energie dezlănțuită, precum și a secundelor delicate de calm dintre acestea – bunica mirelui șezând la marginea ringului de dans, cu privirea debordând de mândrie, domnișoara de onoare rotindu-se lent, ca să vadă cum i se umflă rochia, mireasa care și-a sprijinit scurt capul pe umărul tatălui ei, într-o clipă de răgaz.

Ne construim viețile din obiceiuri și ritualuri, iar momentul acesta strălucea de bucurie și semnificații. Am rămas la marginea lui, martoră, dar nu participantă. Am simțit mai mult decât oricând zidul dintre mine și imaginile pe care le surprindeam.

Când totul s-a terminat, mi-am strâns echipamentul și m-am dus la un hotel pe care nu prea mi-l permiteam. Mai aveam filmarea de la logodna din ziua următoare, altfel m-aș fi întors în Chester. În ciuda mulțimii din jurul meu, întreaga zi mă simțisem singură, expusă. Bine măcar că aveam munca pe care să mă pot concentra.

La biroul din camera de hotel, am deschis câteva poze pe care deja le identificasem, le-am făcut câteva retușuri de bază, apoi am arhivat niște poze în format JPEG la dimensiune mică și i le-am trimis miresei. *E doar un preview!!! M-am gândit că poate ai vrea să le pui pe conturile tale de social media. FELICITĂRI!!!*

Nu mă prea dădeam în vânt după semnele de exclamare, dar trebuie să mai faci și sacrificii dacă lucrezi în industria nunților.

Mi-a chiorăit stomacul. Ciugulisem ceva apetitive la nuntă, dar altceva nu mâncasem. Mă aflam la doar câteva străzi de unul dintre localurile mele preferate cu bucătărie thailandeză și, brusc, nu mi-am mai putut scoate gândul ăsta din cap. Am mai trimis câteva e-mailuri scurte – ca să anunț cuplul care se logodea că aștept să ne vedem în ziua următoare și să

confirm data pentru o nuntă din primăvară – și am ieșit.

Patruzeci de minute mai târziu, după ce-mi potolisem foamea cu tăieței și curry, am reușit să mă simt un pic mai umană și mai puțin panicată. E mai greu să-ți fie teamă când ai burta plină. Cu tot ce-mi rămăsese din mâncarea comandată, m-am întors în camera de hotel. Ethan m-a sunat exact când străbăteam coridorul.

— Am o veste bună și una rea, m-a anunțat când am răspuns.

— Vestea rea prima. Întotdeauna.

— Mașina care te-a urmărit era închiriată și nu am reușit să aflu cine a închiriat-o.

— Ce porcărie! Care-i vestea bună?

— Asta-i și vestea bună. Că am găsit mașina, a răspuns Ethan jenat. Plănuisem să ți le dau în ordine inversă.

— Nu poți să suni și să pretinzi că mașina închiriată a lovit-o pe a ta sau ceva de genul ăsta? Sau să le spargi baza de date? Să cobori pe frânghie și să intri prin luminator în sediul lor?

— Naomi, sunt realizator de podcasturi.

— Poate te pricepi. Nu știu. Așteaptă puțin, am primit un mesaj.

Am jonglat cu cardul de acces în vreme ce citeam mesajul. Cuplul din ziua următoare voia să știe dacă puteam ajunge la 11 în loc de 12. Nicio problemă – asta însemna că o să am mai mult timp după aceea să mă întorc în Chester.

— Trebuie să răspund la mesaj. Te sun imediat, OK?

Am deschis ușa cu umărul și am intrat în cameră.

— Sunt aici. Vorbim mai încolo.

Am încheiat convorbirea și am închis ușa cu piciorul, tastând răspunsul cât înaintam spre mijlocul camerei.

Am văzut umbra cu coada ochiului. N-am remarcat-o decât după ce s-a mișcat – și în aceeași clipă am realizat că era un bărbat care s-a repezit spre mine. Un bărbat cu păr castaniu și o privire dușmănoasă.

Panica a preluat imediat controlul. Era în camera mea. Avea să mă omoare.

L-am atacat într-un acces de frică oarbă, lovind cu mâna în care țineam telefonul. L-am nimerit în tâmplă și, cu un urlet, mi-am retras-o ca să-l atac din nou. A înjurat și mi-a smuls telefonul din mână, dar nu m-am oprit și l-am zgâriat pe față. De data asta nu aveam de gând să cedez fără luptă.

M-a apucat de încheietura mâinii. A tras cu putere, făcându-mă să mă rotesc pe jumătate, apoi mi-a dat un brânci tare în spate. M-am lovit cu fața de perete și am ricoșat, țipând de durere. Am căzut pe spate, iar în picaj m-am lovit la șold și la coaste de cadrul tare al patului. Am rămas întinsă pe podea, cu vederea încețoșată.

Mi-am ațintit privirea spre el, clipind că să-mi limpezesc vederea, și am așteptat să mă atace din nou – dar el doar s-a aplecat, mi-a înșfăcat telefonul de pe podea și a ieșit în fugă din cameră.

A trântit ușa în urma lui. Durerea din coaste îmi zvâcnea în ritmul frenetic al pulsului, dar am inspirat adânc, apoi încă o dată.

Nu mă omorâse. Trăiam.

Mă durea fiecare celulă din corp. M-am chinuit să mă ridic, ținându-mă de capătul patului, cu un gust metalic în gură. Mi-am dat seama că-mi sângera nasul. Oglinda șifonierului reflecta imaginea unei femei cu o privire sălbatică, mânjită cu roșu pe buze, pe obraji, pe bărbie.

Am încercat să mă ridic în picioare, dar am simțit că se învârte camera cu mine, așa că m-am apropiat de noptieră, deplasându-mă în lateral. Am bâjbâit după telefonul fix, apoi m-am oprit.

Pe cine aveam de gând să sun? Unde? La poliție?

Da. Evident. Era un lucru rezonabil. Și apoi aveam să le explic despre bărbat, despre acea Toyota Camry, despre Chester. Persefona, Liv, Stahl – cu toții erau amestecați în asta, iar dacă oferam poliției capătul acestui fir, l-ar urma.

E o prostie. Sună la poliție.

Pentru că asta funcționase atât de bine înainte! Polițaii reprezentau cel puțin jumătate din motivul pentru care ajunsesem în boxa martorilor, depunând mărturie împotriva cui nu trebuia. Au vrut să-l înfunde pe Stahl și s-au folosit de mine ca să-l prindă.

Mi-am adunat în grabă lucrurile, aruncând totul în valiză, și imediat ce am închis-o, am ieșit în goană pe ușă. Târându-mi picioarele, m-am mișcat cât de repede am putut; am reușit să cobor pe scara de serviciu și să ajung la mașină fără să mă întâlnesc cu cineva. M-am așezat la volan, trăgând adânc aer în piept, chiar dacă mă durea, și m-am uitat la pietonii care se plimbau fără griji.

Mi-am sprijinit capul de volan și am izbucnit în hohote de plâns.

24

Aveam vânătăi pe coaste și pe șolduri, dar am constatat că nimic nu era rupt. Nici măcar nasul, cu toate că, atunci când am ajuns în Tacoma, era umflat și se învinețea rapid. Pe coaste îmi apăruse o vânătaie cu marginile tari, pe șold, o pată întunecată de la căzătură, iar brațul mi se înroșise în locul în care mă apucase atacatorul. Dar nu aveam nicio contuzie și nici oase rupte, așa că eram norocoasă.

Eram norocoasă că plecase fără să-mi facă lucruri mai rele.

Făcusem plinul la o benzinărie înainte de nuntă. Am condus direct spre Chester și, chiar dacă am luat-o pe traseul lung, pe lângă Sound, ca să evit feribotul, nu m-am oprit nici măcar o singură dată. Mă tot uitam în oglinda retrovizoare după o Toyota Camry neagră, iar de câteva ori chiar am ieșit de pe șosea în locuri bizare, ca să mă asigur că nu mă urmăresc nici alte mașini. Când am ajuns la motelul din Chester, după apusul soarelui, eram singură, din câte îmi dădeam seama.

Am mers direct la camera lui Ethan. Nu-l sunasem – fără telefonul mobil, nici măcar nu-i știam numărul – și m-a întâmpinat surprins și alarmat.

— Naomi! Am tot încercat să te sun… Ce-ai pățit la față? m-a întrebat.

— Fața nici măcar nu-i partea cea mai rea, i-am spus, iar vocea mi-a sunat înfundat.

M-am strecurat pe lângă el, am închis ușa și am pus lanțul.

— Nu te-am putut suna pentru că mi-a fost furat telefonul. De către individul care mi-a făcut asta.

Am arătat cu mâna spre fața mea. Cu sau fără cicatrice, îmi plăcea. Avea trăsături ascuțite, care îi intimidau pe oameni, un efect la care contribuia și cicatricea, dar care era acum complet anulat de nasul umflat și vânăt.

— Ce individ? Ce s-a întâmplat? Când? a vrut Ethan să știe.

— Acum câteva ore.

Am derulat succesiunea evenimentelor – Toyota Camry, întoarcerea la hotel, intrusul. Când am ajuns la partea în care decisesem să nu sun la poliție, Ethan s-a lăsat pe pat, cu coatele pe genunchi și mâinile împreunate la ceafă.

— Naomi! *Trebuie* să le spui polițiștilor. Sun-o pe Bishop! Anunț-o…

— Nu! Știu că așa ar fi înțelept. Știu că așa ar fi logic și, probabil, moral, dar nu. Și nici tu nu poți s-o faci. Te rog! Sunt prea multe lucruri în joc. Prea multe care ar putea ieși rău.

— N-ai cum să păstrezi asta sub tăcere la nesfârșit.

— Dar pot să o fac până când obțin niște răspunsuri. Îți jur, Ethan, imediat ce aflu cine e de vină pentru toate astea, o să predau tot ce avem polițiștilor. Dar n-am încredere în ei. Au mai închis pe cine nu trebuie. Și Liv a murit.

— Nu știi dacă moartea lui Liv are vreo legătură.

— Cum să nu aibă?

Mă plimbam de colo-colo prin cameră. El mă privea, cu ochii umbriți de îngrijorare.

— Fie persoana care m-a atacat încearcă să-și acopere urmele, fie dragul de AJ caută să se răzbune.

— Tragi concluzii pripite. Nu ai niciun motiv să crezi că fiul lui Stahl e pe urmele tale.

— Scrisoarea…

— E o mare diferență între a căuta răspunsuri și a căuta răzbunare, a subliniat Ethan. Scrisoarea nu conține nicio amenințare. Doar întrebări.

— I-am distrus viața!

— Faptul că tatăl lui a fost un criminal în serie i-a distrus viața, mi-a replicat Ethan.

— Numai că n-a fost criminal în serie, nu-i așa?

— Nu o lua pe calea asta! Stahl le-a ucis pe femeile alea.

— Nu poți fi sigur. Nimeni nu poate, în afara lui Stahl, iar el e mort.

— Sunt sigur, a insistat Ethan. Și chiar dacă n-a fost vinovat, nimic din toate astea nu e din vina ta. Erai un copil. Nu te-a protejat nimeni. Nu așa cum ar fi trebuit.

— Crezi asta? Sau doar vrei să crezi?

M-a îndemnat să mă apropii de el, mai curând o invitație decât o cerință insistentă.

— Trebuie s-o lași mai moale. Naomi, ai nevoie de odihnă.

I-am dat voie să mă ia în brațe, iar mâinile lui mi-au coborât pe talie. Mi-am sprijinit fruntea de a lui și am expirat lung, sacadat.

— Îmi tot spui asta. Dar nu cred că-mi dau seama cum să mă odihnesc.

— Am știut asta despre tine din clipa în care ne-am cunoscut, a zis el. N-o să ajungem nicăieri dacă tot venim cu teorii nebunești. Trebuie să începem cu începutul. Să ne întoarcem la momentul atacului.

— Dar nu atacul a fost începutul, am zis. Persefona a fost.

A încuviințat din cap.

— Am găsit-o. Acum e timpul să aflăm ce i s-a întâmplat. Și o vom face. Dar, mai înainte, dormi. Ești în siguranță. Sunt aici

Cu o mișcare blândă, mi-a dat la o parte părul de pe frunte. Nu voiam să-l plac pe Ethan Schreiber. Nu voiam să am încredere în el. Dar trebuia s-o fac.

Uneori, capitularea e cel mai blând lucru cu putință.

———————

Am visat că eram acasă la taică-meu. Eram copil și ceva mă urmărea. Îi auzeam răsuflarea în spatele meu. Alergam pe coridoare șerpuite, pline cu sacoșe burdușite și cutii acoperite de mucegai, dar holurile continuau la nesfârșit și se transformau în poteci printre copaci M-am strecurat sub marginea bolovanului și am căzut în brațele osoase ale Persefonei, iar ele s-au înfășurat tot mai strâns în jurul meu, în timp ce lupii urlau afară, înfometați.

Și apoi m-am trezit din vis, străbătută de un fior. Am avut nevoie de câteva clipe să-mi amintesc de ce mă aflam în camera lui Ethan. El stătea la birou, cu laptopul deschis. Ba nu, cu laptopul *meu* deschis.

— Ce faci? l-am întrebat, ieșind din pături.

A ridicat privirea, cu o urmă de vinovăție.

— Încerc să-ți localizez telefonul. N-am vrut să te trezesc.

— Aha!

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Pot da vina pe lovitura de la cap. M-am înfășurat în cuvertură și m-am postat în picioare, lângă el. Avea deschisă pagina Track My Phone, dar aceasta nu afișa decât o ultimă localizare – hotelul.

— Probabil că l-a închis. Dar, dacă-l deschide iar, o să știm unde e, a zis Ethan.

— Cum ai reușit să te loghezi? l-am întrebat.

Nu eram cine știe ce expertă în materie de protecție, dar chiar aveam totul parolat.

— Parola ta pentru telefon era stocată în browser. Am ghicit parola

laptopului. Am avut nevoie de câteva încercări și de două ori m-am blocat, dar am reușit. Artemis – a fost zeița ta, nu?

— Cass a ales-o. Probabil că nu-i cea mai sigură parolă.

— Apare în carte, a mărturisit el. Te-aș fi întrebat, dar…

— Dar n-ai vrut să mă trezești.

Avea noimă, dar tot îmi dădea o senzație de disconfort. Un intrus îmi scotocise prin dosare, iar faptul că era un amic nu făcea lucrul mai puțin neliniștitor. Îmi adusese și toate bagajele înăuntru și le lăsase lângă perete. Ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare și pentru asta – n-am procedat bine că mi-am uitat echipamentul scump afară, în mașină, peste noapte. Ar fi trebuit să fiu. Dar nu eram.

— M-am gândit la tot ce știm și ce nu știm, a spus Ethan. Cred în continuare că pista cea mai utilă de urmat e Persefona – Jessi Walker.

— Cum rămâne cu Stahl Junior? l-am întrebat, încercând să mă scutur de acea senzație de neliniște.

Încerca doar să fie de ajutor. A oftat.

— Pot să caut în continuare, dar a avut mare grijă să facă să pară că l-a înghițit pământul.

— Dacă aș vedea o poză de-ale lui, aș ști dacă el a fost, am zis.

— Să văd ce pot face, mi-a promis Ethan. Între timp, cred că trebuie să stabilim o regulă. Nu mergi nicăieri singură. Te-ar fi putut omorî.

— Dar n-a făcut-o.

Nu știam ce înseamnă asta. Că nu el o omorâse pe Liv? Sau a fost doar din cauză că-l luasem prin surprindere? Ethan avea dreptate. Nu știam cum să găsim răspunsurile în legătură cu bărbatul meu misterios, nu încă. Întrebările pe care știam să le punem erau legate de Jessi. Cu toate că aveam o pistă.

Oscar.

Dar a vorbi cu Oscar presupunea ca Ethan să afle despre cea mai proastă decizie pe care o luasem vreodată. Asta urma să schimbe lucrurile. Dezgustul pe care-l simțeam față de mine însămi avea să-l simtă și el.

— Ar trebui să te speli, tocmai spunea Ethan. Arăți…

Am ridicat un deget în semn de avertisment.

— Dacă vrei să mai repet vreodată nechibzuința de a ajunge în pat cu tine, nu mai spui un cuvânt.

— Uluitor! Cu adevărat uluitor, a schimbat el direcția.

— Foarte convingător.

Am pus din nou stăpânire pe laptop, suficient cât să le scriu un mesaj clienților cu logodna, prin care îi anunțam că avusesem o problemă urgentă de familie și a trebuit să anulez. Apoi am făcut duș și mi-am curățat cu grijă numeroasele răni. Mă mișcam ca un pacient vârstnic, târșâindu-mi picioarele și mergând cocoșată, iar apa caldă nu a reușit să-mi aline prea mult mușchii serios vătămați, dar măcar nu mai arătam ca victima unui accident în momentul în care am ieșit de la duș. În timp ce mă ștergeam, a răzbătut până la mine vocea înăbușită a lui Ethan. Vorbea cu cineva.

— …mai mult decât m-am așteptat. Nu, nu s-a întâmplat nimic. Fac niște cercetări.

Oare cu cine vorbea?

— Nu, nu vrei să știi, fiindcă întotdeauna te necăjești din cauza asta. Nu. Nu. Da. Mama…

M-am relaxat puțin, apoi m-am certat singură. Cu cine credeam că vorbește? Prima mea reacție fusese să intru la bănuieli, dar nu avea nicio logică. Dacă ar fi vorbit cu o persoană rău intenționată, n-ar fi făcut-o în timp ce mă aflam în spatele unei uși ieftine din placaj de carton.

Am ieșit, ștergându-mi părul, iar el mi-a aruncat o privire prin care-și cerea iertare, fără să întrerupă convorbirea.

— E slujba mea. Îmi place. Știu că nu înțelegi, dar chiar nu vreau să purtăm acum discuția asta. Te asigur că totul e în regulă. O să te vizitez în curând. Bine. Pupă-i din partea mea pe George și pe fete! Te iubesc, mama. Pa.

A închis și s-a pleoștit.

— Lasă-mă să ghicesc. Mama ta e îngrozită de faptul că îți petreci timpul făcând cercetări despre crime terifiante?

— Cam așa ceva, a zis Ethan. Iar soțul ei înrăutățește lucrurile. Consideră că e un semn de lipsă fundamentală de moralitate sau pe acolo. Dar e un preț mic pentru a avea alături de ea un tip cumsecade.

— Faptul că-și face griji pentru tine înseamnă că măcar îi pasă, am zis.

Mi-am pieptănat părul cu degetele ca să arate cât de cât aranjat.

— Tu vorbești vreodată cu mama ta?

— O dată pe an, de ziua ei, am răspuns. Și-a făcut apariția după atac ca să joace rolul de Mamă Perfectă vreme de câteva săptămâni, dar n-a durat mult. Oricum ne înțelegem mai bine de la distanță. N-a fost făcută să fie

părinte. Dar tatăl tău? Ești apropiat de el?

— A murit, a răspuns simplu Ethan.

— Îmi pare rău, am zis, pălind.

— Nu e cazul. A trecut multă vreme de atunci, mi-a răspuns el, aparent nederanjat. Mi-ar prinde bine un mic-dejun. Îți aduc ceva?

— O găleată de cafea și ceva care să aibă carbohidrați la greu. Și probabil că ar trebui să merg să mă cazez din nou.

— Sau ai putea sta aici, a zis Ethan cu blândețe.

— Nu cred că suntem pregătiți să locuim împreună, i-am spus.

— Nu-i vorba de asta. Ai fost atacată. Aș fi mai liniștit dacă nu te-aș ști singură.

— Nu… am spus șovăitor. Habar nu am ce e între noi.

— Nu trebuie să fie ceva anume. Hai să-ncepem cu micul-dejun și vedem mai departe.

M-a sărutat pe frunte înainte să plece – cam singura parte a corpului care nu mă durea. Am încercat să mă plimb prin cameră, dar coastele mele vătămate nu mi-au permis, așa că m-am ghemuit în scaun, în fața laptopului, navigând din nou prin puținele informații găsite despre AJ Stahl. Am încercat să stabilesc o legătură între acele fotografii vechi și tipul care mă atacase, dar trecuse prea multă vreme. Era imposibil de știut cum arăta la maturitate.

Am lăsat deschis pe ecran programul de localizare a telefonului. Brusc, micul punct a dispărut, iar harta s-a încărcat din nou, cu o nouă locație. La fel de brusc, s-a afișat mesajul „lipsă semnal”. Cineva deschisese telefonul, apoi îl închisese. Dar îl prinsesem o fracțiune de secundă. Aveam o adresă.

Am copiat adresa cu inima bubuindu-mi în piept și am introdus-o în motorul de căutare. Un salon de manichiură din Redmond? Ia stai așa – acesta ocupa doar o parte din clădire. Am verificat celelalte afaceri. Un coafor pentru câini – probabil că nu era ceva sinistru –, un restaurant vietnamez, un magazin de jocuri de societate și ceva denumit Jessup Consulting.

— Vag. Deloc suspect, am mormăit.

Am intrat pe site-ul lor. Designul web era absolut criminal, în culori menite să te zgârie pe retină, cu o imagine generică înfățișând un tip cu aspect serios, care avea un efect comic, cu niște căști ciudate și într-un costum elegant. Textul de introducere m-a informat că furnizau servicii de

securitate și de investigații.

Tipul din camera mea de hotel era detectiv particular?

Ranchiuna personală era una. Să angajezi oameni să mă vâneze – asta era cu totul altceva.

Douăzeci de minute mai târziu, a sosit Ethan cu mâncarea la pachet și m-a găsit rătăcită prin multitudinea de pagini deschise și de însemnări mâzgălite. Reușisem să aflu numele proprietarului firmei, Terry Jessup, și pornind de aici am dat de urma a vreo șase actuali și foști angajați. Niciunul dintre ei nu era individul cu pricina. Firma Jessup Consulting apărea menționată la secțiunea de note a câtorva articole, dar nimic relevant – servicii pentru corporații și firme mici, în cea mai mare parte. Nimic care să miroasă a „răzbunare personală violentă".

— De ce te-ar ataca individul ăsta? a întrebat Ethan. N-ai zice că-i treabă obișnuită de detectiv particular.

M-am încruntat. Ethan avea dreptate. La prima vedere, Jessup Consulting nu părea locul de unde poți angaja un asasin. Și de ce să mă atace? Nu mă omorâse, deși ar fi putut. Voia doar să mă învinețească puțin? De ce?

Numai că nu el mă atacase, nu-i așa? Nu tocmai. Se repezise spre mine.

Sau se repezise spre ușă.

Îl surprinsesem în camera mea, iar el încercase să iasă. Apoi îmi pierdusem complet mințile și încercasem să-l lovesc în cap cu telefonul mobil. Mi-am masat fruntea cu vârfurile degetelor.

— Eu l-am atacat. El a încercat doar să mă oprească.

Surprinsă de o asemenea concluzie, a fost cât pe ce să izbucnesc în râs. Nici vorbă să fi încercat să mă omoare.

— Dar tot a intrat prin efracție în camera ta de hotel, a subliniat Ethan. Dacă nu pe tine te vâna, atunci ce căuta?

— Nu mi-a luat decât telefonul, din câte știu. Și nu e nimic incriminator în el.

Nu puteai fi prietenă cu Liv și să nu te molipsești puțin din paranoia ei. Informațiile confidențiale nu au ce căuta în *cloud*.

— Mai e ceva ce ar fi putut lua? m-a întrebat Ethan.

— Mi-am verificat tot echipamentul. Nu lipsește nimic.

Doar dacă nu cumva… M-am dus cu greu până la troller și i-am desfăcut fermoarul. Toate camerele mele foto erau acolo – dar am deschis-o pe una

dintre ele și, bineînțeles, cardul de memorie lipsea.

— Futu-i! Ah, futu-i!

— Aveai ceva important pe drive-uri?

— Da, o întreagă nuntă, am zis. Rahat! Încă nu apucasem să descarc nimic! Fir-ar să fie! Întotdeauna descarc totul imediat, dar eram moartă de foame și după aceea m-am trezit cu *el* în cameră.

— Ai pierdut pozele de la nuntă, a repetat Ethan, având grijă să păstreze un ton neutru.

— Sunt importante, am insistat.

— Bineînțeles. Dar n-o să fii omorâtă ori arestată din cauza lor, așa că o să trec asta la lucruri pozitive, a zis Ethan. Pozele o să ajungă la Jessup Consulting. Le poți recupera. Mai ales dacă nu vor să se aleagă cu o plângere la poliție pentru că unul dintre angajații lor te-a atacat.

— OK.

Am tras aer în piept, apoi am expirat lung. Calm. Puteam să fiu calmă.

— Stai jos. Mănâncă. Relaxează-te. O să văd dacă pot să aflu mai multe, a zis Ethan.

A aruncat o privire sceptică spre paginile deschise în browser.

— Închizi vreodată paginile?

— S-ar putea să am nevoie de ele mai târziu.

— Pe una dintre ele se aude „Old Town Road”.

— De obicei dau volumul la minimum când se întâmplă asta. E mai ușor decât s-o găsesc.

A oftat și s-a așezat să lucreze.

25

După ce am mâncat, l-am lăsat pe Ethan să-și continue cercetările online, încercând să dea de urma celui care mă atacase, și m-am dus până la mașina de gheață. Când am ieșit din nișa în care se afla aparatul, cu o găletușă plină în mână, am dat de comisarul-șef Bishop, care mă aștepta.

— Doamne Sfinte! a exclamat ea imediat ce m-a văzut. Cine naiba ți-a făcut asta?

— A fost o încăierare pentru buchetul miresei și am încasat un cot, i-am răspuns.

A clipit de câteva ori, nedumerită.

— Sunt fotograf de nunți. Scuze, a fost o glumă proastă. Am fost jefuită.

Destul de aproape de adevăr.

— Aici? m-a întrebat ea, neîncrezătoare.

— M-am întors în Seattle să fac fotografii la o nuntă.

— Nu ai menționat că pleci din oraș, a zis ea, cu mâna în șold.

Își parcase mașina chiar lângă a mea, pe diagonală, ocupând două locuri.

— Nu mi-am dat seama că trebuie să mă consult cu tine în această privință, i-am răspuns.

S-a încruntat.

— Moartea Oliviei a fost clasată drept sinucidere. Am înapoiat corpul neînsuflețit familiei. Marți e înmormântarea.

Mi-am pierdut echilibrul. Am reușit să nu mă împiedic, dar cu greu. Așadar era oficial.

— Cred că e o greșeală, a adăugat ea impasibilă.

— Crezi că Liv a fost omorâtă?

A încuviințat din cap.

— Atunci de ce…

— Sunt în orașul ăsta de șase luni sunt nouă, nu-s de-a locului, iar postul meu dispare în momentul în care Jim Green îi cere consiliului municipal să se descotorosească de mine, a zis Bishop, cu vocea plină de nemulțumire. A spus cât se poate de clar că e timpul *să trecem mai departe.* Dar nu-s convinsă. Să se sinucidă în felul ăsta fata aia, care era îngrozită de arme și de sânge și căreia toate persoanele din viața ei inclusiv tu, îi

pândeau cu ochi de șoim cel mai mic indiciu c-ar avea gânduri sinucigașe? Da, cred că a fost omorâtă. Dar dacă nu semnez hârtiile, rămân fără serviciu și nu pot face nimic în legătură cu asta. Așa stau lucrurile.

Am încercat să inspir adânc, ca să-mi recapăt controlul; durerea m-a săgetat în coaste.

— Cred că ai dreptate, am zis.

Bătea ușor cu degetele în centură.

— Am cercetat iazul ăla de trei ori. Eram pe cale să renunțăm. Dar Dougherty a insistat că în mod sigur e acolo, așa că mi-am tras încă o dată în picioare cizmele de cauciuc și, ca prin minune, l-am găsit. Poate nu l-am observat noi. Dar nu cred.

— Crezi că l-a aruncat cineva în iaz după ce ați căutat deja. Eu, de exemplu?

Am încercat să par stăpână pe mine și sigură, dar era dificil cu vânătăi pe față și cu o găleată cu gheață în mână.

— Ascunzi ceva, a zis Bishop. Lucru care îmi dă un sentiment neplăcut.

— Toată lumea ascunde ceva, am zis încet. Trebuie să merg să-mi pun gheață pe față. Dacă nu ai nevoie de mine…

— De fapt, aș vrea să vii la secție. De asta am trecut pe aici. Am încercat să te sunăm.

— Mi s-a furat telefonul. Ți-am spus că am fost jefuită.

A mormăit, neimpresionată de scuza mea.

— Mai sunt niște aspecte care trebuie lămurite. Pentru hârțogăraie, știi tu.

— Bine, am zis și am fluturat din mână. Când?

— Mâine. La zece, a răspuns Bishop.

— Bine, am repetat.

Voiam doar să se încheie odată discuția. Bishop mi-a aruncat o ultimă privire fermă înainte să se îndrepte spre mașina ei. Când m-am întors, l-am găsit pe Ethan stând în ușă.

— Despre ce a fost vorba? m-a întrebat când m-am strecurat pe lângă el.

— Doar își face meseria.

Mai bine decât oricine altcineva din orașul ăsta.

— Trebuie să merg mâine la secție.

— Nu arătând în halul ăsta, a zis Ethan.

Am aruncat o mână de cuburi de gheață într-o pungă de plastic și mi-am

lipit-o de puntea nasului.

— Nu vrei să umbli prin oraș așa, plină de vânătăi. O să ți se pună genul de întrebări la care nu vrei să fii obligată să răspunzi. Și nu doar de către Bishop.

— E singura față pe care o am, Ethan.

A scos un sunet amuzat.

— Nu-ți face probleme. Găsim noi o soluție.

Am mișcat gheața ca să-l pot privi mai bine.

— Ce-i? a întrebat când mi-a văzut privirea.

— Nimic. Mă gândeam doar ce tip de treabă ești.

Mi-a adresat un zâmbet derutat și s-a întors la laptop. L-am privit lucrând, în timp ce mă sâcâia un amestec ciudat de plăcere și anxietate.

Toată lumea ascunde ceva, iar eu încă nu știam ce ascunde Ethan. Problema era că-mi plăcea de el. Mult. Aș fi putut chiar spune că mă îndrăgosteam de Ethan, dacă în trupul meu ar fi fost loc în acest moment pentru asemenea sentimente. Dar nu-mi puteam permite să simt ceva pentru el, câtă vreme nu știam ce era în neregulă în privința lui.

Și ce-l determina să rămână lângă cineva atât de distrus ca mine.

———————

Când m-am trezit dimineața, am constatat că Ethan plecase. Într-o oră trebuia să ajung la secția de poliție. Am făcut duș și m-am îmbrăcat, apoi m-am privit sceptică în oglindă. Umflătura se mai retrăsese, dar nasul căpătase o nuanță oribilă de mov-verzui, dungi întunecate întinzându-se spre pungile de sub ochi. Am răsturnat conținutul trusei de machiaj. Aveam un mic tub de fond de ten, rimel, creion pentru conturul ochilor și un ruj simplu de culoarea pielii.

S-a deschis ușa. A intrat Ethan, care avea în mâini încă o pungă cu mâncare la pachet de la restaurant și o sacoșă pentru cumpărături.

— Am luat niște provizii, a zis.

— Ce fel de provizii? l-am întrebat bănuitoare.

A golit sacoșa de cumpărături pe pat, iar din ea s-a împrăștiat o varietate amețitoare de produse pentru machiaj.

— A trebuit să iau mai multe nuanțe, pentru că nu eram sigur care se potrivește cel mai bine.

M-a privit curios, apoi a luat o mână de produse și a venit spre mine.

— Asta pare cea mai apropiată, a zis, aducând un tub lângă obrazul meu.

— Mersi.

M-am uitat la produse. Îmi luase un fond de ten lichid, un baton corector, un fond de ten într-o nuanță de galben și o pudră, iar eu m-a holbat nedumerită la ele.

— Ia să vedem, a continuat Ethan, văzându-mă atât de pierdută. Lasă-mă pe mine!

A deschis produsele unul după altul și a aplicat un strat din fiecare, tamponând cu atingeri delicate cu ajutorul unui burețel de machiaj, ca să nu mă doară. Treptat, vânătăile au dispărut și machiajul s-a contopit cu restul pielii.

— Trebuie să-ți machiez toată fața, altfel o să se vadă că ai folosit fond de ten doar într-un loc, a zis.

— Să nu acoperi cicatricea! am spus imediat.

— Nu o ascunzi niciodată, nu-i așa?

— Nu-mi dau voie.

Am stat nemișcată, privindu-i chipul în timp ce lucra.

— Te pricepi la treaba asta.

— O ajutam pe mama.

— Tatăl tău o bătea?

A mormăit.

— Taică-meu se purta cu mama de parcă era o regină. După ce l-am pierdut, ai fi zis că se pedepsea singură ieșind cu nemernici. I-a trebuit multă vreme să iasă din prăpastia aia. Imediat ce am împlinit 18 ani am plecat. Nu mai puteam rămâne, s-o văd repetând aceleași greșeli, iar și iar. Nu ne-am vorbit mai bine de cinci ani. Apoi l-a cunoscut pe George.

— Nu prea vorbești despre tine, nu-i așa? l-am întrebat.

— De ce spui asta?

— Pari că nu te simți în largul tău. Ca și cum nu ai fi repetat asta suficient încât să nu suferi când explici.

— Bănuiesc că sunt mai obișnuit să vorbesc despre suferința altora. Ești gata.

M-am privit în oglindă. Se vedea că sunt machiată – nimeni nu are pielea atât de impecabilă dar vânătăile erau invizibile.

— Ești un magician.

— Hocus-pocus! a exclamat el, fluturându-și mâinile.

— Unul cam siropos, am adăugat.

A râs scurt.

— Cred că e timpul să dau piept cu realitatea.

M-a dus cu mașina, dat fiind că mă dureau coastele dacă ridicam mâinile să țin volanul. Am intrat împreună în secția de poliție, iar femeia de la recepție ne-a măsurat cu privirea. Îi știusem numele cândva, dar acum îmi scăpa.

— Poți merge direct în spate, draga mea, mi-a spus ea. Tu poți aștepta aici.

A arătat cu pixul către scaunele aliniate la perete, țintuindu-l pe Ethan cu privirea.

Apoi m-a condus pe un coridor până într-o sală de ședințe.

— Doar un minut, a zis, după care s-a făcut nevăzută.

Am luat loc cu grijă pe un scaun. Când mă așezam și mă ridicam mă dureau cel mai tare coastele, însă nu voiam să fiu obligată să fac asta de față cu alți oameni.

N-a trecut nici măcar un minut înainte ca ușa să se deschidă. Dar nu Bishop a intrat, ci agentul Dougherty, împreună cu un bărbat îmbrăcat în costum gri, pe care nu-l cunoșteam.

— Naomi. Drăguț din partea ta să vii să ne dai o mână de ajutor.

— Cu hârțogăraia, am zis, oarecum întrebător.

Dougherty și-a dres glasul.

— Păi, treaba e că speram să ne ajuți și cu niște informații ia să fie clar, nu ai nicio obligație legală să faci asta, a adăugat el. Dar Mon… comisarul-șef Bishop… adică…

Bărbatul în costum a afișat un zâmbet detașat, profesional.

— Comisarul-șef Bishop îmi face pe plac, a zis el.

A înaintat și a întins mâna.

— Încântat de cunoștință, domnișoară Cunningham! Mă numesc Sunil Sawant.

— Ești de la biroul șerifului districtual? mi-am dat cu presupusul.

— Nu. De fapt, sunt de la FBI. Sediul local din Seattle.

Am înlemnit, holbându-mă la el. A venit și s-a așezat pe scaunul din vecinătatea mea, rotindu-l astfel încât să mă privească direct, dar lăsând o distanță confortabilă între noi. Stătea aproape, dar fără să fie intimidant. Fără să dea impresia de intimitate.

— Monica și cu mine ne cunoaștem de multă vreme și am rugat-o să-mi

permită să vin aici.

— Am crezut că s-a stabilit că moartea lui Liv a fost o sinucidere, am zis. Ce are asta de-a face cu FBI-ul?

— E o chestiune de interes personal, nu chiar oficial. O simplă discuție, a zis Sawant.

Tonul lui, limbajul trupului – totul era prietenos și relaxat, dar mă simțeam tot mai încordată. Dougherty stătea în picioare în spatele lui, cu mâinile în șolduri. Dacă mustața i-ar fi fost puțin mai lungă, și-ar fi ros-o. Arăta ca și cum ar fi vrut să-l dea afară pe tip, dar nu putea – pentru că Sawant a fost invitat aici de Bishop.

Sawant putea pune întrebările care pe Bishop ar fi costat-o slujba. El putea insista, iar ea se putea preface că nu știe nimic.

— Deci… am început, apoi vocea mi s-a stins treptat.

Mai bine să-l las să creadă că nu-mi vine în minte niciun lucru care ar putea interesa FBI-ul, chiar dacă știam o groază.

— I-ai spus comisarului-șef Bishop că ai venit în oraș să te vezi cu Olivia. Corect? m-a întrebat.

— Corect, am răspuns. Ea m-a rugat să vin în vizită.

— Iar lucrul acesta a fost determinat de moartea lui Stahl.

— Mai mult sau mai puțin. Ne-am întâlnit toate trei. Eu, Olivia și Cass. Cassidy Green.

— Da. Cunosc destul de bine cazul, a spus Sawant.

La colțurile ochilor i-au apărut niște riduri care aduceau a zâmbet.

— Voi trei ați avut un rol esențial în condamnarea lui.

— Asta-mi spune toată lumea.

Nu-mi dădea impresia că e un membru al clubului meu de adoratori.

— Nu ești de acord?

— Nu prea-mi place să mă gândesc la asta.

— Domnișoară Cunningham, am văzut biletul lui Liv. Cum am spus, cunosc foarte bine cazul Stahl. Am fost fascinat de el încă de la primul curs de criminologie din facultate. Când am ajuns în FBI și am primit acces la acele dosare, m-am simțit ca un copil în magazinul cu bomboane. Știi ce m-a frapat? Micile fragmente lipsă. Mai ales cele din interogatoriile cu voi, cele trei fete.

— Fragmente lipsă, am repetat. Ce fel de fragmente?

— Există mici contradicții și omisiuni privind momentul în care a fost

făcută identificarea, în cazul lui Cassidy și al Oliviei. Iar în cazul tău sunt câteva rapoarte contradictorii despre cine era prezent în încăpere. Și în legătură cu cine stătuse de vorbă cu tine înainte de asta. E posibil să-ți fi spus cineva despre Stahl înainte să-l identifici la poliție?

Am înghițit în sec. Primul meu instinct a fost să mint. E mai ușor să ții un secret decât să-i pui capăt.

— E posibil, am spus într-un final. Dar n-aș putea să îți spun sigur. Nu-mi amintesc decât frânturi din spital și totul e neclar.

— Nu ai fost capabilă să descrii detalii ale atacului, dar pe Stahl l-ai identificat imediat.

— Ți-am spus. Nu-mi amintesc nimic. Ți-aș răspunde dacă aș putea, dar chiar n-am idee ce am zis.

Peste umărul lui Sawant vedeam fața trasă a lui Dougherty.

— Dar legat de atac? Îți amintești ceva? Îți amintești să-l fi văzut pe Stahl? m-a întrebat, aplecându-se în față.

— Nu.

M-a privit fix, ca și cum nu s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns și nu știa cum să continue.

— Bruma de amintiri pe care o am se contopește complet cu lucrurile pe care le-am aflat sau le-am văzut ori care mi-au fost spuse. Dacă mi-ai cere azi să depun mărturie, nu aș mai putea. Cât despre ce am spus în acel moment – a trecut foarte mult timp de atunci, iar eu m-am străduit din răsputeri să uit cât de mult pot. Probabil că ai o idee mai clară decât mine despre tot ce s-a întâmplat, dacă ai citit dosarele.

Dougherty părea că nu se simte în largul lui. Sawant s-a foit în scaun. S-a uitat la carnetul pe care-l adusese cu el, și-a notat ceva ce n-am putut desluși și a ridicat din nou privirea.

— În biletul ei de adio, Olivia spune că s-a săturat să mintă, în ce privință mințea?

Am ezitat. Această parte din adevăr nu-mi aparținea numai mie. Îi făcusem o promisiune lui Cass.

— Ar putea fi mai multe lucruri. Sau nimic. Liv și realitatea nu se înțelegeau întotdeauna foarte bine.

Am regretat cuvintele de îndată ce le-am rostit. Liv nu merita asta din partea mea.

— Spui că tot ce a scris în acel bilet e… ce anume? O plăsmuire?

— Practic, ar fi o halucinație, am zis și i-am susținut privirea. Nu știu la ce se referea Liv în acel bilet. Știu că îi era greu și că, de multe ori, ne ascundea amploarea luptei pe care o ducea.

— Deci nu știi că avea tendințe sinucigașe.

— Nu avea, am spus, dând mai degrabă impresia de încăpățânare decât de siguranță.

— Și-a pus capăt vieții. Asta e definiția unei persoane cu tendințe sinucigașe, nu? Doar dacă nu cumva crezi că nu a fost sinucidere.

— E ușor să presupui că, dat fiind că era bolnavă, Liv s-a sinucis, am zis încet. E răspunsul care pare evident. Dar, după precedenta încercare, cu toții am ajuns să recunoaștem foarte bine semnalele de alarmă. Liv nu era deznădăjduită. Era preocupată. Își făcea planuri. Și… am dat să adaug, apoi am șovăit. A promis.

— A promis, a repetat el, sceptic.

— Așa făceam noi Ne promiteam una alteia că aveam să fim tot aici în dimineața următoare.

— Așadar nu numai ea promitea? a întrebat Sawant.

Am strâns pumnii în poală.

— Era ceva de care aveam amândouă nevoie. Și nu e o promisiune pe care ar fi încălcat-o.

— A lăsat un bilet.

Asta era partea pe care nu o puteam nici explica, nici înțelege.

— Poate că nu a fost un bilet de adio. Poate a vrut…

Cuvintele mi-au rămas suspendate în aer.

Nu mă puteam gândi la vreo modalitate de a interpreta acele vorbe în alt fel.

— N-ar fi făcut așa ceva.

— De fapt, sunt înclinat să îți dau dreptate, a zis Sawant.

Ușurarea mi se prelingea ca apa rece pe piele.

— E clar că pe Olivia Barnes a omorât-o cineva. Și cred că motivul e acela că nu mai voia să ascundă o minciună veche. O minciună în legătură cu ce s-a întâmplat acolo, în pădure, acum 22 de ani

A lăsat cuvintele să-și facă efectul. Numele Persefonei mi se înțepenise în gât. Îi făcusem o promisiune lui Cass. Dar trecuserăm de mult peste respectarea acestor promisiuni.

— Ce relație ai cu Oscar Green? m-a întrebat Sawant, întrerupându-mă

înainte să apuc să vorbesc.

M-am încruntat. Nu în direcția asta m-aș fi așteptat să se îndrepte.

— N-am nicio relație.

— Ai avut însă o legătură amoroasă.

— Cine naiba ți-a spus asta? l-am întrebat, cu furia răzbătând prin cuvinte.

Sawant s-a relaxat un pic, ca și cum descoperise ceva important.

— Tu și Oscar Green ați avut o relație romantică în trecut, nu-i așa? a insistat el.

— Nu, nu e… noi nu…

Nu a fost nimic *romantic* între noi. Cât despre *relație,* asta era de-a dreptul ridicol. Însă Sawant a continuat.

— Nu atunci, firește – nu aveai decât 11 ani. Dar era fratele mai mare al celei mai bune prietene. Un tip arătos, popular, mai mișto de atât nici că se putea. Ar fi fost surprinzător dacă nu ți-ar fi căzut un pic cu tronc.

Am râs gâtuit.

— Habar nu ai despre ce vorbești, am zis.

Noi doi…

— Oscar are ditamai cazierul. Nimic cât timp a fost minor, apoi se mută din Chester pentru câțiva ani și paf! Ultraj, comportament necuviincios, ultraj.

— Ăsta-i Oscar, am zis.

Tâmpitul ăla ar fi trebuit să-și dea seama că, odată plecat din Chester, nu putea scăpa nici dacă făcea doar jumătate din mizeriile săvârșite aici, unde taică-său era primar.

— Am stat și m-am gândit. Dacă *nu a fost* Stahl cel care te-a atacat, cine ai spune că a fost? Dacă nu cumva acoperi pe cineva. Cum ar fi pe fiul primarului.

— De ce să încerce Oscar să mă omoare? am întrebat, clătinând din cap.

— Poate că știai ceva ce i-ar fi putut pune în pericol existența tihnită de răsfățat al sorții, a sugerat Sawant. Ceva ce făcuse el.

Oase în pădure, m-am gândit. *Ea își petrecea timpul cu Oscar Green.*

— Nu-mi imaginez ce ar putea fi. Și, ca să fie clar: nu aș ascunde *mizerii* de dragul lui Oscar Green. Fii cât se poate de sigur că n-aș omite să menționez că m-a înjunghiat.

Dar oare Cass ar face-o? m-am întrebat și imediat m-am detestat că am

putut să gândesc așa.

— Interesant. Pentru că am auzit niște lucruri despre voi doi care ar putea trezi suspiciuni în privința asta. Minciunile au obiceiul să se dezvolte. Uneori, consecințele lovesc după ani buni. Liv voia să spună adevărul. Tu ai vrut asta, Naomi?

Adevărul.

I-aș fi putut spune totul. L-aș fi putut transforma pe agentul Sawant în salvatorul meu, în calea mea de scăpare – aș fi putut să-i încredințez tot ce știu, tot ce făcusem și să am încredere în el că va pune totul cap la cap. Așa ar fi fost înțelept. Așa ar fi fost corect.

Dar nu am putut. Mă agățasem de lucrul ăsta pentru prea mult timp și cu prea multă disperare. Adevărul îmi aparținea și eu aveam să fiu cea care îl descoperă. *Cea care o descoperă pe ea,* mi-a venit în gând, însă nu eram sigură dacă mă refeream la Liv sau la Persefona ori la motivul pentru care mi se părea și acum că amândouă sunt pierdute.

— M-am săturat să mă faci mincinoasă, am zis și m-am ridicat brusc, fără să țin seama de durerea care m-a săgetat. Am terminat.

— Naomi…

— Doamna a spus că a terminat, a zis Dougherty.

Când am trecut pe lângă Sawant, și-a pus mâna pe umărul meu și m-a condus afară, pe coridor.

Am aruncat o privire în urmă. Sawant s-a întors în scaun, stând relaxat cu un cot pe masă și privindu-mă cu ochi ageri. Nu se lăsase păcălit.

Dar avea oare dreptate?

Nu mai puteam evita să dau ochii cu Oscar.

26

Când ne-am îndepărtat destul ca să nu mai putem fi auziți, Dougherty a zis:

— Îmi pare rău pentru povestea asta. Nu știu ce e în capul lui Bishop, să-i permită să-ți spună toate astea.

În spatele lui, pe coridor, Bishop însăși stătea în ușa biroului ei, cu ochii pe noi. Nu intrase în încăpere. Își lăsase loc să pretindă că nu avea nimic de-a face cu treaba asta, dacă se supăra cine nu trebuie. Și-a îndreptat spatele și a venit spre noi.

— Numai prostii, pe bune. Oscar e el mai necioplit, dar e băiat bun, a zis Dougherty exact când ea a ajuns lângă noi.

„Băiatul" avea 40 de ani.

— Acum pot pleca? am întrebat-o pe Bishop.

Dougherty s-a întors pe jumătate, ca și cum de abia atunci i-a remarcat prezența.

— Chiar nu te putem reține, a zis el.

Pe fața lui Bishop a apărut un rictus, de parcă încerca să nu se încrunte la el.

— Așa-i, nu putem, a fost ea de acord.

— În regulă atunci.

Am pornit pe coridor, cu umerii încordați și coastele pulsând de durere, și i-am lăsat să-și vadă de mica lor luptă pentru putere.

Problema nu era că Sawant se înșela. Problema era că *aproape* avea dreptate în foarte multe privințe. Nu, nu l-aș fi acoperit pe Oscar. Dar o groază de oameni ar fi făcut-o. Oameni care ar fi putut vedea, în faptul că Dougherty era atât de pornit pe Stahl, o ocazie de a da vina pe altcineva.

Cum ar fi Cass.

Cass și Oscar fuseseră întotdeauna apropiați. Nu-și găsea timp pentru Liv sau pentru mine, dar oricând voia Cass să se joace puțin pe Nintendo sau să dea o tură prin oraș, Oscar îi stătea la dispoziție. Iar ea îl admira foarte mult. Nu îi văzuse niciodată cealaltă față – cea pe care o păstra pentru oameni ca mine, care nu se puteau plânge. Nu i-am spus niciodată. Îmi era prea teamă să aflu cui îi era cu adevărat loială.

Și nici nu ar fi fost prima dată când îl acoperea. În ochii părinților lor, Oscar nu greșea niciodată – belelele în care s-a băgat nu erau niciodată din vina lui. Îmi aminteam cât se poate de clar seara în care comisarul-șef Miller venise acasă la familia Green ca să întrebe unde fusese Oscar cu o seară în urmă. Big Jim i-a aruncat o privire rapidă lui Cass și a spus că Oscar fusese acasă ca să aibă grijă de ea, iar ea intervenise ca să confirme, cu ochii mari și plini de sinceritate. Numai că eu și Cass stătuserăm împreună în acea seară, iar Oscar în mod sigur nu fusese cu noi.

Dar atunci a fost vorba de nu știu ce acuzație de vandalism. Aici era vorba de tentativă de omor. Ar fi mers Cass atât de departe pentru fratele ei? Și ar fi obligat-o și pe Liv să îi țină isonul?

Adâncită în gânduri, am ajuns în holul principal și m-am oprit, surprinsă. Cody Benham stătea lângă recepție, discutând amical cu secretara, care-i zâmbea cu toată fața. Când m-a văzut, s-a îndreptat de spate, a șoptit ceva și a bătut în birou într-un soi de *rămas-bun* degajat. S-a îndreptat spre mine cu o privire întrebătoare.

— Naomi? E totul în ordine?

Ethan, care ședea pe unul dintre scaunele din față, și-a ridicat privirea din telefon și a sărit în picioare. Am dat din umeri spre Cody.

— Cred că da. Tocmai plecam. Cum de te-ai întors în oraș?

— Am venit pentru înmormântare. Bishop a zis că trebuie să discute cu mine, așa că am fost de acord să vin cu o zi mai devreme. Tu?

— Cam la fel.

— Ce voia să știe? m-a întrebat el.

— Nu ea mi-a pus întrebări. E aici un tip de la FBI. Agentul Sawant.

Ethan stătea stingher la o oarecare distanță. Când a auzit asta, a ridicat din sprâncene.

— FBI-ul e interesat de moartea lui Liv?

— E mai degrabă interesat de o posibilă legătură cu cazul Stahl, am zis.

Pe fața lui Ethan s-a așternut îngrijorarea. Cody părea și mai derutat.

— Ce legătură ar putea fi? a întrebat el.

— Sunt sigură că o să-ți spună el.

Am făcut o pauză.

— Pune întrebări despre Oscar.

Cody a oftat.

— Asta explică de ce-și închipuie că am ceva relevant de adăugat. Într-

un orășel ca ăsta nu ai prea multe alegeri când vine vorba să-ți faci prieteni de vârsta ta. Chiar și așa, nu-mi vine să cred că am făcut o treabă așa de proastă când mi i-am ales pe-ai mei.

— Petreceați mult timp împreună, așa-i? l-a întrebat Ethan.

Cody s-a răsucit spre el, cu o strălucire periculoasă în ochi.

— Cred că ai hărțuit-o deja destul pe Naomi, nu ți se pare?

— Cody, am intervenit, atingându-i brațul. E-n regulă. Ethan e… îi dau o mână de ajutor. Cu podcastul.

— Am pornit-o cu stângul, a zis Ethan. E doar vina mea. Te asigur că nu o oblig pe Naomi să facă nimic din ce nu vrea.

— Iar eu te asigur că sunt în stare să-i zic vreo două dacă face așa ceva, am adăugat, ca nu cumva discuția să ia o turnură și mai gravă.

Faptul că doi tipi erau gata să se înfrunte pentru onoarea mea ar fi trebuit să mă flateze, dar se dovedea a fi doar enervant.

— În regulă, a zis Cody, dar expresia bănuitoare nu i-a dispărut.

Se întâmpla ceva ciudat între ei doi, însă nu aveam energia să despic firul în patru.

— Ar trebui să plecăm, i-am spus lui Ethan.

— Da. Avem multă treabă, a fost el de acord.

— Putem vorbi doar un minut, Naomi? a întrebat Cody.

— Sigur. Ethan, ai putea…

— Te aștept în mașină, a propus el.

Mi-a atins cotul, un gest care putea fi unul de susținere și de încurajare sau putea fi doar un mod de a-i transmite clar lui Cody că *NOI DOI FACEM SEX*. Întrucât lucram asupra mea ca persoană, am hotărât să dau crezare primei interpretări.

Mâna lui Cody pe brațul meu, în timp ce mă conducea dincolo de recepție și de funcționara care evident că trăgea cu urechea, era clar un gest protector.

— Ești sigură că știi ce faci? m-a întrebat.

— O fac cu un podcaster de 1,90, am zis pe un ton mucalit.

Cody a primit încercarea mea de a fi glumeață cu o grimasă.

— Știu ce fac. E un tip OK.

— Ce știi despre el? a insistat Cody.

— Știu destul, m-am apărat.

— Am auzit de la alți oameni de prin oraș. Nu le place genul de întrebări

pe care le pune.

— Să fim serioși! Orașul ăsta dă drumul la bârfe pentru oricine are un creion și un carnet, am comentat pe un ton dezaprobator.

— Să ai grijă, Naomi! Ține minte că interesele lui și ale tale s-ar putea să nu coincidă.

— Sunt om în toată firea, Cody. Nu mai am nevoie de un cavaler în armură strălucitoare să mă salveze de căpcăuni, i-am amintit.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am pupat pe obraz, apoi am dat să plec. M-a prins de mânecă, blocându-mi mișcarea.

— Ce ai pățit la față? m-a întrebat cu voce răgușită și joasă.

— Nimic.

— E învinețită.

— Am căzut și m-am lovit, i-am spus, fără să pomenesc despre individul care-mi dăduse o mână de ajutor la treaba asta. Să nu mergi niciodată pe tocuri înalte cu mâinile ocupate. Sfat de la o expertă.

Nu mi-a dat drumul.

— Cody, sunt OK. Și nu a fost Ethan, dacă asta îți imaginezi. Crede-mă, dacă ridică un tip mâna la mine…

— Îmi spui și am eu grijă, a zis el.

— Da. Îmi amintesc, i-am răspuns. Trebuie să plec, Cody. Îți sunt recunoscătoare pentru grijă.

Dougherty și-a dres glasul. Cody a privit către el.

— Ascultă, Naomi! Nu mai vorbi cu Sawant ori cu Bishop sau cu nimeni altcineva fără un avocat, bine?

— N-am făcut nimic.

— Un motiv în plus să te asiguri că ești acoperită. Ai încredere în mine. Ia-ți un avocat!

— N-aș ști de unde să-ncep, am mărturisit.

— Îți pot da câteva nume. Sună-mă mai târziu, OK? Și nu-ți face griji în privința costurilor. O să am grijă să fie acoperite.

— Cred că preferam varianta în care a mă proteja presupunea să lași lat pe cineva.

Mi-a aruncat o privire.

— Bine, bine! O să te sun. Acum du-te înainte să înceapă Dougherty să bată din picior de nerăbdare.

I-am făcut semn cu mâna să plece. L-a urmat pe Dougherty pe coridorul

din spate și l-am pierdut din vedere. Apoi m-am dus în parcare. Ethan stătea sprijinit de capota mașinii, cu mâinile în buzunare.

— E totul în regulă? m-a întrebat.

Am clătinat ușor din cap și am urcat pe locul din dreapta. Cuvintele lui Cody îmi pătrunseseră în creier. Nu știam multe despre Ethan. Și aveam încredere totală în el.

Pe drum, l-am pus la curent cu discuția pe care o purtasem cu Sawant, încercând să nu mă las copleșită de emoții.

— Nu pare să aibă ceva concret, a comentat Ethan când am terminat.

— Nu pare, într-adevăr, am fost de acord.

— Despre ce a vrut Benham să vorbiți?

— Vrea doar să aibă grijă de mine.

— Sunteți și acum apropiați?

— Nu suntem apropiați. Nu l-am mai văzut de ani buni. Dar unele lucruri nu dispar.

Mi-am lăsat capul pe spate și mi l-am sprijinit de tetieră.

— Uneori e prea protector. Cu toate că, dacă e să fiu corectă fată de el, a existat o vreme când a fost bine că era așa.

— Te referi la momentul în care te-a găsit. Când te-a scos în brațe din pădure.

— Atunci. Și înainte de asta.

Nu m-a întrebat; a așteptat doar. Mi-am trecut vârful degetului în jos pe sticla rece a geamului. Dar povestea asta nu-i aparținea lui Ethan. Deocamdată, îi oferisem destul din mine și, în cele din urmă, tăcerea a devenit un răspuns.

27

În vara cu Jocul Zeiței, Oscar venise acasă de la colegiul de stat, la fel și Cody. Lucrau amândoi pentru tatăl lui Cass la fabrică, așa cum se întâmpla în fiecare vară. Cody făcuse întotdeauna doar minimul necesar, mai mult ca să-și petreacă timpul cu Oscar și să aibă bani de țigări. Oscar muncea pe rupte. În cele din urmă, într-un fel sau altul, lui avea să-i rămână firma, dar era evident că voia s-o merite. Sau cel puțin așa părea. Dar, la un moment dat, asta s-a schimbat. Oscar a încetat să mai vină la muncă sau apărea beat jumătate din timp. Cody a început să ia lucrurile mai în serios – ca și cum și-ar fi dat dintr-odată seama că nu putea să se bazeze pe banii familiei, ca Oscar.

Îl evitam pe Oscar în cea mai mare parte a timpului. Nu de frică, ci pentru că un copil își dă seama când un om mare nu-l simpatizează. Disprețul pe care unii adulți îl au pentru copii e un lucru îngrozitor de conștientizat când ești mic. Dar, în acel an, disprețul s-a transformat în cruzime.

În vara aia, pubertatea începuse să-și facă de cap și nu aveam de gând să-i cer lui taică-meu să-mi cumpere un sutien, așa că purtam aproape mereu pulovere lălâi și tricouri. Oscar a observat – nu că ar fi fost atras de mine, ci pentru că găsise o nouă cale prin care să-mi intre pe sub piele, când se plictisea.

— Ce ascunzi acolo, mere furate?

— Par mai degrabă niște sâmburi de cireșe.

— Te-a înțepat o albină?

— Ooo, micuța Naomi e de-acum *femeie*! Ți-a venit deja ciclul?

Dacă era de față, Cody îl înghiontea pe Oscar în umăr.

— Taci, frate! E doar un copil. Iisuse!

Taică-meu mi-a spus să râd de toate astea. Să ripostez cu o replică isteață. Cass mi-a spus să-i ignor vorbele, că nu însemnau nimic. Toți ceilalți care auzeau erau amuzați – *Oscar ăsta e-așa un ștrengar, dar are o inimă tare bună!* Cody a fost singurul care s-a purtat ca și cum Oscar trebuia să-și schimbe comportamentul.

Am plecat capul și nu l-am băgat în seamă. Zi după zi. Până în *acea* zi. Cu tricoul ud de transpirație lipit de spinare pe sub hanorac, am obosit să tot încerc să-mi ascund micile protuberanțe ale sânilor.

Aveam în buzunar, ca talisman, osul de la degetul Persefonei și-n minte instrucțiunile lui Cass: *Azi trebuie să aducem o ofrandă de un fel aparte. Ceva luat, nu primit. Ceva de valoare. Asta înseamnă că trebuie să coste bani, dar nu ai voie să plătești pentru acel lucru*. În ochi avea o sclipire poznașă. *Du-te, Artemis! Adu ofranda pentru Regină!*

Furasem cam o sută de batoane de Snickers de la Marsha, dar lucrurile perisabile erau interzise. Ajunseserăm la concluzia că, după ofrandele inițiale de pâine și lapte, Grota ajunsese să miroasă, în cuvintele lui Cass, „ca gaura fundului unui jucător de fotbal”.

Așa că trebuia să fie altceva. Ceva care să aibă însemnătate. Marsha ținea un mic raft cu brățări-talisman lângă casa de marcat. Am intrat repede în magazin, am plătit de data asta pentru Snickers și am șterpelit un delfin de argint cât unghia de la degetul mic. Chiar și pe vremea aia mă pricepeam de minune să mint. Atâta am numărat monedele și m-am codit, ca și cum mă jenam că trebuie să mă scormonesc după ultimii cinci cenți, încât Marsha a fost atât de exasperată, că nici n-a observat ce luasem.

Am luat-o pe lângă clădire, la distanță de drum – cel mai rapid mod de a ajunge înapoi la cărarea care avea să mă ducă lângă Persefona –, și am dat de Oscar. Ținea o țigară între degete, al cărei capăt aprins mai avea puțin și-i atingea vârfurile degetelor dacă mai trăgea un fum. A aruncat-o pe pământ și m-a privit cu niște ochi oblici, indolenți

— Ai fost la lăptărie? a zis și a râs singur la propria glumă proastă.

Am dat să-l ocolesc.

— Vino încoace, fetițo! N-am vrut să te supăr.

— Dispari, Oscar! am zis.

Probabil era prima dacă când îi vorbeam altfel decât printr-un mormăit; și a sunat înspăimântător.

— Pisicuței i-au crescut gheare, a comentat el și a râs scurt.

A venit agale spre mine, cu mâinile în buzunare.

— Vrei să muști și să zgârii, este? Hârrr!

Mi-a aruncat un rânjet strâmb. M-am tras înapoi.

— Lasă-mă-n pace!

Am încercat din nou să am o voce feroce. Și din nou am dat greș.

— Hai! a repetat el.

M-a apucat de încheietură și m-a învârtit de parcă dansam. De parcă ne jucam.

— Vezi tu, când un băiat e răutăcios cu tine, înseamnă că te place.

— Tu nu mă placi, i-am spus, dezechilibrându-mă nu doar la propriu.

— Poate că da. Poate că nu. Vrei să aflăm?

M-a tras mai aproape. Respirația îi mirosea a alcool. Era ora 11, iar el duhnea a băutură. Cunoșteam mirosul ăla și știam că-l făcea pe taică-meu să devină sentimental, dar inofensiv. Nu credeam că Oscar era același tip de beț iv.

— Dă-mi drumul! am scâncit.

Asta l-a făcut să izbucnească din nou în râs. M-a învârtit, cu o mână pe mijlocul meu, și în clipa următoare spatele îmi era lipit de zidul magazinului. Mirosurile de bere și de tutun și de benzină s-au amestecat. Mi s-a făcut greață.

— Noi suntem sortiți unul altuia, știai asta? m-a întrebat Oscar.

Capul i s-a aplecat și pe buze îi juca un zâmbet viclean. M-am uitat la el, amuțită de faptul că nu înțelegeam nimic.

— Lui Oscar cel ursuz îi place gunoiul, înțelegi? Eu sunt Oscar, tu ești gunoiul. Noi doi suntem făcuți unul pentru altul.

A rostit ultima propoziție cu glas melodios, rânjind.

— Ai vrea tu! am zis.

A fost o prostie. Rânjetul i s-a lățit pe toată față.

— Vrei să zici că tu ai vrea, nu?

Și-a băgat mâna pe sub hanoracul meu și mi-a mototolit tricoul.

— Chiar ai ceva acolo, dedesubt?

Degetele lui scormonitoare îmi cercetau coastele. Nu m-am mișcat. Nu am opus rezistență, nu am țipat. De la începutul verii, încercasem să fiu Artemis, femeia-vânător neînfricată, dar acum nu aveam nimic din ea. Eram doar puiul de căprioară care tremură înaintea dinților ascuțiți ai câinelui de vânătoare. Am înghețat și m-a cuprins nu un val de frică, ci amorțeala capitulării.

Și în clipa aceea, Oscar s-a trezit smucit în spate.

— Ce dracu’ faci? l-a luat la rost Cody, trăgându-l de pe mine.

— Mă prosteam și eu, a zis Oscar râzând, cu mâinile ridicate, semn că se predă.

— N-are decât 11 ani! a strigat Cody.

Se înroșise la față de furie. L-a împins tare pe Oscar în piept, făcându-l să se dea înapoi un pas, și s-a apropiat din nou de el.

— Ce dracu', ești pedofil?

— N-aveam de gând să fac nimic. Ce naiba! Relaxează-te, Benham! Oricum n-are mai nimic acolo, ca să ai ce apuca.

Cody l-a pocnit. Oscar nici măcar n-a ridicat mâinile să se apere, de parcă nu-i venea să creadă că prietenul lui era în stare de așa ceva. Pumnul lui Cody l-a izbit în falcă, iar Oscar s-a clătinat, în timp ce din buza spartă îi țâșnea sânge. L-a privit calm pe Cody, cu o mână ridicată. Arătându-i acestuia că se făcuse înțeles.

Dar Cody nu terminase.

— Să nu te mai atingi niciodată de ea! a zis el, iar în clipa următoare a tăbărât din nou asupra lui Oscar.

De data asta, Oscar a încercat să pareze lovitura, să riposteze la rândul lui, dar Cody avea la activ tot atâtea bătăi ca prietenul lui. Era la fel de înalt ca el. Iar furia ardea în ochii lui asemenea unui foc scăpat de sub control. L-a lipit pe Oscar de zid.

— Gunoi ordinar ce ești…

Pumnii loveau cu un zgomot surd în coaste. Oscar s-a învârtit în loc. Cody l-a prins de guler și l-a răsucit, aruncându-l la pământ, iar apoi ghetele lui s-au înfipt în trunchiul lui Oscar.

— Dacă te mai apropii vreodată de ea, te omor! a zis Cody, cu voce sacadată, dar calmă.

S-a uitat la mine, iar ochii încă îi scânteiau de furie. Oscar a gemut, ținându-se de stomac.

— Pleacă de-aici, puștoaico!

Am luat-o la fugă, fără să mă uit înapoi. M-am afundat în pădure și am străbătut în fugă potecile care încă mă făceau să mă simt în siguranță. Am fugit până când respirația mi-a devenit un șuierat ascuțit și o durere mi s-a pus îndărătul plămânilor, de parcă m-ar fi împuns vârful unui cuțit. Abia atunci m-am oprit, poticnindu-mă, și m-am sprijinit de trunchiul unui copac.

Noi doi suntem făcuți unul pentru altul. Pentru că eram un gunoi.

Nu am uitat niciodată lucrul ăsta. Nu am încetat niciodată pe de-a-ntregul să-l cred. Iar în ziua aia, în șopron, când tocmai împlinisem 15 ani

și încercam să descopăr ce fel de uitare mi se potrivește, îmi șoptise din nou cuvintele, iar eu nu zisesem nimic. Absolut nimic.

28

Am oprit în fața motelului, iar Ethan a rămas în scaun, bătând ușor cu degetul mare în volan.

— Trebuie să vorbim cât mai repede cu Oscar. Înainte s-o facă FBI-ul, a zis el.

Am mormăit.

— Sau… lăsăm FBI-ul să-și facă treaba, iar noi luăm o pauză.

Mi-am ridicat încăpățânată bărbia, iar Ethan a oftat.

— Corect. O idee tâmpită. Tu ce crezi? E posibil ca Oscar să te fi atacat?

— Nu știu. Poate.

Mi-am trecut degetul mare peste obraz. Oscar o cunoștea pe Jessi. Era perfect capabil de violență. Ți-l puteai lesne imagina ca fiind firul care se întindea între Jessi, mine și Liv. Monstrul nostru.

Dar asta ar însemna că, aproape sigur, Cass mințise. Iar Liv…

Ar fi putut Cass s-o convingă să-l acopere pe Oscar? Îmi era greu să cred așa ceva. Dar poate că Liv, cuprinsă de panică, nu văzuse limpede. La urma urmelor, Cass o trăsese deoparte. Oscar corespundea descrierii sumare pe care o dăduseră ele. Era posibil ca Liv să nu fi pus lucrurile cap la cap. Poate că nici măcar Cass n-o făcuse.

Nu. Îmi spusese că a privit toată scena. Nu avea cum să nu-și recunoască fratele, ceea ce însemna că, dacă Oscar era cel care mă atacase, ea a mințit. L-a mințit pe Dougherty, a mințit în boxa martorilor, m-a mințit în față, cu doar câteva zile în urmă.

— Naomi?

Stătusem cu privirea ațintită în depărtare mai bine de un minut, iar mâna îmi tremura. Am strâns pumnul. Ethan m-a privit cu o expresie sinceră și nevinovată. Nu voiam să stea de vorbă cu Oscar. Nu voiam să afle ce făcusem ori ce mi se întâmplase. Dar nu mai puteam evita confruntarea.

— Mor de foame, am zis. Mergi tu să aduci ceva pentru prânz?

— Sau am putea să ne așezăm la masă, ca niște oameni civilizați, a propus el.

Am clătinat din cap.

— Sunt frântă. Du-te tu! Mă întind puțin până te întorci.

— Sigur, a zis el.

A ezitat, ca și cum ar fi presimțit ceva, dar s-a întors în mașină. Am rămas pe loc, cu mâinile în buzunarele de la spate, privind în urma lui. Am așteptat până nu l-am mai zărit, apoi m-am dus la mașina mea.

Chester Lumber Company ajunsese o umbră a ceea ce fusese cândva. Cu fabrica închisă, nu mai rămăsese decât un teren noroios, plin de camioane și echipamente – tractoare forestiere, încărcătoare, tocătoare de crengi, care ar fi putut face față unui elefant mai mic. Birourile erau niște rulote montate pe butuci.

În fața birourilor stătea Big Jim, care vorbea cu un țâr de bărbat cu părul cărunt, prins în coadă, și cu o barbă țepoasă ca o răzătoare. Când m-am apropiat, tipul i-a făcut un semn din cap lui Jim și a intrat în birou.

Big Jim chiar își merita numele. De la el moștenise Oscar statura masivă și înfățișarea de bătăuș. Domina tot ce exista în Chester, la propriu și la figurat. Era primar de 28 de ani și singura persoană care fusese cât pe ce să-i ia locul a fost Clark Jensen, care își cărase în spinare trei camarazi printr-o ploaie de gloanțe, dar tot pierduse alegerile la o diferență de șase voturi.

Niciodată n-am știut sigur cum stăteau lucrurile între mine și Jim. Nu mă simpatiza, dar nici nu mă *antipatiza,* din câte îmi dădeam seama. De fiecare dată când vorbisem cu el în copilărie, păruse surprins, ca și cum până atunci nu observase că eram acolo. După atac, trăsese sforile ca să se asigure că sunt bine îngrijită. Ba chiar îmi dăduse o dată o slujbă pe perioada verii, să completez hârtii la birou. Asta însemna mai mult să am grijă să fie creioanele ascuțite și bolurile cu dulciuri pline, dar tot o dădusem grav în bară.

Nu părea să-mi poarte pică. Dar nici nu m-a mai angajat vreodată. Acum m-a întâmpinat cu o sprânceană ridicată și un mormăit.

— Cu ce-ți pot fi de folos? m-a întrebat, de parcă eram un client proaspăt sosit.

— Îl caut pe Oscar.

— Ce treabă ai cu el?

M-a privit bănuitor, ca și cum aș fi fost o influență nefastă de care Oscar trebuia protejat.

— Să aflu ce-și amintește despre o fată pe nume Jessi Walker, am zis.

Chipul lui Jim a trecut de la uimire vagă la confuzie totală.

— Ce legătură ai tu cu ea?

— Ai cunoscut-o?

Era logic, dacă Jessi își pierdea timpul cu Oscar; el locuia cu părinții.

— În trecere, a răspuns Jim, ridicând din umeri.

Și-a scărpinat articulațiile groase ale degetelor.

— Despre asta trebuie să vorbesc cu Oscar. Știu că au fost prieteni. Încerc să-mi fac o imagine asupra perioadei pe care a petrecut-o ea în Chester și să aflu unde s-a dus după ce a plecat de aici. N-o să-i răpesc prea mult timp.

— Indiferent ce cauți, nu o să găsești la Jessi Walker, a zis Jim.

— Ce vrea să-nsemne asta? am întrebat, zbârlindu-mă.

Și-a pus mâna în șold și a clătinat din cap, aproape a regret.

— Fata aia era un dezastru ambulant. Avea vreo șase tipi la degetul mic, care-și închipuiau c-o iubesc. Oscar aproape că și-a pierdut mințile după ea. I-a fracturat unuia încheietura pentru că a ciupit-o de fund în restaurant, dar ea nici nu-l băga în seamă.

— El bate pe cineva și ea ar trebui să-și dea jos chiloții?

Jim m-a privit încruntat. Era interesant că nu știa că fuseseră împreună – sau poate că nu. Jim nu era genul care să supravegheze îndeaproape viața amoroasă a fiului său.

— Uite ce-i, îți spun că fetei îi plăcea scandalul. Lua decizii proaste și râdea pe seama lor. Pentru ea, totul era un joc.

A spus totul simplu, ca și cum dădea detalii despre lucruri banale, cum ar fi starea vremii.

— Pentru genul ăsta de fată, povestea nu se termină cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe”.

— Nu cred că a apucat, am zis.

I-am urmărit expresia feței, cu sentimentul familiar că nu știu deloc cum stau lucrurile. Își făcuse o părere îngrozitoare despre Jessi Walker, asta era limpede. Și totuși în vocea lui nu am distins nicio urmă de furie sau de ură. De parcă nici nu i-ar fi păsat. Întotdeauna avusesem impresia că e… detașat. Toți ceilalți păreau să-l știe că pe un bărbat carismatic, amabil, dar mie mi se păruse mereu că vorbesc cu o scândură, indiferent de subiect. Parcă ar fi fost o versiune mai calmă a lui Oscar – nu aveam voie să-i văd carisma, pentru că nu meritam osteneala s-o afișeze pentru mine.

A mormăit, sătul de vorbă.

— Oscar e-n spate. Nu-l ține prea mult din treabă.

Și apoi mi-a întors spatele și a intrat în birou. Am rămas în loc, cu dinții încleștați. Nu puțini oameni m-ar plasa în categoria „genul ăla de fată”. Singurul motiv pentru care viața mea nu era o dramă scăpată de sub control era faptul că-mi făceam bagajele și plecam de fiecare dată când lucrurile se complicau.

În sfârșit am înțeles de ce nu fusesem niciodată capabilă să-mi dau seama care era atitudinea lui Jim față de mine. Din același motiv pentru care era în stare să rostească, fără cel mai mic fior de emoție, toate lucrurile alea la adresa lui Jessi Walker. Nu merita să-i pese cuiva de ea. La fel eram și eu. Jim făcuse ce era necesar pentru a-și îndeplini obligațiile și a-și juca rolul – de primar, de tată al celei mai bune prietene, de membru generos al societății. Și asta era tot. Cu excepția momentelor în care m-am intersectat cu Jim pentru cine știe ce sarcină de care trebuia să se achite, nici măcar nu existam pentru el.

Când am ajuns în spatele birourilor, l-am văzut pe Oscar în cealaltă parte a terenului: își ștergea mâinile cu o cârpă unsuroasă și avea alături o cutie deschisă de scule. S-a uitat și m-a văzut apropiindu-mă, dar nu s-a mișcat. A așteptat să merg eu spre el.

Am înaintat prin curtea străbătută de urme de roți, străduindu-mă să merg încrezătoare și amintindu-mi că nu mai aveam de mult 11 ani. Acum Oscar nu mai reprezenta nicio amenințare pentru mine. Dar nu la benzinărie mă gândeam când am traversat curtea. Ci la șopron. Atunci fusesem cu totul dispusă și asta făcea amintirea să doară. Nu puteam da vina pe altcineva decât pe mine pentru greșeala numită Oscar Green.

— Bună, Naomi.

Își ștergea cu cârpa articulațiile degetelor, fără cine știe ce rezultat.

— Bună, Oscar.

M-am oprit la vreo doi metri și jumătate de el. Întotdeauna fusesem uimită de cât de frumoși îi erau ochii, chiar și acum. Niște ochi mari, genul despre care melancolicii scriu poezii. Te păcăleau să crezi că exista o anumită blândețe dincolo de înfățișarea aia aspră.

Oscar mi-a zâmbit larg, lăsându-și greutatea corpului pe călcâie.

— Te-ai săturat deja de deșiratul ăla? m-a întrebat, apoi a coborât vocea. Am un pat pliabil în birou, dacă ești în căutare de ceva mai bun.

Cum de știa despre mine și Ethan? Nu conta.

— Găsește o poantă nouă, Oscar. Asta-i răsuflată.

A râs.

— Înainte îți plăcea.

— N-ai fost altceva decât o greșeală.

— Una pe care ai tot făcut-o.

Și-a aruncat cârpa pe umăr.

— De câte ori, de șase, de șapte ori?

De șase ori. Dar nu aveam de gând să-i spun că le numărasem. Când își trecea degetele boante peste cicatricile mele, oare își amintea de cuțitul care le făcuse? Fusese distractiv pentru el? Îl excitase?

Am înghițit în sec, ca să-mi reprim o senzație bruscă de greață.

Și-a încrucișat brațele la piept, studiindu-mă.

— Niciodată n-ai avut nevoie de mine pentru altceva decât o tăvăleală bună. Deci dacă n-ai venit pentru asta, ce dracu' vrei?

— FBI-ul mi-a pus niște întrebări.

— Și?

— Despre tine.

Asta i-a atras atenția.

— Par să creadă că ai putea fi cel care m-a înjunghiat.

I-am urmărit îndeaproape reacția.

— Ce? Criminalul ăla în serie a făcut-o, a zis el batjocoritor.

Oare expresia feței îi trăda surpriză sau o urmă de vinovăție?

— Ei nu cred asta. Cred că noi am inventat totul. Ca să te acoperim, am insistat.

— De ce naiba te-aș fi înjunghiat? a întrebat Oscar. Erai o târfuliță enervantă, un rahat cu ochi care se credea sexy, dar, dacă aș omorî oameni pentru asta, aș fi afundat până la gât în cadavre drăgălașe.

Am clipit de câteva ori, uluită. Asta era prea răutăcios chiar și pentru acea versiune a lui pe care o rezerva special pentru mine.

— Și, oricum, de ce-mi spui toate astea? a vrut el să știe și a mijit ochii. Că doar n-oi vrea să mă ajuți.

Am tras adânc aer în piept, forțându-mă să nu-mi pierd calmul. Dacă dădeam de înțeles că-mi trecea prin minte că s-ar putea ca FBI-ul să aibă dreptate, nu avea să mai spună o vorbă.

— Ca să te previn. În schimb, vreau o informație.

— Despre ce? a întrebat el, vizibil agasat.

— Despre Jessi Walker.

La auzul numelui, întreaga expresie a feței i s-a schimbat, iar pentru o secundă a părut straniu de vulnerabil – pentru ca imediat să-și recapete mina impenetrabilă. S-a încruntat.

— N-am mai văzut-o pe Jessi de… cât să fie, 25 de ani? Ce naiba vrei să știi despre ea?

— Taică-meu mi-a zis că petreceați mult timp împreună.

— Sigur. Jessi era super. Arăta bine. Ținea la băutură.

Venind din partea lui Oscar, ăsta era un mare compliment.

— Era la fel ca băieții, știi ce zic?

— Adică nu s-a culcat cu tine, am tradus. Însă am auzit altceva.

— Ne-am prostit și noi de câteva ori. Nimic serios.

A ridicat din umeri, dar pe față i se citea ceva ce mă ducea cu gândul la furie și sentimente rănite. Cody și Jim aveau dreptate, mi-am zis – orice s-o fi întâmplat între ei, Oscar ținuse la Jessi. În fine, ținuse în felul lui.

— Oricum, s-a dovedit că nu eram genul ei.

Asta m-a făcut să ridic din sprâncene.

— Dar cine era?

— Ei, știi cum sunt fetele care au probleme cu tăticul.

M-a privit drept în ochi, iar pe buze i-a apărut un zâmbet răutăcios.

— Toate caută un salvator. Pe cineva care să intervină și să le salveze.

— Doar nu Cody! am zis.

A râs zgomotos.

— Eram sigur că la asta o să te ducă gândul, dar nu. Nu a vrut să-mi spună cine era, dar, crede-mă, Cody nu ar fi fost tot timpul atât de morocănos dacă i-ar fi tras-o în mod regulat. Oricine o fi fost, era topită după el. După două săptămâni, deja povestea cum îi promisese că o s-o ia de soție. Era isteață, dar a fost o proastă, știi ce zic?

— Da, chiar dacă ai fost foarte subtil, am prins ideea, am comentat, abținându-mă să-mi dau ochii peste cap.

Oscar încerca să dea impresia că nu-i păsa, dar i se simțea furia în voce când vorbea despre ea. Nu-i plăcuse să fie dat la o parte, asta era sigur.

— N-a fost dată dispărută. Știi de ce?

S-a încruntat, a clătinat din cap.

— Nu, nu a dispărut. Și-a luat tălpășița. Cum a venit în oraș, așa a și plecat.

— Ești sigur?

Nimeni nu se întrebase încotro o luase, de ce nu a mai dat niciun semn. Îi fusese menit să plece încă de când sosise.

A ridicat din umeri.

— Mi-a spus c-o să plece. A zis că se duce să înceapă o viață nouă, rahaturi de genul ăsta. O viață mai bună decât ar fi putut avea în Chester, nu că asta ar fi prea greu. A zis că totul o să fie altfel.

Și-a întors brusc privirea. După atâția ani, încă era supărat că plecase. Că îl părăsise. Disprețul pe care-l avea în voce când povestea despre iubitul ei acoperea o rană care nu se vindecase niciodată, mi-am zis. Și singurul lucru pe care un tip ca Oscar știa să-l facă când venea vorba de durere era s-o provoace altcuiva.

— Deci a plecat intenționat? Ești *sigur*?

— Ce altă explicație ar fi? Și, chiar așa, de ce întrebi despre Jessi?

Ethan mă prevenise să fiu atentă cu cine vorbesc despre Jessi. Acum ajunsesem la suspectul principal. Dar aveam nevoie să-i văd reacția.

— Cred că i s-a întâmplat ceva rău. Familia o caută de zeci de ani.

— Futu-i! Serios?

Și-a frecat creștetul capului cu mâna.

— Mi-am închipuit c-a plecat la Los Angeles sau pe acolo. Un loc însorit, știi. Și de ce mă întrebi despre asta? Crezi că am vreo legătură? a continuat, jignit.

— Și de ce n-aș crede? Pentru că ești un tip așa de haios?

— Mai întâi te-am înjunghiat, acum am omorât-o pe Jessi. Tare ocupat mai eram pe vremea aia, a zis el prefăcându-se uimit, după care a clătinat din cap. Ce am făcut de mă urăști atât de mult?

I-am aruncat o privire sceptică.

— Chiar trebuie să-ntrebi?

— Nu se poate să fi fost chiar atât de rău, dacă te tot întorceai la mine, a replicat și pe față i s-a întins un rânjet insolent. Știi, chiar mă gândeam cât de amuzant ar fi dacă ar ști Cody că m-ai implorat să ți-o trag.

La gândul ăsta, o undă de șoc mi-a străbătut șira spinării.

— Nu știe, așa-i? l-am întrebat.

— Nici vorbă. Ce naiba, ținând cont cât de exagerat a reacționat atunci, m-ar fi împușcat. Gândește-te ce a fost în stare să facă din cauza unei glume amărâte.

— Adică să înghesui o fată la perete și s-o molestezi?

— Nu te-am molestat. A fost o glumă, a insistat Oscar. Exagerezi la fel de mult ca el.

— Ai meritat ce ți-a făcut.

A ridicat din umeri.

— Mda, probabil.

L-am privit surprinsă, dar n-a mai adăugat nimic. Și-a scărpinat alene bărbia.

— Dacă asta-i tot, chiar am treabă. Dacă nu cumva te-ai răzgândit în privința patului.

— Nu, mulțumesc, am zis, cu tot veninul de care eram în stare.

M-am întors pe călcâie și am pornit spre mașină, simțindu-i privirea cum îmi sfredelește spatele. Frica pe care o ținusem sub control a scăpat din frâu imediat ce am închis portiera, iar mâinile mi-au tremurat când am răsucit cheia în contact.

Nu venise aproape de mine. Nu mă amenințase. Dar vechea frică era tot acolo, mi se întipărise în oase. Ea reprezenta motivul pentru care-l evitam și motivul pentru care mă tot întorceam. Pentru că, uneori, nu eram capabilă să simt nimic altceva în afară de acea frică și de acea silă. Oscar Green era întotdeauna o greșeală, dar măcar îl cunoșteam. Nu mă mai putea lua prin surprindere.

A spus că nu-i făcuse nimic lui Jessi – și că nu mă atacase. Ar fi putut să mintă. O cunoscuse pe Jessi. Ea îl respinsese. Asta ar fi putut fi suficient să-l înfurie.

Nu era destul. Aveam nevoie de mai mult. Dar mai întâi trebuia să mă întorc la motel înainte ca Ethan să intre în panică.

M-am concentrat la Ethan, la destinația mea și am încercat să nu mă gândesc la ce era în spatele meu. Apoi am plecat.

29

Când am deschis ușa, Ethan se plimba de colo-colo. S-a oprit scurt și s-a întors să se uite la mine, cu o expresie în care se îmbinau furia și ușurarea.

— Unde naiba ai fost? a vrut să știe.

— Nicăieri.

Asta încă era prima mea reacție, instinctivă – să mint, chiar dacă minciuna nu avea niciun sens, chiar dacă aveam pe deplin intenția să spun adevărul.

— M-am dus să discut cu Oscar.

— Singură? Ți-ai pierdut mințile?

— E ziua în amiaza mare. Erau angajați în preajmă. Oricum, n-ar fi vorbit cu tine.

— N-ai de unde ști!

— Te-a făcut deșirat, am menționat, nu ca o dovadă, ci pentru că, brusc, părea amuzant.

Ethan a părut jignit.

— N-o lua personal. Practic, nu-i decât o halcă de carne cu cap. Lui i se pare că toți sunt deșirați.

— Nu schimba subiectul.

— Ethan, relaxează-te! Am obținut informații, sunt OK, nu s-a-ntâmplat nimic.

Mi-am zis că așa și era. Oscar nici măcar nu mă atinsese. Și nu o făcuse niciodată fără să i-o fi cerut – după întâmplarea de atunci, de la benzinărie. Cu toate acestea, de fiecare dată când a făcut-o, o resimțeam ca pe o pedeapsă.

Poate că asta era și ideea.

— Ce-mi ascunzi? a întrebat Ethan. Te porți ciudat de fiecare dată când vine vorba de Oscar. Nu ciudat în sensul că e „nemernicul tipic”. S-a întâmplat ceva.

— Nu e important.

— Sawant crede că el ar putea fi cel care te-a înjunghiat, în mod clar e suspect în ce privește moartea lui Jessi. Așa că e al naibii de important! a ridicat Ethan glasul, fără să-și mai poată stăpâni exasperarea.

Și-a întors imediat privirea și și-a trecut palma peste față.

— Îmi pare rău.

Am expirat scurt. Era ca și cum apăruse în el o crăpătură mică, iar eu puteam să văd prin ea acele părți ale sale pe care încercase să le țină sub cheie. Într-un fel, era o ușurare.

— Am făcut sex cu el, am zis sec.

— Ce? a sărit Ethan, holbându-se la mine. Acum?

— Doamne sfinte, nu! am exclamat, strâmbându-mă. Cu multă vreme în urmă.

— Ai zis că e un nemernic.

— E. Era.

Am început să mă plimb prin cameră, cu o mână în șold.

— Dar ați ieșit împreună?

— Nu. Nici pe departe, am spus, întorcându-mă din nou cu fața spre el. Nu avem niciun fel de relație. Ne-am tras-o de câteva ori prin diverse locuri, asta-i tot. Dar nu voiam să știi. Nu voiam să-ți zică el ceva. M-am culcat cu mulți oameni cu care n-ar fi trebuit s-o fac și nu mă deranjează să vorbesc despre asta, dar cu Oscar… Pur și simplu n-am vrut să știi asta despre mine.

— Când s-a întâmplat?

— Nu știu, am răspuns, dar era o minciună.

Știam exact când se întâmplase prima dată. Și ultima. M-am așezat pe pat, căutând cu degetele cicatricea de pe încheietură.

— Nu trebuie să-mi spui. Pe bune. N-ar fi trebuit să-ntreb.

— Ultima dată a fost acum opt ani, am zis, neținând seama de vorbele lui.

Mă întorsesem în oraș să stau cu Liv după ce ieșise din spital. Nu voia să discute cu mine, Kimiko și Marcus nu prea vorbeau nici ei, iar eu simțeam că mă sufoc în tăcere. Mă dusesem la un bar pe care știam că taică-meu nu-l frecventează, iar acolo am dat de Oscar.

Am tras aer în piept și m-am forțat să spun și restul.

— Prima dată s-a întâmplat acum 18 ani. Și de mai multe ori în acest interval. La fiecare câțiva ani când veneam în oraș și mă simțeam destul de nasol încât Oscar să pară un lucru bun.

— Acum 18 ani erai un copil, a zis Ethan.

Eram sigură că o să facă socoteala. Am ridicat din umeri, fără să-l

privesc.

— Aveam 15 ani. Era ziua mea.

— Asta înseamnă că el avea…

— Avea vârsta necesară pentru a putea cumpăra băutură, am zis nonșalant. A fost ideea mea. Întotdeauna am luat deciziile în ceea ce mă privește. Au fost niște decizii îngrozitor de proaste, dar erau ale mele.

— Asta înseamnă corupere de minori. Nu contează c-a fost ideea ta. Treaba lui era să nu devină un violator nenorocit.

— Nu… nu-ți spun toate astea ca să mă compătimești sau așa ceva, m-am grăbit să adaug.

S-a așezat lângă mine.

— În regulă. Atunci de ce-mi spui?

— Cum am zis. Voiam să știi. N-am vrut…

Am tăcut brusc.

— Nu știu. N-am mai spus nimănui până acum. Cass m-ar omorî. Mă rog, l-ar omorî pe el mai întâi. Apoi pe mine.

— De asta îl detești așa de tare?

— Mai curând e unul dintre motivele pentru care mă detest pe mine însămi.

În cameră era răcoare și mi s-a făcut pielea de găină din pricina frigului.

— A existat un motiv pentru care știam că Oscar o să accepte când i-am spus să aducă o sticlă de rom și un prezervativ și să vină să ne întâlnim în pădure. Când aveam 11 ani, chiar înainte de…

Am făcut un gest din mână. Nu trebuia să o spun explicit; înainte era suficient.

— Oscar a făcut o glumă. M-a înghesuit într-un perete și și-a băgat mâna pe sub tricoul meu. M-a speriat groaznic.

— Asta înseamnă că era mai mult decât un simplu nemernic, a zis Ethan.

Se străduia mult să pară calm și concentrat. L-am cercetat cu atenție. Chiar dacă păstram o atitudine relaxată, eram ușurată să-i văd furia din privire, efortul de a menține un ton civilizat.

— Ar fi trebuit să fie arestat.

— Taică-său e primar, Ethan; asta nu avea cum să se întâmple. În plus, l-a oprit Cody. De fapt, l-a rupt în bătaie.

— Bine i-a făcut, a zis Ethan pe un ton ferm. Cody ți-a luat întotdeauna apărarea, nu-i așa? Încep să înțeleg de ce e atât de protector în privința ta.

— Nu-i chiar atât de protector, am zis.

— Când ne-am întâlnit prima dată, am crezut c-o să mă rupă în bucăți, a zis el ridicând din sprâncene.

Am făcut o încercare neconvingătoare de a zâmbi.

— Ideea e că, atunci când i-am cerut lui Oscar să…

A trebuit să mă opresc, să inspir.

— Când am făcut sex, a fost ideea mea. Știam că nu-i sănătos. Voiam să sufăr. A fost numai vina mea.

— Voiai să suferi, așa că te-ai dus la cineva care era bucuros să te facă să suferi. Nu înseamnă c-a fost nici pe departe în regulă. Și în niciun caz nu-l scapă de responsabilitate. Nu aveai decât 15 ani. Erai un *copil*.

— Nu mă mai deranjează. Nu am rămas cu vreo traumă. Nu ca în cazul lui Stahl. E o amintire nasoală, dar nu prea mă gândesc la ea. O primă experiență sexuală nereușită. Nu-i mare lucru.

— Chiar așa. Nu-i mare lucru. De aia tremuri toată.

Mi-am strâns mâinile în poală ca să le opresc din tremurat.

— M-am tot întors. Nu cred că mă pot plânge dacă m-am tot întors.

— Vorbești cu fiul unei mame abuzate, mi-a amintit Ethan. Și, orice ai spune, niciodată n-o să mă convingi că tot ce a făcut Oscar a fost din vina altcuiva decât a lui.

— La naiba! am răbufnit, strângându-mi genunchii la piept. Nu știu de ce ți-am spus toate astea. N-am spus niciodată nimic, nimănui.

— Ți-am zis. Mă pricep să-i fac pe oameni să vorbească cu mine. În general, au încredere în mine. E…

S-a oprit, dar a continuat.

— De fapt, uneori e deconcertant. Îmi e ușor să-i fac pe oameni să vorbească ori să mă ajute cumva.

— Ești cel mai puțin amenințător om din lume.

A scos un sunet gâjâit, în semn de recunoaștere și jenă. Și-a privit mâinile.

— Când eram la facultate, într-o seară conduceam spre casă. Am văzut o fată pe marginea drumului, mergea prin ploaie trăgând după ea o valiză. Nu m-am gândit prea mult. Am tras pe dreapta și i-am propus să o duc cu mașina, iar ea a urcat imediat. Mi-a zis că de obicei nu face asta, dar că am „o energie bună”.

— Dacă nu cumva îți ții ascunsă ocupația secundară de ucigaș în serie,

chiar ești un tip de treabă, am remarcat.

A ridicat privirea spre mine.

— Dar oare a avut încredere în mine pentru că sunt într-adevăr un tip de treabă? Sau e altceva la mine, ceva ce *pare* de încredere, dar nu are nimic de-a face cu mine, cu caracterul meu? Stahl…

S-a oprit din nou.

— Alan Michael Stahl a convins cel puțin șase femei să urce în camionul lui. Au urcat de bunăvoie. Părea de încredere. Mulți oameni au spus asta. Genul de om căruia ai fi gata să-i povestești toată viața ta. Genul de om în care instinctul îți spune să ai încredere.

— Tu nu omori oameni, Ethan, am zis, tulburată.

Privirea lui a rămas ațintită asupra mea, iar eu nu puteam să-mi desprind ochii dintr-ai lui.

— Dar mă folosesc de ei. Îi fac să-mi împărtășească secretele lor.

Cum ai făcut tu a rămas nerostit.

— *Ar trebui* să am încredere în tine, Ethan Schreiber? l-am întrebat.

— Vreau să fiu o persoană în care să poți avea încredere, mi-a răspuns.

— Nu-i același lucru, am spus, ca și cum ar fi fost o glumă, neștiind cum să reacționez.

Nu a spus decât:

— Știu.

30

Bătaia în ușa s-a auzit când tocmai ieșeam de la duș.

— Numai puțin! am zis și, ștergându-mă repede cu prosopul, am aruncat niște haine pe mine.

M-am dus repede să deschid, așteptându-mă să fie Ethan, și m-am mirat să dau de Cass stând în prag.

Și-a dat jos ochelarii de soare și mi-a aruncat o privire nimicitoare.

— Trebuie să vorbim, a spus și a pășit pe lângă mine.

Am deschis gura să zic ceva, dar rămăsesem fără cuvinte.

— Cass, am reușit să îngân.

Privirea ei încruntată m-a redus la tăcere înainte să apuc să mai adaug ceva.

— Ce crezi că faci, Naomi?

— Ăăă…

— Ar fi trebuit să-mi spui că *FBI*-ul a vrut să stea de vorbă cu tine! Și ai discutat cu un agent fără să fie un avocat de față? Ce a fost în capul tău?

— FBI-ul crede că mințim, am zis.

— Păi, tu chiar ai mințit. De-aia ai nevoie de un avocat. Nici măcar nu știu care e termenul de prescriere pentru sperjur. Tu ai idee? m-a întrebat Cass, cu o mână în șold.

Și-a țuguiat buzele, iar în privire i se citea furia. Oare chiar își făcea griji pentru mine? Sau doar pentru propriile secrete?

— Agentul a pus întrebări despre Oscar, am recunoscut cu voce răgușită și i-am așteptat reacția.

A strâns din dinți.

— Ce?

— M-a întrebat dacă Oscar a fost cel care m-a atacat, iar noi îl acoperim.

A dat să-mi întoarcă spatele, ridicând mâna într-un gest ratat.

— Asta-i…

S-a întors din nou cu fața la mine.

— E ridicol, a zis cu voce spartă.

— Așa să fie?

— Îți închipui că nu mi-aș recunoaște propriul frate? m-a întrebat tăios.

Apoi expresia de pe față i-a devenit fermă.

— Crezi că de fapt l-am recunoscut. Crezi că mint.

— Nu. Eu…

Nu știam ce cred. Păruse plauzibil, asta până să mă aflu aici, în cameră, împreună cu ea. Privind-o în ochi.

— Naiba să te ia, Shaw! a zis ea scrâșnind din dinți. Nu eu sunt mincinoasa, îți amintești? Jumătate din lucrurile care-ți ies pe gură sunt minciuni.

— Nu-i adevărat!

Nu mai e adevărat.

— *Mi-am lăsat tema în vestiar. Nu știu cine a pulverizat vopsea pe mașina comisarului-șef Miller. Lănțișorul ăsta l-am primit în dar,* m-a citat ea. *L-am văzut pe Alan Stahl când m-a înjunghiat.*

Mi-am deschis buzele, dezvelindu-mi dinții, aproape ca într-un mârâit.

— Fir-ar a naibii de treabă, Naomi! N-o să te las să faci așa ceva! a zis Cass.

Și, luându-mă complet prin surprindere, a pășit înainte și m-a cuprins în brațe. M-a strâns tare, sprijinindu-și bărbia pe umărul meu.

— N-o să-ți permit să mă îndepărtezi. Nu vreau să te pierd și pe tine!

Vocea frântă îi trăda lacrimile nevărsate.

Am închis ochii și mi-am ascuns fața în părul ei, ridicându-mi brațele ca să-i răspund la îmbrățișare. Aveam un nod în gât, ochii mă înțepau din cauza propriilor lacrimi. De câte ori încercasem s-o îndepărtez pe Cass? Ne certam sau pur și simplu nu mai vorbeam cu ea, îngropându-mă în propria nefericire. Mereu fusese lângă mine și mă ajutase să ies la suprafață. Niciodată nu mă lăsase baltă.

Cu o singură excepție, mi-a șoptit abia perceptibil o voce în minte. *Când zăceam pe moarte.*

Mi-a dat drumul din îmbrățișare și a pășit în spate, dar mi-a cuprins cu palma partea laterală a gâtului și m-a privit în ochi. I-am căutat la rândul meu privirea, încercând cu disperare să găsesc un răspuns.

— Naomi. Ce ai spus când ai venit la hotel… M-a făcut să-mi dau seama că nu pot fi sigură în legătură cu tot ce am văzut. M-am străduit din răsputeri să-mi scot asta din minte și chiar și la momentul ăla a fost ceva foarte neclar. Dar gândește-te un pic. Ce motiv ar fi putut avea Oscar să-ți facă rău? Nu-i un om de felul ăla.

Am deschis gura. Nu știa. Nu-i spusesem niciodată. Și nu-i puteam spune nici acum.

— Încerc doar să aflu adevărul, am mărturisit cu voce răgușită.

— Despre ceea ce ți s-a întâmplat? Despre Persefona? Despre Liv?

N-am putut decât să dau din cap, fără să rostesc niciun cuvânt. Despre toate. Și despre fiecare în parte.

— Am auzit că pui întrebări despre o fată.

— Jessi Walker.

— Ea e…? a dat să întrebe ea, iar eu am dat din cap că da.

Și-a lăsat mâna în jos și s-a dat în spate. Fața i s-a schimonosit de parcă se chinuia să nu plângă și a rămas câteva clipe cu privirea ațintită în podea. Apoi a tras aer în piept.

— Ești sigură.

— Cât de sigură se poate.

— Mi-o amintesc, a zis Cass cu o voce distantă, iar eu m-am crispat.

Normal că o cunoscuse. Pe vremea aia se ținea peste tot după Oscar. Iar eu nu o cunoscusem pe Jessi, deoarece aveam grijă să fiu în altă parte când era el prin preajmă.

— Era de treabă. Îi plăcea să-mi ciufulească părul și nu mă scotea din „dulceață”. În preajma ei, Oscar devenea un pămpălău. Era îndrăgostit până peste cap, fără speranță.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Îmi amintesc cum l-a târât odată Miller acasă, pentru că era mort de beat și încercase să-și ceară iertare de la ea prin ușa apartamentului ei, din nu știu ce motiv. Cred că-i și cântase sau ceva de genul ăsta.

Inima îmi bubuia în piept. Toată lumea spunea același lucru – că Oscar era îndrăgostit nebunește. În afară de el, care părea hotărât să minimalizeze totul. Oare din orgoliu? Sau din instinct de conservare?

Pe Cass a străbătut-o un fior. Și-a încrucișat din nou brațele peste piept și m-a privit cu calm.

— Înțeleg că încerci să afli adevărul, Naomi. Dar ce te face să crezi c-o să-l poți afla, dacă nimeni nu a reușit? Nici măcar nu-ți plac cărțile polițiste. Habar nu ai ce faci

— Mă ajută Ethan, am zis pe un ton defensiv.

A scos un sunet de neîncredere.

— Deci e-adevărat. Chiar te culci cu dușmanul.

Un surâs amar însoțea cuvintele.

— E un tip de treabă, i-am spus.

— Tu nu te culci cu tipi de treabă, Naomi, mi-a amintit ea, într-un mod atât de direct, încât n-am putut decât să tresar, rușinată. Atâta doar… să ai grijă de tine!

Trecuse de mult vremea când încerca să mă convingă să închei o relație proastă, iar în privirea ei se citea acum doar o acceptare ostenită.

Dar Ethan *chiar* e un tip de treabă, mi-am zis. În mod aproape incredibil. Și nu mi-am putut reține o umbră de zâmbet gândindu-mă la el, ceea ce a făcut-o pe Cass să ofteze încă o dată adânc.

— Mâine e înmormântarea. Nu vreau să fim supărate, nu acum. Dacă ne întoarcem una împotriva celeilalte, n-o să reușim să trecem cu bine peste toate astea.

Am încuviințat din cap, fără să spun nimic. M-a strâns de braț și apoi mi-a aruncat un zâmbet abia schițat.

— Nu poți scăpa de mine, Naomi. Ești cea mai bună prietenă a mea, îți amintești? Și nu mi-ai rămas decât tu.

A trecut pe lângă mine, mișcându-se iute, ca și cum altfel ar fi izbucnit în plâns. A deschis ușa și l-am văzut pe Ethan, care tocmai se pregătea să bată. S-au privit o secundă unul pe altul, amândoi mirați, apoi Cass și-a îndreptat din nou privirea către mine.

— Ca să vezi! Măcar e drăguț, a zis ea resemnată. Scuză-mă!

A trecut pe lângă Ethan, care era uimit, și a traversat parcarea, îndreptându-se spre mașină.

— Ce a fost asta? a întrebat el.

Am privit-o pe Cass cum urcă în mașină și pornește motorul. Mă durea burta de încordare. Când Cass decidea că un lucru e real, nimic n-o putea întoarce din drum. Dacă hotărâse că nu Oscar era cel pe care-l văzuse, era capabilă să se convingă până și pe ea însăși de asta. Sau să se convingă că trebuia să mintă.

— Naomi? m-a îmboldit Ethan.

Am expirat prelung.

— Putem să ne oprim puțin? l-am întrebat. Măcar până după înmormântare. Nu pot să mă ocup de toate astea acum.

— Sigur, a zis Ethan. Putem face orice ai nevoie ca să te simți mai bine.

— Mulțumesc.

M-am aruncat în brațele lui, iar el m-a ținut așa, cu obrazul lipit de pieptul lui. Mă simțeam în siguranță în brațele lui – cum nu mă mai simțisem de multă vreme.

Începea să mi se facă frică.

31

În ziua înmormântării, mi-am strecurat cutiuța în care țineam osul de la degetul Persefonei în buzunarul rochiei negre.

După-amiaza era senină, cu doar câțiva nori albi aruncați ici-colo pe cer. Ne-am adunat la biserică. În copilărie, mersesem de câteva ori împreună cu Liv și Cass, de fiecare dată când îmi petreceam seara de sâmbătă cu ele. Kimiko era întotdeauna prezentă, îmbrăcată impecabil, cu părul rebel. Marcus nu mergea niciodată, iar pe Liv o lăsau să aleagă. Ei îi plăcea ritualul. Îi plăceau cântările. Felul în care îți făceau inima să crească și pielea de găină, când toți cei prezenți își uneau vocile. Dar nu știam dacă avusese vreodată credință.

Marcus era așezat în banca din față, cu capul plecat și strângând în mâini un program mototolit. Când am intrat alături de Ethan, biserica era pe jumătate plină, dar tot a părut să-mi simtă prezența. Și-a ridicat capul și s-a uitat în spate, la mine, cu o privire care parcă mă străpungea. Kimiko s-a întors să vadă la cine se uită.

Ethan și cu mine am dat să ne așezăm în spate, dar Kimiko s-a ridicat și ne-a făcut semn să venim în față. M-am apropiat, neștiind ce ar trebui să-i spun – ce aș *putea* să-i spun, încât pierderea care o lovise să aibă sens în cuvinte.

— I-ai fost cea mai bună prietenă. Ar trebui să stai în față, a zis ea pe un ton ferm.

Marcus a scos un sunet slab și și-a întors privirea. De parcă avuseseră deja o dispută pe tema asta, iar el pierduse.

Cass a sosit la scurt timp după aceea, înconjurată de familia ei – de părinți, Amanda, până și de Oscar, îmbrăcat într-un costum care mai că plesnea pe trupul lui musculos și-l făcea să semene cu poanta unui banc care încă nu fusese născocit. Cass a îndrumat-o pe Amanda până la banca noastră, ceilalți venind în urma lor. Oscar s-a așezat în capăt și a evitat în mod ostentativ să mă privească. Cass a luat loc lângă mine, delicat, și mi-a apăsat brațul într-un gest de alinare – timp în care i-a aruncat lui Ethan o privire bănuitoare.

Lui Liv îi plăcuse întotdeauna să se adâncească în ritualul bisericesc.

Pentru mine era precum ceața în care te afunzi când ai febră, plin de pași pe care-i știam doar pe jumătate și de cuvinte care mă făceau să-mi simt buzele și limba total neajutorate. Mă poticneam pe durata rugăciunilor și a imnurilor, pierzându-mă în vreme ce vocile se uneau în psalmodiere, ca apoi să mă zbat ca să mă eliberez din această comuniune și să mă simt cu atât mai singură.

A vorbit Kimiko, a vorbit și Marcus. Au pomenit despre desenele Oliviei, despre curiozitatea și entuziasmul ei. S-au referit indirect la problemele fiicei lor, dar m-am bucurat că măcar nu s-au prefăcut că acea parte din ea nu a existat. Nu era încântată de aceste trăsături ale sale, dar o definiseră în mare măsură. Nu ar mai fi fost Olivia dacă n-ar fi trecut prin focul propriei minți.

Spre surprinderea mea, după ce ei au terminat, s-a ridicat Cass să vorbească. Pe mine nu mă rugaseră. S-a dus la pupitru și și-a dres glasul, iar eu m-am pregătit pentru versiunea frumos șlefuită a tabloului prieteniei pe care eram sigură că avea să-l zugrăvească.

— Când aveam cinci ani, am hotărât că Olivia Barnes avea să fie cea mai bună prietenă a mea, și-a început Cass cuvântarea.

Vocea îi era clară și sigură, dar mâna în care ținea strâns foaia pe care-și făcuse însemnările îi tremura ușor.

— Am vrut să fiu salvatoarea ei, dar adevărul e că ne-am salvat reciproc. Nu era deloc ușor să fii prietenă cu una dintre noi. Dar, indiferent de câte ori ne-am certat, întotdeauna ne-am împăcat.

Apoi a continuat:

— Olivia și cum mine am trecut prin obișnuitele suișuri și coborâșuri ale prieteniei, dar am înfruntat și greutăți pe care nimeni n-ar trebui să le îndure. Unele dintre ele au fost abătute asupra noastră de altcineva – de răul care s-a rătăcit în comunitatea noastră. Iar altele au venit din interior. Olivia nu a fost doar tulburată. S-a aflat în război cu propria minte încă de când eram la o vârstă fragedă. La început, nimeni dintre noi nu și-a dat seama. Era excentrică. Era ciudată. Pentru mine, era miraculoasă. Poate că, dacă nu s-ar fi întâmplat grozăvia din acea vară, ar fi avut mai mult timp să-nvețe să trăiască cu minciunile pe care i le spunea propriul creier. Brusc însă, s-a trezit că s-a pierdut în pădure și niciunul dintre noi n-a știut cum s-o ajute să găsească drumul înapoi.

După o scurtă pauză, a vorbit mai departe:

— Olivia a crezut în mine așa cum nimeni altcineva n-a făcut-o vreodată. Și eu am crezut în ea. Dar încrederea, oricât de mare ar fi fost, nu o putea vindeca pe Olivia. Nici prietenia, oricât de strânsă. Și, până la urmă, am renunțat. Am renunțat la ea, am renunțat la prietenia noastră. Am dezamăgit-o.

A inspirat adânc, cutremurată. Și-a îndreptat privirea asupra adunării, iar în ochi i-au sclipit lacrimi nevărsate.

— Olivia m-a învățat să cred în magie. N-o pot aduce înapoi. Dar îi pot cinsti memoria alegând să văd magia care există în lume. Ea n-ar vrea să stăruim asupra întunericului, ci a stelelor pe care le-a văzut înăuntrul lui. Și eu asta am de gând să fac.

A plecat repede de pe podium și s-a întors la locul ei, cu mușchii încordați din cauza străduaniei de a nu se pierde cu firea. S-a așezat lângă mine și mi-a luat mâna, apoi pe cea a Amandei, și le-a strâns pe amândouă în timp ce următorul vorbitor – un unchi – s-a ridicat și s-a îndreptat către podium.

I-am strâns la rândul meu mâna și am încercat să respir, în ciuda nodului rece de durere copleșitoare care mi se înțepenise în gât.

Oare asta și-ar fi dorit Olivia? m-am întrebat. *Să fii obsedată de moartea ei, de atac? Din nou? Să-ți suspectezi cea mai bună prietenă?*

Cass avea dreptate. Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Olivia. Își dorise s-o găsească pe Persefona ca s-o scoată la lumină, nu ca să ne distrugă, nu ca să ne împotmolim în trecut. Dar, chiar în timp ce gândeam așa, am știut că nu contează. Nu puteam abandona. Nu mă puteam opri.

Aveam să duc lucrurile la capăt, chiar dacă asta m-ar distruge.

32

Am rămas ținându-ne de mână până când s-au stins ultimele acorduri ale imnului final. După acesta, în timp ce toți își strângeau lucrurile, Cass m-a tras spre ea ca să mă îmbrățișeze.

— Vii pe la noi, da? Organizăm o mică adunare.

Nu era nevoie să întreb ca să știu că *pe la noi* însemna acasă la ai ei, nu la ea. I-a aruncat o privire scurtă lui Ethan, care discuta cu Marsha pe banca din spatele nostru.

— Numai prietenii și familia. Nu cred că un reporter…

— Înțeleg, am zis.

Ethan s-ar fi purtat cu un respect desăvârșit, dar era ultimul lucru de care avea cineva nevoie într-o asemenea zi. Iar relația dintre noi doi devenise ciudată de când trecuse Cass pe la motel. Ethan avusese o dispoziție proastă, complet nefamiliară – iar asta m-a făcut să-mi amintesc cât de puține lucruri știam de fapt despre el.

— Îl las pe Ethan la motel și vin, bine?

— Da. Perfect.

— Mami? a zis Amanda. Plecăm.

Mi-a aruncat o privire neutră, de parcă încerca să-și aducă aminte ce părere are despre mine. Semăna atât de mult cu Cass la vârsta aceea – aceleași păr de culoarea grâului, aceleași nas subțire, aceiași ochi mari. Avea 11 ani. Exact vârsta pe care o aveam noi în vara aia. Constatarea mi-a tăiat respirația.

Când Cass s-a îndepărtat, Amanda a plecat cu ea, aruncându-mi o ultimă privire pe furiș. Am schițat un zâmbet prietenos, apoi m-am dus lângă Ethan și ne-am alăturat șirului de oameni care părăseau biserica.

Când am ajuns la jumătatea distanței până la ieșire, l-am zărit pe Cody. Stătea împreună cu un cuplu în vârstă și i-am recunoscut cu greu pe părinții lui, precum și cu o femeie hispanică elegantă, aflată în ultimele luni de sarcină, despre care am presupus că e soția lui. M-a văzut și a ridicat mâna în chip de salut, iar soția lui s-a întors să mă privească. A făcut un pic ochii mari când m-a recunoscut – presupun că eram ușor de recunoscut – și pe

față i-a apărut un zâmbet luminos. M-a salutat cu o mișcare ușoară a degetelor, apoi s-a întors la discuția lor.

Nu eram obișnuită cu o astfel de reacție. Acel *ahhh* de recunoaștere spus cu toată gura, acea curiozitate aproape indecentă – pe astea ajunsesem să le cunosc îndeaproape în decursul anilor. De obicei, un zâmbet strălucitor nu-mi era adresat.

— O să te las la motel, am zis. Părinții lui Cass găzduiesc o adunare – o recepție, presupun. O să merg și eu.

— Și preferi să mergi singură.

— Nu e vorba că nu vreau să vii, m-am grăbit să-l asigur.

— Dar, pentru toți ceilalți, n-aș fi iubitul lui Naomi, Ethan, ci Ethan, tipul ăla cu podcastul, care-și bagă nasul peste tot.

— Ăsta ești?

— Tipul băgăreț cu podcastul? Numai când lucrez.

— Iubitul meu.

— Ah!

A privit spre drum cu ochii mijiți.

— A fost o scăpare. Ce cuvânt ar fi mai potrivit? Amant? Pretendent? Partener ocazional de sex?

— Îmi place *pretendent,* am spus și am decis să nu mă gândesc de ce ideea de *iubit* suna atât de apetisant.

Am urcat în mașină și am pornit motorul. L-am lăsat un pic în ralanti în timp ce o doamnă în vârstă a trecut încet pe lângă bara de protecție din spate.

— Cass a ținut o cuvântare interesantă, a zis Ethan.

— A fost bună. Am crezut că o să îndulcească lucrurile, dar a fost sinceră.

— Mi s-a părut interesant că nu te-a pomenit deloc, a zis Ethan cu grijă. Cine nu știe întreaga poveste, ar putea crede că lor două li s-a întâmplat ceva îngrozitor, iar tu nici măcar nu existai.

— Nu e vorba despre mine. Ci despre Olivia, am replicat.

Ethan a ridicat din umeri.

— Ce e? Crezi că asta face Cass, mă exclude?

— De ce n-ai fost invitată să spui ceva? Ai zis chiar tu că vorbeai cu Olivia de mai multe ori pe săptămână. Și atunci de ce e Cass „cea mai bună prietenă”, iar tu nu meriți nici măcar să se pomenească despre tine?

— Nu-i vorba despre a primi recunoaștere. Ce tot spui acolo?

— Cred doar… Nu știu. Ai fost plecată multă vreme. Ceea ce însemni tu pentru oamenii ăștia e posibil să se fi schimbat. Sau e posibil să nu fi fost niciodată ce ai crezut tu că ești.

M-am gândit la furia lui Meredith Green, la ostilitatea înăbușită a lui Marcus. Fusesem o paria toată viața, până când a fost cât pe ce să mor. Atunci Chesterul m-a acceptat – dar oare chiar așa a fost? Sau orașul a vrut doar povestea fetei care a supraviețuit, nu și persoana irascibilă, enervantă, legată în mod neconvenabil de el?

— Cass e câteodată cam dificilă, dar e una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Ultima în viață.

— Tu ești cea care s-a gândit că, poate, a mințit în legătură cu Oscar, a ținut să sublinieze Ethan.

Am scrâșnit din dinți.

— Și?

— Nu mai crezi asta?

— Nu știu.

În momentul de față nu eram în stare să spun ce cred.

— Poate că văd lucruri care nici nu există.

— Nu cred că ești nebună, a zis Ethan. Și, în locul tău, m-aș întreba dacă prietenia asta a ta e reciprocă.

Ajunseserăm la motel. Am apăsat pe frână mai tare decât era nevoie și l-am săgetat cu privirea.

— N-aș fi supraviețuit fără Cass, am precizat.

— Nu zic că n-ar trebui să fii recunoscătoare că s-a dus după ajutoare.

— Nu la asta mă refer. Mă refer la tot ce a urmat. Abia dacă funcționam, nici vorbă să pot vorbi despre ce mi se întâmplase și numai asta voiau toți de la mine. Ea m-a protejat. Nu avea decât 11 ani și s-a descurcat mai bine decât propriul meu tată când a venit vorba să țină la distanță reporterii și curioșii. Liv și cu mine eram la pământ, iar Cass ne-a ridicat de una singură, prin simpla ei forță și voință.

I-aș fi putut povesti despre serile în care se furișa și venea la mine, ca să nu trebuiască să dorm singură în patul meu, sau despre momentul în care îl pocnise pe Grayson Talbot peste gură, pentru că mă numise Frankenstein. N-aș fi reușit să ajung adult fără Cass Green.

— Tu o cunoști cel mai bine, a admis Ethan, dar numai cu jumătate de gură.

— Da, așa e, am zis și am strâns din dinți. Ne vedem mai încolo.

— Pe curând, a fost el de acord.

Am demarat imediat ce s-a închis portiera.

Cine se credea? Cass era prietena mea, întotdeauna fusese.

Aproape toată lumea o iubea pe Cass. Era frumoasă, fermecătoare. Te făcea să te străduiești s-o impresionezi și, dacă reușeai, te simțeai senzațional. Dar existase întotdeauna un mic grup de oameni care nu o înțelegeau. Se temeau de ea sau îi vedeau doar laturile mai dure și nimic din generozitatea și farmecul ei Credeau că *o face pe șefa,* o expresie care, în mod inexplicabil, pare să li se aplice doar fetelor.

Noi avuseserăm nevoie de această înclinație a ei de a o face pe șefa. Câteodată, Liv și cu mine nu eram în stare să luăm nici cea mai mică decizie, dar Cass ne dădea mereu ceva de făcut. Noi îi acceptam cererile, oricât de bizare ar fi fost, pentru că se pricepea cel mai bine să creeze magie. Să ne facă să credem.

Mai târziu, asta fusese o binecuvântare. Când o dădeam în bară la mate, mă obliga să-mi fac temele, apărând la mine cu fișe de exerciții și cu un calculator de grafice, confiscându-mi telecomanda. După ce Liv a venit acasă de la spital, Cass fusese cea care-și asumase rolul s-o bată la cap să se spele și să mănânce, până când s-a echilibrat și a fost din nou în stare să aibă singură grijă de ea.

Așa că nu mă preocupase niciodată prea mult faptul că existau oameni care nu o înțelegeau pe Cass. Dar mă deranja că Ethan era unul dintre ei când am oprit mașina în fața casei, eram bucuroasă că nu venise cu mine.

Casa familiei Green era cea mai mare din Chester. Era construită în vechiul stil colonial, total nepotrivită pentru această zonă. Big Jim o ridicase pe vremea când fabrica de cherestea era în plin avânt, chiar după ce câștigase primul mandat de primar.

Aleea era blocată de zeci de mașini – adunarea era mai mare decât mă așteptasem. Mi-am croit drum până la ușa de la intrare și, după ce am sunat, mi-a deschis Amanda, care avea o înfățișare dichisită, serioasă și perfectă, cu părul ei blond, rochița neagră cu bretele și o panglică neagră în păr, asortată.

— Bună ziua, doamnă Shaw! a zis ea, pe un ton supărător de

ceremonios. Mă bucur că ați putut ajunge.

— Înainte îmi spuneai mătușica Naomi, i-am spus, ridicând o sprânceană. Când ai devenit atât de sofisticată?

A roșit, părând aproape panicată de atenția acordată. Arăta ca o clonă a lui Cass, mi-am zis, dar Cass nu fusese niciodată timidă. Am încercat să afișez o expresie prietenoasă, dar nu era punctul meu forte. Mi-am dres glasul, i-am mulțumit că mi-a deschis și am plecat de lângă ea înainte s-o traumatizez și mai mult.

Sufrageria imensă fremăta de activitate. Meredith ședea pe canapea alături de Kimiko, care avea o privire pierdută. Marcus stătea de cealaltă parte, lângă măsuța de cafea, cu un pahar de vin roșu în mână. Când m-a văzut, veșnica lui încruntătură s-a adâncit.

Am rămas nemișcată în hol. Nu fusesem rugată să vorbesc la înmormântare. Marcus și Kimiko nu mă invitaseră aici – Cass o făcuse. Eram oare binevenită?

Mi-am îndreptat spatele. De ce naiba să nu fiu binevenită? Am traversat încăperea îndreptându-mă către Marcus și am întins mâna.

— Sincere condoleanțe!

Preț de câteva secunde, s-a uitat în jos, la mâna mea, înainte să mi-o strângă.

— Mulțumesc, a răspuns mecanic.

— Îmi pare rău că nu m-am gândit să întreb dacă aș putea spune câteva cuvinte la ceremonie, am adăugat, încercând să nu mă uit pe furiș în jur, ca să văd cine mă privea, încercând să nu simt că toți ochii din încăpere erau ațintiți asupra mea. Liv a fost cu totul deosebită. Mi-a schimbat viața. Nu știu cine aș fi fost fără ea.

A strâns din dinți.

— Te admira foarte mult, a zis el.

Am înghițit nodul dureros din gât. Din ochi au început să-mi curgă lacrimi; m-am străduit să le ascund. Nu plângi în fața oamenilor. Nu le arăți cum poți fi rănită.

— Aș vrea să fi făcut mai mult ca să merit lucrul ăsta.

A dat să spună ceva, apoi s-a oprit. Și-a făcut apariția Kimiko, care și-a strecurat mâna în îndoitura brațului său.

— Scuză-ne, Naomi, a zis ea.

L-a luat de acolo exact în momentul în care o mână mi s-a așezat pe

umăr. Am reușit să nu mă răsucesc brusc, dar am tresărit când m-am întors.

Soția lui Cody stătea lângă mine, întinzându-mi un pahar de vin alb ca pe o ofrandă.

— Cred că ți-ar prinde bine, mi-a zis ea, cu o voce melodioasă.

L-am acceptat. Preferam vinul roșu, dar în momentul ăla nu voiam decât să am ce să țin în mână, ca să nu par atât de stingheră.

— Gabriela, nu? am întrebat-o.

— Gabby, te rog. Iar tu ești faimoasa Naomi Cunningham!

— *Faimoasă* s-ar putea să fie o exagerare, am zis și am luat o gură de vin.

— Faimoasă pentru mine, cel puțin. Cody vorbește mult despre tine. Îi place să stea cu ochii pe tine. Mai că e un soi de urmăritor cibernetic.

A ridicat mâna cu degetul mare și arătătorul unite la vârf. Am fost amabilă și i-am zâmbit, cu toate că nu eram sigură ce simțeam în privința asta.

— Cred că nu greșesc dacă spun că e cel mai mare fan al muncii tale – și m-am străduit din greu să-l fac să-i pese de nunta *noastră.*

— Nici nu mi-am dat seama că mi-a văzut fotografiile.

— Chestiile de la nunți sunt grozave, dar mie îmi plac celelalte fotografii ale tale. Seriile de poze alb-negru cu lucruri care putrezesc – cea cu ciupercile care cresc în jurul craniului de căprioară mi-a plăcut atât de mult, încât am cumpărat o copie.

Am râs puțin, stingherită și flatată în același timp.

— Nu mi-a spus asta.

Și-a dat ușor ochii peste cap.

— Probabil că n-a vrut să te facă să te simți stânjenită. Și s-ar simți tare rușinat dacă ar ști că ți-am spus. Sincer, cred că îi place să se asigure că îți e în continuare bine. Uneori tot nu îi vine să creadă. Ce s-a întâmplat. Că ai reușit să scapi

— Cunosc sentimentul.

Mi-a atins brațul.

— Detest ideea că totul se întâmplă cu un motiv sau că trebuie să vezi partea bună a lucrurilor. Nu ar fi trebuit să pățești așa ceva. Dar, în mod bizar, îți sunt recunoscătoare. Faptul că te-a găsit atunci, în pădure, l-a schimbat pe Cody. A făcut din el un om mai bun. Dacă n-ai fi fost tu, nu sunt sigură că ar fi devenit bărbatul care m-a convins să mă căsătoresc cu el.

— Și tot a fost nevoie de trei încercări, a zis Cody, care s-a apropiat cu un zâmbet ușor jenat, cuprinzându-și soția cu brațul pe după umeri. Gabriella a devenit foarte sentimentală în ultimul trimestru de sarcină.

— Nu-i nimic rău în a fi sentimental, i-a spus Gabby.

Se potrivea perfect sub brațul lui și, lângă farmecul ei, asperitățile lui se cizelau brusc. Acum îmi dădeam seama de asta. Acel Cody Benham care mă scosese în brațe din pădure nu avea stofă de politician, dar tipul ăsta era făcut pentru așa ceva.

— Nu mă pricep deloc la asta. Sentimentele presupun sinceritate, iar asta implică vulnerabilitate. Cinismul și sarcasmul sunt mult mai sigure, am zis.

— Ei bine, măcar îți cunoști limitele, a spus Cody amuzat și a ridicat ușor paharul spre mine.

— E aproape la fel de folositor ca a fi bine adaptat.

Au râs amândoi. Brusc, m-am simțit efectiv recunoscătoare că nu mă dădusem mai rău în stambă în seara când sosisem în oraș. Păreau foarte fericiți împreună. Dacă aș fi făcut ceva ca să le pun fericirea în pericol, nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

— Ești liberă mai târziu sau poate mâine? m-a întrebat Gabriella.

Cody a privit-o nedumerit, dar ea a continuat, imperturbabilă.

— Mă gândeam că ai putea veni la hotel, să luăm cina împreună.

— Stați la hotel? am întrebat, mai curând ca să câștig puțin timp de gândire.

— E extraordinar ce a făcut Cassidy din locul ăla, nu-i așa? a zis Cody, aruncându-mi o privire care spunea limpede: *N-am știut c-o* să *te invite și nu ești obligată să vii.*

— Ea e extraordinară, am fost de acord, adoptând o notă de mândrie. Îți amintești ce dezastru era pe vremea când eram mai tineri? E incredibil cât de repede a reușit să-l transforme. Dar abilitățile mele în domeniul managementului de proiect sunt cele ale unui copil plângăcios de doi ani, așa că nu sunt cea mai potrivită să judec.

— Ah, un copil plângăcios de cel puțin patru ani, a precizat Cass, apărând în spatele meu.

Și-a strecurat brațul pe sub al meu.

— Deși, sincer vorbind, m-am implicat în treaba asta până peste cap. Mă plictiseam teribil acasă, cu un copil mic și fără să am ceva concret de făcut. Dacă m-aș fi oprit zece secunde să mă gândesc, aș fi realizat cât de

necalificată eram. Depășeam în mod constant bugetul, iar evaluările de mediu au fost cât pe ce să-mi pună capac. Fiecare autorizație părea că urma să ducă la năruirea întregului proiect.

A trecut-o un fior amintindu-și.

— Cody a fost întotdeauna convins că o să reușești, a zis Gabriella. Iar investiția noastră a avut un randament fantastic.

— O investiție pentru care sunt veșnic recunoscătoare, a spus Cass.

Mi-a apăsat ușor brațul.

— Trebuie s-o răpesc câteva clipe pe Naomi. Vă rog să ne scuzați!

— Sigur, a zis imediat Cody.

Gabriella a fluturat mâna în semn de rămas-bun.

— Nu uita! Cina! Trebuie neapărat să ne întâlnim înainte să plecăm din oraș, a zis ea, apoi Cass m-a luat de acolo.

— Nu știam că Cody a investit în hotelul tău, am spus în timp ce Cass mă conducea spre bucătărie.

— Ai fi știut dacă m-ai fi întrebat vreodată despre asta, a răspuns ea, un pic cam arțăgoasă.

— În apărarea mea, toată văicăreala aia despre autorizații a fost plictisitoare la culme, i-am spus, iar Cass m-a înghiontit în glumă.

Dar expresia feței i-a devenit serioasă.

— Despre ce trebuie să vorbești cu mine? am întrebat-o.

A strâns din buze.

— În birou, a zis, apoi a făcut un semn cu capul spre holul din spate.

S-a desprins de mine ca să deschidă drumul și am urmat-o îngrozită. Ce se petrecea?

În copilărie, arareori mi se permisese să intru aici; în spate se aflau doar biroul de acasă al lui Big Jim și bârlogul lui. Spre cel dintâi m-a condus Cass – și, spre surprinderea mea, Big Jim se afla deja acolo, stând în spatele unui pupitru imens, făcut din bucăți nefinisate tăiate dintr-un copac pe care-l doborâse chiar el, o poveste pe care o știam pentru că-i plăcea s-o spună de patru-cinci ori pe an.

— Naomi, mă bucur să te revăd! a zis el, dar numai încântat nu părea.

— De ce mă aflu aici? am întrebat, uitându-mă când la unul, când la celălalt.

Ce treabă ar putea avea Big Jim cu mine?

— E vorba de Ethan, a zis Cass.

— Ce-i cu el? am întrebat, încercând să nu par defensivă încă de la început. Nu-și face decât meseria. Nu e nimic rău în asta.

— Nu sunt tocmai sigur, a spus Big Jim. Voi doi ați sâcâit o groază de oameni Mi-am pus niște întrebări, așa că l-am verificat. La început n-am găsit mare lucru, după aia însă am descoperit ceva destul de îngrijorător.

— L-ai verificat? E realizator de podcasturi. Pune doar niște întrebări.

— Nu-i cine crezi tu că e, Naomi, a spus Cass cu blândețe.

— Vă rog, spuneți odată despre ce-i vorba! am zis, simțind că încep să intru în panică.

Big Jim a întins mâna și a luat de pe birou un dosar. Mi l-a întins.

— Așa cum pretinde, lucrează pentru o rețea de podcasturi și scrie și produce o mulțime de chestii despre crime reale sub numele de Ethan Schreiber. Dar și-a schimbat numele când a împlinit 18 ani. Înainte de asta, îl chema…

M-am holbat la foaia din dosar. Era un formular din statul Washington pentru schimbarea numelui…

Din Alan Michael Stahl, Jr., în Ethan Schreiber.

Cuvintele de pe pagină au devenit neclare și nu am mai reușit să le descifrez. Am simțit în ceafă un fior de tensiune, care s-a adunat într-un punct de la baza craniului, iar în fundul gâtului aveam un gust straniu, intens. Nu putea să fie adevărat! Sigur era o greșeală. Ethan nu era…

— E o farsă? am întrebat, deși știam că nu era.

Nu mi-a răspuns niciunul dintre ei. Ethan era fiul lui Stahl. Ethan îmi trimisese scrisoarea. Mă minți se. Mă urmărise, se ținuse scai de mine, se strecurase în viața mea. Îmi câștigase încrederea.

Iar eu mă aruncasem în brațele lui Am râs forțat.

— E *fiul* lui Stahl?

— Așa se pare, a zis Big Jim. Să înțeleg deci că nu știai.

— Normal că nu știam! am zis tăios.

Big Jim a dat din cap spre mine, deloc tulburat de izbucnire. M-am uitat fix la foaia de hârtie, încercând parcă s-o fac să-și schimbe conținutul. Cum de-mi scăpase așa ceva? Cum de nu am știut?

Bineînțeles că Alan Stahl, Jr. Își schimbase numele. Dacă își dorea să iasă din umbra tatălui său, dacă voia să fie oricine altcineva, mai puțin fiul unui ucigaș în serie, trebuia să facă asta. Eu aș fi făcut-o. Așa că de ce n-am presupus că și el ar proceda la fel?

Ethan mă mințise de la bun început. Când îi spusesem despre scrisoare, se străduise din răsputeri să mă liniștească. Și totul fusese o mare vrăjeală. El mi-o trimisese. Știa că am mințit în tot acest timp. Îi mărturisisem. Am avut încredere în el, așa cum nu mai avusesem în nimeni altcineva.

Se pricepea să-i convingă pe oameni să vorbească cu el. Și Stahl se pricepuse la asta. Le făcuse din vorbe pe femeile pe care le omorâse.

Cass m-a privit cu milă. Fața lui Big Jim era la fel de inexpresivă ca întotdeauna. Mi-am întors privirea, cuprinsă de o rușine și de o stânjeneală care mă făceau să mă simt rău, ambele mai nocive decât furia. Ar fi trebuit să știu. Am fost o proastă.

M-am gândit la felul în care insinuase că nu ar trebui să am încredere în Cass. Ca și cum ar fi încercat să creeze o fisură între noi două.

Și nu numai că avusesem încredere în el. Crezusem…

— Vă las să vorbiți între patru ochi, a zis Big Jim.

Când a trecut pe lângă mine, m-a bătut o dată pe umăr. Din câte îmi aminteam, era singura dată când m-a atins, și mi-am folosit toată voința să nu mă feresc de mâna lui, simțind că mi se face pielea de găină. Nu voiam să mă mai atingă nimeni. Niciodată.

Ușa s-a închis în urma lui Jim. Cass m-a mângâiat pe braț într-un fel care sunt sigură că se dorea *a* fi consolator.

— Îmi pare rău, a zis ea. Aș vrea să nu fie adevărat. Aș vrea să nu fi fost nevoită să-ți spun.

— Dar de ce s-a apucat tatăl tău să-l verifice?

Simțeam că-mi vine să vomit, dar m-am forțat să mă concentrez asupra chipului lui Cass. Știa întotdeauna ce să facă. Ea deținea întotdeauna controlul și acum aveam nevoie de asta.

— Eu i-am cerut. Am vrut să am grijă de tine.

— A mințit. Tot timpul, el… Doamne, Cass, i-am spus atâtea lucruri!

— I-ai spus despre Persefona – despre Jessi Walker, nu?

Am încuviințat din cap.

— Tare aș fi vrut să nu fi făcut asta. Ce altceva i-ai mai spus?

— Totul, am recunoscut.

Am fost o tâmpită. Știam că nu se poate să nu ascundă ceva. Mai că-mi spusese să nu am încredere în el.

— I-am spus că am mințit la proces.

Cass s-a uitat îngrozită la mine.

— I-ai spus fiului unui criminal în serie că ai mințit ca să-l bagi pe taică-său la închisoare.

— Nu sunt sigură că a fost criminal în serie, am precizat, ceea ce nu a îmbunătățit lucrurile.

Însă Ethan era sigur. Dacă nu cumva era o altă minciună.

— Probabil că a venit să discute cu mine – dar eu nici măcar nu eram aici. Nu, cu *tine* a venit să discute. Și cu Liv. Ea a zis că a vorbit cu el.

— N-am știut asta, a zis Cass, cu capul înclinat, încruntându-se. Știi ce i-a spus?

— Nimic, cred. Dar dacă el a luat-o tare? Liv nu avea de gând să-i spună nimic până nu eram toate de acord, dar dacă el a insistat, dacă s-a înfuriat…

Nu mi-l puteam imagina pe Ethan cu un pistol în mână și cu furia întipărită pe față. Dar nu mi-l închipuisem nici mințindu-mă în felul ăsta. Habar nu aveam cine era bărbatul ăsta în realitate. De ce era cu adevărat capabil.

Cass pălise.

— Crezi că s-ar putea s-o fi omorât el pe Olivia? m-a întrebat ea, cu voce joasă.

— Nu știu. Trebuie să plec. Trebuie să… Nu pot…

— Ar trebui să rămâi. Așteaptă puțin, să te mai liniștești

— Nu, trebuie să… toate lucrurile mele sunt în camera de la motel. Trebuie să merg să le iau. Trebuie să…

La naiba, nu puteam să gândesc dincolo de ușa acelei camere de motel! El avea să fie acolo. Așteptând. Ce urma să fac? Să spun?

— Ține! a zis Cass, care mi-a îndesat o cheie în mână.

M-am uitat la ea, încruntată, fără să înțeleg.

— Stai la mine. Cât timp ai nevoie. Și nu mergi singură în camera aia de motel. Du-te și așteaptă la mine acasă! O să ne ocupăm de asta.

— Ar trebui să-i spunem lui Bishop, am zis. Nu?

— Ne trebuie un plan. Trebuie să procedăm inteligent. Du-te la mine acasă! Nu suna pe nimeni, nu răspunde la ușă. Trebuie să mai stau pe-aici vreo oră, dar după aia vin direct acasă și o să ne dăm seama ce avem de făcut, bine?

— Bine, am răspuns.

Cass avea să-și dea seama ce e de făcut. La fel ca întotdeauna. Am strâns cheia în mână, lăsând-o să mi se înfigă în palmă. Îmi vâjâia capul. Ethan era

Alan Stahl, Jr. Venise aici pentru că știa că mințisem, chiar înaintea mea. Se înfuriase. Dădea vina pe noi. Venise în oraș. Olivia acceptase să vorbească cu el, iar el o rănise și…

Ce? De ce să mai rămână?

Ca să țină lucrurile sub observație. Să fie sigur că nimeni altcineva nu îl bănuiește. Să înfrunte persoana care-i distrusese viața.

— Ești în stare să conduci? am auzit-o pe Cass întrebându-mă.

— Da, e-n regulă, am mințit și am tras aer în piept ca să mă liniștesc. E doar șocul. Hai că plec!

— Nu la motel! a zis ea pe un ton ferm.

— Mă duc acasă la tine, am zis.

Nu puteam gândi mai departe de atât, dar până acolo eram în stare să ajung. Am împăturit foaia din dosar în trei, apoi în jumătate, cu mișcări exagerat de precise. Am vârât-o încet în buzunarul fustei, de parcă, dacă nu mă grăbeam, aș fi diminuat durerea. M-aș fi putut furișa pe lângă ea când nu era atentă.

Cass m-a scos din casă pe ușa din spate. Aproape că n-am sesizat când am urcat în mașină, când am pornit motorul. Am parcat pe aleea din fața casei lui Cass înainte ca mintea să-mi prindă din urmă corpul, iar când am intrat în locuința ei goală, am rămas în loc, nesigură.

Nu fusesem niciodată singură în casa lui Cass. Avea ceva impersonal. Până și decorațiunile păreau a fi utilitare, aflate acolo pentru a crea o anumită imagine. Cass decisese cine voia să fie și-și construise viața în jurul acestei decizii. Mamă singură, femeie de afaceri de succes. Își croise cu trudă drumul către normalitate. Puteam înțelege de ce n-a vrut ca Liv să i-o perturbe.

Dacă n-am fi obligat-o să tacă, oare s-ar mai fi întâmplat ceva din toate astea?

Am urcat buimacă scările până în dormitor și m-am așezat pe marginea patului, simțindu-mă caraghioasă în rochia neagră.

Ar fi trebuit să știu. Întotdeauna alegeam numai bărbați dezastruoși. Dintotdeauna fusese ceva putred în miezul relației dintre mine și Ethan. Atâta doar că nu știusem că avea să fie *asta.*

Ethan nu părea un individ violent. Dar și tatăl lui păcălise pe toată lumea.

M-am șters la ochi ca să-mi limpezesc vederea și am tras adânc aer în

piept, fără să simt însă că ajunge în plămâni. În fața mea, ușa șifonierului era deschisă. În spate, pe raftul cel mai de sus, se afla o cutie încăpătoare din lemn, cu ornamente celtice sculptate pe margine.

O păstrase în toți anii ăștia. Normal. Toate ne păstraserăm amintirile. Fragmentele noastre din trecut. M-am ridicat și m-am dus încet către raft. Într-un colț al șifonierului am dat peste un scăunel pentru picioare, pe care l-am mutat sub cutie; m-am urcat pe el.

Cutia era grea, masivă. O găsiserăm la magazinul de antichități, acoperită de praf. Pe capac erau sculptate frunze și cârcei răsuciți. Eu o descoperisem. Cass o păstrase. Așa funcționau lucrurile.

Am dus cutia pe pat și am înlăturat capacul, care a scârțâit ușor. Înăuntru se afla o colecție de desene de-ale lui Liv; un teanc de fotografii Polaroid; un inel ieftin grosolan, pe care îmi aminteam că-l primise Cass de la bunica ei; o eșarfă de mătase cu imprimeu cu stele; o zgardă de pisică, cu numele *Remington* gravat pe medalion; un pahar de argint pe care-l declaraserăm Pocalul Zeiței. Într-un săculeț din pânză am găsit un obiect mic, tare; nu era nevoie să-l scot ca să știu că era un os de la deget.

Cass luase și brățara pe care era scris numele Persefonei, dar mi-o dăduse la spital. Un pic de magie în plus, zisese ea, ca să mă ajute să mă însănătoșesc.

Am luat teancul de poze. Îmi aminteam aparatul ăla Polaroid. Îl găsisem printre lucrurile lui taică-meu când se răsturnase un morman, împreună cu câteva cutiuțe cu filme. Filmele erau vechi chiar și la vremea aia, iar fotografiile ieșiseră decolorate și, câteodată, era greu să distingi imaginile, dar îl cărasem cu mine peste tot, până când rămăsesem fără benzi Nu mă mai gândisem la el de atunci, dar bănuiesc că fusese scânteia care-mi aprinsese interesul pentru fotografie.

Se pare că totul era legat de vara aia.

Cu trecerea anilor, calitatea slabă conferise fotografiilor un aspect cât se poate de bizar. Un instantaneu neclar cu Cass în pădure, ținând în mâna ridicată pocalul, cu eșarfa înstelată pe umeri ca un șal, avea un aer de mister străvechi. O fotografie umbrită a lui Liv, care privea în sus, fără să se distingă împrejurimile, dădea impresia că ea se ivește dintr-un gol întunecos. Cass și Liv mergând una lângă alta, cu degetele lor mici înlănțuite, Liv privind peste umăr la cameră, la mine, cu un zâmbet luminos.

Apoi o fotografie cu noi trei. Evident, eu țineam aparatul foto. Stăteam pe patul pe care-l avusese Liv în copilărie, cu umerii lipiți, iar eu eram la mijloc. Cass și Liv își scoseseră limbile, privind la cameră. Eu mă uitam la Liv, cu ochi strălucitori.

Un ușor oftat mi-a scăpat printre buze; mi s-a frânt inima. Liv era moartă – dar la fel de moarte erau toate acele trei fete. Fetele care fuseserăm înainte.

Sub fotografii erau două bucăți de hârtie desprinse dintr-un carnet, împăturite, cu dunga uzată de trecerea timpului. Am desfăcut-o cu grijă pe una dintre ele și mi s-a tăiat răsuflarea.

> Am furat bani din poșeta doamnei Green.
>
> Îl urăsc pe tata și uneori mi-aș dori să moară. E un bețiv și nu e bun de nimic.
>
> Luna trecută am copiat la o lucrare la mate.

Mai erau vreo zece rânduri, toate scrise de mine. Secretele mele. Toate scriseserăm câte o astfel de foaie – cel de-al șaselea ritual. Cele mai întunecate secrete din inimile noastre, zisese Cass. Le-am așternut pe hârtie, apoi le-am dat foc. Le aruncase în foc și bătuse câmpii despre purificarea sufletelor noastre prin flăcări. Dar atunci cum de erau aici?

Am despăturit cealaltă foaie. Probabil că era a lui Liv – i-am recunoscut scrisul.

> Nu sunt destul de bună pentru Zeițe. Trebuie să mă străduiesc mai mult, dar mi-e frică.
>
> Nu sunt o prietenă bună.
>
> Sunt slabă și sunt lașă.
>
> Nu fac nimic cum trebuie.

— Vai, Liv! am șoptit. N-am știut că era atât de grav.

Mă durea inima pentru fetița care fusese Liv. Era atât de vulnerabilă, iar lucrurile care se abătuseră asupra ei au fost mult prea mult pentru oricine, cu atât mai mult pentru o copilă ai cărei demoni începeau să se trezească. Dar ea le supraviețuise – pentru ca apoi viața să-i fie furată.

Am încercat să-mi imaginez din nou totul. Liv lângă iaz, cu un pistol îndreptat spre capul ei, iar mâna care ține pistolul… e a lui Ethan. Am strâns din dinți ca să-mi înăbuș un strigăt, mototolind hârtiile în pumn. Cass trebuie să le fi păstrat. Aruncase alte hârtii în foc? De ce?

Probabil ca să le poată citi, mi-am dat seama și am oftat, întotdeauna avusese probleme când venea vorba să renunțe la controlul absolut. Mai mult ca sigur se temuse că scrisesem ceva despre ea.

— Ce faci?

M-am răsucit, cu adrenalina la maximum. Oscar stătea în prag, privindu-mă cu obișnuita lui curiozitate brutală.

— Depăn amintiri vechi, am zis și am arătat spre fotografii, simțindu-mi gura uscată. Eu le-am făcut. Acum mulți ani.

Oscar s-a sprijinit de cadrul ușii își dăduse sacoul jos și-și suflecase mânecile până la coate, dezvelindu-și antebrațele groase.

— Întotdeauna ai fost o băgăcioasă mică și…

— N-ai putea încerca să nu mai fi atât de urâcios măcar jumătate de minut? i-am tăiat-o.

A rânjit.

— Simpatică, a completat el.

S-a împins în cadrul ușii și a venit încet către mine. M-am încordat, dar m-am silit să rămân nemișcată. A luat una dintre fotografii. Cass cu o coroană de flori de câmp, ținând în mână un cristal pe care-l legaserăm de o bucată de sfoară.

— Întotdeauna făceați tot felul de rahaturi ciudate.

— Am fost niște copile ciudate.

Se afla la o distanță destul de mică încât să-i sesizez apropierea, să observ mișcarea aerului pe piele. Nu mă simțisem niciodată în siguranță cu Oscar în preajmă. Cândva, demult, de asta mersesem să-l văd. Pericolul și suferința păreau mai ușor de îndurat decât siguranța. Acum eram mult prea conștientă de forța acelor mâini late și de cât de mult rău îmi puteau provoca.

— Nu, era mișto, a zis el. Niște mici vrăjitoare al naibii de ciudate. Măcar ați fost interesante.

M-am holbat la el, cu un gust amar în gură.

— Mă urai. Ce mi-ai făcut…

— Nici acum n-ai reușit să treci peste asta, așa-i? Da, am fost un nenorocit.

— Ești și acum, am zis cu asprime.

— Sigur. Dar mi-am încasat-o din plin, taman din acest motiv, așa că hai să zicem că suntem chit!

A ridicat din umeri. De parcă asta ar fi fost tot – durere compensată prin durere. De parcă așa ceva nu-ți lăsa crăpături pe piele, indiferent de rolul jucat.

— Ascultă, n-a fost ca și cum chiar aș fi vrut să-ți fac rău sau așa ceva. Eram beat, OK? A fost o greșeală prostească.

— Eram prietena surorii tale mai mici, am zis, încă nepregătită să abandonez. Te venera!

A pufnit.

— Puțin probabil.

M-am holbat la el.

— Să fim serioși. Felul în care se ținea peste tot după tine? Tu o protejai, iar ea ar fi făcut orice pentru tine în schimb.

— O protejam? De cine? a întrebat el.

Încă stătea mult prea aproape de mine, intimidându-mă.

— De tatăl vostru, am zis. Știu că o bătea.

S-a strâmbat.

— Tata? Nici vorbă! Pe mine mă bătea de-mi suna apa în cap, firește, dar niciodată nu s-a atins de scumpa lui prințesă.

— Am văzut vânătăile, am spus, iar nedumerirea mi-a învins furia.

N-avea cum să nu știe. Cass spusese că el intervenise să-i ia apărarea, așa că în mod clar știa ce se întâmplă.

Spre surprinderea mea, Oscar a izbucnit în râs.

— Ah, *aia.* Cass și luptele ei tâmpite. Da, avea tot timpul vânătăi, dar și le făcea singură. Întotdeauna încerca să mă provoace să-mi ies din fire. Fir-ar să fie, *tăbăra* pe mine, mă mușca și mă zgâria și tot tacâmul, disperată să mă convingă s-o lovesc. De câteva ori a trebuit s-o arunc de pe mine și s-o imobilizez, doar ca s-o fac să se oprească, dar niciodată nu am lovit-o. Însă se izbea singură de pereți și de mobilă, ca să se învinețească, și mă amenința că-i spune tăticului că o lovesc, dacă nu făceam diverse chestii pentru ea.

Și-a învârtit un deget la tâmplă.

— Da, sigur. Soră-ta, care cântărea 30 de kile, era o amenințare serioasă.

— Am luat parte la destule bătăi prin baruri ca să știu că nu trebuie să te pui cu nebunii, a spus el simplu. Cass nu mă venera. Căuta întotdeauna ceva cu care să mă poată amenința. Dar ce voia ea erau prostii de copil, așa că era mai simplu să accept. Adică oricum nu m-ar fi crezut nimeni. Toți o

iubesc pe Cass. Dintotdeauna.

L-am privit fix, încercând să-mi dau seama dacă mă ia peste picior. Nu voiam să-l cred, dar oare nu-mi făcuse Cass același lucru? Folosise cuvintele, nu pumnii. Dar obișnuia să mă provoace iar și iar, până când o loveam. *Atunci* devenea violentă, însă vina cădea asupra mea, pentru că eu începeam bătaia.

Însă o înțelesesem – acea dorință de a te bate, nu doar pentru că vrei să lovești ceva, ci pentru că vrei să fii lovit. Nu dispăruse niciodată. Găsisem doar modalități mai puțin vizibile de a-mi provoca vânătăile.

Oscar însă era violent, era o scursură. Nu aveam niciun motiv să-l cred pe el în defavoarea lui Cass.

— Ai nevoie de ceva, Oscar? l-am întrebat, la fel de neîncrezătoare.

— Dar tu? m-a provocat el.

Și-a strecurat un deget gros sub bărbia mea și mi-a ridicat-o. I-am întâlnit privirea, fără să tresar. Mâna lui a înaintat ușor, degetele sale mi-au cuprins gâtul. Și au rămas așa. S-a aplecat spre mine, până când am deslușit toate punctele aurii din ochii lui albaștri. Zvâcnetul cunoscut de teamă și dorință m-a străpuns ca un cârlig de undiță, iar el a zâmbit de parcă și-ar fi dat seama.

De ce nu? și-a zis o parte din mine. Era el mai rău decât Ethan? Era mai rău decât ceea ce meritam? Măcar știam deja forma crăpăturilor pe care avea să mi le lase pe piele. Măcar știam deja că-l urăsc.

— Ieși! i-am spus printre dinți.

Și-a încleștat foarte ușor degetele în jurul gâtului meu. Pentru o fracțiune de secundă, apăsarea lor mi-a tăiat răsuflarea, iar mușchii mi s-au crispat din cauza panicii bruște – și apoi mi-a dat drumul. M-am împotrivit nevoii de a trage aer în piept, de a-mi duce mâna la gât.

— Nicio problemă, a zis, dându-se înapoi un pas. Cass m-a rugat să văd ce faci, atâta tot. Să văd dacă ești aici, să stau cu ochii pe tine, chestii de genul ăsta.

Cass îl trimisese pe Oscar aici? De data asta, când m-a cuprins furia, era îndreptată asupra ei. Poate că nu cunoștea detaliile celor întâmplate între mine și Oscar, dar știa ce părere am despre el.

În cele din urmă, Oscar a plecat, lăsându-mă zdruncinată, pradă unei senzații de rău fizic. M-am apucat să bag pozele și tot restul înapoi în cutie. Pe fundul acesteia mai era ceva: un plic simplu, galben-închis. Am șovăit

câteva clipe, apoi l-am luat și i-am vărsat conținutul pe cuvertură.

Din ei s-au împrăștiat tot felul de poze și hârtii, împreună cu un stick de memorie pe care scria „Percy”. *La câte știu despre el, nu-și permite să mă refuze,* mi-am amintit-o pe Cass spunând.

Am răsfirat hârtiile și fotografiile, trecându-mi ușor mâna peste ele, cu un sentiment ciudat. Nu părea să existe o temă clară printre documente. O poză înfățișa un necunoscut, care râdea, cu un bong în mână. Textul scos la imprimantă al unui e-mail din partea cuiva de la o firmă de construcții părea să se refere la o delimitare a zonelor umede, la ceva legat de sistemul de scurgere și la „Secțiunea 404”. Mai erau câteva fotografii, unele dezvăluind cât se poate de evident un comportament îndoielnic, dar cele mai multe erau, după toate aparențele, nevinovate, în lipsa unui context. Un duplicat al unui cec din partea lui Meredith Green pentru o anume Alicia Barlow, în valoare de 15.000 de dolari, datat aprilie 2000.

Și, chiar la baza teancului, mai exista o fotografie. Una mai veche, care nu fusese bine păstrată, așa că se îndoise. Îl înfățișa pe Jim Green, cu mâinile pe șoldurile unei femei zvelte, îmbrăcate în blugi strâmți și un tricou pe care scria Chester Lumber Co., iar în fundal părea a fi vechea fabrică. Capul lui era aplecat către al ei; aproape că o săruta. Distanța era suficient de mică încât să nu încapă nicio îndoială în privința intenției lui. Sau a ei. Femeia era surprinsă din profil, fața îi era întoarsă de la camera foto, dar tot am recunoscut-o.

Jessi Walker.

Iubitul misterios al lui Jessi era primarul.

În mine și-a făcut loc ceva ce aducea a tristețe. Nu că mi-ar fi păsat vreodată prea mult de Jim. Pentru mine, nu era vreun înlocuitor de tată sau vreun protector. Dar fusese o prezență constantă. Încă un lucru care s-a dovedit malign.

Când întocmisem dosarul pentru jobul ăla pe timpul verii, fusese ideea lui Meredith. Îi auzisem la un moment dat pe ea și pe Big Jim certându-se pe tema asta – ce spusese ea? *În felul ăsta n-o să trebuiască să stai până târziu la birou.* Presupusesem că se referea la faptul că n-o să mai aibă atât de mult de lucru. Fusesem naivă în felul meu, chiar și după tot ce se întâmplase.

Am adunat și am îndesat totul înapoi în plic. Ceea ce apărea în fotografie era mai puțin șocant decât faptul că aceasta se afla în posesia lui Cass. Ce

naiba însemna asta? Era ceva pus deoparte în scopul unui șantaj?

Am clătinat din cap. Nu știam ce naiba făcea Cass cu lucrurile astea, dar implicațiile erau clare. Big Jim se culcase cu Jessi.

Mă concentrasem pe Oscar – pe gelozia, pe furia lui. Dar gelozia nu era singura emoție care l-ar fi putut îndemna pe un bărbat să ucidă. Jessi îi spusese lui Oscar că avea să înceapă o nouă viață împreună cu iubitul ei. Ceea ce însemna că își imaginase că Big Jim avea să-și părăsească soția pentru ea. Că avea s-o ducă departe de orașul ăsta mic și să-i ofere tot ce-și visase vreodată. Pentru că asta îi spui frumoasei tale amante înainte să te plictisești de ea.

Dar poate că Jessi insistă. Cere un termen limită. Îi zice să facă pasul, altfel o să-i spună chiar ea soției lui, o să spună *tuturor*. Așa că lucrurile se încing. Poate că e un accident, poate că e intenționat, dar, oricum ar fi, ea sfârșește moartă.

Oscar o ucide din gelozie sau Big Jim o omoară din instinct de conservare. Totuși, oricare dintre ei e făptașul, trebuie să mușamalizeze totul. O duce în pădure, o bagă într-o gaură unde nu va fi găsită.

Numai că noi am găsit-o. Cei din familia Green petreceau mereu timp prin pădurea aia. Ca să facă drumeții, ca să vâneze, ca să bea. Dar dacă unul dintre ei m-a văzut cățărându-mă afară din Grotă în ziua aia și și-a dat seama că știu?

Ar fi tras concluzia că și celelalte două fete erau cu mine? Liv și Cass dormiseră împreună cu o noapte în urmă, acasă la Liv, dar eu nu putusem să merg pentru că eram răcită. N-ar fi presupus neapărat că ne întâlniserăm. Ar fi putut crede că eram singură sau poate că nu s-ar fi gândit deloc – și doar ar fi intrat în panică.

Deci Cass îl acoperă pe fratele ei sau pe taică-său – și, în ambele cazuri, rezultatul e același.

Am scos hârtia din buzunar, iar degetele mele s-au lovit de cutiuța de bijuterii în care era falanga Persefonei. Am despăturit-o. Imaginea cu formularul pentru schimbarea numelui era lipită sub un e-mail peste care abia dacă aruncasem o privire. Nu spunea decât: *Acesta este documentul de care v-ați interesat.* Conținutul nu-mi dezvăluia nimic. Dar mesajul era primit de la CalvinS@JCSI.com. Jessup Consulting, Securitate și Investigații.

Lucrau pentru Jim Green. El îl trimisese pe acel bărbat să mă

urmărească, să pătrundă în camera mea de motel. Își proteja fiul. Sau se proteja pe sine însuși?

Am băgat totul înapoi în cutie și am închis capacul.

Cass știuse despre Jessi Walker. Făcuse legătura cu Persefona? De asta insistase atât de mult ca Liv să lase totul baltă? Încerca să ne avertizeze, pentru că știa ce ar face taică-său dacă ar afla.

Dacă nu fusese chiar ea cea care-i spusese ce descoperise Liv.

Trebuia să plec de aici. Am înșfăcat cutia, am băgat-o sub braț și am pornit spre ușa de la intrare.

La baza scărilor am auzit dușumeaua scârțâind în spatele meu. M-am întors și ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Oscar. Avea o bere în mână și stătea cu brațele încrucișate peste piept. Ne-am uitat unul la altul. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă avea să mă oprească. Până la urmă, Cass îi spusese să nu mă scape din ochi. Evident, să se asigure că sunt în regulă nu presupunea să mă lase s-o șterg fără să anunț. Dar el doar a dat scurt din cap și s-a răsucit. Terminase cu mine.

Am luat-o la fugă.

33

Nu mai exista decât un singur loc unde mă puteam duce.

Am parcat lângă vechiul Chevrolet și m-am îndreptat cu un mers rigid spre ușă. Am rămas pe trepte, cu o senzație de gol în cap, paralizată, întrebându-mă dacă ar trebui sau nu să bat.

Ușa s-a deschis înainte să reușesc să mă decid într-un fel sau altul. Tata m-a privit cu obișnuitul lui amestec de dispreț și amuzament, ca și cum faptul că ajunsesem din nou pe veranda lui era o glumă de proporții. Și bănuiesc că așa și era.

— Arăți ca dracu', m-a informat el. De ce plângi îmbrăcată într-o rochie elegantă?

— Azi a fost înmormântarea lui Liv.

— Aia e marți.

— Azi e marți. Pot să intru?

— De parcă te-aș putea opri, a zis el și a dispărut înapoi în casă, lăsând ușa deschisă.

Am intrat. Nu m-a lăsat inima să închid ușa, pentru că așa mi-aș fi tăiat orice cale de scăpare.

— Ai nevoie de ceva? m-a întrebat tata.

— Nu. Doar că… Nu am unde altundeva să mă duc.

Mă ustura gâtul și ochii îmi erau umflați, cu toate că nu plânsesem propriu-zis.

— Asta e destul de clar, altfel n-ai fi venit în niciun caz aici, a bombănit el, dar apoi s-a oprit și m-a privit cu ochii mijiți. Ce naiba ai pățit?

Am strâns din buze și am clătinat din cap.

— Alea sunt vânătăi? Te-a lovit frumușelul ăla? a întrebat el, iar eu am izbucnit într-un râs scurt, care s-a transformat într-un hohot de plâns înăbușit.

— Nici măcar nu știu de unde să încep cu treaba asta, am zis.

Am strâns mai tare cutia în mâini.

— Trebuie să mă uit prin lucrurile mele vechi.

— Dă-i drumul! m-a îndemnat tata, apoi mi-a făcut semn spre holul din spate. Sunt exact cum le-ai lăsat.

Mi-am înăbușit un pufnet neîncrezător. Am luat-o pe lângă camera de oaspeți și am descoperit că e complet plină, mormanele din spate ajungând la un metru și jumătate înălțime. Ani întregi îngrămădise aici lucruri, fără să se deranjeze să lase o cărare printre ele; până și ușa era blocată de un raft rupt de cărți, care stătea înclinat într-o parte. Am călcat pe un coșuleț pentru Paști de un roz aprins și am mers mai departe, gândindu-mă cu groază la ceea urma să găsesc în camera mea.

Spre marea mea surprindere, era aproape la fel de neatinsă cum dăduse el de înțeles. Pe pat erau adunate tot felul de vechituri, dar la o privire mai atentă s-a dovedit că majoritatea îmi aparțineau. Am recunoscut lucruri pe care le aruncasem ultima dată când am fost aici. Probabil că le-a adus înapoi în casă. Haine vechi, cărți, chiar și animăluțe de pluș de când eram mică.

Totul era și acum aici, neatins. Ceea ce însemna…

M-am dus la dulap. Era plin-ochi. Mi-a luat cinci minute să scot diverse obiecte afară ca să ajung la scândura desprinsă din spatele dulapului înăuntru am găsit cutia de pantofi, uzată și acoperită de un strat de praf.

Chiar deasupra ei se afla un săculeț de pânză. Am desfăcut șnurul și i-am răsturnat conținutul în palmă. Am simțit pe piele răceala osului alb de la deget. Era amuleta mea. Talismanul meu. Blestemul meu.

Îl lăsasem aici, de parcă, abandonându-l, ar fi încetat să mă bântuie.

L-am așezat pe covor și le-am scos pe celelalte. Osul lui Liv, în cutiuța lui pentru bijuterii, aflată în buzunarul meu. Cel al lui Cass, în săculețul de pe fundul cutiei. Le-am așezat cu grijă unele lângă altele. *Hecate, Artemis, Atena.* Rugăciunea, florile, îngroparea, apa. Sângele și focul. Șase ritualuri, când ar fi trebuit să fie șapte. Nu mai ajunseserăm la final.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre cutie. Ce altceva fusese atât de important încât să merite să fie ascuns? O geodă, o pană, câteva fotografii: cu Liv, cu Cass. Un autoportret elaborat, eu la 11 ani, cu privirea ațintită în depărtare, într-o parte, fără să am chipul marcat de tragedia despre care habar nu aveam că mă va lovi. Și… Dumnezeule! O fotografie cu Persefona. Scheletul ei, cu crini în găvanele ochilor și micile noastre jertfe dispuse de jur-împrejur. Fotografia identică cu schițele din blocul de desen al lui Liv.

— Dai impresia că ți-ar prinde bine ceva de băut, am auzit vocea lui taică-meu.

Am tresărit și m-am întors precipitat spre el. M-am lovit cu spatele de

perete înainte să reușesc să redobândesc o aparență de autocontrol. A izbucnit în râs.

— Stai foarte prost cu nervii.

— Futu-i! am exclamat, masându-mi ceafa.

De parcă aș avea nevoie de o altă rană la cap.

— Știi că n-ar trebui să te furișezi așa în spatele meu!

— N-am știut că asta fac.

A intrat în cameră și mi-a întins o bere. M-am aplecat s-o iau, apoi m-am rezemat din nou de perete. Avea gust de cereale râncede înmuiate în apă, dar măcar era rece. Am luat o înghițitură zdravănă.

— Tu nu bei? l-am întrebat.

Și-a vârât degetul mare în gaica pantalonilor.

— M-am gândit că poate ar trebui s-o las mai moale.

— Da, sigur. Ia stai așa, vorbești serios?

A ridicat din umeri.

— Ar cam fi timpul, nu crezi?

— A cam trecut.

N-am crezut nici măcar o clipă c-o să se țină de plan, dar, din câte știam, era prima dată când se deranjase să pretindă că încearcă s-o lase mai moale.

— Știi că nu poți renunța brusc. La cât bei, asta te-ar putea ucide.

— Am zis c-o las mai moale, nu că renunț de tot, a spus el pe un ton defensiv.

Dar și-a masat ceafa și a întors privirea.

— Eram mort de beat în timp ce fata mea zăcea însângerată, cât pe ce să moară. Nici măcar n-am fost în stare să vin la spital când erai în operație. Așa că m-am lăsat. O vreme. Nu a durat mult. Dar am făcut-o.

— Nu-mi amintesc.

— Erai un pic distrasă de toate găurile alea din tine, a zis cu un zâmbet ușor ironic.

Am râs încet, un sunet parcă frânt.

— Se dovedește că sunt o groază de lucruri din vremea aia pe care nu mi le amintesc.

— Chiar așa?

În vocea lui se distingea o urmă de stânjeneală.

— Tată, ai fost de față când a vorbit poliția cu mine? Când l-am identificat pe Stahl? l-am întrebat.

— Bineînțeles.

— Cum a fost? Ce am zis?

— Ți-au arătat niște poze. Te-au întrebat dacă l-ai văzut pe bărbatul care te-a atacat, iar tu l-ai arătat. Cât se poate de simplu.

— Dar a părut că m-au presat? Că m-au influențat cumva? A oftat.

— La naiba, Naomi! Erai așa de îndopată cu medicamente, că, dacă ți-ar fi arătat o poză cu un bărbat într-o costumație roșie, ai fi zis că Moș Crăciun te-a înjunghiat.

— Tată, te rog! Spune-mi ce s-a întâmplat

— Au lucrat curat, a zis el. Aveau o groază de fotografii și ți le-au arătat una câte una. L-ai identificat imediat și ai început să plângi.

— Ești sigur?

— De ce aș minți? m-a întrebat, dar fără să se uite în ochii mei. A fost însă ceva ciudat. Când te-ai trezit, te-am întrebat dacă-ți amintești ceva și ai zis că nu. Îți aminteai că fuseseși atacată, dar atât. Și apoi, chiar înainte să vină polițiștii să vorbească cu tine, m-am dus să iau ceva de mâncare. Când m-am întors, comisarul-șef Miller și Jim Green ieșeau din camera ta. După asta ai început să te porți ca și cum erai speriată și tot promiteai că o să-ți amintești corect.

— M-au instruit, am zis.

Sau m-au amenințat. M-am gândit la sentimentul de rău augur care plana deasupra mea, asemenea unei osânde, la convingerea că un lucru cu adevărat îngrozitor avea să se întâmple dacă m-aș poticni vreodată. Nu reușisem niciodată să identific exact cine rostise cuvintele care m-au convins că mă așteaptă lucruri groaznice dacă o dau în bară. Nu-mi puteam imagina la ce presiune fuseseră supuse Liv și Cass – cele care chiar știau destule încât să reprezinte un pericol.

— Asta nu înseamnă că ai greșit, a zis el. În plus, oricum nu mai contează.

— Ba contează, cum să nu! Nu Stahl m-a atacat. Asta înseamnă că altcineva a făcut-o. Ești sigur că Jim Green e cel care a venit la spital împreună cu Miller?

Nu-mi dădeam seama dacă asta fi făcea pe Jim suspectul cel mai probabil. Făcuse destule ca să-l acopere pe Oscar – mă îndoiam că atacul asupra mea ar fi fost suficient pentru a pune capăt acelei loialități.

— Sunt sigur.

Și-a frecat cu unghia degetului mare barba țepoasă de sub buza de jos, cu mișcări nervoase.

— Doar nu crezi c-ar putea avea ceva de-a face cu treaba asta?

— Ai vreun motiv să crezi că are? l-am întrebat.

Deasupra noastră, un animal a traversat în fugă acoperișul. Nu s-a grăbit să-mi răspundă, apoi a rostit pe rând cuvintele, așa cum înșiri mărgelele pe ață.

— Păi, erau banii, a zis.

— Ce bani?

— Pentru fondul fiduciar.

— Ăia au fost din donații, am zis.

Cecurile și bancnotele vârâte în ilustratele cu urări de însănătoșire grabnică. Cecuri cu sume mai mari de pe urma interviurilor pe care le-a dat tata. Raportat la greutatea lui, corpul meu rănit era valorificat la cel mai bun preț.

— O parte din ei, a recunoscut tata.

Unghia lui își făcea acum de lucru cu un punct roșu de pe buza inferioară.

— Dar Jim a vrut să ajute. Să ne punem pe picioare.

— Tată, cât ți-a dat? l-am întrebat.

O parte din bani avea noimă. Noi aveam nevoie de ei, Jim nu ducea lipsă.

— Treizeci de mii, a zis tata.

Orice prezumție de bunăvoință pe care aș fi fost dispusă să i-o acord s-a spulberat.

— Și s-a ocupat de avocați și de tot restul, a adăugat el.

După ce ieșisem din spital, mă alesesem cu un șir întreg de avocați, care mă însoțeau de câte ori vorbeam cu poliția. Ei erau cei care mă „reprezentau”. Se asigurau că nu sunt pusă să răspund la prea multe întrebări, că nu mă supără nimeni că nu insistă nimeni să dau mai multe detalii. Și Jim Green îi plătise.

— Crezi că Jim e cel care ți-a făcut rău.

— Nu numai mie.

Dacă Jim fusese cel care mă înjunghiase, a fost din cauza lui Jessi.

— Poți dovedi de unde au venit banii? l-am întrebat.

— Am actele pe undeva.

— Deci nu, am zis.

M-a săgetat cu privirea.

— Toate lucrurile alea au ajuns într-o cutie. Știu unde e, trebuie doar să ajung la ea.

— E-n regulă. Nu-ți face probleme.

— Când mi-a dat Jim suma aia, m-am întrebat dacă nu cumva era ceva ce nu voia să știu. Dar aveam nevoie de bani gheață, a zis tata, cu vinovăție în glas.

— Te-ai gândit că Jim ar putea avea vreo legătură cu toată povestea?

Stingherit, tata și-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— Am presupus c-a fost Oscar, a mărturisit el.

— Ai crezut că Oscar m-a atacat și n-ai făcut nimic în privința asta? l-am întrebat cu un dezgust nedisimulat.

— Ce rost ar fi avut să zic ceva? Trăiai și… ei bine, banii ăia puteau să-ți asigure viitorul mult mai bine decât aș fi putut eu vreodată.

Oscar. Bineînțeles, și eu mă gândisem la același lucru, dar asta din cauză că știam despre Jessi.

— De ce s-ar fi luat Oscar de mine? Într-adevăr, era un psihopat. Dar asta parcă e prea mult, am zis, încercând să canalizez discuția.

— A fost treaba aia cu tine și cu Cody.

— Știai despre asta?

— Știam câte ceva. Oscar te-a hărțuit și Cody l-a rupt în bătaie.

Am pufnit zgomotos.

— Merita să o încaseze mai rău.

— Mai rău ar fi însemnat să-l omoare, a răspuns tata pe șleau. Dacă Marsha nu i-ar fi telefonat lui Miller, nu știu dacă Cody s-ar fi oprit până nu-l omora.

— N-a fost… nu așa s-a întâmplat.

Atâta doar că eu nu știam, nu? Cody îmi spusese să fug. Crezusem că bătaia se terminase.

— Când Miller a ajuns acolo, Cody încă îl lovea, a zis tata. Ne-a explicat de ce făcuse asta, dar Miller m-a convins să nu fac vâlvă. Mi-a spus că Oscar primise deja ce merita. I-am zis c-aș fi vrut doar să fi putut asista la asta.

Crezusem că Oscar doar mă evita după întâmplarea asta. Am zâmbit ușor, satisfăcută. Da, a meritat-o.

— Cum de n-a fost arestat Cody? l-am întrebat.

— Big Jim a tras niște sfori. Cred că și-a dat seama că Cody începuse s-o ia pe calea cea dreaptă. Avea o șansă să facă un lucru bun cu viața lui – atâta vreme cât nu îi apărea o infracțiune în cazier. Oricum, n-ar fi fost tocmai lipsit de noimă ca Oscar să se ia de tine după treaba asta. Dacă te învinovățea.

Am dat din cap. Întotdeauna avusese o latură violentă. Îi simțisem gustul pe piele: sudoare sărată și o furie fără margini împotriva întregii lumi. O simțisem în mâinile lui, în degetele sale când mă apucau destul de strâns încât să-mi lase urme pe coapse și vânătăi pe brațe. Violența lui era una care voia să pună stăpânire pe tot ce era de jur-împrejur. Mă putea omori. De fiecare dată când îmi înfipsesem dinții în pielea lui de pe gât, știusem că putea să mă ucidă și că avea s-o facă, dacă voia.

Până la urmă, a găsit modalități mai bune să mă distrugă. Să strice ceea ce Cody voia să protejeze.

Și Liv? Oare ar fi putut s-o omoare? Categoric, mi-am zis – dacă descoperise că avea de gând să spună adevărul despre ziua aia. Dar de unde să fi aflat?

Nu reușeam să scap de imaginea lui Ethan cu un pistol îndreptat spre capul ei. Ar fi fost cât se poate de simplu să pun toată nenorocirea în cârca lui Oscar sau a lui Jim, dar nu aveam de ce să presupun că eram pe urmele unui singur ucigaș. Motivele pe care le avea Ethan să fie furios pe noi nu se schimbaseră.

— Ce rost au toate astea, Naomi? Vorbești despre lucruri întâmplate acum un car de ani. Nu meriți să ajungi să fii târâtă iar în povestea asta. Ar trebui să te apuci din nou să faci poze frumoase cu oameni eleganți.

Era posibil ca aceasta să fie cea mai mare încurajare pe care mi-o adresase vreodată.

— Chiar ești un tată groaznic, am zis fără ocolișuri. Știi asta, nu?

— Normal că știu. Oi fi bătut în cap, dar nu-s prost. Las că nici tu nu ai câștiga titlul de Fiica Anului.

— Hai sictir!

— La fel și ție.

Am ridicat berea și am tras o dușcă sănătoasă. Deja mi se încălzea în mână. Tata și-a țuguiat buzele.

— Știi, am stat și m-am gândit. Mi-ar prinde bine niște ajutor pe aici. Să

fac puțină ordine. Doar cât să nu se mai plângă doamna polițistă.

— Chiar crezi că poți renunța la lucrurile astea? l-am întrebat.

— Oricum, majoritatea sunt niște vechituri, a mormăit. Numai că e prea multă treabă ca s-o pot face singur.

Părea preocupat să examineze covorul de la picioarele lui.

— Pot să ajut. O să te ajut. Dacă ai chef, vreau să zic.

— Poate c-o să găsim și cana mea pe care scrie „Cel mai bun tată" pe-aici, pe undeva, a glumit.

— S-ar putea, am admis.

Știam că nu înseamnă nimic. Mai zisese lucruri de felul ăsta și înainte și totul dura doar până când apărea primul sac de gunoi Dar conta c-o spune. Conta că și-o dorește.

— Tată, nu știu ce să fac, i-am mărturisit.

— Ar trebui să te odihnești. Oi fi un tată de tot rahatul, dar știu când cineva nu mai poate să se țină pe picioare. Trage un pui de somn. Merg să iau ceva de mâncare pentru cină.

A ieșit șchiopătând din cameră. Ușa nu s-a închis complet în urma lui, ci s-a deschis la loc când a lovit colțul unei cutii de carton.

M-am ridicat și am mers la fereastră. Dădea în spate, spre pâlcul de copaci, o rulotă năpădită de muri, scheletul ruginit al unei biciclete. Am băut câtă bere am reușit să înghit și am așezat-o pe pervaz, lângă corpul sfărâmicios al unei muște moarte.

Ușa a scârțâit.

— Ai nevoie de bani? am zis și m-am întors.

Dar nu era tata. Ci Ethan. Dintr-odată, tot corpul mi s-a tensionat, conștient de faptul că sunt prinsă într-o capcană. Patru pereți, o ușă, fereastra prea ruginită ca să poată fi deschisă cu ușurință. Ethan, sprinten și înalt, blocând singura ieșire. Teama părea o mână care mă ținea strâns de ceafă.

— Ce cauți aici? l-am întrebat.

M-am mișcat de la fereastră, încercând să găsesc o poziție mai aproape de ușă. Poate aș reuși să alerg cumva spre aceasta, să trec pe lângă el.

Pentru o clipă, pe față i-a apărut o expresie de confuzie – apoi a înțeles.

— Știi, nu-i așa?

— Te-am întrebat ce cauți aici!

Am bâjbâit în spate, dar n-am dat decât de tăblia patului. Am apucat-o

strâns, până când durerea mi-a săgetat articulațiile degetelor.

— Te căutam. Nu te-am găsit, dar după aia ți-am văzut mașina aici. Ușa era deschisă. Nu te-ai mai întors. Nimeni n-a vrut să-mi spună unde ești.

— Ieși afară! am zis, dar vorbele mele au sunat ca o șoaptă jalnică.

— De ce? m-a întrebat.

Știa de ce. Un mușchi i-a zvâcnit în maxilar.

— Doar ți-ai bătut joc de mine? l-am întrebat, tot mai furioasă. Ți s-a părut amuzant să te culci cu femeia care ți-a băgat tatăl la închisoare?

— N-am vrut să se-ntâmple asta. Tu ai fost cea care…

— Dac-aș fi știut cine ești, nu te-aș fi lăsat în veci să mă atingi!

Ethan a făcut un pas în față. M-am împleticit în spate și m-am lovit de saltea cu partea posterioară a coapselor. Nu aveam unde să fug. S-a oprit, dar corpul îi era înclinat în față. Aerul din cameră era dens, înăbușitor. Trebuia să mă lupt pentru fiecare răsuflare.

— Nu voiam decât niște răspunsuri, a spus Ethan. N-ai fi vorbit cu mine dacă știai cine sunt.

— Scrisoarea… am dat să zic.

— N-ar fi trebuit să ți-o trimit. Taică-meu era pe moarte. Eram furios pe el. Pe mine însumi. Pe tine. Voiam să aflu adevărul, asta-i tot. N-am intenționat niciodată să te sperii.

A mai făcut un pas în față.

— Nu! Nu te apropia.

Dar el a mai făcut unul, iar acum m-ar fi putut atinge cu mâna.

— Amândoi am mințit, Naomi Tu ai mințit tot timpul, pe toată lumea.

— Nu și pe tine! i-am spus tăios. Am avut încredere în tine. A scos un hohot de râs, lipsit de umor, iar eu am tresărit.

— Îți amintești ce ți-am spus despre fata pe care am luat-o la ocazie? Că a urcat în mașină pentru că păream de încredere?

— Bănuiesc că amândouă am fost niște idioate, am replicat, dar a continuat să vorbească.

— Nu m-am putut împiedica să mă gândesc că asta făcuse și taică-meu. În repetate rânduri, convinsese femei să se urce în camionul lui Reușise să le câștige încrederea. Am început să mă plimb noaptea cu mașina. Să opresc și să iau pe oricine părea că ar accepta să urce. Multe nu au acceptat. Dar m-am perfecționat. Îmi puteam da seama când aveau să spună *da* pentru că nu voiau să pară nepoliticoase. Când trebuia să glumesc. Când să

fiu insistent, când să mă port de parcă regretam că le-am deranjat.

Simțeam furnicături pe piele.

— Le-ai făcut vreun rău? l-am întrebat.

Pe buze i-a apărut un rânjet.

— Tu ce crezi, Naomi? Crezi că aș face cuiva rău în felul ăla?

— Nu te cunosc, am spus pe un ton calm.

Mâna încă îmi era încleștată pe tăblia patului. Ethan și-a înfășurat degetele în jurul încheieturii mele.

— Te temi că *te* voi răni? m-a întrebat.

— Normal că mă tem, am șoptit.

— De asta mi-e frică. În fiecare zi, în fiecare minut. Am tot așteptat să simt nevoia să le rănesc pe acele femei. Uneori îmi făcea plăcere. Să le conving. Ca și cum erau niște puzzle-uri pe care le rezolvam. Dar nu, Naomi. Niciodată nu am făcut nimănui rău în felul acela.

Am căutat în ochii lui dovada că minte. Avea o expresie complet nevinovată. Ar fi cât se poate de simplu să cred acele cuvinte. Dar mă făcuse să-mi învăț lecția.

— Ți-am distrus viața, am zis. Normal că vrei să-mi faci rău.

Îmi simțeam pulsul zbătându-se imediat sub ureche.

— Aș fi putut să-l scap, a zis el.

Acum era atât de aproape, încât îi simțeam răsuflarea pe față.

— În ziua când ai fost atacată, l-am văzut. Ar fi trebuit să fie într-o călătorie, dar s-a întors mai devreme. Mama era plecată din oraș. În acel weekend stăteam acasă la un prieten, dar îmi uitasem consola Game Boy. M-am dus acasă cu bicicleta s-o recuperez și l-am văzut. Nu voiam să fiu nevoit să mă întorc acasă, așa că am plecat fără să-l salut. N-a știut niciodată că am fost acolo.

— De ce n-ai spus la poliție? l-am întrebat. De ce nu le-ai spus că mă înșelam?

— Pentru că m-ai salvat.

L-am privit complet nedumerită.

— Dacă te lăsam să minți, nu trebuia să spun nimănui ce știam. Avea să meargă la închisoare, iar eu nu trebuia să recunosc niciodată ce văzusem.

Degetele lui se aflau în continuare în jurul încheieturii mele, dar felul în care mă strângea nu mă mai făcea să simt că mă ține pe loc, ci că el se agață de mine. Mărul lui Adam i se mișca în sus și-n jos. Când le-a rostit,

cuvintele îi erau ca sârma ghimpată trasă printr-o rană.

— Câteodată mă lua cu el. Cu mașina, prin împrejurimi. Uneori trebuia să meargă undeva în interes de serviciu. Alteori, doar ne plimbam. Stăteam de vorbă, iar eu adormeam pe bancheta din spate. Erau unele dintre amintirile mele preferate. Și apoi, odată, am dat peste femeia asta. Nu avea de gând să urce, dar m-a văzut pe mine în spate și bănuiesc că asta i-a oferit sentimentul de siguranță. Era drăguță. Mi-a dat o tabletă de ciocolată. Și apoi am adormit. M-am trezit pentru că am auzit un țipăt. Numai că poate nici n-a fost un țipăt, poate că visam. Asta mi-a spus taică-meu când s-a întors în camion. Avea sânge pe mânecă. Dar poate că asta nu însemna nimic.

Pentru prima dată, și-a întors privirea. Strânsoarea degetelor lui pe încheietura mea crescuse treptat, până când durerea a început să pulseze surd sub ele, dar nu mi-am retras mâna.

— Știam că se-ntâmplase ceva rău. Nu mi-am dat seama ce anume decât atunci când a fost arestat.

— Mi-ai spus că ești sigur că Stahl e un criminal.

Nu îi înțelesesem insistența, atâta vreme cât probele erau atât de vagi. Acum totul căpăta un sens teribil.

— Asta a fost cu ani buni înainte să fie arestat, a spus Ethan cu voce inegală. A omorât trei femei în perioada aia. Probabil mai multe. Așa că, atunci când ai mințit, nu am spus nimic. Nu sunt furios că l-ai băgat pe taică-meu la închisoare, Naomi. Sunt recunoscător. Ai făcut ce n-am avut curajul să fac. N-am vrut niciodată să te rănesc. Am vrut doar să înțeleg.

— Și acum înțelegi? l-am întrebat, goală pe dinăuntru. Ai obținut ce ai vrut de la mine?

— Naomi, te rog! a zis el, trei cuvinte plăpânde, dar copleșitoare prin greutatea pe care o conțineau.

— Ieși afară! i-am spus.

— Te rog!

Mâna lui mi-a coborât pe încheietură, degetele i-au alunecat sub palma mea. Mi-am tras mâna dintr-a lui. Am stat așa, la doar câțiva centimetri unul de altul, fără să ne atingem. Frica îmi dispăruse. Rămăsese doar pulsul electrizant al furiei. Fiecare bărbat cu care mă culcasem fusese o greșeală, într-un fel sau altul. Greșeala era ideea. Nu puteai lăsa pe cineva în viața ta fără ca asta să te frângă, dar puteai alege modul în care să fii frânt.

N-ar fi trebuit să doară atât de tare. N-ar fi trebuit să mă facă să mă simt așa, doar dacă nu cumva avusesem niște sentimente la care nu mi-am permis niciodată să mă gândesc.

Mi-a mângâiat cu vârfurile degetelor scobitura gâtului. Și-a lipit fruntea de a mea și l-am lăsat. Pe piele mi s-a răspândit o senzație care nu era chiar durere, urmând modelul cicatricilor mele.

I-am înfășurat cămașa în jurul pumnului. L-am sărutat brutal, prinzându-i buza inferioară între dinți. Luat prin surprindere, Ethan și-a înfipt degetele în umărul meu, iar eu l-am tras înapoi, l-am tras în jos.

Totul s-a petrecut violent și repede, cu furie și foame și durere. Mi-am întors fața și m-am dezintegrat, iar crăpăturile de pe pielea mea erau frumoase.

34

M-am răsucit și m-am strecurat de sub Ethan imediat ce s-a terminat. Nu folosiserăm prezervativ și am înjurat încet când m-am curățat și mi-am tras la loc lenjeria.

— Naomi.

Detestam felul în care îmi suna numele pe buzele lui. Felul în care îl rostea, atât de tandru, de parcă se temea că, dacă l-ar spune mai apăsat, s-ar crăpa asemenea unui fruct răscopt.

M-am întors din nou către el. Stătea pe marginea patului, iar ochii lui plini de sinceritate îi căutau pe ai mei.

— Ieși! i-am spus.

— Am crezut…

— Vreau să pleci, Ethan.

Mă minți se. Mă minți se și mă manipulase și mă făcuse să am încredere în el. Să am sentimente pentru el. Am terminat. Îmi cunoșteam din nou harta cicatricilor, cele pe care le puteai vedea și cele ascunse, iar acum puneam punct întregii povești.

L-am privit îmbrăcându-se. Mi-a evitat ochii s-a oprit o ultimă dată în ușă și a dat impresia că vrea să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. I-am ascultat pașii până când a ajuns la ușă. Am ascultat zgomotul motorului pornit și scrâșnetul cauciucurilor pe aleea cu pietriș.

În corpul meu stăruia fantoma atingerii lui. N-am pierdut nimic, mi-am zis. Un bărbat pe care-l cunoșteam de doar câteva zile, care s-a dovedit că nici măcar nu există cu adevărat.

Oglinda de pe ușa șifonierului m-a dezvăluit în întregime, însă fragmentată. Unele cicatrici se estompaseră și aproape că nu se mai vedeau. Altele rămăseseră ca niște crestături și umflături. Mi-am trecut degetele peste ele, atentă să nu-mi scape niciuna. Pe coaste – două. Pe piept – trei. Pe brațe – patru. Pe față – una. M-am întors ca să-mi privesc singura umflătură de țesut cicatrizat de pe spate, sub omoplatul stâng.

Durează mult să înjunghii pe cineva de 17 ori. Trebuie să fii concentrat. Sau să fii cuprins de o furie atât de turbată, încât secundele se contopesc.

Am încercat să-mi imaginez. Jim mă vede că ies din groapă, își dă

seama ce înseamnă asta. Vine în spatele meu.

Jim Green a trăit toată viața în Chester. A făcut lucrurile pe care lumea le așteaptă din partea bărbaților din Chester. A băut sănătos, a muncit cinstit, i-a urât pe cei cu vederi de stânga, a mers la vânătoare în weekenduri. Jim Green știa cum să bage cuțitul într-o căprioară vie, pentru a-i curma zbaterea.

Mi-am imaginat mâna lui înfiptă în părul meu. Am văzut cuțitul cum îmi desenează o tăietură pe gât. Sau îmi pătrunde în șira spinării. Repede, curat și gata.

Acestea nu erau cicatricile unei execuții Simbolizau o furie dezlănțuită. Persoana care mi-a făcut asta voia să sufăr. Oscar, așadar.

El ar fi vrut să-l vezi. Gândul mi-a venit în minte spontan, dar, odată ce a apărut, n-am mai reușit să scap de el. Oscar și-ar fi dorit să știu că el este și să mă tem. M-ar fi strâns cu mâinile de gât, ca să simtă cum mi se deformează oasele fragile.

Mi-am zis că sunt absurdă. Lui Oscar nu i-ar fi păsat dacă mă omora cu un cuțit ori mă strangula. Ar fi vrut doar să mă șteargă de pe fața pământului.

Mi-am tras rochia pe mine. Zgomotul de roți pe pietriș mi-a semnalat o nouă sosire, dar până să-mi încalț pantofii și să merg să văd cine e, tata deja mă striga.

— Mai ești aici?

Am ieșit pe hol. Mi-a cercetat cu privirea înfățișarea răvășită.

— Am trecut pe lângă tipul ăla, Ethan Schreiber, când am intrat pe alee, mi-a spus.

— N-o să se mai întoarcă, i-am răspuns.

N-a zis decât:

— Pfu!

A băgat mâna în buzunar și a scos o bucată de hârtie împăturită.

— Am trecut pe la bancă cât am așteptat să fie gata mâncarea. M-am gândit să-ți aduc extrasele astea. De la fondul fiduciar.

Am făcut câțiva pași greoi spre el și le-am luat. Era un extras din momentul în care fusese deschis contul și iată-i – o sumă de 30.000 de dolari.

— Parc-ai zis că banii au fost de la Jim Green.

— Păi chiar au fost. El i-a oferit, eu am acceptat, iar banii au intrat.

Simplu.

— Plata asta nu e de la Jim. E de la Green Mountain Solutions.

— Bănuiesc c-a făcut-o printr-o firmă. Asta-i una din ale lui, nu?

— E alt Green. Green Mountain Services e numele fostei firme de consultanță a familiei Barnes.

M-am uitat fix la cuvinte, parcă așteptând să se rearanjeze într-o ordine care să aibă mai multă noimă. Marcus Barnes ne dăduse banii, dar Jim Green își asumase meritul? Nu avea nicio logică. Dacă oricare dintre ei ar fi făcut plata, nu s-ar fi acoperit reciproc. Se urau. Era un lucru cunoscut.

— N-ai știut?

— Nu prea eram atent la detalii în momentul ăla, a spus tata, târșâindu-și picioarele.

Marcus Barnes. Chiar nu avea nicio noimă. Mintea îmi vâjâia. Oare să fi fost *Marcus* atunci, în pădure? Dar ce motiv ar fi putut avea să mă atace? Nimic nu avea sens, iar eu nu reușeam *să-mi amintesc.* Trebuie să fi văzut ceva. Trebuie să fi auzit ceva, să fi simțit ceva – dar totul se pierdea în ceață.

Sau poate că nu mă străduisem îndeajuns, prea speriată să mă întorc în acel loc. Prea speriată să-mi amintesc.

— Unde te duci? m-a întrebat taică-meu.

Trecusem deja pe lângă el și mă îndreptam către ușă.

— Trebuie să plec, i-am răspuns.

— Asta am înțeles, a mormăit el, dar nu l-am lămurit.

Dacă mă opream, dacă șovăiam, m-aș fi pierdut cu firea.

Trebuia să mă întorc la început.

———————

Lumina se întindea peste copaci asemenea unei dantele delicate, după-amiaza lăsând treptat locul înserării. De data asta nu am urmat poteca. Am ieșit de pe ea și am luat-o direct printre copaci, îmbrăcată în rochia de la înmormântare. Mă aflam dincolo de limita rațiunii. A logicii. Îmi doream o incantație magică, una care să pună lumea în buna ei rânduială. Nu voiam să ajung la capătul drumului pe care-l străbăteam și să aflu ce mă așteaptă acolo. Voiam să mă întorc. Să mă întorc înainte să fi văzut bucata aia de hârtie, înainte să fi aflat că Ethan a mințit, înainte ca lama cuțitului să-mi fi desenat constelații de cicatrici pe piele.

O să mă întorc înapoi la început. O să stau în pădure, acolo unde

sângerasem, unde fusese cât pe ce să mor, și o să destram urzeala tuturor lucrurilor care au urmat.

O s-o iau de la început.

De data asta mergeam știind exact încotro mă îndrept. Am trecut pe lângă ascunzișurile în care ne vârâserăm comorile, pe lângă recuzita și fundalul dramelor noastre. Ecoul glasurilor noastre stăruia printre copaci și propria fantomă pășea alături de mine. M-am împiedicat din cauza tocurilor delicate, iar umezeala pădurii mi-a pătruns în pantofi și mi-a amorțit picioarele, dar nu am încetinit.

Aici. Acesta fusese locul, cu aproximație. Eram așezată pe pietroiul ăla, îmi mâncam prânzul. Ne certaserăm puțin, din nou, Cass mă împunsese cu insulte care garantat mă făceau să fug ori să mă iau la bătaie cu ea. De data asta alesesem să fug. Stăteam singură, fierbând de furie, mâncându-mi sandviciul cu unt de arahide, și atunci…

Dar amintirile s-au destrămat în aceeași învălmășeală, așa cum se întâmpla mereu. Chipul lui Stahl se imprimase înșelător peste realitate. Goluri neregulate apăreau acolo unde durerea șterse orice alt adevăr. Auzeam un murmur nedeslușit de voci – unele aparțineau lui Cass și lui Liv, altele, salvatorilor, întrețesându-se într-un mod imposibil, fără nicio percepție a succesiunii cronologice.

M-am grăbit să plec din luminiș, orbește, urmărindu-mi îndărăt fantoma prin memorie. O fată plăpândă, îmbrăcată cu un hanorac prea mare pentru trupul ei, care merge apăsat prin pădure, cuprinsă de furie. Care iese de sub bolovan.

Fuseseră acolo. M-am întins pe burtă și m-am strecurat prin deschizătură, apoi m-am întors și am privit spre pădure. Se vedea pietroiul pe care șezusem. Unde începuse atacul. Ar fi putut să vadă – totul. Să-l zărească pe Oscar sau pe Big Jim sau pe Marcus Barnes. Pe oricine fusese.

M-am întors cu spatele și mi-am cuprins genunchii cu brațele. Razele soarelui cădeau pe oasele Persefonei. Ale lui Jessi, mi-am amintit. Nu a fost niciodată Persefona. Nu a fost niciodată nimic altceva decât un cadavru. Nu putea să ne protejeze, nu putea vindeca rănile lumii, așa cum pretindea Cass. Așa cum ne străduiserăm atât de tare să credem că avea s-o facă, dacă și noi făceam tot ce ne cerea.

Liv crezuse cel mai mult, ca întotdeauna. Și, privind înapoi, ea era cea care avea nevoie să creadă. Nu lumea trebuia vindecată, ci ea. Și Cass îi

promisese că Persefona avea să-i dea acel fel de pace de care avea disperată nevoie.

Așa că îndepliniserăm ritualurile. Aduseserăm ofrandele. Și în tot timpul ăsta ea nu fusese decât o biată fată moartă, care visase să evadeze, la fel ca noi.

Am luat în mână un șir de mărgele și l-am aruncat cu furie de lângă schelet. O transformaserăm în *chestia* asta, un altar al propriei nefericiri. Nu o trataserăm niciodată ca pe o persoană. Ca pe cineva jelit, căruia i se ducea dorul. Dacă am fi spus cuiva ce găsiserăm, poate că familia ei ar fi primit până acum niște răspunsuri.

Poate că Liv ar mai fi în viață.

Am înșfăcat celelalte ofrande. Cărți de joc mucegăite, o broșă, un cercel desperecheat, patru pietricele șlefuite de valuri. Le-am adunat pe toate, mișcându-mă mai întâi mecanic, apoi cu o energie frenetică, și le-am făcut grămadă în partea din spate a micii grote.

Am înșfăcat un obiect neted de lemn. La început am crezut că e un simplu băț, care căzuse acolo, printre oase, dar apoi degetul meu mare s-a frecat de ceva metalic. M-am uitat la obiect în lumina care cădea oblic. Era un briceag. L-am deschis. Lama era acoperită de ceva închis la culoare. Și lemnul era pătat.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu lăsaserăm niciodată un cuțit acolo. Nu era genul de lucru care i-ar fi plăcut Persefonei

Mi-am ridicat marginea bluzei și am lipit vârful cuțitului de piele. De crestătura de țesut cicatrizat aflată chiar sub coaste.

Dacă aș fi murit, poate că ar fi reușit să facă mulaje după rănile mele și să afle exact ce formă avusese lama, dar, din păcate, trebuiseră să-mi coase carnea, să lărgească unele dintre tăieturi ca să mă poată opera și să verifice dacă nu cumva mi-au fost afectați nervii. Tipul exact de lamă a rămas un mister, așa că nu au putut stabili dacă rănile corespund cu vreuna dintre armele preferate ale lui Stahl. *Nu e incompatibil,* asta fusese tot ce putuseră dovedi.

Am răsucit cuțitul pe toate părțile. Era ceva gravat în lemnul de la capătul mânerului. Marca fabricantului: două caractere japoneze în interiorul unui cerc. Știam cuțitul ăsta. O văzusem de nenumărate ori pe Kimiko scoțându-l din buzunar ca să taie un ciorchine de roșii sau să desfacă un sac de îngrășământ. Avea mare grijă de uneltele ei. Își ținea

cuțitele bine ascuțite. O lamă boantă era mai periculoasă decât una ascuțită, așa spunea. O lamă ascuțită tăia orice trebuia să taie; o lamă boantă îți aluneca printre degete și te tăia în schimb pe tine.

Doar Liv și Cass au fost aici, în adânc. Se ascunseseră și urmăriseră ce se întâmplă.

Numai că nu era corect, nu-i așa?

Doar ele au fost aici, sub bolovan. De fapt, doar ele au fost aici, în pădure.

De șaptesprezece ori fusesem înjunghiată. În piept și în abdomen și în coaste. De șaptesprezece ori, însă nu murisem. Un miracol, așa spuseseră mereu. Oare furia dezlănțuită fusese cea care îl făcuse pe atacator să înfigă cuțitul iar și iar?

Sau făcuse asta din cauză că nu era destul de puternic ca să mă omoare?

Dacă un bărbat de talia lui Jim Green, a lui Alan Stahl, a lui Oscar Green – sau chiar a lui Marcus Barnes – ar fi mânuit acel cuțit, nu mi s-ar fi acordat acel centimetru îndurător, care m-a ferit să fiu înjunghiată în inimă.

Poate că nu supraviețuisem doar grație norocului. Poate că supraviețuisem pentru că mâna care mânuise cuțitul nu a avut forța acelor bărbați.

Am închis ochii și am încercat să-mi amintesc. Lovitura din spate. Cerul de un albastru-deschis, vederea tot mai încețoșată. Liv și Cass aplecate deasupra mea. Strigând. Țipând. Cuțitul. Acest cuțit. Care cobora iar și iar. Dar strigătele și țipetele, ele au venit după aceea, nu-i așa?

Cass striga. Liv plângea.

Lama strălucitoare a cuțitului Abătută asupra mea. Țipătul și strigătul și cuțitul, toate deodată, apoi liniște. Durere și liniște și imposibilitatea de a respira.

— E moartă?

Nu știu cine rostise cuvintele.

Unghiile mi s-au înfipt în carnea de lângă cicatricea de pe încheietură, amintirile scăpându-mi mereu printre degete.

Spuseseră că nu au scos niciun sunet. Că l-au privit pe Stahl atacându-mă și că s-au ascuns, pentru că, dacă făceau vreun zgomot, le-ar fi prins și pe ele. Așa că strigătele trebuie să fi răsunat după plecarea lui. După mânuirea cuțitului

Dar nu a fost așa. Le auzisem urlând, țipând, în timp ce cuțitul cobora

asupra mea. Nu se ascunseseră. Nu se ascunseseră, iar Marcus Barnes îi dăduse tatălui meu 30.000 de dolari și nu m-a mai privit niciodată în față. Și de ce ar proceda așa? Pentru cine ar fi făcut asta, dacă nu pentru propria fiică?

Șaptesprezece lovituri. Trebuie să fii furios ca să faci un asemenea lucru. Plin de ură. Sau de frică ori prins în ghearele unei halucinații cumplite, care îți dă impresia că e cel mai puternic adevăr de pe lume.

Liv spusese că niciodată nu terminasem. În vara aia îndepliniserăm șase ritualuri. Nu am mai ajuns la al șaptelea. Cass zisese că trebuie să ne gândim la ceva important pentru cel final. Ceva dramatic. Iar Liv era mistuită de acest gând – de joc și de Zeițe. Boala ei era un foc dezlănțuit, iar jocul a fost scânteia care l-a aprins.

Liv se gândise că moartea ei avea să desăvârșească ritualul final neterminat. Și ce ritual putea fi desăvârșit prin moarte, dacă nu un sacrificiu?

Nu puteam să respir – nici nu voiam. Nu voiam să trag aer în piept într-o lume în care așa ceva putea fi adevărat. Nu Liv!

Liv era cea mai bună prietenă a mea. Avea probleme, dar nu fusese niciodată violentă. Nu reprezenta un risc decât pentru sine însăși. Pentru inimile noastre mult prea des zdrobite. Nu pentru mine. Niciodată pentru mine.

Certitudinea mi s-a destrămat. Nu reușeam să retrăiesc acea zi. Amintirile îmi fuseseră înlocuite temeinic cu minciuni și nu mă puteam încrede în ele. *Nu aveam să mă încred.* Pentru că, dacă exista cea mai mică urmă de îndoială, cea mai mică șansă ca Liv să nu aibă nimic de-a face cu tot ce se întâmplase, nu puteam crede. Nu aveam s-o trădez în felul ăsta.

Orice se petrecuse în pădurea asta, nu doar noi trei am fost nevoite să mințim pentru a alimenta ideea că Stahl fusese atacatorul meu. Cass ar fi putut să meargă cu minciuna până-n pânzele albe toată viața, dar Liv?

Ea n-ar fi putut să păstreze de una singură asemenea secrete. Ar fi avut nevoie de oameni care s-o protejeze. S-o ocrotească. S-o pregătească. Marcus Barnes ar fi știut. Probabil că și Kimiko.

Nu puteam să-mi condamn cea mai bună prietenă pe baza unor amintiri tulburi, pe care am reușit să le aduc la suprafață. Trebuia să fiu sigură. Trebuia să vorbesc cu părinții Oliviei.

Am băgat briceagul în buzunar și am pornit înapoi, spre drum.

35

M-am așezat pe veranda familiei Barnes, îmbrăcată tot ca la înmormântare, cu rochia neagră murdară peste tot de noroi și cu pantofii distruși așezați lângă mine, pe o treaptă. Eram acolo de vreo 15 minute când au sosit cu mașina. M-am ridicat și i-am privit coborând din vehicul, Marcus de la volan și Kimiko de pe locul din dreapta. Ea a dat să vină spre mine. Marcus a întins mâna, a zis ceva ce nu am reușit să disting. Kimiko a așteptat lângă mașină în timp ce el a înaintat pe alee.

Marcus s-a oprit la câțiva pași de mine.

— Naomi.

A observat noroiul, zgârieturile de pe brațele mele, starea pantofilor.

— N-ai ce căuta aici.

Îmi pregătisem discursul pe drum încoace. Cuvinte de confruntare și de reproș. Elocvente și furioase. Dar acum mi se opriseră în gât. N-am putut decât să ridic mâna, cu briceagul așezat în palmă.

S-a apropiat și mi l-a luat cu băgare de seamă, ștergându-l de noroi.

— Ce-i asta? m-a întrebat.

— Știi bine ce e, am spus cu voce răgușită.

L-a cântărit în ambele mâini, studiindu-l ca pe un artefact.

— Ești răvășită rău, Naomi. Ar trebui să pleci acasă.

— Liv a fost cea care mi-a provocat rănile?

— Alan Stahl ți le-a provocat. L-ai văzut chiar tu, a spus calm Marcus.

Prea calm.

— Încetează! am răbufnit.

M-am ridicat. Vederea îmi era încețoșată de lacrimi pe care refuzam să le vărs de față cu el.

— M-am săturat să fiu mințită! Și m-am săturat să mint!

— Orice ai impresia că știi, nu te pot ajuta, a spus Marcus.

— Nu.

Kimiko stătea în spatele lui. Își strânsese părul cenușiu într-un coc, pentru înmormântare, iar șuvițele ei, de obicei rebele, erau nefiresc de ordonate. Nu la mine s-a uitat, ci la soțul ei.

— A durat destul.

— Nimic bun nu poate ieși din asta, a spus Marcus și, cu toate că se uita în continuare la cuțit, vorbea cu amândouă. Renunță! Las-o să se odihnească în pace!

— Fiica noastră e moartă, a zis Kimiko. Naomi e în viață și merită să știe ce s-a întâmplat.

Sperasem că mă înșelam. Că țesusem un basm sumbru din cauza paranoiei și a mâhnirii. Speranța mi s-a năruit în fața expresiei obosite de pe fața lui Kimiko, a înfrângerii din glasul ei.

Marcus și-a strâns palma în jurul cuțitului, ca pentru a-l face să dispară.

— N-a fost vina ei, a spus.

Mi-a scăpat un suspin. Am simțit că mă lasă genunchii; m-am dezechilibrat. Marcus s-a apropiat repede și m-a prins, ajutându-mă să mă țin pe picioare, dar m-am îndepărtat de el.

— Nu mă atinge! am strigat, lovindu-l peste mâini. Să nu îndrăznești să mă atingi!

— Naomi, îmi pare rău. Îmi pare cumplit de rău! a zis el. Noi n-am… Niciodată…

— Trebuie să intrăm în casă, a spus Kimiko, venind în spatele lui.

Buzele îi erau strânse într-o linie subțire, fermă. Părerea de rău o acoperea ca o crustă.

— O să-ți spunem totul, dar trebuie să intrăm în casă.

M-am lăsat împinsă ușor de la spate și am intrat pe ușă, mișcându-mă ca prin ceață. În câteva secunde eram pe canapea, iar o pisică imensă, portocalie, îmi împungea cotul cu capul. Mi-am afundat degetele în blana ei, iar felina mi s-a lipit entuziasmată de coapsă.

Kimiko mi-a pus în față o cană cu ceai. Marcus rămăsese în picioare, lângă polița șemineului, cu briceagul în mână, răsucindu-l pe toate părțile. Kimiko s-a așezat pe scaunul din fața mea, stând pe marginea lui.

— Trebuie să-nțelegi că am făcut ce am considerat că e mai bine pentru fiica noastră, a zis ea. Trebuia s-o protejăm. Nu ajutam pe nimeni dacă spuneam adevărul. Asta n-ar fi ajutat-o să obțină tratamentul de care avea nevoie, doar ar fi distrus-o.

Liv mă atacase. Așadar acesta era adevărul: un cui de fier înghițit de-a-ntregul, cu gust de sânge și de moarte. Gâtul meu încerca să-l respingă, dar se înțepenise prea adânc înăuntrul meu. Nu putea fi adevărat. Ea nu mi-ar fi făcut rău. Nu Liv. Era prea bună, prea blândă. Lucrurile nu aveau cum să

stea așa.

— Nu știam că Olivia avea halucinații atât de puternice. Devenise convinsă că Persefona merita un sacrificiu major, altfel ceva îngrozitor urma să li se întâmple tuturor celor la care ținea, a spus Marcus. Jocul ăla al vostru i-a alimentat boala, până când a pus stăpânire pe ea. Își imagina că te salvează. Că îi salvează pe toți.

— Știați despre Persefona? Știați că Liv încerca să-i afle identitatea?

— Cum adică să îi afle identitatea? Făcea parte din jocul vostru, a spus Kimiko. Jocul Zeiței.

Nu știau despre cadavru.

— Cine altcineva a mai știut? am întrebat încet. Cass, evident. Dar părinții ei?

— Jim și Meredith au știut, a spus Marcus cu încordare în voce. Cass deja mințise. Ar fi avut și ei probleme. Dougherty era deja foarte interesat de cazul Stahl. Jim a fost cel care și-a dat seama că ar trebui să ne folosim de lucrul ăsta. O puteam ajuta pe Liv și, în același timp, opream un criminal în serie. Era soluția perfectă. Jim s-a gândit – a fost de acord că, dacă am spune adevărul, n-am face decât să înrăutățim lucrurile.

Nu, mi-am zis, nu din cauza asta venise Jim cu soluția lui genială, perfectă. Nu pentru Liv o făcuse. Nu o făcuse ca să acopere minciuna disperată a lui Cass, ceva ce oamenii ar fi înțeles destul de ușor și ar fi iertat cu timpul. O făcuse din cauza lui Jessi.

Acum vedeam firele. Linia care ducea de la Jessi Walker la mine și de la mine la Olivia. Noi trei în pădure. Sângele nostru vărsat. Big Jim o omorâse pe Jessi. Iar când Cass i-a spus ce se întâmplase, când i-a spus despre Persefona, și-a dat seama că avea să aibă probleme când oamenii vor afla că Jessi nu plecase pur și simplu. Deci: prima minciună și toate cele care au urmat.

— Erai singura hibă, tocmai spunea Marcus. Nu știam ce aveai să zici când îți reveneai. Dar nu ți-ai amintit nimic – și erai îndopată cu medicamente. Ți-am tot repetat ce se întâmplase și tu ai acceptat. Ba chiar păreai că-ți amintești același lucru. N-am vrut niciodată să-ți facem rău, Naomi. Am fost atât de recunoscători că ai scăpat!

— M-ați lăsat să rămân prietenă cu ea, am spus fără nicio inflexiune în voce.

— Te-a iubit, Naomi. Chiar a crezut că Persefona avea să te ia în lumea

de dincolo și apoi să te aducă înapoi. A crezut că *te ajută.*

Tonul lui Marcus era implorator.

Mi-am atins obrazul, acea parte a feței deformată într-o grimasă permanentă. Și-a coborât privirea.

— Voia să-ți spună. De multe ori a vrut să le zică tuturor adevărul și să înfrunte consecințele, a continuat Kimiko. Acum opt ani, când a încercat să se sinucidă, ne-a mărturisit că se săturase să mintă.

M-am săturat să mint. De ce îmi suna cunoscut?

— *I-am făcut rău lui Naomi,* a zis Kimiko, cu vocea lui Liv răsunându-i pe buze.

A rămas cu privirea ațintită în depărtare, ținându-și cu mâna cardiganul închis la piept.

— A fost singurul lucru pe care i-a spus vreme de aproape trei zile.

— Practic, Liv a fost într-o stare catatonică în spital, a adăugat Marcus. Amândouă erau pline de sânge. De foarte mult sânge.

Amintirea l-a făcut să pălească.

Între noi s-a așternut tăcerea. A stăruit destul încât conversația să se stingă și orice sentiment de legătură dintre noi să dispară, până când fiecare dintre cei aflați în încăpere a rămas cu adevărat complet singur.

— Naomi, ce ai de gând să faci? m-a întrebat Kimiko.

Nu i-am răspuns. Nu aveam unul. Am mângâiat o ultimă dată pisica portocalie în spatele urechilor și am plecat, lăsându-i cu durerea și cu frica lor.

36

Ajunsesem la final. Sau, cel puțin, la finalul meu. Nu mai puteam face asta de una singură. Nici măcar nu știam ce caut, de ce crezusem că răspunsurile pe care le-am găsit aveau să-mi aducă o oarecare pace. Așadar Jim era un ucigaș și Liv aproape că devenise și ea o ucigașă și nu exista niciun *adevăr* în nimic din toate astea. Numai suferință.

Vremea secretelor se terminase. Nu mai puteam să amân – trebuia să merg la poliție. Trebuia să spun totul.

Dar nu puteam să-mi fac pur și simplu apariția acolo. Nu atâta vreme cât cel pe care-l acuzam de uciderea unei fete era primarul – ca să nu mai vorbesc de faptul că mințisem în toți anii ăștia și trimisesem un om la închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre consecințele pe care urma să le înfrunt. Aveam nevoie de ajutor, însă rămăsesem fără persoane la care să apelez.

Nu – nu era adevărat.

Aveam în torpedou cartea de vizită a lui Cody Benham. Am cotrobăit fără rost un minut, apoi mi-am amintit că telefonul meu era de mult pierdut, mulțumită celor de la Jessup Consulting. Am condus până când am găsit un telefon public la marginea orașului, lângă un avizier care avertiza în privința păstrării alimentelor în locuri accesibile urșilor. Mi-a tremurat mâna când am format numărul. Telefonul a sunat de două ori și el a răspuns cu un *alo* detașat.

— Cody.

Am inspirat adânc. Ca să-mi înăbuș valul tot mai mare de panică.

— Naomi? Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, cu o voce care îi trăda îngrijorarea.

— La secția de poliție ai zis că-mi poți găsi un avocat.

Mi-am adunat curajul și m-am forțat să rostesc cuvintele.

— Ei bine, cred că aș cam avea nevoie de unul chiar acum.

Mi-am reprimat un hohot de râs isteric, înfigându-mi unghia de la degetul mare în încheietură.

— Ai necazuri? m-a întrebat el cu voce înceată și serioasă.

— Nu știu. Nu…

Vocea mi s-a frânt, preschimbată într-un suspin.

— Nici nu prea știu de unde să încep să răspund la întrebarea asta.

— O să fie totul bine, a spus Cody, pe un ton jos și calm. Unde ești?

— Nu știu. Eu…

M-am forțat să mă concentrez, să privesc în jur.

— Cred că sunt aproape de traseul circular Anderson.

— Bine. În regulă, rămâi acolo. Vin la tine. OK?

— OK, am zis, simțind cum mă cuprinde ușurarea.

Mi-am sprijinit fruntea de carcasa telefonului.

— Găsim noi o rezolvare, mi-a promis el. Nu pleca nicăieri.

— Aici o să fiu.

———————

Când SUV-ul a oprit lângă mine, ploaia învăluise lumea din exteriorul mașinii într-o ceață verzuie. Am coborât și am ocolit mașina lui Cody, urcând pe locul din dreapta.

— Mulțumesc că ai venit.

— Te-aș fi invitat acasă, dar Gabriella s-a băgat în pat, o dor capul și spatele și alte chestii și toate sunt cumva din vina mea, a zis Cody.

Am chicotit ca și cum aș fi gustat gluma, dar, în momentul de față, fericirea domestică părea un vis mai imposibil decât toate zeițele și toți unicornii din copilărie.

— Păreai destul de agitată când am vorbit la telefon. Ce se-ntâmplă?

M-am îndoit de mijloc, dorindu-mi să mă fi schimbat în ceva mai gros decât rochia de bumbac. La început n-am putut să răspund, dar el și-a pus mâna pe umărul meu.

— Ai spus că ai nevoie de un avocat, a insistat Cody cu blândețe. E vorba de Liv?

— Habar n-am de unde să încep, am zis.

O pasăre, pe care geamul plin de apă a transformat-o într-o dungă maronie, a trecut rapid în zbor pe lângă mașină.

— Mă tot gândesc că a început în vara aia, dar a fost de fapt mai devreme. Nici măcar n-a început cu mine.

— Ce anume?

Păstraserăm secretul foarte multă vreme. Păruse cu neputință să spunem cuiva, dar acum nu reușeam să-mi amintesc de ce. I-l dezvăluisem lui Ethan și poate că asta făcuse să fie mai ușor să-l spun din nou, dar nu credeam că

ăsta e motivul. Nu a fost niciodată din cauză că secretul era prea puternic pentru a-i da glas. Ci doar din cauză că nu am vrut să vorbim. Am fost prea egoiste și prea timide ca măcar să încercăm. Acum cuvintele îmi veneau ușor. Fuseseră tot timpul acolo.

— În vara aia am găsit ceva, am zis.

Vântul legăna ușor copacii, iar zgomotul ploii era asemenea electricității statice, amuțind restul lumii.

— Un schelet. Un schelet uman. Ar fi trebuit să spunem cuiva, dar l-am transformat în secretul nostru. I-am dat numele Persefona și o vizitam în fiecare zi. Îi aduceam ofrande. Am făcut diverse lucruri pentru ea. Era un joc, însă în același timp nu era. Credeam în ea.

A scos un sunet, un *hă* de uimire, pe jumătate înăbușit, ca și cum nu voia să mă întrerupă.

— După atac, am păstrat secretul. L-am păstrat ani întregi. Dar Liv nu putea să trăiască mai departe cu el. Voia să afle cine era cu adevărat Persefona. Și a aflat. O chema Jessi Walker.

A expirat cu zgomot.

— De asta întrebai despre ea.

Am dat din cap că da.

— Ai știut tot timpul unde era?

— Pentru noi nu era reală. Nu în felul ăla. Nu știam că e Jessi.

— Dar când m-ai întrebat despre ea, atunci știai.

— Știam, da. Îmi pare rău că nu ți-am spus. Voiam să aflu mai multe înainte.

Și-a întors privirea. A rămas tăcut vreme de trei sau patru secunde. Când a vorbit, vocea îi era răgușită.

— Nu vorbiserăm prea mult. De fapt, deloc. Zile în șir. Era supărată pe mine.

— De ce?

— Tipul cu care se vedea. Am încercat s-o fac să-mi spună cine e, dar nu făcea decât să mă tachineze pe tema asta. Am știut că bărbatul ăla avea să-i aducă necazuri. Am încercat s-o fac să rupă relația. Ca să fiu sincer, eram destul de îndrăgostit de ea. Și, din cauza asta, n-am procedat tocmai delicat. Lucrurile pe care ni le-am spus… Mă rog. Nu a fost o surpriză că nu s-a deranjat să-și ia rămas-bun. Dar nu m-am gândit niciodată… Ești sigură. Ești sigură că e ea.

— Avea o brățară pe care era scris numele nepoatei sale. Totul se potrivește. În noaptea în care a plecat n-a mai apucat să iasă din Chester.

— Aha! a zis Cody, care și-a trecut mâna peste gură. Aha! Înțeleg.

— Persoana cu care se vedea era Big Jim, am continuat. I-a spus că avea s-o părăsească pe Meredith pentru ea. Bănuiesc că s-au certat. Bănuiesc că el a ucis-o – sau Oscar, din gelozie. Poate că a fost un accident. Nu știu. Dar ea a murit și e acolo, în pădure.

— Vorbești despre primar. Și despre fiul lui. Ar fi bine să fii sigură înainte să arunci cu asemenea acuzații, a spus Cody, uitându-se la mine.

— Sunt atât de sigură cât poate fi cineva pe cont propriu. Trebuie să spun la poliție. Despre Jessi și…

Și despre tot restul. O parte din mine încă își dorea ca restul poveștii să poată fi trecut sub tăcere. Să nu fie nimeni nevoit să afle ce a făcut Liv. Sau ce am făcut eu. Dar știam că, dacă păstrez tăcerea în vreo privință, nu m-aș elibera niciodată.

— Trebuie să ai grijă cum abordezi problema. Jim deține multă putere în orașul ăsta. Și, da, categoric, ai nevoie de un avocat bun. Să tăinuiești un cadavru…

— Știu că-i groaznic. Am fost groaznice. Se petrecuseră atât de multe lucruri și apoi, înainte să ni se pară că trecuse destulă vreme pentru a putea spune ceva, a fost prea târziu ca să o mai facem. Dar ar fi trebuit să zicem. Ar fi trebuit.

Cody și-a așezat mâna peste a mea și atunci mi-am dat seama că mă loveam ritmic cu pumnul în coapsă, iar și iar.

— O să fie bine, mi-a promis el.

L-am privit deznădăjduită.

— Îmi pare rău că te amestec în povestea asta, i-am spus. Deja ai făcut atâtea pentru mine, iar eu doar am mințit și…

— Nu! m-a oprit Cody. Nu trebuie să-ți ceri iertare. Mă bucur că ai apelat la mine. O să găsim o soluție. Tu și cu mine. Tu stai liniștită, iar eu o să dau câteva telefoane.

Am încuviințat din cap. Nu aveam încredere în mine să mai spun ceva. Și-a schimbat poziția pentru a-mi cuprinde umerii cu brațul, apoi i-am simțit buzele pe frunte, calde pe pielea mea rece, umedă de la ploaie.

— Mă ocup de asta, a spus.

Apoi a deschis portiera și a ieșit din mașină, scoțându-și telefonul din

buzunar. M-am ghemuit în scaunul din dreapta, iar el s-a îndepărtat, cu telefonul deja la ureche. Ar fi trebuit să fie acasă, cu soția lui, nu să dezgroape vechi tragedii și să apeleze la oameni care îi erau datori, ca să protejeze copila distrusă pe care o știuse.

Ochii îmi erau tulburi și nasul îmi curgea din cauza efortului de a-mi înăbuși plânsul. Am căutat ceva ce putea fi folosit pe post de batistă, sperând să găsesc un pachet de șervețele. Nimic. Am încercat în torpedou, dar acolo nu era nimic altceva în afară de manualul mașinii și un telefon.

Telefonul meu.

Husa gri, crăpată într-un colț. Stickerul cu bujor, cu care acoperisem urma de arsură de când ținusem din greșeală telefonul prea aproape de una dintre cele o mie una de lumânări de un roz-trandafiriu, pe care o mireasă și le dorise neapărat. Era telefonul meu, nu încăpea nicio îndoială. Cel pe care mi-l furaseră cei de la Jessup Consulting. Și se afla în torpedoul lui Cody Benham.

Stătea cu spatele la mine, concentrat asupra convorbirii telefonice. Din mașină, nu auzeam ce spune.

Ce căuta telefonul meu la Cody? Îl luaseră cei de la Jessup Consulting. Probabil că-l recuperase de la ei.

Cody se îndrepta deja spre mașină. Mi-am vârât telefonul în buzunarul fustei și am închis torpedoul cu genunchiul. A intrat în mașină, scuturându-și picăturile de ploaie din păr.

— Am lăsat un mesaj la firma de avocatură cu care lucrez. Avocații lor de drept penal sunt de prima mână. O să știe cum să te consilieze. Trimit pe cineva aici mâine la prima oră.

— OK, am zis automat.

Lacrimile mi se uscaseră, dar respiram repede și sacadat. De ce era telefonul meu la Cody Benham? Nu avea nicio noimă. Doar dacă nu cumva…

A fost nevoie de un efort remarcabil pentru a lua în considerare acest *Doar dacă nu cumva.* Doar dacă nu cumva mă înșelasem. Doar dacă nu cumva Cody avea un motiv să stea cu ochii pe cineva care dezgroapă trecutul. Să afle exact ce știam și ce mi-ar fi spus Liv.

— Chiar e acolo jos? m-a întrebat Cody, cu privirea îndreptată către pădure.

— Da, i-am răspuns abia șoptit. E acolo.

— Întotdeauna am crezut… Nu știu. Îmi plăcea să-mi imaginez ce fel de viață ducea. Era așa de plină de energie! Cred că o parte din mine știa că nu a avut parte de un final fericit. Și a fost aici tot timpul?

Părea pierdut. Îndurerat. Iar eu îi recunoșteam pe mincinoși. El nu simula suferința.

Era Cody Benham. Îmi luase apărarea de când mă știu. Trebuia să existe o explicație.

— Poți să-mi arăți? m-a întrebat el și m-a privit implorator. Mă poți duce la ea? Trebuie să o văd.

Nu voiam să-mi fie frică de Cody, dar îmi era.

— Nu știu dacă…

Am lăsat ideea să se stingă treptat.

— E aproape de locul unde te-am găsit, nu-i așa? De locul în care ai fost atacată. De asta te aflai acolo?

Am dat din cap că da. A pornit mașina.

— Înseamnă că nu e departe.

Am apucat strâns mânerul portierei.

— Vrei să mergi acum?

— Dacă e să mergem, trebuie s-o facem acum, a zis el.

Deja dădea cu spatele. Aș fi putut sări din mașină și după aia? Nu era nici țipenie de om prin preajmă. Eram singuri. Și trebuia să existe o explicație. Știam că Jim îi angajase pe cei de la Jessup Consulting. Dacă îi dăduseră lui Jim telefonul meu, iar el i-l pasase lui Cody… dar de ce să fi făcut asta?

— După ce vorbești cu poliția, au să interzică accesul în acel loc. O s-o adune și o s-o ia de aici. Vreau s-o văd înainte de asta, Naomi.

— Bine, am zis, iar acum era prea târziu.

Ne puseserăm în mișcare, roțile scrâșneau pe asfaltul ud. Am băgat mâna în buzunar și am apăsat butonul de pornire al telefonului. Habar nu aveam dacă se deschisese. Dacă mai avea vreun pic de baterie.

Cody a ieșit de pe șosea nu pe la capătul potecii, ci luând-o pe o mică ramificație a drumului principal. Copacii erau ca un paravan între mașină și șosea, păstrând-o ascunsă vederii vreunui martor întâmplător. Dar nu de asta parcase aici, mi-am spus. Ci pentru că era cel mai aproape punct de locul unde fusesem atacată. Cunoștea pădurea la fel de bine ca mine.

Poate că nu chiar la fel de bine.

Am coborât din mașină. Ploaia se mai domolise, dar aerul era încă rece. Rochia nu prea-mi ținea de cald.

— În ce direcție? a întrebat Cody.

L-am privit fix. Nu voiam să cred că m-ar răni. Dar groaza din piept făcea ca fiecare răsuflare să fie dureroasă.

M-am orientat.

— Pe aici, am zis.

Am arătat spre cărarea care ducea la iaz. Dacă reușeam să ajung acolo, măcar exista șansa să mai fie și altcineva prin preajmă. Simpla idee îmi oferea un oarecare sentiment de siguranță.

Tot nu-mi venea să cred că trebuie să mă apăr de Cody. Nu pe de-a-ntregul.

— Tu și Jessi ați fost apropiați? l-am întrebat.

— Da. De fapt, îmi amintești mult de ea. Parțial rănită, parțial intangibilă. Nu prea a avut parte de cine știe ce ajutor. Părinții îi muriseră. Soră-sa trebuia să se îngrijească de propriul copil, așa că Jessi a rămas pe cont propriu. Și se descurca. Dar era complicat.

— Înțeleg de ce-ți amintesc de ea.

În ciuda vocilor noastre nepoftite, pădurea se cufundase în liniște. Îmi venea să bag mâna în buzunar ca să verific telefonul, dar Cody era chiar lângă mine.

— Oscar mi-a spus că a avut impresia c-ar fi putut fi ceva între voi doi.

— În mod clar aș fi profitat de ocazie. Dar Jessi nu era interesată.

— Nu pricep cum a putut să-l aleagă pe Big Jim în locul tău.

— Nu prea aveam lipici la femei pe vremea aia, a zis Cody cu o clătinare tristă din cap. Nu degeaba eram prieteni Oscar și cu mine. Îmi petreceam toate weekendurile beat turtă. La fel și cea mai mare parte a săptămânii. Crede-mă, nu aveam stofă de iubit. Dacă n-ai fi fost tu, nu știu dacă aș fi reușit să o fac pe Gabriella să se mai uite și a doua oară la mine.

— Ce amestec am avut eu în treaba asta?

— Întotdeauna am vrut să te apăr. Erai cumva surioara pe care mi-am dorit-o mereu. Faptul că te-am văzut acolo, plină de tăieturi, și apoi mi-am dat seama că încă respiri – a fost ca și cum ceva s-a frânt în mine și s-a reîntregit în aceeași clipă. Mi-am făgăduit că o să am întotdeauna grijă de tine, pe cât îmi stă în putință.

Bolovanul era chiar în față. Alți câțiva pași și-l vom putea vedea.

— De asta i-ai cerut lui Big Jim să-l verifice pe Ethan Schreiber? l-am întrebat.

S-a oprit brusc și și-a lăsat greutatea corpului pe spate. M-am oprit și eu, cu brațele încrucișate la piept ca să mă apăr de frig, și m-am întors pe jumătate, cu fața spre el.

— Am crezut că doar se folosește de tine ca să pună mâna pe o poveste. Nu mi-am imaginat că se va dovedi a fi fiul lui Stahl.

— Deci știai despre asta.

— Da, am auzit.

— De ce a trebuit să-i angajeze Big Jim? De ce nu te-ai ocupat chiar tu? Sigur dispui de mijloace, având în vedere munca ta.

— N-am vrut să fiu direct implicat, a zis, părând… stânjenit? E cumva ca și cum l-ai întâmpina pe scări pe iubitul surorii tale mai mici amenințându-l cu pușca, nu?

— De ce ai pus să fiu urmărită?

Am așteptat să nege. A deschis gura, apoi a închis-o la loc.

— De ce să pun să fii urmărită? m-a întrebat în cele din urmă, neconvingător.

— Cineva de la Jessup Consulting a pătruns în camera mea de hotel. Mi-a furat cardurile de memorie și mi-a luat telefonul. Ca să nu mai zic că aproape mi-a spart nasul.

— Niciodată nu aș trimite pe cineva să-ți facă rău, Naomi, a spus Cody, clătinând din cap.

S-a apropiat de mine, pas cu pas, iar eu am rămas pe poziție.

— Dacă pun mâna pe individul ăla…

— O să-i faci ce i-ai făcut lui Oscar? l-am întrebat, cu capul înclinat pe spate și privirea ațintită asupra lui.

Întotdeauna mă apărase. Întotdeauna.

— Dar atunci în pădure? În prima seară când m-am întors în oraș. După ce am luat cina cu tine, a fost cineva în pădure, mă supraveghea.

— Pari complet paranoică. Ascultă și tu ce spui! De ce-aș face vreunul dintre lucrurile despre care vorbești? Ce motiv aș putea avea?

— Cei s-a întâmplat lui Jessi Walker?

— Aș paria pe Oscar, mi-a răspuns el. Întotdeauna a fost violent.

— Asta explică totul, am recunoscut. Cu excepția motivului pentru care ai pus să fiu urmărită.

A oftat și am observat cum ignoră prima minciună ca pe o mare povară.

— Ascultă, Naomi! Nu a fost vorba de ceva mârșav. Doar că-mi făceam griji pentru tine, asta-i tot. Liv a murit și ceva se întâmpla între voi două. Nu voiam să pățești nimic, așa că le-am cerut celor de la Jessup să pună pe cineva să stea cu ochii pe tine. Asta-i tot, a repetat.

— Ce căutăm aici, Cody?

Îmi doream cu disperare să mă înșel. Ca monștrii mei să fie doar niște fiare violente și înfometate. Mâinile îi atârnau pe lângă corp. Și-a îndoit degetele.

— Vreau doar s-o văd pentru ultima oară.

— Asta i-ai spus și lui Liv?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Naomi! Tu asculți ce spui? Pari complet nebună.

S-a îndepărtat câțiva pași, cu mâna la gură. Ploaia rece cădea la fel de ușor ca bruma, rămânându-mi pe piele. Tremuram, însă Cody era protejat de haină.

— Te-am schimbat, așa ai zis. Te-am salvat. Unde erai înainte, de aveai nevoie să fii salvat de-acolo? l-am întrebat. I-ai făcut ceva lui Jessi? Erai gelos? Erai îndrăgostit de ea, asta e, nu? Ți-ai pierdut controlul și ai rănit-o și…

— Nu așa s-a întâmplat! a strigat el, răsucindu-se.

Furia din ochii lui – o cunoșteam. Mă privea așa cum îl privise pe Oscar Green în ziua aia, în spatele benzinăriei. Dar a tras aer în piept. Și-a ridicat mâinile, împăciuitor.

— N-o să te rănesc, Naomi. OK? Jur că n-o să-ți fac nimic. Vreau doar să înțelegi ce s-a întâmplat și apoi o să găsim o soluție. Împreună.

— Tot spui asta. Dar la ce o să găsim o soluție, Cody? am șoptit.

Mi-am cuprins coatele în mâini. Tremurai mi se răspândea în josul corpului

Cody s-a uita la mine cu aceeași expresie dărâmată pe care mi-o aminteam din urmă cu 20 de ani, când mă ridicase de unde zăceam. Acum îmbătrânită. Avea riduri pe față, care nu existaseră atunci. Fire cărunte în păr. Nu mai era băiatul acela, dar nici eu nu mai eram fata aceea.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Jessi a fost un accident, a spus el.

Am dat dramul aerului pe care-l ținusem ferecat în plămâni și am închis ochii. Corpul meu vedea pericolul în fiecare umbră, se panica la orice

zgomot puternic și la orice mișcare neașteptată, dar acum eram ciudat de calmă. Certitudinea acestui pericol era, într-un fel, liniștitoare.

— Ascultă. Naomi, ascultă, n-am vrut să-i fac rău!

A străbătut distanța dintre noi și m-a apucat de brațe.

M-am clătinat din cauza pantofilor mei idioți și doar pentru că mă ținea el nu am căzut. S-a uitat în jos la mine și nu-mi dădeam seama dacă avea lacrimi în ochi sau erau doar picăturile de ploaie care i se agățau de gene.

— Am iubit-o. Știam că nu-mi împărtășea sentimentele, dar știam că, dacă îi eram alături, până la urmă avea să-și dea seama că face o greșeală să se țină după tipul ăla însurat. Dar apoi mi-a spus că pleacă. Că plecau împreună.

— Ce ai făcut? am șoptit. Ai rănit-o?

A clătinat cu înverșunare din cap.

— *Nu.* Ne-am certat. Am avut o *discuție aprinsă.* Ne-am spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spunem, dar n-am atins-o, a insistat Cody. S-a întâmplat cu câteva zile înainte ca ea… De asta nu mai vorbeam unul cu altul, la sfârșit.

— Și apoi? am întrebat.

Nu mai rămăsese nimic în mine care să poată fi frânt. Nu mai era tristețe, nu mai era furie. Numai frigul.

— M-a sunat Big Jim. Era seara târziu. Era la fabrică. La fel și ea. Își ieșise din minți, pentru că-și dăduse în sfârșit seama ce om de nimic era el. Nu avea s-o părăsească niciodată pe Meredith. Ce Dumnezeu, nu avea să-și dea viața peste cap pentru o chelneriță! Era beată și supărată și îl zgâriase groaznic, așa că m-a sunat și mi-a spus să vin s-o iau.

— Și așa ai făcut. Pentru că voiai să ai grijă de ea. Voiai să te asiguri că ajunge acasă în siguranță.

Pentru că era un tip de treabă și asta fac tipii de treabă.

Cody mi-a eliberat brațele și mi-a luat ambele mâinile într-ale lui, uitându-se la ele.

— Am luat-o de acolo. Încă țipa la el când am băgat-o în mașină. Își ieșise complet din minți, Naomi. A crezut toate palavrele cu care îi împuiase capul, iar el continua s-o ducă cu vorba.

— N-a mai ajuns acasă, am zis.

A clătinat din cap.

— Ce s-a întâmplat, Cody?

Mi-am păstrat tonul blând. Înțelegeam nevoia de a mărturisi. Odată ce începi, e greu să te oprești.

— A zis c-o să vomite. Mi-a cerut să trag pe dreapta. Ceea ce am și făcut. I-am ținut părul în timp ce a dat afară toată vodca ieftină și după aia m-a plesnit peste mâini, ca să mi le retrag. Urla ca și cum ar fi fost vina mea. Tot repeta că o consider un gunoi. O idioată. Am spus o tâmpenie, că nu o consider un gunoi, dar că se poartă ca unul. A încercat să mă lovească. Am prins-o de încheietură, doar ca s-o opresc, și poate c-oi fi împins-o puțin în spate. Era în sandale cu toc și a căzut. S-a lovit cu capul de o piatră și a rămas întinsă acolo. Nu s-a mai mișcat.

— Era moartă? am întrebat.

A clătinat din cap că nu.

— Așa am crezut. Era sânge – foarte mult sânge. Dar a deschis ochii. Am încercat s-o ajut să se ridice, dar mă tot lovea. Mă făcea în toate felurile. Zicea c-o să-i ceară lui Miller să mă aresteze.

— Oricine și-ar fi pierdut cumpătul.

A ridicat un deget, ca o avertizare.

— Nu. Nu în felul ăla. N-am lovit-o. Eram foarte furios. Voiam s-o lovesc. Așa că am lăsat-o acolo, înainte să fac ceva ce aș fi regretat. M-am întors la mașină și am plecat. Asta-i tot. Am plecat.

— Avea o rană la cap. Și ai lăsat-o singură. Noaptea. În pădure.

Fața îi era schimonosită de suferință. Mă tot atingea – îmi lua mâinile, își punea palmele pe brațele mele. De parcă, dacă s-ar fi putut agăța strâns de mine, l-aș fi putut salva.

— Doar câteva minute. Trebuia să mă liniștesc. Am crezut c-o să se calmeze și ea. Dar, când m-am întors, n-am mai găsit-o. Am căutat-o, chiar am căutat-o. Dar dispăruse. Mi-am zis că făcuse autostopul. Cum nu s-a mai întors, am încercat să mă conving că-și vedea de viață. Undeva departe. Undeva unde putea fi fericită.

— Dar nu făcuse autostopul, am zis în șoaptă. A orbecăit prin pădure, cu hemoragie cerebrală. Tensiunea intracraniană a crescut. A încercat să găsească un loc în care să se odihnească. Să se adăpostească de ploaie. Era cumplit de obosită și nu voia decât să doarmă. Și asta a și făcut. Dar nu s-a mai trezit niciodată.

Cody s-a lăsat în jos și s-a ghemuit, cu mâna pe după cap.

— Nici măcar n-am știut c-a murit, Naomi. Nu sigur. Am crezut c-avea

să apară a doua zi. Să mă facă idiot, ca întotdeauna. Și apoi, când mi-am dat seama, era prea târziu să mai spun ceva. Ar fi părut că-i făcusem ceva. A fost mai ușor să-mi țin gura.

— Înțeleg, am spus, deoarece chiar înțelegeam.

Înțelegeam povara unui secret și nevoia de a te îngropa sub el.

M-am lăsat în genunchi în fața lui. I-am atins ușor fața și vârfurile degetelor mele i-au mângâiat barba țepoasă, iar el a închis pentru câteva secunde ochii și i-a scăpat un suspin.

— M-am gândit la noaptea aia de un milion de ori. Știu că, dacă aș fi procedat altfel, poate că ea ar mai trăi. Dar nimic nu a fost făcut cu intenție. Mă apăram, iar lucrurile au scăpat de sub control. Practic, și-a făcut-o cu mâna ei. Înțelegi însă cât de rău ar fi ca toate astea să iasă la iveală. Nu pot dovedi că n-am vrut s-o rănesc. Nu pot pierde totul. Gabriella, copiii – nu trebuie să afle despre asta.

M-a privit disperat.

Am încuviințat din cap.

— Moartea lui Jessi a fost un accident.

— Da, a spus, parcă ușurat că înțelesesem.

— Dar a lui Liv n-a fost, am zis tăios, dar atât de încet, încât cu greu mi-am auzit propria voce acoperind șuierul ploii.

Și-a luat mâinile de pe mine. S-a dat în spate, iar pe față i s-a așternut o mâhnire adâncă. Și-a dus mâinile la spate și a ridicat marginea jachetei. Una pe care nu mi-o oferise, deși tremuram în ploaie.

A scos pistolul din betelia pantalonilor.

Arăta precum cel pe care mi-l cumpărase Mitch. De 9 mm, mi-am zis. Destul de asemănător cu cel al familiei Barnes încât să nu poți face diferența doar după rănile pe care le provocau. Și nu reușiseră să găsească glonțul.

Mă stăpânea o frică rece și liniștită, asemenea suprafeței unui lac pe timp de iarnă. M-aș fi putut scufunda pentru totdeauna sub ea, departe de orice sunet și de orice senzație. Fiorii îmi zguduiau corpul și nu eram capabilă să-mi iau privirea de la țeava perfect rotundă și neagră a pistolului. Am încercat să trag aer în piept. N-am reușit decât să inspir scurt, superficial.

— N-am fost eu, a zis Cody. Fiul lui Stahl – probabil că a aflat c-ați mințit.

— Nu Ethan a făcut-o. Își dorea ca taică-său să ajungă la închisoare. Și cum de știi c-a aflat că am mințit? Cine ți-a spus? Liv, nu?

Cody s-a uitat la pistol ca și cum nu știa ce e.

— Îți închipui că știi ce s-a întâmplat, dar nu-i așa, a zis el.

— N-ai vrut să se-ntâmple.

Vorbe purtate la nesfârșit de ecou. Pentru că ne socoteam nevinovați; universul conspirase împotriva noastră, împletind strâns ițele sorții. Știusem cândva numele Parcelor[{2}]: Clotho, Lachesis, Atropos. Cum de puteam să-mi amintesc asta, când uitasem atât de multe?

— Am vrut doar să vorbesc cu ea, a spus Cody cu voce răgușită. Dar n-a vrut să mă asculte. N-a vrut – m-a atacat. Eu doar m-am apărat.

— Neînarmată? Pe jumătate cât tine?

— Mi-ar fi distrus viața! a zis el cu voce gâtuită. Încercam doar să găsesc o ieșire. Asta e tot ce am făcut, tot timpul.

— Tu ai fost în pădure? l-am întrebat.

— Am crezut că s-ar putea să mă conduci la Jessi. Nu voiam să-ți fac rău. N-o să-ți fac rău, a repetat, dar părea că încearcă să se convingă pe sine la fel de mult ca pe mine.

— Atunci lasă-mă să plec! am zis, cu o ultimă fărâmă inutilă de speranță, în timp ce lațul se strângea tot mai mult.

Vreau să trăiesc, mi-am dat seama, chiar dacă supraviețuirea devenea imposibilă. Pentru prima dată, îmi doream mai mult decât să trec peste durere, dar conștientizarea venise mult prea târziu. Chiar dacă Cody nu-și dădea încă seama de asta.

— Nu pot, a zis.

A ridicat pe jumătate pistolul. Fără să-l îndrepte încă spre mine.

— Stai jos, Naomi! O să rămânem aici. O să așteptăm.

— Ce să așteptăm? l-am întrebat furioasă, dar el doar a clătinat din cap și a gesticulat cu pistolul.

Am făcut trei pași până la poalele unui copac și m-am așezat pe o rădăcină ieșită în afară, cu spatele sprijinit de scoarța aspră. Mă ținea sub supraveghere, cu tot cu drumul pe unde veniserăm.

N-am așteptat mult înainte ca o siluetă să apară printre copaci și să se îndrepte spre noi.

Era Cass.

37

— Ce naiba faci, Cody? a întrebat Cass.

Am deschis gura s-o avertizez, să-i spun că e înarmat – dar vedea și singură. Cody nu a încercat să ascundă pistolul. Și nici nu l-a îndreptat către ea.

O aștepta. Iar ea se aștepta la asta.

Cass era îmbrăcată într-un hanorac subțire și purta ghete pentru drumeții, iar părul și-l prinsese într-o coadă la spate. Ținea în mână o geantă neagră. Când s-a apropiat, l-a săgetat pe Cody cu privirea. Ochii îi scăpărau de furie.

— Avea de gând să se ducă la poliție. Să le spună despre Jessi, a zis Cody.

Cass s-a uitat la mine, de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată în viața ei. În ochii săi nu era nimic cu care m-aș fi putut conecta. Doar un raționament rece.

— Cass, am șoptit și, preț de o clipă confuză, nimic nu a avut noimă.

Nu se putea ca ea să fie aici. Și apoi am amuțit. Am privit dincolo de suprafață și am văzut ceea ce fusese tot timpul acolo.

Cass a pus mâna pe încheietura lui Cody și a împins ușor pistolul în jos.

— Te rog, lasă-ne un minut! a spus ea.

El a dat șovăitor din cap și s-a îndepărtat câțiva pași, fără să lase însă pistolul din mână. Cass a pus geanta jos și s-a apropiat, frecându-și palmele de blugi. S-a lăsat pe vine la vreun metru de mine.

— Futu-i! Ce porcărie! a șoptit, aruncând o privire scurtă înspre Cody, astfel încât făcea să pară că noi două complotăm. Ce ți-a spus?

Am privit-o fix. Părea foarte îngrijorată. Aproape panicată și cuprinsă de o grijă disperată pentru mine. Cu două minute în urmă, fața îi fusese atât de golită de orice emoție, încât părea cioplită în piatră, iar acum mai c-aș fi zis că e gata să izbucnească în lacrimi.

— *M-am săturat să mint,* am zis.

— Poftim? a întrebat ea, iar între sprâncenele ei perfecte a apărut o cută.

— Asta a zis Liv după ce a încercat să se sinucidă, acum opt ani. Mi-a spus Kimiko. Asta a scris și în biletul de adio.

Biletul care dovedea că mă înșel, că bănuielile lui Bishop și insinuările lui Sawant erau greșite. Liv se sinucisese. Numai că n-o făcuse de fapt. Prin urmare, cine lăsase biletul?

Aceeași persoană care știuse unde își ține Marcus Barnes pistolul. Persoana care introdusese codul de acces de la poartă la 04:47.

M-am gândit la Liv aruncând o privire în urmă, spre mașină, înainte să se cațăre cu ușurință peste gard. Liv la 15 ani, evitând livingul pentru că tatăl ei scosese pistolul să-l curețe.

Liv uitându-se în ochii mei. *Ne vedem mâine.*

Liv nu folosea niciodată codul de acces – se cățăra peste poartă. Dar Cass știa codul și știa unde e ținut pistolul.

Cu opt ani în urmă nu existase un bilet de adio. Sau cel puțin nu-l găsiserăm. Atunci știusem că avea să se întâmple. Cu toții știuserăm, sperând să ne înșelăm, îngroziți că s-ar putea să avem dreptate. Medicamentele nu fuseseră de ajutor. Erau parte din problemă – doza prea mare din cauza căreia îi tremurau mâinile atât de tare, încât nici nu putea ține un creion ca să tragă o linie. Carnetele îi erau pline de crochiuri eșuate, făcute de mântuială.

Scrisul ei fusese mare și dezordonat, cu literele parcă rostogolindu-se pe pagină. Nu semănaseră deloc cu cele micuțe și clare pe care le făcea de obicei. Dar erau exact ca cele din biletul de adio.

Biletul era de acum opt ani. Părea atât de improbabil – cine ar avea un asemenea lucru? După opt ani, păstrat cu sfințenie?

Ascuns într-o cutie cu secrete.

Cass m-a privit încruntată, iar incertitudinea i-a stricat masca atent construită a îngrijorării.

— Ascultă, Naomi! Pot încerca să-l conving pe Cody, dar trebuie să știu ce anume se petrece, a zis ea.

— De parcă nu știi.

— Tot ce știu e că am primit un apel disperat de la Cody, care mi-a spus că știi ceva și că el o să se ocupe de asta și c-ar trebui să vin să mă întâlnesc cu el.

— Și știi despre Jessi. Știi ce i-a făcut.

— Oarecum, și-a cântărit ea cuvintele.

Vedeam mișcarea din spatele ochilor ei, cum minciunile i se reașază. Era clar o capcană.

— Mi-a spus ce s-a întâmplat cu Liv.

Buzele i s-au întredeschis. Capul i s-a aplecat ușor, într-un mod ciudat, și a încercat să restabilească echilibrul.

— Ce s-a întâmplat cu Liv, a repetat ea încet.

Nu era sigură cât de mult știam.

— A omorât-o ca să nu poată spune nimănui despre Persefona. Dar, Cass, el nu avea cum să știe că ea avea de gând să ne zică. Doar dacă nu cumva… doar dacă nu cumva tu știai deja.

Cass și-a unit buzele într-o linie subțire.

— Știam că tata i-o trage lui Jessi. Și am știut ce înseamnă când Cody a apărut la noi acasă în mijlocul nopții, plin de sânge și panicat. Tata l-a convins. N-au știut că am văzut totul.

— Și când am găsit-o pe Persefona…

A scos un obiect din buzunar și l-a privit îndelung. Apoi mi l-a întins. O pungă de plastic. Înăuntru se afla un ecuson ciobit de plastic. CODY. De bold atârna încă o bucată de material, iar un colț era acoperit de ceva ce părea a fi sânge uscat.

— Ploua. Bănuiesc că el i-a dat sacoul uniformei lui de serviciu, a zis ea.

— De ce n-ai spus nimic? am întrebat-o, încă incapabilă să înțeleg ce auzeam.

— Nu-ți imaginezi ce dezastru ar fi fost? a replicat Cass, care și-a întors privirea către Cody. Viața i-ar fi fost terminată. Iar tata ar fi fost târât în toată povestea asta și știi cum e orașul. Chiar dacă ar fi putut dovedi că nu a ucis-o, totul s-ar fi terminat pentru el.

M-a privit, iar ochii îi înotau în lacrimi. A pus mâna pe genunchiul meu.

— În plus, aveam nevoie de Persefona. Aveam nevoie de ceva care să ne lege unele de altele înainte să începem gimnaziul. Să ne împiedice să ne înstrăinăm.

Am încuviințat încet din cap, ca și cum ce spunea avea sens. Ca și cum era cât de cât rezonabil.

— Dar, Cass, cum a aflat Cody?

A oftat din greu.

— OK, recunosc c-am dat-o în bară cu asta. S-a întâmplat când încercam să pun hotelul pe picioare. Rămăseserăm fără bani. Complet. Urma să pierd totul – toată munca pe care o depusesem, toți banii pe care îi investiseră părinții mei. Așa că l-am sunat pe Cody și l-am întrebat dacă n-ar putea să

investească o parte din banii Gabriellei. Nu i s-a părut în regulă să-i ceară atât de mult, așa că… i-am mai oferit un stimulent.

— L-ai șantajat.

Și-a dat ochii peste cap.

— Faci să pară c-ar fi lucrătura unei ticăloase arogante. Doar i-am amintit că ne e dator mie și tatei pentru că n-am spus nimic. Dacă vrei să te descurci în viață, uneori trebuie să-i obligi pe oameni să facă lucruri pe care nu vor să le facă. Și-ți prinde bine să ai niște avantaje. Am învățat lucrul ăsta cu multă vreme în urmă.

— L-ai avertizat pe Cody că Liv știa că Persefona e Jessi.

— N-am crezut că o s-o *omoare*. M-am gândit c-o să-și ia naibii un avocat, ceva de genul ăsta, a șuierat Cass.

— Vrăjeală! am zis. Nu ești atât de naivă.

I-a tremurat buza.

— N-am rănit-o pe Liv. N-aș fi făcut așa ceva.

— Atunci de ce i-ai mai spus lui Cody?

— Nu crezi că merita să știe că Liv era pe cale să-i dea viața peste cap fără niciun motiv? m-a întrebat Cass. După tot ce a făcut el pentru tine? Ești ferm hotărâtă să crezi ce-i mai rău despre oameni Nu mi-am dat seama ce are de gând să facă până când nu m-a sunat din nou. *După* moartea lui Liv. M-a amenințat, Naomi A zis că dacă nu-l ajut să mușamalizeze totul…

Lacrimile îi curgeau pe obraji și vocea i s-a frânt.

Ea plantase biletul de adio. Un bilet pe care-l păstrase, pentru orice eventualitate. Așa cum făcuse și cu fotografia cu tatăl ei și cu Jessi și cu tot ce se mai afla în cutia aceea a ororilor. Cass folosise codul de acces de la poartă, intrase în casă în timp ce Kimiko dormea, lăsase biletul, luase pistolul ca să facă să pară că Liv îl folosise să se sinucidă.

Introdusese codul la 04:47. Ar fi durat prea mult să meargă până la iaz și să se întoarcă; s-ar fi luminat deja de ziuă. Ar fi putut întâlni drumeți matinali. Nu putuse să planteze arma decât după ce poliția cercetase iazul. A dat în schimb o fugă până la hotel, asigurându-și un alibi – aranjat un pic, poate, grație informațiilor compromițătoare pe care le deținea despre Percy.

Din cauza asta nu găsiseră la început pistolul. Nu era acolo, ca să poată fi găsit. Dar apoi Bishop și cu mine refuzaserăm să renunțăm. Când se hotărâse că trebuie să-l planteze? După ce îl sunasem pe Cody în legătură cu Jessi?

— Când m-ai ajutat s-o caut, știai deja că e moartă. M-ai dus de nas, susținând că totul avea să fie în bine în final. Știai că e la iaz, dar m-ai lăsat să mă duc singură acolo. Ai încercat să mă convingi să mă opresc din căutări. Dumnezeule, elogiul ăla de la înmormântare – n-a fost decât o mare vrăjeală! O minciună.

— N-a fost o minciună. Liv a fost cea mai bună prietenă a mea, a zis Cass. Dar ce puteam face? Era deja moartă. Cody era gata să spună la toată lumea că suntem amândoi implicați. Trebuia să mă protejez.

Mi-am înăbușit râsul.

— Ar fi trebuit s-o lași baltă. Dacă nu-l ajutai pe Cody, totul ar fi fost în ordine, dar ai vrut să fii tu creierul, nu-i așa? Să-ți încasezi șantajul. Să-i joci pe toți pe degete. Dar nu te pricepi deloc la așa ceva, după cum se dovedește.

Și-a fluturat atât de repede mâna, încât abia dacă am tresărit. Unghiile i s-au înfipt în obrazul meu, scobind în umflătura de țesut cicatrizat și coborând de-a lungul maxilarului. Am căzut pe spate și m-am lovit de trunchiul copacului, scoțând un urlet de durere. Mi-am acoperit obrazul cu mâna, iar sub degete am simțit un firicel fierbinte de sânge. Mi-a aruncat o privire disprețuitoare, feroce.

Cody s-a apropiat cu pași mari, vizibil alarmat.

— Ce se petrece? a întrebat el.

Cass s-a ridicat, gâfâind ușor printre dinți, singurul semn că ceva nu era în ordine. Și-a îndreptat umerii.

— Nu există altă soluție, Cody. N-o să-și țină gura, dar, dacă ascundem cadavrul, o să pară că a plecat pur și simplu.

Cody a tresărit. Am întors pe toate părțile cuvintele ei în minte și m-am minunat de felul în care făcuse acea tranziție. Nicio vorbă despre uciderea mea. De la ființă vie la cadavru, ca și cum era un proces cu care ei nu aveau nimic de-a face.

— Oamenii o s-o caute, a zis el.

— Câțiva, a admis Cass. Dar Marcus Barnes mi-a telefonat exact înaintea ta. A plecat de la el complet dărâmată, cu un comportament imprevizibil. Plină de noroi. Oamenii o să-și imagineze că a părăsit orașul.

— Marcus Barnes? El ce știe? a întrebat Cody și s-a uitat la mine. Ce i-ai spus?

— N-a fost vorba de asta, a intervenit Cass. Naomi a aflat…

A șovăit, de parcă era dureros pentru ea să o spună.

— Că Liv e cea care a înjunghiat-o când eram mici A avut un soi de criză psihotică și a atacat-o.

M-am gândit la tot acel timp pe care Cass îl petrecuse cu mine, după atac. La spital și după aceea. Cum avusese grijă să fie vocea noastră, repetând încontinuu povestea oricui i-o cerea. Preluând controlul asupra variantei care trebuia spusă mai departe. Și asupra noastră.

— Poftim? a exclamat Cody, vizibil șocat.

Am simțit o plăcere meschină la gândul că nu eram singura care fusese luată prin surprindere.

— La asta se referea Liv când a zis c-ați mințit în legătură cu Stahl.

— Ar fi logic ca Naomi să intre în panică și s-o șteargă după ce a aflat așa ceva, a zis Cass pe un ton mulțumit

— Nu putem s-o omorâm, pur și simplu, a spus Cody, neliniștit. Nu pot…

— Știi că trebuie. Fie asta, fie intri la închisoare, iar bebelușa aia a ta o să fie deja la colegiu când o s-o poți vedea altfel decât prin paravanul de plexiglas, a zis Cass, oftând. Nu trebuie s-o faci tu. Pe mine nu mă deranjează.

A întins mâna să ia pistolul. Cody s-a holbat la ea. Apoi s-a uitat la mine. Deja nu mai aveam putere să implor. I-am întâlnit privirea și am încercat să-mi opresc dârdâiala. Și-a lăsat ochii în pământ și i-a dat pistolul lui Cass. Ea l-a verificat cu mână de expert, asigurându-se că e încărcat.

— În geantă e o prelată. Ar trebui s-o întindem pe pământ, ca să nu lăsăm urme de sânge, a precizat ea.

Cody s-a întors, cu dinții încleștați și ochii în continuare coborâți. S-a lăsat în genunchi ca să deschidă fermoarul genții, iar Cass și-a rotit încheietura, ca pentru a se obișnui cu greutatea pistolului.

— Îmi pare sincer rău, Naomi, a zis ea cu voce obosită.

— Du-te dracului! i-am aruncat printre dinți Nu ești în stare să spui adevărul nici acum, când urmează să mor.

— Cum? *Chiar* îmi pare rău. Aș fi preferat să nu fiu obligată să te omor, a zis ea, enervată.

— Nu mă refer la asta. Ai mințit în legătură cu Liv. Cu ziua aia.

— Nu știu despre ce vorbești

Cody se oprise și se uita la noi.

— De ce ai zis c-a fost Stahl? am întrebat-o.

A clipit de câteva ori.

— Ca s-o protejez pe Liv, evident. Ar fi murit în închisoare. Știi asta.

Am scos un fel de mârâit și, cuprinsă de o furie neputincioasă, mi-am încovoiat degetele ca pe niște gheare. Puteam crede că Liv își imaginase că Persefona îi cerea să facă asta. Că fusese convinsă că trebuia să acționeze așa.

De șaptesprezece ori mă înjunghiase. Cursese o groază de sânge. Spusese și Marcus lucrul ăsta. Iar Liv ura sângele. La un moment dat, când mă tăiasem, fusese cât pe ce să vomite la vederea lui. Da, Liv ar fi putut să creadă că Zeițele îi cereau să mă omoare.

Dar n-ar fi putut s-o facă.

N-ar fi făcut-o.

Și o singură persoană avusese întotdeauna dreptul să pretindă ce anume cerea Persefona de la noi.

— De unde i-a venit lui Liv ideea că uciderea mea era ritualul final?

O ridicare din umeri.

— Era nebună.

Am clătinat îndârjită din cap.

— Niciodată n-a fost violentă. Niciodată.

— Doar când te-a înjunghiat de șaptesprezece ori. O excepție destul de mare, a zis Cass, impasibilă.

— De ce ar fi decis Liv că Persefona avea nevoie de un sacrificiu? Tu ai fost cea care ne spunea ce vrea Persefona. Tu făceai regulile. Tu, întotdeauna.

Degetele i s-au strâns pe mânerul pistolului. Sângele îi fugise din obraji, dar privirea îi era hotărâtă.

Buzele mi-au dezvelit dinții.

— Tu ai forțat-o să facă asta. I-ai spus povestea și ai convins-o s-o creadă. Dar nu reușesc să-mi dau seama de ce. De ce ai vrut să mă rănești?

— Pentru că ea a fost prietena *mea,* a mârâit Cass. Amândouă trebuia să fiți prietenele *mele,* dar tu tot încercai s-o iei pentru tine. Crezi că n-am observat? De fiecare dată când vă lăsam împreună, tot timpul șușoteați și vă țineați de mână și râdeați la glumele voastre și numai ale voastre. Am crezut că, dacă am răbdare, o să uiți de îndrăgosteala ta tâmpită și totul va redeveni la normal, la cum *trebuia* să fie. Dar n-ai făcut-o. Urma să fiți

împreună și să mă abandonați.

Am privit-o uluită.

— Așa că i-ai spus *să mă omoare?* am întrebat-o uimită, în timp ce inima îmi bătea nebunește.

Dacă tot aveam să mor, voiam să aflu adevărul. Întregul adevăr.

— A spus că vrea să fie prietena mea. Că nu te alege pe tine în locul meu. Trebuia să dovedească lucrul ăsta. N-am crezut că o să treacă realmente la fapte. M-am gândit că o să i se facă frică și atunci as avea-o la mână cu chestia asta. Nu mi-am dat seama că era atât de scrântită, a spus Cass.

Dar mințea chiar și acum. Îi vedeam sclipirea de satisfacție din ochi. Îmi imaginam cât o entuziasma gândul că îi ieșise. Poate că nu se așteptase ca Liv să meargă până la capăt, dar își *dorise* asta.

— M-a înjunghiat de șaptesprezece ori? A făcut Liv lucrul ăsta?

Nu puteam crede că mă gândisem că ar putea fi adevărat, în felul ăsta, o dezamăgisem încă o dată pe Liv. O trădasem.

Buzele lui Cass s-au deschis cât se poate de ușor.

— Crezi c-a fost blândețea, perfecțiunea întruchipată? Chiar te-a înjunghiat, Naomi. Ea e cea care te-a înjunghiat în spate, dar era așa o terminată, că nici asta n-a fost în stare s-o facă cum trebuie. A intrat în panică. A aruncat cuțitul și a încremenit acolo, țipând. Tot spunea că-i pare rău, că regretă. Dar ce era să facem? Tu aveai să ne părăști și o încurcam. Trebuia să acționez. Am rezolvat mizeria în care ne-a băgat, atâta tot. Și continui să o fac.

Tremuram – nu de frig, nici de frică, ci de furie. Cass profitase de halucinația lui Liv, de starea ei psihică delicată. O manipulase. Ar fi trebuit ca Liv să fie îngrozită, să fie absolut convinsă că tot ce spunea Cass era adevărat – că a-mi face rău era singurul mod de a evita ceva mult mai groaznic. Și nici atunci n-ar fi fost capabilă de așa ceva.

Cass încercase s-o transforme într-un monstru. Nu reușise – dar putea s-o facă pe Liv să creadă că e un monstru. Iar în tot acest timp, Liv dusese o asemenea povară.

— Faza e că a funcționat, Naomi, a adăugat Cass, ca și cum nu era pe deplin convinsă de lucrul ăsta. Eu ne-am salvat pe toate trei. Am făcut în așa fel încât să fim pentru totdeauna legate unele de altele, să fim pentru totdeauna prietene – iar Liv nu ar fi permis niciodată să se întâmple între

voi ceva care v-ar fi putut îndepărta de mine. Și am devenit *eroine,* Naomi. Crezi că viața ta ar fi fost altfel decât absolut mediocră, dacă n-aș fi făcut ce am făcut? Totul a ieșit de minune. Pentru *toate* trei.

M-am gândit cât de curajoasă fusese după atac. Cum înflorise, jucând rolul de purtătoare de cuvânt pentru toate trei, acordând interviuri unor ziariști redutabili, care îi vorbeau cu respect și amabilitate. Cum își asumase rolul de îngrijitoare și protectoare, cum toată lumea se lăsase păcălită. Toți o veneraseră.

Iar o parte din mine se întreba dacă nu cumva Cass avea dreptate. Dacă atacul n-ar fi avut loc, dacă nu m-aș fi transformat niciodată în fata-miracol, unde aș fi acum? În Chester, probabil. Cu un job fără nicio perspectivă, o bețivă, la fel ca taică-meu.

Dar Liv ar fi în viață.

— Avea de gând să ne dea de gol. Urma să strice tot ce mă străduisem din greu să construiesc, a spus Cass, de parcă mă implora să înțeleg și chiar credea că aș putea pricepe.

— Gata! a zis brusc Cody, iar Cass s-a uitat pe furiș în direcția lui.

Întinsese prelata. Din geantă se ițea mânerul unui bomfaier. Mi-am îndepărtat repede privirea, iar stomacul mi s-a întors pe dos la gândul menirii sale.

— În regulă. Destul cu vorbăria. Ridică-te! a zis Cass, fluturând pistolul.

Parcă făcea ceva ce văzuse într-un film. M-am săltat în picioare. M-a dirijat spre prelată.

— Îngenunchează! mi-a poruncit.

Acum vocea îi tremura. Nu era atât de dură pe cât voia să creadă, mi-am zis. Versiunea asta a lui Cass era la fel ca toate celelalte. Un lucru în privința căruia luase o hotărâre și pe care-l construise bucată cu bucată. Prietenă, protectoare, mamă, ucigașă cu sânge rece. O fațadă dincolo de care nu se afla absolut nimic. Oare a înțeles măcar de ce a făcut toate lucrurile astea? Ori acționa numai din instinct, găsind o justificare logică post-factum?

Și întotdeauna fusese așa. În ziua în care ne-am cunoscut, nu ne alesese pentru că ne-a socotit speciale. Ne alesese pentru că era de ajuns o privire ca să-și dea seama că eram atât de distruse, încât nu aveam să observăm putreziciunea care o rodea deja pe dinăuntru.

— Mi-am petrecut întreaga viață încercând să mă vindec de ceva ce nu

s-a întâmplat, am zis. Erai prietena mea. Ai *rămas* prietena mea. Mi-ai spus că-ți pasă de mine. Ai făcut în așa fel încât să devii o parte din viața mea, după tot ce mi-ai făcut. La ce te gândeai când îmi vedeai cicatricile și știai că sunt din vina ta? Când îți povesteam despre coșmarurile mele? Când îmi promiteai că Stahl nu o să poată ajunge la mine? Era distractiv pentru tine?

— Puțin, a zis ea cu răutate.

Și-a dezvelit pentru o clipă dinții. Ochii îi erau goi și reci și am simțit cum urcă în mine ceva primitiv, un instinct ancestral, format înainte să avem cuvinte pentru ce reprezenta.

Ethan înțelesese acest lucru, mi-am dat seama. Poate că nu imediat, dar în timpul elogiului și după aceea, când a vorbit cu ea, înțelesese că e același soi de creatură precum cea cu care trăise în copilărie. Poate că avusese doar o vagă bănuială. Suficient cât să încerce să mă avertizeze, dar nu-l ascultasem.

— Ai distrus-o, am zis încet. Era minunată, iar tu ai distrus-o.

— Am spus să îngenunchezi! a repetat ea, însă de data asta m-am supus, lăsându-mă în voia gravitației.

A început să ridice pistolul, dar a șovăit la jumătatea drumului. În ochii ei am distins o frică autentică, o consecință a deciziei pe care era pe cale să o ia – dar știam că frica aia nu avea să mă salveze. Sub genunchii mei, prelata a foșnit. Ploaia se întețise și ne înconjura cu al ei vuiet neîntrerupt. Lui Cody i se lipise părul de scalp, iar picăturile i se prelingeau în ochi.

— Futu-i! a bombănit ea.

Și-a pus și cealaltă mână în jurul mânerului și a tras adânc aer în piept.

— Nu te uita la mine! a zis, dar am continuat s-o țintuiesc cu privirea.

— Stai! a intervenit Cody. Hai să ne gândim bine.

— Trebuie s-o omorâm!

El a clătinat nerăbdător din cap.

— Știu, dar nu tu ar trebui s-o faci. Am ucis deja pe cineva. Dacă e să fim prinși, pe mine deja mă așteaptă o condamnare pentru crimă. E mai bine să fie doar unul dintre noi.

— Bine, a consimțit Cass.

Părea dornică să cedeze pistolul. Ușurată.

— Dar să termini repede, OK? Nu mai suport.

Cody a încuviințat din cap și i-a zâmbit încordat, apoi a pășit între noi două.

— Așteaptă, ar mai fi ceva de verificat, a adăugat el și s-a întors spre ea.

— Ce mai e? a răbufnit ea pe un ton tăios, în jumătatea de secundă cât a durat până să ridice Cody pistolul și să-i tragă un glonț în gât.

38

Trupul lui Cass s-a prăbușit imediat, inert. Picăturile de sânge au mai atârnat o fracțiune de secundă în aer, apoi au căzut pe pământ, împreună cu cele de ploaie, în timp ce ecoul împușcăturii se estompa. Un țipăt mi-a rămas blocat în gât.

Cody a lăsat pistolul în jos.

S-a întors spre mine.

— Cass a fost un monstru, a zis, dar la început nu am perceput cuvintele.

Eram încă zguduită de împușcătură. Am tras aer în piept, speriată. Mi-am smuls privirea de la trupul lui Cass, încercând să-mi adun gândurile prin pâcla groazei. Mintea îmi era complet acaparată de imaginea glonțului lovindu-i gâtul. De expresia ei – nici măcar nu avusese timp să fie surprinsă.

— Da, a fost, am spus cu voce răgușită.

A fost un monstru. A fost cea mai bună prietenă a mea. Zăcea la pământ, moartă. Sub cadavrul ei, o pată întunecată se întindea pe sol.

— Te-a rănit. Tot timpul, ea a fost. Ea ți-a făcut asta. Tot sângele ăla – cum a putut să-ți facă așa ceva? a întrebat el, cu fața schimonosită de repulsie.

Mi-am încordat gâtul, încercând să vorbesc.

— M-ai salvat, am șoptit.

În ochii mei, totul a devenit clar: cum am scăpat cu viață; cum aveam să ies din pădure. Cody nu voia să mă rănească.

Voia să obțină iertare. Să-l sărut pe frunte și să-i spun că înțeleg, că o să păstrez tăcerea, că o să-l salvez, așa cum mă salvase el pe mine.

— Mi-ai salvat viața. La fel cum m-ai salvat de Oscar, întotdeauna ai fost protectorul meu, i-am spus, ridicându-mă încetișor în picioare.

Mi-am scos sandalele cu tocuri înalte. Simțeam sub tălpi prelata rece și alunecoasă. Trupul lui Cass zăcea la doar un metru și ceva de mine. Sângele continua să-i gâlgâie din gaura de sub bărbie, cu contur neregulat.

— Cass a făcut asta. Ea e de vină pentru tot, dar tu ai oprit-o. Înțelegi?

A avut nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă. Pe articulațiile de la degetele mâinii în care ținea pistolul erau mici picături de sânge. Se holba le

ele.

— Am putea da vina pe ea.

— Ar fi putut s-o omoare pe Liv. Și, când am aflat, avea de gând să mă omoare și pe mine. Dar tu ai oprit-o. Totul se potrivește. E simplu. Ea e cea care a pus toate evenimentele astea în mișcare. Ai fost victima ei în aceeași măsură ca toți ceilalți.

Mâna lui Cass a tremurat de la ultimele impulsuri electrice ale unui corp muribund, dar ea se dusese – ochii îi erau goi, sângele nu-i mai curgea prin vene. Eram doar noi doi și arma.

Cody a închis ochii. Răsuflarea i se transforma în rotocoale de abur și, pentru o clipă, am reușit s-o simt, fantezia aceea pe care o împărtășeam amândoi – că aveam să plecăm de aici și că totul urma să fie bine.

Apoi Cody a fost zguduit de un fior și a deschis ochii, iar eu am înregistrat momentul în care fantezia s-a făcut țăndări. Momentul în care a înțeles că nu ne poate proteja pe amândoi, și pe mine, și pe el însuși. Și a ales.

— Naomi, a spus el încet. Aș fi vrut să nu știu ce mincinoasă mare ești.

Trăisem 20 și ceva de ani într-un corp care știa cum să supraviețuiască când lumea se întorcea împotriva lui. Tot ce văzusem și auzisem și simțisem în ziua aceea se pierdea fără speranță într-un soi de pâclă, dar supraviețuirea… pe asta corpul meu și-o amintea. Fără ceața produsă de speranță și de încredere, care făcea ca totul să se contopească, și-o amintea perfect.

M-am năpustit de lângă copac înainte să termine de vorbit și m-am izbit de el. A căzut cât era de lung în țărână. M-am repezit în față, râcâind pământul cu degetele până am reușit să mă ridic în picioare.

Am fugit drept înainte, fără să îndrăznesc să pierd timpul ca să mă întorc la șosea. Distanța avea să mă salveze. Pistoalele nu sunt precise la distanță mare. Nu în mâinile unui trăgător neexperimentat. Nu când întunericul serii ne învăluia rapid încă vreo 45 de metri și aș fi în siguranță, mi-am zis, și cunoșteam bine pădurea. Trebuia doar să *o iau la goană.*

Primul glonț a lovit trunchiul copacului, iar bucăți de scoarță au sărit peste tot. Al doilea mi-a trecut pe undeva pe deasupra capului.

Al treia și-a nimerit ținta.

Oamenii m-au întrebat mereu ce simți când ești înjunghiat. S-a dovedit că a fi împușcat nu era cu mult diferit. Am simțit mai întâi impactul, o

lovitură puternică în spate, care m-a doborât din picioare. M-a doborât în timp ce Cody venea cu pași mari spre mine. Am rămas întinsă pe pământ, cu fața în jos. Nu mă durea. Din cauza adrenalinei, mi-am zis. Adrenalina făcea asta. Durerea avea să mă găsească în curând. Mă cunoștea prea bine ca să nu se întâmple așa. Dar poate că aveam noroc. Poate că n-o să aibă timp.

Cody a ajuns lângă mine. A rămas aplecat deasupra mea, gâfâind.

— Fir-ar a naibii de treabă, Naomi!

S-a lăsat în genunchi și m-a apucat de umăr. Mi-am ținut răsuflarea, ceea ce era oricum mai ușor decât să respir. Nu-mi plăcea deloc ce spunea lucrul ăsta despre locul pe care l-ar fi putut atinge glonțul.

Am rămas inertă când m-a întors cu fața în sus.

— Futu-i! a zis.

I se simțea tristețea în glas. Era tot mai greu să rămân conectată la ce era în jurul meu. Am riscat și am întredeschis ochii. Se uita în altă parte și-și ștergea fața cu mâneca.

— La naiba! a șoptit încă o dată.

Stătea pe vine. Avea pistolul în mâna dreaptă, sprijinită pe genunchi. Nu-l ținea strâns. Nu era prost. Nu avea să plece fără să se asigure că sunt moartă. Și durerea începea să se facă simțită pe la marginile acelei binecuvântate amorțeli aduse de valul de adrenalină.

Nu-mi mai rămăsese nimic pe lume. Niciun lucru pentru care să lupt. Nimic, în afară de mine însămi.

Era suficient. Cumva era suficient.

M-am săltat de la pământ și, odată cu mișcarea, în sfârșit a sosit și durerea, năvălind în timp ce sângele șiroia din gaura de glonț. Cody a tresărit. Tot ce aveam era momentul șocului – atât îmi trebuia. Am luat pistolul cu ambele mâini și l-am răsucit exact când Cody l-a ridicat ca să tragă din nou.

Glonțul mi-a explodat printre degete și i-a străpuns piciorul. Sângele a țâșnit într-o ploaie de stropi; îl simțeam pe pleoape, îi simțeam gustul pe limbă. Cody a țipat. La fel și eu, un urlet gâtuit, în timp ce agonia își croia în sus drum pe brațul meu. Dar durerea era a mea, o dovadă că nu murisem, așa că nu m-a încetinit. M-am rostogolit. M-am împins în coate.

Pe jumătate târându-mă, pe jumătate împleticindu-mă, m-am îndepărtat de Cody, care urla de durere. Nu am privit înapoi. Mi-am apăsat ciotul

inelarului și al degetului mic pe celălalt braț și mi-am ținut antebrațul strâns lipit de corp, ca să opresc atât cât puteam sângerarea, și am gonit înainte. Părea că mai degrabă mă prăbușesc decât alerg.

M-am năpustit printre copaci. Bolovanul era drept în față. Am luat-o în direcția lui. Știam unde e fără să fie nevoie să mă gândesc. Să privesc. Deschizătura aia întunecată mă tot chemase vreme de 22 de ani. Uitasem să ascult, atâta tot. Îi uitasem vocea, dar acum era peste tot în jurul meu. Înăuntrul meu.

Zeițele uitării mă chemau acasă.

Întunericul Grotei m-a primit cu brațele deschise. M-am azvârlit sub piatră și am scurmat noroiul din spatele meu ca să ascund pata de sânge pe care o lăsasem. Gravitația mi-a învins puterile tot mai slabe și am alunecat pe mica pantă, oprindu-mă pe o parte, cu ochii ațintiți la oasele Persefonei.

Îl auzeam pe Cody mișcându-se. Îl auzeam cum șchioapătă. M-a strigat. Am închis strâns ochii. Probabil că lăsasem o dâră de sânge. Dacă o vedea, putea să se ia după ea. Dar nu-i spusesem despre bolovan. Despre grotă. S-ar putea să nu știe.

S-ar putea să nu știe, așa că aș putea muri aici, lângă osemintele altei fete pierdute. Și aveam să ne odihnim împreună, ascunse.

El te-a omorât, am șoptit. Nu intenționase. Dar asta nu conta. O lăsase să moară și să rămână pierdută, în toți anii ăștia. Secretul stătuse vârât sub pielea lui ca o așchie, iar infecția supurase în jurul ei. Până când am găsit-o noi și ne-am înțepat degetele cu bucățica aia contaminată de lemn, iar infecția ne-a pătruns și nouă în sânge. Ne-a înfășurat viețile în jurul acestor oase și a făcut ca degetele lui Liv să se strângă în jurul cuțitului.

Secretul îmi înfipsese cuțitul în spate. Ar fi trebuit să mă omoare. Cât a plâns deasupra corpului meu însângerat, Cody nu și-a dat seama că pusese așa ceva în mișcare. Nu până când vinovăția a îndemnat-o pe Liv să înceapă să scormonească după acea așchie, după acel secret. A despicat tăcerea. A eliberat puroiul, putreziciunea. Însă secretul a ucis-o și pe ea.

Și mai erau și alte infecții, toate răspândindu-se din acel prim brânci, din crăpătura făcută în țeasta lui Jessi când s-a izbit de piatră.

Ethan, care crescuse știind că tatăl său fusese condamnat din motive greșite, incapabil să-și impună recunoașterea niciunuia dintre cele două adevăruri: cel care i-ar fi eliberat tatăl sau cel care l-ar fi băgat cu ani în urmă la pușcărie. Care le-ar fi putut salva pe unele dintre fetele ale căror

nume le făcea acum cunoscute publicului, un talisman al propriei vinovății.

Marcus și Kimiko, stăpâniți de teama că nu făcuseră destul ca s-o protejeze pe Liv. Că adevărul urma să iasă la iveală – sau nu. Că fiica lor avea să rănească pe altcineva, iar eforturile le-ar fi zadarnice.

Și nepoata lui Jessi. Adevărata Persefona. Nu vreo zeiță. Nu o mână de oseminte într-o grotă. Nu o poveste pe care o născociserăm noi, ci o fată care-și iubise mătușa și care-i ducea dorul. Care nu avea să știe niciodată ce se întâmplase, ca s-o poată jeli așa cum se cuvine.

O greșeală o ucisese pe Jessi Walker. Tăcerea o ucisese pe Liv. Iar adevărul mă ucidea acum pe mine. Și aveam să fiu și eu pierdută. Nu mai era nimeni care să știe unde zac osemintele Persefonei. Și asta părea corect. Voiam să rămân pentru totdeauna aici, cu ea. Cel de-al șaptelea ritual. Echilibrul avea să fie restabilit.

Dar, dacă dispăream, Marcus și Kimiko nu aveau să afle niciodată că nu fusese vina lui Liv. Trebuia să le spun.

Strigătele lui Cody se îndepărtau. Îmi pierduse urma. Avea să revină în curând, dar s-ar putea să am câteva minute răgaz până atunci îmi simțeam telefonul pe coapsă ca o umflătură tare. L-am scos și m-am uitat la el cu ochii mijiți Vedeam ecranul ca prin ceață. Afișa cea mai mică liniuță de semnal. Am lovit cu degetul în ecran, am reușit să găsesc ultimul număr format. Al lui Ethan. Nu mai eram în stare să țin telefonul în mână. Am apăsat butonul de apelare și mi-am lăsat brațul să cadă, ținându-l proptit de pământ, lângă ureche.

A sunat de două ori și Ethan a răspuns. Vocea i se auzea cu intermitențe și nu-mi dădeam seama dacă era din cauza semnalului slab sau începeam să-mi pierd cunoștința.

— … acolo? Alo?

— Trebuie să le spui, am zis.

Aveam sânge în gât. M-am înecat cu el.

— Naomi? Tu ești?

— Ascultă. Ascultă.

Mi-am înghițit sângele.

— Spune-le că nu Liv e de vină. Nu ea a făcut-o. Trebuie să le spui.

Am încercat să inspir și m-am înecat din nou, iar printre dinți mi-a scăpat un vaiet de durere. Ethan spunea ceva, dar nu deslușeam cuvintele. Nu-i explicasem cum trebuie, dar nu mă puteam gândi cum să-i spun tot ce

trebuia să știe.

— Trebuie să închid, i-am spus.

— Naomi, nu închide! Spune-mi unde ești, a zis Ethan.

— E-n regulă. Ea e aici, cu mine.

Am dat drumul telefonului; mi-a căzut din mână. M-am tras mai aproape de oase și m-am răsucit cu fața în sus. Am închis ochii și l-am văzut din nou pe Cody aplecat deasupra mea, în timp ce durerea din spate începea să se facă simțită. Mi-am amintit cum îngenunchease lângă mine, îngrozit, copleșit de mâhnire. Ca și cum era un lucru care i se întâmplase *lui.*

Chipul lui a început să plutească. S-a estompat. Alte amintiri mi s-au învălmășit în minte. Degetele lui Oscar înfipte în abdomenul meu. *Noi doi suntem făcuți unul pentru altul,* a șoptit el. Degetele lui mi-au străpuns pielea, șerpuindu-mi prin măruntaie. Apoi a urlat când Cody l-a smucit și a îngenuncheat iar deasupra mea, cu fața brăzdată de lacrimi. Din nou tânăr.

— Nu, te rog, nu! a zis el, palpându-mi gâtul. Te rog, nu fi moartă!

Am încercat să-i spun că sunt vie, dar nu credeam asta. Degetele mi s-au încovoiat pe scoarța copacului. Fața lui a devenit aspră. *Aș fi vrut să nu știu ce mincinoasă mare ești,* a zis el și mi-a înfipt un cuțit în obraz.

M-am zbătut, cuprinsă de durere. Respirația îmi era șuierătoare și, de fiecare dată când inspiram, aveam senzația că îmi gâlgâie ceva în gât. Pietrele de deasupra mea s-au fisurat, transformându-se în crengi printre care pătrundea lumina.

— Ce faci? a țipat Cassidy, cu vocea ei tânără, ascuțită și plină de furie.

— Nu pot. Nu pot. Nu pot! spunea Olivia ca pe o incantație.

— Trebuie! Ai promis! a strigat Cass.

Lama cuțitului a scânteiat. Am ridicat mâna ca să mă feresc, lovind fără forță persoana care stătea aplecată amenințător deasupra mea, dar o mână fermă mi-a prins și mi-a ținut încheietura.

— E-n regulă. Te-am găsit. E aici, jos!

Memoria a cedat cu reticență în fața prezentului. Mâna lui Cass, a lui Cody, a lui Oscar – s-au transformat brusc în realitate, o piele maronie, o strângere fermă.

Am clipit de câteva ori, ridicându-mi ochii încețoșați spre agentul Bishop.

— Încep să cred c-ar fi trebuit să te arestez, mi-a spus ea.

Și-a apăsat palma pe abdomenul meu, răspândindu-mi prin corp un nou

val de durere. Am tușit și am simțit un gust metalic în gură.

Trebuia să-i spun despre Cody. Am încercat să vorbesc, dar nu am reușit decât să tușesc din nou, iar ea m-a șușuit să tac.

— Continuă să respiri! Rămâi trează și continuă să respiri! O să fii bine.

Pentru prima dată în viață, nu mă deranja să fiu mințită.

39

Am rămas conștientă. Mi-am fixat fiecare moment în memorie cât am putut de bine. Nu voiam să uit din nou. S-ar putea să mor, dar, dacă trăiesc, o să-mi amintesc povestea asta.

Când m-au scos de-acolo, legată de o targă, Ethan era de față. A încercat să-mi vorbească, dar cuvintele nu erau decât o învălmășeală. Am vrut să-i spun că-l iert că m-a mințit, dar paramedicii s-au enervat când am încercat să vorbesc și apoi m-au urcat într-un elicopter.

— Chiar trebuie să te oprești cu fazele astea, a glumit unul dintre paramedici cu voce ridicată, ca să acopere zgomotul elicei.

— E ultima dată, promit, am bâiguit, dar mi-au făcut din nou semn să tac.

Și atunci, în ciuda tuturor eforturilor mele, mi-am pierdut cunoștința.

M-am trezit încet, pe fundalul bipurilor emise de un monitor. Cu ochii închiși și cu corpul înfășurat în coconul uitării parțiale, induse de morfină, poate că aveam din nou 11 ani. Numai că, de data asta, taică-meu era lângă mine.

— Salut, puștoaico! a zis el când a văzut că deschid ochii

— Salut, i-am răspuns cu o voce stinsă, care mi-a amintit de zgomotul produs de talpa unui pantof târșâit pe asfalt N-am murit.

— Ca să vezi!

Mi-am privit mâna dreaptă. Chiar și prin stratul gros de bandaje era limpede că forma ei nu e în regulă: ultimele două degete dispăruseră aproape în întregime, iar degetul mijlociu se termina la a doua articulație.

— Credeam că pe ăsta îl mai am, am spus, exasperată fără sens de absența lui.

— Chirurgul a vrut un suvenir, a zis tata.

I-am aruncat o privire goală, incapabilă să procesez gluma. Și-a dres glasul.

— Era distrus. Au fost nevoiți să-l amputeze.

Nici măcar nu observasem.

— Dar cu restul cum stau?

— Sper că nu erai prea atașată emoțional de splină. Și de o bucată bună

din intestin. Practic, ești o supă de antibiotice și sedative, cu ceva bucăți de carne, care să-i ofere consistență, dar o să supraviețuiești.

— Asta-i bine, am reușit să zic.

Am încercat să-mi umezesc buzele crăpate, dar și gura îmi era la fel de uscată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-ți amintești?

— Vreau să zic, după. Au… Cody e…

— A fost arestat. Până și prostovanii ăia au reușit să pună lucrurile cap la cap. În plus, ziceai întruna: *Cody Benham a tras de mai multe ori în mine.*

— Partea asta nu mi-o amintesc, am mărturisit.

— Mda, erai destul de tulburată, a zis tata.

S-a aplecat și m-a bătut ușor cu palma peste mâna sănătoasă.

— Oricum, mă bucur că n-ai murit. Tu, fată! Chiar ar trebui să faci cumva să n-o mai pățești în felul ăsta.

— Nu plănuiam să repet experiența.

Mi se îngreunau pleoapele.

— Naomi, eu…

Am adormit. Am visat că un șarpe strălucitor mi se târăște în jos pe gât și că o femeie cu ochi negri mă mușcă de degete, dinții ei tociți pătrunzându-mi în carne.

Când m-am trezit, eram singură.

———

O groază de lume m-a vizitat la spital. Bishop, Sawant, alți polițiști. Tata. Până și Marcus și Kimiko.

Ethan nu a venit niciodată. Nu-mi dădeam seama dacă eram dezamăgită sau ușurată.

Mai erau detalii de lămurit. Mi-am spus de nenumărate ori povestea și, cam după a o sută relatare, am primit în sfârșit câteva informații în schimb. S-a dovedit că Marcus Barnes chiar fusese îngrijorat de starea mea mintală când am plecat de la ei. Destul de îngrijorat încât să dea niște telefoane încercând să afle unde sunt și să se asigure că nu aveam de gând să-mi fac rău. Când am sunat, Bishop și Ethan erau deja în drum spre pădure – noroc chior, altfel, mai mult ca sigur, Cody m-ar fi găsit înaintea lor.

După cum s-a dovedit, Cass nu minți când zisese că primise amenințări de la Cody. Se pare că după ani întregi de șantaj, Cody începuse

să înregistreze convorbirile lor telefonice. Inclusiv pe cea din ziua în care a murit Liv, când Cassidy i-a spus că trebuie să se întoarcă în Chester și „să rezolve problema”. Poate că se convinsese singură că exista și un alt mod în care s-ar putea termina totul; poate că știuse foarte bine ce evenimente declanșa. Oricum ar fi fost, deznodământul era același. Prietenele mele cele mai bune erau amândouă moarte.

Pe măsură ce s-au răspândit veștile, au apărut și alte relatări. Oameni pe care-i șantajase s-au adresat poliției – sau au fost obligați s-o facă, după ce viața lui Cass a fost întoarsă pe toate fețele și au apărut dovezi noi. Probabil că alții au păstrat tăcerea, în speranța că păcatele lor nu aveau să fie dezgropate împreună cu ale ei. Cei din familia Green au angajat un avocat și nu au vorbit cu nimeni. I-au organizat lui Cass o înmormântare în cerc restrâns. Oricât de ciudat ar părea, mi-aș fi dorit să pot participa. Nu apucasem să-mi iau rămas-bun – de la Cass sau de la persoana care-mi închipuisem că e. Mă tot gândeam la Amanda. Acum locuia cu bunicii ei. Îi luasem mama de lângă ea.

Dar apoi mi-am amintit felul timid în care privea lumea și m-am întrebat cum era să ai o mamă precum Cassidy Green.

Cu o zi înainte să ies din spital, Bishop a mai trecut o dată pe la mine, ca să vorbim. Îi dăduseră surorii lui Jessi Walker rămășițele acesteia.

În cele din urmă, Persefona reușise să iasă din pădure.

———————

Am stat trei săptămâni în spital înainte ca starea să mi se amelioreze suficient pentru a fi externată. Și-n acel moment, fosta mea viață se încheiase definitiv.

Din cauza facturilor de la spital și a faptului că nu puteam munci, economiile mi s-au terminat cât ai clipi. De data asta, nimeni nu mi-a mai trimis ilustrate cu urări de însănătoșire grabnică în care să fie îndesați bani. Nu-mi puteam relua afacerea cu nunțile. Acum eram aproape faimoasă în felul greșit.

Așa că am făcut ce-mi spusese mereu Mitch. Mi-am transformat suferința în artă și am vândut-o. Expoziția *17* fost vernisată la o galerie din Seattle în aceeași săptămână în care Cody a acceptat o înțelegere, scutindu-mă de un proces nou. Coincidența a stârnit un val de interes din partea presei și, chiar înainte ca expoziția să fie inaugurată, vândusem jumătate din copii pe mai mulți bani decât mi-aș fi imaginat vreodată că e posibil.

Șaptesprezece fotografii pentru tot atâtea cicatrici, frânturi din mine pe fundalul pădurii, al asfaltului crăpat din spatele benzinăriei, al hârburilor ruginite din curtea tatălui meu. Cu fiecare dintre ele, părea că mi-aș fi deschis din nou, singură, toate cicatricile. Dar de fiecare dată rana se vindeca puțin mai curat.

I-am trimis o invitație lui Mitch, cu un mesaj mâzgălit într-un colț. *Dragă Mitch, din câte se vede, ai avut dreptate. Așa că mai du-te naibii!*

A venit însoțit de o fată care a izbucnit în plâns când a vorbit cu mine. Erau perfecți împreună.

M-am întrebat dacă Ethan avea să vină, dar nu a apărut. I-am căutat de câteva ori numele online, dar părea că dispăruse din nou. Însă nici nu insistasem cu cercetările. După vernisajul de la galerie, am stat în fața oglinzii din baie, goală, și mi-am răsfirat degetele mutilate sub urma cicatrizată lăsată de glonț pe abdomen, când mi-a ieșit din corp.

Optsprezece, mi-am zis. *Nouăsprezece.*

Dar numerele erau o minciună, la fel ca tot restul. Crăpăturile de pe piele erau prea multe ca să poată fi numărate.

———————

La zece luni după ce fusese cât pe ce să mor a doua oară, făceam din nou curățenie în casă. Era un proces greoi, pașii realizați înainte fiind urmați de regrese copleșitoare, dar tata își dădea silința.

Soarele dogorea și era una dintre puținele zile fără niciun nor pe cer. Am aruncat sacul de gunoi pe care îl căram în grămada de lângă scările de la intrare și mi-am scos mănușile. Tata era deja afară, cu mâinile în șolduri, uitându-se cu ochii mijiți la vechiul Chevrolet.

— Cred că l-aș putea convinge să meargă din nou, a zis el când m-am apropiat.

— Dar n-o să faci asta.

— Dar n-am s-o fac, a căzut el de acord.

A oftat și și-a scărpinat scalpul plin de pete hepatice.

— Ce zici, am putea să punem totul pe foc și s-o luăm de la capăt?

— Am putea încerca, i-am răspuns binevoitoare.

Nu era decât a treizecea oară când purtam discuția și el propunea aceeași soluție.

— Dar atunci ai să te-ntrebi mereu ce ai lăsat îngropat.

— Chiar crezi că există ceva ce merită salvat?

— Te referi la casă sau la tine?

A pufnit.

— Înghit destule porcării de genul ăsta de la psihoterapeutul meu, nu mai am nevoie și de la tine.

Când s-a auzit un scrâșnet de roți pe pietriș, mi-am pus mâna streașină la ochi. Zilele astea nu prea aveam mulți musafiri. Și nici mașina n-am recunoscut-o.

— Aștepți pe cineva? l-am întrebat pe tata.

— În niciun caz!

Mașina a oprit. Portiera s-a deschis și a ieșit Ethan, îmbrăcat în tricou negru și blugi.

— Să mă duc după pușcă? a întrebat tata.

— Tată! am exclamat și i-am aruncat o privire. Poate după bâta de baseball. Pentru orice eventualitate.

A râs scurt. Ethan rămăsese pe loc, lângă mașină, cu o mână pe portieră. M-am apropiat încet de el, cu brațele încrucișate la piept.

— Bună, a zis el.

Slăbise de când nu-l mai văzusem, iar obrajii îi păreau mai supți. Avea în mână un arici mic de pluș, pe care mi l-a întins.

— Ți-am adus asta, a zis, având grijă să nu mă privească în ochi. Când erai în spital, l-am luat de la magazinul de suveniruri, dar n-am… în fine, mi-a amintit de tine.

Am înaintat destul cât să-l apuc cu vârfurile degetelor. Ariciul strângea o inimă între lăbuțe, pe care scria *Însănătoșire grabnică.*

— Ți-a adus aminte de mine, am zis. Pentru că sunt țepoasă?

— Nu, de fapt e o metaforă subtilă și profundă care dovedește că te cunosc foarte bine, a spus și s-a masat la ceafă.

Am ridicat o sprânceană.

— Pentru că sunt țepoasă.

— Pentru că ești țepoasă, a confirmat el tresărind.

— Nu ai venit. La spital. Și nici după aceea. Nu ai telefonat. N-am primit nicio veste de la tine.

— Nu eram sigur că-ți dorești asta. După felul în care au rămas lucrurile între noi…

— Nici eu nu știu dacă aș fi vrut să te văd.

Întrebarea stăruia între noi, nerostită – oare se schimbaseră acum

lucrurile? Nici la asta nu știam cum să răspund. Când crezusem că aveam să mor, îmi dorisem să-l iert. Acum nu mai eram sigură. Furia, ușurarea, afecțiunea și sentimentul trădării se luptau aprig pentru supremație.

Am clătinat din cap.

— Mi-aș dori să-mi fie ușor să te iert. Dar nu mi-e.

— Nici n-ar trebui să fie ușor. Astfel de lucruri n-ar trebui să fie niciodată simple. În felul ăsta știi că e ceva real, dacă reușești.

Țineam ariciul cu ambele mâini, mișcându-i absentă lăbuțele.

— Cody a fost eroul meu, am zis. M-a salvat. Și s-a întors împotriva mea. Cum aș mai putea să am vreodată încredere în cineva?

— Tocmai asta e faza cu încrederea. Strângi toate dovezile cu putință, îți folosești creierul, iei în considerare firea omului și faptele lui din trecut. Dar ultima frântură o reprezintă încrederea. Încrederea înseamnă să crezi în cineva. Nu e doar o concluzie. E o alegere.

— Frumos spus. Știi, ar trebui să fii scriitor sau ceva de genul ăsta. Poate te apuci de un podcast.

A râs scurt, fără tragere de inimă, cu toate că nu fusesem prea amuzantă.

— De fapt, chiar acum lucrez la unul.

— Ucigași în serie din regiunea Pacific Northwest?

A clătinat din cap.

— Ăsta e mai personal. E despre tatăl meu, dar mai mult despre mine. Despre crimele săvârșite de taică-meu, despre cele pe care nu le-a comis și ce înseamnă asta pentru mine. Deja am scris aproape tot. Însă lipsește o parte importantă.

— Ce parte?

— A ta. Ziua aceea ne-a schimbat viețile. Chiar dacă nu taică-meu te-a atacat, din acel moment, noi doi, tu și cu mine, am fost legați unul de altul. Nu pot spune povestea celor întâmplate fără povestea celor întâmplate. Iar aceasta îți aparține. Am nevoie de ajutorul tău dacă vreau să fac lucrurile așa cum trebuie.

— Ethan…

Mi-am împreunat brațele peste arici. Soarele puternic îmi oferea un pretext să stau cu privirea plecată.

— Am petrecut împreună doar câteva zile. Și în tot acest timp tu ai mințit în legătură cu cine ești.

— Ai dreptate. De fapt, nu mă cunoști și nici eu nu te cunosc pe tine.

Nu-ți cer să fiu iubitul tău, Naomi. Nici măcar prietenul tău.

— Și atunci ce vrei? l-am întrebat.

— Să facem un târg. O întrebare pentru o întrebare. Așa cum am început. Dar, de data asta, o să spunem amândoi adevărul.

Am privit în lungul șoselei. Felul în care cotea te împiedica să vezi prea departe înainte ca totul să fie înghițit de copaci. Orice te putea aștepta după acea curbă și nu reușeam să mă hotărăsc dacă acest lucru mi se părea o amenințare sau o făgăduință.

Încrederea era o alegere, a spus el. O problemă de credință.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre el.

— Naomi? m-a îmboldit Ethan.

— Pune-mi o întrebare!

virtual-project.eu

violin

[1] Femeie dispărută (n.t.).

[2] Cele trei zeițe ale sorții din mitologia romană, reprezentate sub înfățișarea unor femei bătrâne (n.r.).

Kate Alice Marshall
SECRETUL
DIN PĂDURE
virtual-project.eu